

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ANNITA ΤΣΕΛΛΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
 'Ιδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσανίου 4 - Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΑΝΘΡΩΠΗ ΝΙΚΗ

ΤΟ έπεισοδο ήταν έντοπιασκό —
μια πρώτη τάσας άππορσού —
γιά το πυκνό πλθός τών θωώνων
της κοσμικής τάσας — αλλά δέν
είχε, άπό ψυχολογικής πλευράς, την
παράκριση πρωτοτυπίας. Σ' αυτή την
έλλειψη πρωτοτυπίας εστίζεται, άλ-
λωστε, και το ένδιαφέρον του. Κεν-
τρική ηρώτα του έπεισοδίου ήταν ή
κλασική σύζυγος όπως την παρ-
έδωσαν οι γάδες, άπό άπό άπό άπό
άπό άπό άπό άπό άπό άπό άπό άπό
το κοσμία. Οι άλλοι δύο: ο σύ-
ζυγος ή ή φίλη, πιστοί, έπίσης,
στον προακωρωμένο ποσό ρόλο.

Ἐσποκαμένους, ὅα ἔλεγε, κανέιν, ἀπὸ κοινοῦτοῦ θεατρικῇ φάρσα οἱ λεπτομέρειες: Ὁ αὐτὺς εἶχε πρὸς τὸ αἰώνιον πρόχρημα— πῶς θ' ἀρῶυσε νὰ γυρίσῃ τὸ θράβυ, γιὰτὶ εἶχε συμβούλιον. Ἡ αὐτὺς— πολὺ φυσικὰ— δὲν τὸν εἶχε πιστέψει. Ὁ αὐτὺς εἶπε τῇ φίλῃ (ἐπὶν ὠραιωτάτην Λουκρητίαν Π... ἰταλί-
δα», μὰς πληροφόρηε τὸ ἀπύκνυτον καὶ δελτίον, ἀδίστακτον καὶ ἀνὰ πρὸς τὰ μικρὰ ὄνυμα καὶ ἀνὰ διακριτικὸν ὥς πρὸς τὰ κοσμικὰ ταῖσρα. Ἡ αὐτὺς ἐμφανιστικῶς ἔκει— πῶς θ' ἔλεγε— ποῦ πῆγαν μὴν τὸ ρωτᾶτε: ὅλα οἱ αὐτὺς οἱ γίνονται Σέρλοκ Χόλμς, πταν τῆς ἐμπνῆν καὶ τῆς καθ' ὅλην τὴν ἡλιτοπυτία— καὶ συνέλα-
θε τὸ παράνομον ζεύγος νὰ χορεύῃ τοιαύτ.

“Ο,τι έπακολούθησε, ήταν ή έκτος προγράμματος «άπτραξιόν»: “Ένα ποτήρι βρέθηκε στο χέρι της συζύγου, διέγραψε τροχιά άρμονική πάνω άπ’ τά κεφάλια των άλλων παθώνων και κατέληξε, εύστοχα, στο κεφάλι της «ώραιοτάτης Λουκρητίας Π...”

Ἡ ὁρατοίτη Λουκρητία εἶνε ἡ
 γῶπερ ὥραια, μὲ τα αἵματα, πού
 τῆς πτωλίσαν το πρῶτον. Ὅμως,
 οὔτε στήν ἀντιπέσῃ πέρας οὐ
 μῆνυσι «ἐπὶ δόλοιο ἐπείρασθαι» ὑπὲρ
 ἔλαε κατὰ τῆς οὐζῆς. Στωϊκῶς,
 δέχτηκε το πᾶν ὅτις ὅπως ἔξ ἰσού
 στωϊκῶς το δέχεται καὶ ὁ σύζυγος
 — ἰσως καὶ ὁ ἀριστοκράτης στο ἐκ-
 ῥῶμα — πού το ποτήρι δὲν κατεβούθη-
 κε στο δικό του κεφάλι. Ἡ οὐζύ-
 γος ἀπέχρησος θριαμβευτικῶς, ἀνε-
 γόληται. Ἡ παρανομία κατέχεται
 ἀπὸ πλέγμης ἐνοχῆς κ' ἀπὸ συστο-
 λῆς, ὅταν θριοκρατεῖ ἀντιμέτωπη μὲ
 τὴν — χειροδουλοῦσα, ἔστω — νοιμω-
 δη...

Νίκη της νομιμότητας, λοιπόν. Νική-
κη περιφάνει η «ὀλοκαυρωτική» τῆς
συζύγου, πὺς ἔσπασε τὸ κεφάλι τῆς
ἀντιλήξης, γυλοποιήσας μπροστὰ σὲ
πενήντη ἢ ἑκατὸ ζευγάρια μᾶτια τὸ
συζύγου καὶ πὺς κέρρισε τὴν ἡλιή-
δα αὐτὴ νική χωρίς ἀπώλειες, χωρίς
να ὑποδῶλῃ οὐτε κανὲν στήν περὶ-
τεία, καὶ τίς ἐνδεχόμενες συνέπειες,
μίας ποινικῆς διώξεως ἐναντίου τῆς.
Χωρίς ἀπώλειαν... Εἶναι θέαμα
πὺς αὐτὸ πιστεύει τὴν πρώτην στι-
γμὴν ἡ ἐνικήτρια συζύγου καὶ πὺς
αὐτὴ πιστεύει ἐπίσης ὅσες ἐρίσκου-
ν ἐν ἐρέθῳ καὶ στήν ἴδια θεοὶ μαζὶ
τῆς καὶ πὺς αὐθαθάνατοι, αἰγύρου,
διασφάροντες τὴν ἐξιστορήσει τὸ ἔ-
πεσεῖσιν στὸν καθημερινὸ τύπο, σὰ
νὰ κρατοῦσαν ἐκείνης στὰ χέρια
τοῦς τὸ τιμωρὸ ποτήρι, πὺς ἐκοφει-
νοῦνται στὸ κεφάλι τῆς παρανο-
μίας. Αἰφνιδιάλλω, ὅμως, ἀν' ἡ ἡρώδα
τὸ ἐπεσεῖσιν, ἡ σύζυγος πὺς ἐκ-
δικήθηκε καὶ γιὰ ὑλοκρίσασιν ὧδων
τῶν ἄλλων, ἐξάκολουθῇ τὴν περὶ τῆς
καὶ σήμερα, ὅπως τὴν πρώτην στι-
γμὴν, σὺν ἵπταν ἐκείνης ἀπώλειαν ἢ
ἐντωπιστικὴν τῆς νίκης, πᾶν καίτοι

ε' Όλα μπορεί να τα κάνει κανείς

— Βρε γυναίκα, μήπως την περασμένη εβδομάδα φόρεσες κατὰ λάθος ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ ζεστό ἐσώρουχό μου;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ Α. ΣΟΥΤΣΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ... ΣΕΛ. 5
 'Ο «Περιπλανώμενος» του έναντιόν του 'Οθωνος και της 'Αμαλίας

ΕΡΙΔΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ » 6
 Βήμα σημειωτών στην Εθνικακή όργανωσι

ΔΙΑΛΕΞΤΕ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΣΑΣ » 8
 Πώς το καθημερινό μπάνιο μπορεί νά γίνη μια θαυμάσια κούρα όμορφίας

Ο ΖΑΧΑΡΑΤΟΣ ΚΑΤΕΔΑΦΙΖΕΤΑΙ... » 9
 'Από την 'Αθήνα που φεύγει...

ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ 32 ΦΟΡΕΣ ΛΕΥΚΟ » 17
 Πολυτιμες συμβουλές, γιά την περιποίηση των δοντιών

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΝΙΕ » 18
 Το περιπαδόν ειδύλλιο του Γάλλου ποιητού στη φυλακή του Σαιν — Λαζάρ

ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ » 20
 Οι γλύπτες του γυναικείου σώματος

ΣΟΝΙΑ ΙΒΡΟΥ » 32
 Το «χρυσό λαρύγγι»

ΤΖΑΝΗΣ ΛΙΦΕΡΗΣ » 33
 Οι 'Ελληνες σκηνοθέτες όμιλουν

Η ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΤΙΣ ΡΙΝΟΡΡΑΓΙΕΣ » 36
 'Όταν είναι ελαττωματικά τα τριχοειδή όγγεϊα του βλεννογόνου της μύτης

Η ΔΙΑΙΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΟΠΑΘΕΙΣ » 37
 Ποίεσ τροφές πρέπει ν' αποφεύγουν

ΠΩΣ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ, ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΤΕ ΠΟΛΥ » 44
 'Η διάσημη στάρ Ντέμπυ Ρένυλσον Έγραψε ένα βιβλίο γιά τις γυναίκες που, όπως αυτή, τίς εγκατέλειψαν οι σύζυγοι τους

ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ » 52
 Τα φαϊρά της ρωμαϊκής γραφειοκρατίας

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ » 54
 'Από τους τροπικούς ως τους πόλους

ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΗ ΗΑΙΚΙΑ » 60
 'Η έμπροστώσα δεν είναι γιά τη γυναίκα ή άρχή των γηραιώνων

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΛΑΝΣΑΡΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ, ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ » 63
 'Εστερέλ: 'Η πρώτη έπίδειξι. — Φερών: Νεανικά φορέματα. — Γκραντέν: 'Η πιό πρωτότυπη κολλέξιόν. — Μπαλμίζιν: Ταγίερ εύκολα μέ χαρούμενα χρώματα. — Νίνα Ρίτσι: 'Ανατολίτικες έμπνευσεις. — Γκομά: Λευκό και χρώματα παστέλ. — Ντιόρε: Άψογα μοντέλλα. — Σατέλ: Και πάλι ταγίερ, άλλα διαφορετικά. — 'Η γκαρνταρόμπα του περασμένου χρόνου, κλπ.

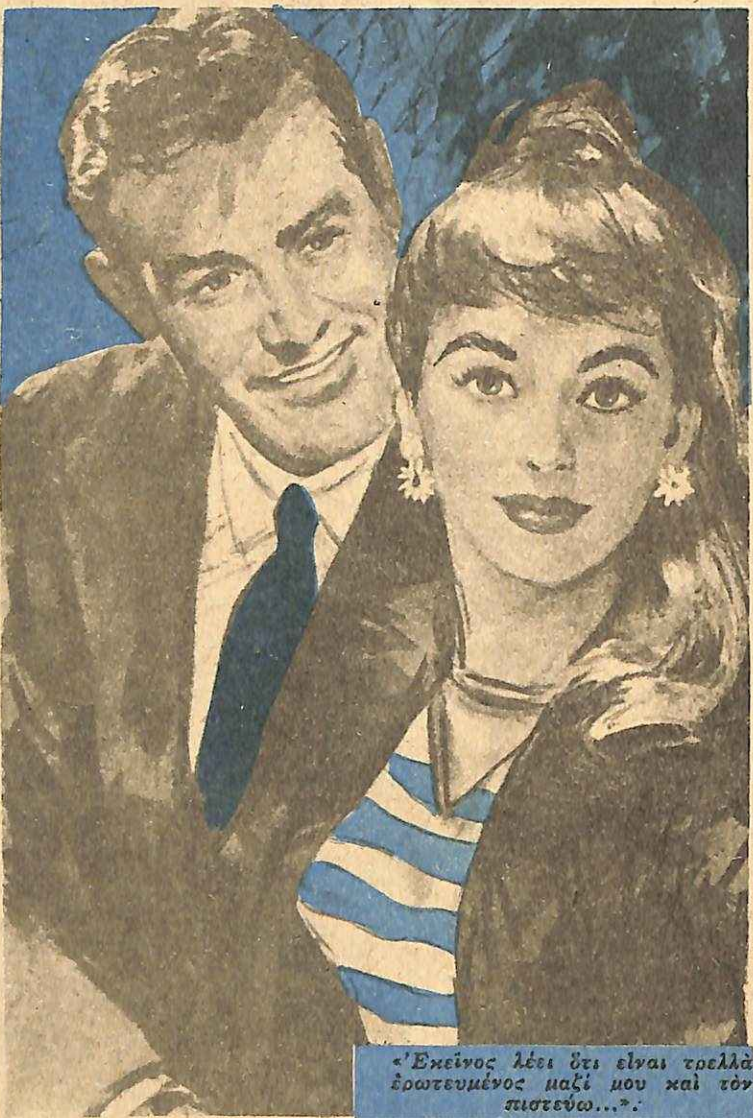
Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ » 80
 Ένας Ούγγρος γιατρός ήθελε άσχημη την όμορφη γυναίκα του!...

ΠΟΛΛΑ τὰ προσόντα. Τοῦ τὰ ἀναγναισκέτω. Νέος, συμπαινητικός, μορφωμένος, ἀπὸ καλῆς οἰκογένειας, καλὸς καὶ ὁ ἴδιος, ἀσφους χαρακτηριστὴς, ἐπιμελής στὴ δουλειά του, εὐχάριστος στὴ συντροφιά του. Γνωρίζοντάς ἀπὸ καλῶς. «Ἐκέλευον, λέγει, ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένον καὶ μου· καὶ τὸν πιστεύω». Ἐνδεχέται κανένα λόγο να γελᾷ ἐμένα πού εἰμαι χωρὶς πρόκλη. Ζητεῖ να μὲ πάρῃ. Ἐγὼ δὲν εἰμαι τόσο ἐρωτευμένῳ ὡς αὐτός. Τὸν συμπαθῶ ὅμως. Εἶναι ὁ πιὸ καλὸς ἀπὸ τὰ παῖδιά τῆς παρέας. Ὅλα τὸν ἐπαιρνα, ἀνδρὲς ὑπῆρχε μεταξύ μας μιὰ μεγάλη διαφορά...».

Η διαφορά αυτή δεν αφορά την ηλικία. Πολλές φορές και χρονικές αποστάσεις έμποδίζουν την ένωση δύο ανθρώπων. Άρμονικές στη σημερινή περίπτωση οι ηλικίες τους. Είκοσιπέντε με τριάντα. Ό,τι χρειάζεται.

«Άλλοτε πάλι τα έμπορία έκδη-
λώνονται στα οικονομικά. Φταχτά
και οδυό, ένεργοι, ημιάνεργοι με
εσοδα που, ούτε το νοίκι κάλυπτουν.
Πώς να στήσουν και πώς να κυβερ-
νήσουν σπιτί; Συμβαίνει ακόμα, ο
ένας από τους δύο να είναι πλου-
σίος και ο άλλος φταχτός. Τί καλ-
λίτερο; Θα σκεφθείς. Σωστή η σκέ-
ψη. Δε σκέπτονται όμως ίδιοι κατά
τόν ίδιο τρόπο. Καί αν, υπό την έ-
πίδρασι της διάγνψς, που ούτε χρό-
νια, ούτε χρήμα κυττά, οδυό αμέ-
σως ενδιαφερόμενοι γεφυρώσουν το
οικονομικό χάσμα, μένονοι ο οικο-
γένειες που φέρνουν τις αντίρρή-
σεις τους, η οικογένεια του πλου-
σιου γαμπρού, που θέλει με ανάλο-
γη περιουσία και τί υψηλ κ' η ο-
ικογένεια της πλούσιας νύφης, που
δε δέχεται δαδέκαρο γαμπρό

Τρίτο έμβλημα: η πνευματική διαφορά. Ο ένας πολυμυθεύτατος, η άλλη αμυθεύτατη. Δημοτικό από δω, Πανεπιστημίο από εκεί. Σε ποια γλώσσα να μιλήσουν και να συνεννοηθούν; Η διαφορά γίνεται πιο αισθητή, όταν η περισσότερη μορφομένη είναι η γυναίκα. Έβγαμε πολλές φορές τέτοια κενά. Η κοπέλα με πτυχίο ανώτερης σχολής, δικηγόρε, διδάσκει σε Γυμνάσιο, άσκει Ιατρική, φτιάχνει σπιτίνα. Στις πρώτες φωνητισσικές τάξεις έχει

*'Εκείνος λέει ότι είναι τρελλὰ
δρωτευμένος μαζί μου και τὸν
πιστεύω...».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΑ

σταματήσει ο σύζυγος. "Όσο κι' αν
ζαλιστεί ο έρωτας, η διαφορά είναι
ακαίτητη. Θα γίνει δε συντριπτική
όταν, ύστερ' από το γάμο, σβήσουν
οι ερωτικές φιλόδοξες και η σύζυγος,
χωρίς να το θέλει, αρχίσει να περι-
φρονεί τὸν άντρα, πού βρίσκεται σὲ
κατώτερο πνευματικό επίπεδο ἀπὸ
το δικό της. Θὰ τὴν κουραζῇ η' ἀπό-
στασι. Κι' ἀκόμα, θὰ τὴν κινήει να
ντρέπεται τοὺς ἄλλους πού θὰ δια-
τιπώνουν το κενό.

Τὸ ἴδιο καὶ ὅταν ἡ κατώτερη εἶ-
ναι ἡ γυναῖκα. Ἐκεῖ ὅμως ἡ ἀντί-
θεσι δὲν προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσιν.
Γιατὶ, βλέπετε, παλὰ παράδοσις, ἀ-
πὸ τότε ποῦ μόνο οἱ ἄντρες ἐσπού-
δαζαν, συντελεῖ ὥστε νὰ θεωρηθῇ
φυσικὸν, ὅταν ὑστερήσῃ καὶ μόρφωσις ἡ
γυναῖκα. Σπουδαζοῦν καὶ οἱ γυναί-
κες τώρα. Ὅσο ὅμως καὶ νὰ εἶναι,
δὲν ἔπαυσε νὰ μὴ ἀποτελεῖ ἀνωμαλία
ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρα.

Γι' αὐτὰ ὅμως ἔλα μια δόθηκε ὁ-
φορία, γι' ἄλλοτε να μιλήσουμε. Ὁ-
ποια, ἐπίσης, μιλήσαμε γιὰ τίς κοι-
νικόνες διαφορές. Δέν εἶναι μόν-
η φτώχεια καί ὁ πλοῦτος. Εἶναι καί
ἡ πρόκλησις τοῦ καθενός. Ὁ ἕνας
ἀπό σταῖλο, ὁ ἄλλος ἀπό παλάτια.
Ἡ μία στό πλυντήριο, ὁ ἄλλος στό
σαλόνι. Πρέπει να εἶναι πολλόν
μεγαλόνων ἡ δύναμις τοῦ Ἐρατο-
τούς γιά να μέλουν ἀντιπέρραστοι
ἀπό τή διαφορά. Ταπεινωμένη νῶ-
θει ἡ κοπέλα, ὅταν ἀπό τήν καλύ-
βα πού κατοικοῦσε μέ πλανόδιο μα-
ζέδου πατέρα, βρεθῇ σέ δεξιώσεις
τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, ὅπου
χάνει τὰ βήματα τῆς καί τῆς πε-
φτει τό τσαντάκι ἀπό τὰ δάχτυλα.
Σ' ἀνάγνωσις μῦθος θεοῖς δέ βρι-

σκεται και ο αντρας, όταν τον παίρνετε από τον υπόκοσμο, για να τον μεταφέρετε σε ανώτερες κοινωνικές τάξεις, όπου να μπερδεύει και δεν ξέρει πως να σταθεί, πως να κινηθεί, πώς να καθίσει, πώς να μιλήσει, πώς να οικονομήσει τα ανοίκονομα χέρια του;

«Αλλά είναι καιρός, ύστερ' από τόσο μακροχρόνιο πρόλογο, να μπούμε πια στο κύριο θέμα. Μία διαφορά άλλης μορφής. Δέ θυμάμαι να σας άσπαχόλησα άλλη φορά μ' αυτή. Αφορμή μας δίνει η επιστολή της δεσποινίδας, που μας γράφει. Άκούσατε στην αρχή την καπέλα που εκφράζει τους διαταγμούς της, προκειμένου να ένωθώ με το νέο, που της έκανε πρόταση γάμου. Κάθε άλλο παρά άνεπιθύμητος της είναι. Πολλά τα προσόντα του. Με συμπαθεία τον περιβάλλει. Θά τον έπαυαν, χωρίς να δίσταση, αν δεν τους χάριζε μία ουσιώδης διαφορά: «Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο από τον άνθρωπο αυτόν λείπουν τα ένδιαφέροντα και οι ανησυχίες. Ένας άνθρωπος, που είναι εύχαριστήμιος από τον εαυτό του και από τους άλλους, που δέν ζητά τίποτα από τη ζωή, που δέν κάνει τίποτα για να επιτύχθ, για ν' άνεθ. Το μόνο που τον ένδιόφερε είναι εγώ και θέλει να με πάρη...». Την έπιμωή του αυτή γιά την Ένωσή της ν' ένα την αποδείξει στην

ἐπιθυμία του ν' ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐνδιαφέρον κι' ἔτσι νὰ μείνῃ ἀπερίσπαστος στὴ μακαριότητά του.

Νά, ἡ μεγάλη τους διαφορὰ. Ὁ πυρετός καὶ ἡ ὑποθερμία, ἡ πίεσι

καὶ ἡ ὑπότασις, ἡ δραστηριότητα καὶ ἡ ἀφάρτασις, οὐ καλλισμὸς καὶ ἡ στασιμότητα, τὸ τέλει καὶ ἡ χελώνα.

Χειρότερο δὲ ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ τοὺς χωρίζουν, ἡ ἀχαλίνωτη φιλοδοξία τῆς μίας καὶ ἡ ἀπάθεια τοῦ ἄλλου. Σὲ ἀέναν ἀνησυχία, ἀνοίγει τὰ φτερά της. Σὲ ὅποιο ὕψος κι' ἂν ἀνέβη, ζητάει τὸ ὑψηλότερο.

«Το παιδί που με ζητάει έχει μια καλούτσικη θέσι σ' ένα οργανισμό. Δεν είμαι ανόητη γιά να περιμείνω το βασιλόπουλο του παραμυθιού· εγώ, που ούτε προίκα έχω, ούτε και είμαι έξαιρετικά όμορφη, ώστε να με βλέπουν και να περφούν κάτω. Είμαι απλώς μια νόστιμη κοπέλλα, με περιορισμένες αξιώσεις από τόν μέλλοντα άντρα μου. Θα αποφασίσω, λοιπόν, το γύμν, κι' άρα είναι μέτρια ή θέσι του, αν έβλεπα στον νέο κάποιον φιλοδοξία γιά τόν μέλλον του. Αυτός όμως άσπασορε!»

Με ζωηρά χρώματα μας περιγράφει την έλλειψη φιλοδοξίας και ζωντανίας. "Όσο υπέρμετρα ζωντανά είναι η Ίδια, τόσο Φύσιος είναι άβυσσος. Ότε έκαστο έτών γέρος να ήταν. Τό δείχνουν την κλίμακα, που οδηγεί στα ύψη και καταλαμβάνεται από Ίλιγγο. Σά να είναι καρδιακός και φθάσει μή κοπή η αναπνοή του.Μή κινή τα κείμενα. Αφίστα τον εκεί που είναι. Όχι προσπάθεια, όχι ανθρωπικούς δοξμούς.

Οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του — σύμφωνα πάντα με τὴν ἐπιστολὴ τῆς δεσποινίδος — ὅλο κι' ἀνεβαίνουν. Σταθερός, στὴ στασιμότητ' αὐτός. Οὐτ' ἓνα βηματάκι πρὸς τὰ ἔμπροσ. Πόσες φορὲς τοῦ λέε

πάρε το χαρτί σου, μάθε όποια γλώσσα θέλεις. Πολλές φορές μου το υπόσχεται. Κάτι αρχίζει για καμμία βδομάδα, ύστερα όμως τα παρατάει και ά ξαναγυρίζει στην άδρανεϊά του».

Δὲν εἶναι πού δὲ θέλει. Δὲν τὸ
μπορεῖ. Τέτοια εἶναι ἡ πάντα του.
Ἡ φιλοδοξία εἶναι πέρα ἀπ' αὐτόν.
Σὰ να τὸν λές να γινῇ ἀράνης, νὰ
ζησὴ σ'ὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, νὰ
περπατᾷ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ
κάτω. Ξένα ὅλα πρὸς τὴ φύση του.
Τί φταίει; Δὲ μπορεῖς νὰ ζητᾷς ἀπὸ
ὅλο τὸν κόσμον ἑ. διαφέροντα καὶ φι-
λοδοξ. ες.

Το καὶ σὺ σημερινή περίπτωσις
εἶναι διὰ ἔπαινον διὸ ἀντιθετὸ πό-
λοι. Ὁ νοσηρὰ δαράνην μετ' ἡ νο-
σηρὰ δραστήρια. Καὶ ὑπάρχουν δι-
στές κολλητικὴς ἡσυχες, βολικῆς,
εὐχάριστημένες μετὰ τὰ ὑπάρχοντα,
χωρὶς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴ ζωῆ, χω-
ρὶς ἀξιώσεις ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.
Δοσεῖται τὸ Θεὸ ὅταν ἐξασφαλί-
σουν τὰ ἀπαραίτητα, ὅταν στήναι
ἀρχὴ τοῦ μῆνός καταβάλλουν στὸν οἰ-
κονομικὸν τοὺς τοὺς νοικοί τοὺς οἰκί-
σμον, ὅταν δὲ χτυπᾷ ὁ ὑπακλῆς
τὴν πόρτα τοῦς γιὰ χρέη. Τὸ καθή-
μεριὸν νῶχον. Κι' ὅταν τὸχουν, δει-
κατέχονται τόσο ἀπὸ τὸν πόδον
αὐσῆσαν τὴν μερίδα τοὺς, ὅσο ἀπὸ
τὸ φόβον μήπως χάσουν αὐτὰ πε-
ρῶν.

Ανάλογη με το χαρακτήρα του
γυναίκα του ταιριάζει. Έπεισε όμως
στην άλλη. Πώς να ταιριαίνουν οι
δρόμοι τους και πώς να εξασφαλί-
σουν αρμονία στη συζυγική συναυ-
λία;

П. ПАЛАТОЛОГОЗ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρῶτ' ἐξήγησα δύσθυμος.

— Τί ἄσχημος καιρὸς σήμε-
ρα, Μαρία! εἶπα στὴν ὑπερήτρια
μου. Τί μέρα ἔχουμε;

— Εἶναι Ψυχосάββατο! μοῦ
ἀπάντησε ἡ γριά, ἀνοίγοντας τὴ
παρθενοφύλλα. Τέτοια μέρα κι
ἡ φύσι κρατᾷ πένθος...

— Τότε, λοιπόν, ζήτω ἡ ζωὴ!
φώναξε. Ἄναψε τὸ τζάκι, βάλε
μπόλικο εὐλα κι' ἐτοίμασε ἕνα
καλὸ γεῖμα. Μὴ ξεχάσεις νὰ φέ-
ρης ἀπὸ τὴν ἀποθήκην καὶ μερι-
κὰς μπουκάλες μὲ κρασί... Σή-
μερα ἔχω σκοπὸ νὰ καλέσω τοὺς
πρὶν τρελοὺς φίλους μου γιὰ νὰ
γλεντήσουμε...

— Σωπάστε, κύριε, σωπάστε!
μοῦ εἶπε σιγὰ ἡ ἀγαθὴ γυναι-
κα. Μὴ λέτε τέτοια λόγια σή-
μερα... Μπορεῖ νὰ μᾶς βροῦν σὲ
κακό... Ἐξ ἄλλου, ποὺ θὰ βρῇ-
τε φίλους; Καθένας ἀπ' αὐτοὺς
θὰ χεῖ καὶ ἀπὸ ἐνα νεκρὸ νὰ ἐπι-
σκεφθῇ στὸ νεκροταφεῖο... Ἄν
ξέρατε ὅμως...

— Τί, Μαρία;
— Ἄ, δὲν εἶναι τίποτα... Θυ-
μήθηκα μὴ παλιὰ ἱστορία τοῦ
Ψυχосάββατου... Στριγογυρίζει
στὸ μυαλό μου κι' ὅταν τὴ θυ-
μάμαι μὲ πιδάνε τρεμούλα...

— Ἐλα, Μαρία, κάθισε καὶ
πές μου τὴν. Εἶμαι περίεργος
νὰ τὴν ἀκούσω...

Κι' ἡ Μαρία, καθὼς προσπα-
θοῦσε ν' ἀνάψῃ τὴ φωτιά τοῦ
τζακιού, ἄρχισε νὰ μοῦ λέει:

— Πέρασαν ἀπὸ τότε τριάν-
τα χρόνια, ἀπάνω-κάτω... Ἦ-
μουν τότε ὑπερήτρια, ὅπως καὶ
τώρα, σ' ἕνα νέο ἀντρώπου.

— Ἐμείνα στὸ σπίτι τοὺς δυό-
μιση χρόνια. Στὴν ἀρχὴ οἱ κύ-
ριοι μου περνοῦσαν εὐτυχισμένοι.

— Εἰπετα, ὅμως, ἄρχισαν νὰ γκρι-
νιάζουν. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι
μᾶλλον...

ΟΙ ΑΙΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χαιρετισμα!

Ἐν μέσῳ Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐποχῆς ὑποτείας,
ἀπεμπολῶν τοὺς ἔρωτας καὶ ἄλλας ἀσωτείας,
καὶ προσλαμβάνων ἐκφρασιν ψυχρὰν εἰς χρόνον πάγιον
καὶ προσλαμβάνων ἐκφρασιν ψυχρὰν εἰς χρόνον πάγιον
Χαίρετε Δίδες κατ' ἀρχὴν μεστὰ ἐξ ὁμορφάδος
καταγωγῆς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος
καὶ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τοῦτο ἐπὶ πλέον.
ὅτι τυγχάνω, ὡς εἰκός, ὁ γόης τῶν θηλέων
ἀσχετῶς ἂν χάριν ὑμῶν, ἀλλοιμονόν, πρὸ χρόνων
ἔχω γενὴ ρεζιλίον κυνῶν, γάτων καὶ δυνων.

— Χαίρετε νῦν, ἀναφωνῶν, πρὸς πάσας τὰς κυρίας,
αἰτίνας μὲ ἡγνόναν εἰς πλείστας εὐκαιρίας,
καὶ γὰρ φιλίᾳ ἐμείνον τασάκις ὠρισμένως
ἦδη, τυγχάνω Δὺν-Ζουάν πλὴν... ἐμφαλωμένος.
Χαίρετε καὶ ἀγάλλεσθε ζωδιόχρηται ἐπίσης
καὶ πρὸς ὑμᾶς προτίθειμαι νὰ κάμω ἐπικρίσεις,
διότι, καίτοι ἔγωγε, ἀνὴρ εἰμὶ ἀκαμῆτος,
δὲν σπεύδω ἀνόητοι πρὸς ἑμαυτὸν (δρῶμεός,
λόγων

ἀλλὰ πλανᾶσθε ἀτυχῶς ἐντὸς ἐρήμων
μετὰ κατόχων Ἰώτα—Χί, σαχλῶν καὶ
(τζιτζιφιδίων).

Χαίρετε καὶ ἀγάλλεσθε, ὦ χήρα, κατη-
(φέις,

καίτοι κι' ὑμεῖς μοὶ δώσατε πικρίας
(συναφεῖς

κι' οὕτω δὲν ἔχω ἐξ ὑμῶν ἀπὸ μακροῦ
(νεώτερα

ἐν ἄλλοις λόγοις τοιγαροῦν: *Ὁ χήρα
(μὴ... χειρότερα!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Τί τὸν θέλεις; Ἐφυγε γιὰ
πάντα! Δὲν τὸν ἀγαπᾷ πιά...
» Κάθησα τότε σὲ μιά γωνιά
κι' ἐκλάψα.

» Ἐνα χρόνον σωστὸ ζήσαμε ἔ-
τσι.

» Ἡ κυρία φαίνονταν πῶς δὲν
τὴν ἐννοίᾳς· καθόλου γιὰ ὅ,τι
εἶχε συμβῇ.

» Ἦταν πάντα εὐθυμ. Εἰδύ-
νε κάθε μέρα περίπατο μὲ τὴς
φίλες τῆς κι' ἔδειχνε πῶς τὰ εἶ-
χε ξεχάσει ὅλα.

» Μιὰ βραδυὰ — ἦταν Ψυχο-
σάββατο, σὰν καὶ σήμερα — κα-
τὰ τὴς ἐννιά ἡ ὥρα, ἐνῶ ἡ κυρία
εἶχε πέσει ἀπὸ νωρὶς νὰ κοιμη-
θῇ, ἀκούσα στὴν ἐξώπορτα ἕνα
σιγανὸ χτύπο.

» Μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσω
τὴ νυχτερινὴ αὐτὴ ἐπίσκεψιν, πῆ-
γα ν' ἀνοίξω. Θεέ μου! Εἶδα νὰ
στέκεται μπροστὰ μου ὁ ἴδιος ὁ
κύριος!

» Στὸ δασκῆμα αὐτὸ εἶχε γί-
νει ἀγνώριστος. Στὰ μάτια τοῦ
ἦταν ζωγραφιστικὰ πῶς ἦταν ὁ-
λως δίολου ἀλλαγμένα. Στὸ χε-
ρὶ τοῦ εἶδα νὰ κρατᾷ ἕνα μπου-
κέτο ἄσπρες μαργαρίτες.

» Εἰν' ἐδῶ ἡ κυρία; μὲ ρώ-
τησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

» Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀ-
πάντησα. Ἀπόψε ὅμως ἦταν κου-
ρασμένη κι' ἔπεσε ἀπὸ νωρὶς νὰ
κοιμηθῇ...

» Ἄ, ἀφοῦ κοιμᾶται, τόσο
τὸ καλλίτερο!

» Καὶ πατώντας στὴς μύτες
τῶν ποδιῶν τοῦ, μπῆκε μέσα στὸ
σπίτι.

» Ἦμουν πολὺ συγκινημένη, ποὺ
ἔβλεπα τὸν κύριο νὰ ξαναγυρίζῃ
καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ.

» Κοιμάται πάντα στὴν ἱ-
δία κάμαρα; μὲ ρώτησε.

» Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθη-
κα σιγανὰ.

» Προχώρησε τότε ἐλαφρὰ-έ-
λαφρὰ στὸ βάθος, ὅπου ἦταν ἡ
κρεβατοκάμαρα τῆς κυρίας. Καὶ
καθὼς πλησίαζε, εἶδα πῶς εἶχε
γίνει ἄσπρος σὰν πανὶ κι' ἔτρε-
με...

» Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴν
πόρτα, μὲ ξαναρώτησε:

» Κοιμάται;

» Ναί, τοῦ ἔγνεψα μὲ τὸ κε-
φάλι.

» Τότε, ὀρθὸς μπρὸς στὴν πόρ-
τα σήκωσε τὴ βαρεῖα κουρτίνα.
Στάθηκε ἐκεῖ δίχως νὰ βγάλλῃ λέ-
ξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Παρατη-
ροῦσε τὸ κρεβάτι, ὅπου κοιμό-
ναι ἡ κυρία, ποὺ τόσο πολὺ ἀ-
γάπησε καὶ ποὺ τόσο πολὺ τὸν
ἔκανε νὰ ὑποφέρει.

» Τὸ χεῖρ τοῦ σὲ λίγο ξανάπε-
σε. Καὶ πρὶν φύγῃ, ἄφισε τ'
ἄσπρη λουλούδια τοῦ μπρὸς στὸ
κατώφλι τῆς πόρτας.

» Σὲ λίγο ἀδούρδα, ὅπως εἶχε
ἔρθει, ἔφυγε ψιθυρίζοντάς μου:

» Μαρία, μὴν τῆς πῆς πῶς
τάδελα ἐγὼ ἐκεῖ...

» Τὸν ἄλλο χρόνο, τὴν ἡμέρα
παλὶ τοῦ Ψυχосάββατου, ξανα-
ἦρθε. Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ τ'
ἄλλα χρόνια. Καὶ πρόσεξε νὰ χε-
ταί πάντα τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ ἡ
κυρία κοιμόταν. Πρὶν ὅμως μῆ-
ναι νῆσαι σίγουρος, μὲ περίμε-
νε νὰ τὸν εἰδοποιήσω κάτω στὸ
δρόμο.

» Τοῦ ἔκανα νόημα καὶ τότε ἀ-
νέβαινε σιγὰ-σιγὰ, κρατώντας
στὸ χεῖρ τὸ μπουκέτο μὲ τὴς
ἄσπρες μαργαρίτες...

» Ἐτοί! ἡ κυρία ποτὲ δὲν τὸν
εἶδε. Κι' οὕτε ποτὲ μὲ ρώτησε
ποῖος ἄφινε τ' ἀπορροῦλουδα
μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κρεβατο-
κάμαράς τῆς.

» Ἰσως νὰ τὸ μάντεψε — ποῖος
ξέρει! — καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανε-
ροθῇ σὲ μένα.

» Ἐγὼ ὅμως κατάλαβα γιὰτί ὁ
κύριος ἐρχόταν κάθε χρόνο τὴν
ἴδια μέρα, τὴ μέρα τοῦ Ψυχосάβ-
βατου. Ἡ γυναικα, ποὺ ἀγαποῦ-
σε, ἦταν πεθαμένη πιά γι' αὐτὸν
κι' ἐρίχνε τὰ λουλούδια τοῦ
μπρὸς στὸ κρεβάτι τῆς, σὰ νὰ
τὰ ἔριχνε πάνω στὸν τάφο
τῆς!...

ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΣ

ΡΩΣΙΚΗ ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ ἐφημερίς «Νεντέλια» ἐπίσημο ὄργανο
τῶν Σοβιέτ, δημοσίευσε σ' ἕνα τελε-
ταίο φύλλο τῆς, ἕνα ἄρθρο, ποὺ ἀπε-
θυνόταν στοὺς νέους ἰδίως ἀναγνώστες
τῆς, μὲ τὸν τίλο «Ἡ τελευταία λέξις τῆς
ἀνδρικής μόδας γιὰ τὸ 1963». Ὁ συγ-
γραφεὺς τοῦ ἀρθροῦ παραδέχεται ὅτι
ὁ βρεταννὸς καὶ δὲν κρύβει πῶς ἡ νέα
ρωσικὴ μόδα εἶναι ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν
ἀγγλική. Ὁ κομψὸς Ρώσος, λοιπόν, ὅχι
μόνο θὰ φορᾷ σακκάκι καὶ παντελὶν
μὲ ἀγγλικὴ γραμμὴ, ἀλλὰ θὰ υἱοθετήσῃ
καὶ τὸ καπέλλο καὶ τὴν ὀμπρέλλα, ποὺ
εἶναι τὰ ἀπαραίτητα συμπληρώματα ἐνὸς
κομφοῦ ντυσιματος στὴ Μεγ. Βρετανία.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ ΣΠΟΡ

Στὴς ἀπέραντες χιονισμένες πεδιάδες
τῆς Β. Ἰταλίας ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του
ἕνα παράξενο δῆτροχο ὀχημα, ποὺ ἐπι-
τρέπει στοὺς φίλους τοῦ χιονιοῦ νὰ ἐπι-
δοθοῦν σ' ἕνα νέο διασκεδαστικὸ παι-
χνίδι. Ἀποτελεῖται, καθὼς δείχνει ἡ φω-
τογραφία μας, ἀπὸ δύο μεγάλους τρο-
χοὺς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κἀθεται ὁ
μοναδικὸς ἐπιβάτης. Ἡ κίνησι ἐξασφα-
λίζεται μ' ἕνα σχοινί, ποὺ τυλίγεται μόν-
ο του γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ ἄξονα.
Τραβᾷς μὲ δύναμιν τὸ σχοινὶ καὶ τὸ δι-
τροχο προχωρεῖ... Συνδυασμὸς δηλαδὴ
γυμναστικῆς καὶ διασκεδάσεως.

Ὁ ποιητὴς Ἀ. Σοῦτσος ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ!

Ὁ «Περιπλανώμενός» του ἐναντίον τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας

Κυρίως ἔλεγαν ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς
δικῆς διάφοροι φίλοι τοῦ Σοῦτσου
καὶ ὁμόφρονες τού, θὰ προέβαιναν
σὲ θορυβώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ αὐ-
τοῦ, ὅτι θὰ τὸν ἄρπαζαν ἀπὸ τὰ
χεῖρα τῶν χωροφυλάκων κλπ.

Ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας,
ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ φρου-
ραρχο κι' ἀποφάσισαν νὰ λάβουν
ἐκτακτὰ στρατιωτικὰ μέτρα. Πε-
νήντα χωροφυλάκες τοποθετήθηκαν
στὴν πόρτα τοῦ κακουργοδικείου,
ἄλλη δύναμι στὴν αἴθουσα κι' ἄλλη
στὴν πλατεία, ποὺ ἦταν μπροστὰ
στὸ δικαστήριον κλπ.

δικάση ἡ κυβέρνησις, ἀλλὰ οἱ ἐνορ-
κοί, ποὺ ἦταν πολῖτες μὲ ἐλεύθερο
φρόνημα, ὅτι καὶ ἄλλοτε σ' ὅλες
τὴς δίκες, ποὺ παρουσιαζάν κάποιο
ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, οἱ δικαστὲς
ἔκαναν τὴ φιλοφροσύνη αὐτὴ στοὺς
ἀντιπροσώπους τῶν ἀρχῶν, νὰ τοὺς
δίνουν θέσι κοντὰ τοὺς κλπ. Ἀνα-
φέρονταν μάλιστα καὶ δίκες στὶς
ὁποῖες ὅχι μόνον πίσω ἀπὸ τοὺς δι-
καστὲς, ἀλλὰ καὶ ἀνάμεσα στοὺς
ἐνάγκους εἶχαν εἰσχωρήσει ἀνώτε-
ρο ὑπάλληλοι ὁπως π.χ. στὴ δίκη
τοῦ Μανιάτη, ποὺ δολοφόνησε τὸν
ὕπουργο Κορριωτάκη καὶ σὲ πολλὰς

Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἀπολογήθηκε μὲ πολλὴ
στόμφο κι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴν βελτιώσῃ τῇ θέσι του, τὴν
ἐχειροτέρεψε...

Οἱ ἀντιδυναστικοὶ ἔγιναν ἐξω-
φρενῶν μὲ τὰ μέτρα αὐτὰ καὶ ἦταν
πῦρινα τὰ ἄρθρα τοῦ «Ἡλίου» καὶ
τοῦ «Ἑλλήνος», στρεφόμενα πρὸς
προσωπικὰ ἐναντίον τοῦ Ὁθωνος.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτὰ. Ἐνα
ἄλλο ἀκόμη γεγονός ἦρθε νὰ ἐνι-
σχύσῃ τὴς διαμαρτυρίες τού.
Κατὰ τὴ δίκη, γύρω στὴν ἔδρα
τῶν δικαστῶν, ἀνέβηκαν καὶ κάθη-
σαν ὁ νομάρχης Ἀττικῆς, ὁ φρου-
ραρχος καὶ ὁ διεθυντὴς τῆς Ἀ-
στυνομίας. Ἡ ἐμφάνισίς τους, ὁ-
μως, μέσα στὴν αἴθουσα, ἂν καὶ
δὲν ἀπέδλεπε παρὰ στὴν ἐξασφαλί-
σι τῆς τάξεως, χαρακτηρίστηκε ἀ-
πὸ τοὺς ἀντίθετους ὡς ἀποδείξι
τῆς πίεσεως, ποὺ ἐξασκούσε ὁ δὲν
ἡ κυβέρνησις στὴ συνείδησι τῶν δι-
καστῶν.

Μάταια ἡ «Ἑλπίς», ἐφημερίδα
κυβερνητικὴ, θύμιζε, ὅτι τὸν Ἀλέ-
ξανδρο Σοῦτσο δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν

ἄλλες. Αὐτὰ ἔγραψαν τὰ κυβερνητι-
κά φύλλα, ἀλλ' οἱ ἀντιπολιτευόμε-
νοι δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτα κι'
ἐξασκούσαν τὴ λυσσώδη ἀρρο-
γραφία τους.

Ἡ δίκη ἔγινε μὲ διάφορα ἐπείσο-
δια. Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἀπο-
λογήθηκε μὲ πολλὴ στόμφο κι' αὐτὸ,
ἀπὸ τὴν βελτιώσῃ τῇ θέσι του, τὴν
χειροτέρεψε.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ εἰσαγγελέως ἐ-
ναντίον τοῦ ἦταν ἕνα δριμύτατο κα-
τηγορητήριον. Τοῦ υπενθύμιζε ὅτι ἀ-
νόλογη στάσι κράτησε καὶ ἀπέναντι
τοῦ κυβερνήτη Καποδίστρια, τοῦ
«πατρὸς τῆς Πατρίδος». Ἀνάφερε
ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ποιη-
ματὰ του συνετέλεσαν στὴν ἐξαφί-
κτον παθῶν, ποὺ ἐξώθησαν τοὺς δύο
Μαυρομυχαλίδες στὴ δολοφονία τοῦ
κυβερνήτη. Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπᾶν-
γυλε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ποίημα, ποὺ
ἀρχίζει ἔτσι:

«Αἰσθημα δὲν εἶχε ὁθὸς
Παυσανίας ἦτο νέος
ὁ πρόδοις Κερκυραῖος!...»

Ἡ ἀπόφασίς βῆκε καταδικαστι-
κῇ: «Πενταετὴς ἐιρκτὴ, στέρησις
τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, πλη-
ρωμὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων». Ὁ
Σοῦτσος κατέφυγε στὸν Ἀρειο Πά-
γο, ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἡ ἀπόφασίς τοῦ
κακουργοδικείου ἐπικυρώθηκε.

Μετὰ τὴν τελευταία αὐτὴ ἀπόφα-
σι, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐφύρασαν,
Μὰ καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι δὲ μπό-
ρσαν πιά νὰ κρατήσουν τὴν ψυ-
χραιμία τους. Καί, ἐπὶ τέλους, ἔ-
δωκαν στὴν φῶρα τὸ σκανδαλο μίας
ἀναφοράς, ποὺ εἶχε ἀπευθύνῃ Ἀλ-
λοτε ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος στὸ
Σουλτάνο.

Ὅπως κατ'ἀγγεῖλαν, ὁ ποιητὴς εἶ-
χε στείλει μερικὰ κιθάρια μὲ ἀντί-
τυπα ἔργων του στὴν Κωνσταντι-
νούπολιν, γιὰ νὰ πωληθοῦν στοὺς
ὁμογενεῖς. Οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς εἶ-
χαν κατάχει τὰ βιβλία καὶ τὰ κα-
τάστροφαν, γιὰτί βρῆκαν ἐπανα-
στατικὸ τὸ περιεχόμενό τους. Ὁ
Σοῦτσος τότε πῆγε στὴν Κωνσταν-
τινούπολιν, παρουσιάστηκε στὸ
Σουλτάνο καὶ τοῦ ἔδωσε μιά ἀνα-
φορά, ζητώντας 100 χιλιάδες φράγ-
κα ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὰ κατα-
σχεθέντα βιβλία του. Στὴν ἀναφο-
ρά αὐτὴ — ἰσχυρίζονταν οἱ συμ-
πολιτευόμενοι — ὁ ποιητὴς εἶχε
γράψει:

«Υπήκοος τῆς Ὑμετέρας Με-
γαλειότητος Ἀλέξανδρος Σοῦτσος». Ὁ
ἀντιδυναστικὸς διάθεψαν μὲ
ἀγανάκτησι τὴν κατηγορία αὐτή.
Ὡμολόγησαν ὅτι καὶ μὲν ὁ Σοῦ-
τσος ἐστὶν ἀναφορά στὸ Σουλ-
τάνο, ζητώντας ἀποζημίωσι γιὰ
6.800 ἀντίτυπα διαφόρων κατασχε-
θέντων βιβλίων του, ἀποζημίωσι
ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ ὁ ἴδιος
ὁ Μέγας Βεζίρης, στὴν ἀναφορά
τοῦ ὅμως εἶχε ὑπογράψῃ:

«Ἀλέξανδρος Σοῦτσος. Ἕλλην ὑ-
πήκοος».

Τὸ ζήτημα αὐτὸ μένει ἀκόμη ἄ-
λυτο. Εἶναι ὅμως δύσκολο νὰ ὑπο-
θέσῃ κανεὶς ὅτι ἀνθρώπος σὰν τὸν
Ἀλέξανδρο Σοῦτσο θὰ ἔγραφε κατ'
Σουλτάνο μὲ τὴ δουλικότητα ἐκεί-
νη, ποὺ ἤθελαν νὰ τοῦ ἀποδώ-
σουν οἱ συμπολιτευόμενοι καὶ μάλι-
στα ὅτι θὰ ὑπόγραφε μὲ τέτοιο
τρόπο. Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ὁ
Σοῦτσος ἀπλῶς σὲ στιγμὴν ποιητι-
κῆς ἀγνοίας τῶν πραγμάτων τοῦ
κόσμου τούτου, νόμισε ὅτι θὰ μπο-
ροῦσε ν' ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τοὺς
Τούρκους γιὰ ποιήματα πατριωτι-
κά!...

Στὴ φυλακὴ, ὁ Σοῦτσος ἔγραψε
τὸ ἄξι τοῦ γράφοντος νέα ποιή-
ματα. Τὸ ἀκόλουθο, ποὺ ἔχει τὸν
τίτλο «Ὁ Διογένης» εἶναι ἀρκετὰ
χαρακτηριστικὴ ἀπάντησις στοὺς
ἐχθροὺς του:

«Στὴν αὐλὴ τῆς Τουρηνίας, σὰν τοὺς
(ἄλλους δὲν συγκα-
ταίωκα) σὺν ἡλίῳ καὶ ἀντίκρῳ
(τοῦ διαβάσω)

Τῆς Ἑλλάδος ὁ Δεσπότης ἀπ' ἐμπρός
(μοῦ ἀν περᾶς)

Καὶ τὸν ἡλιο μου σκεπάζῃ,
Διογένης θυμωμένος, «Ὁ Ἀνδρῶπε,

(χωρὶς νὰ νοιάσῃς,
δὲν μπορείς νὰ δώσῃς,

Ἄνθρωπε! φωνάζω, παύσεις, ὅτι
(δὲν μπορείς νὰ δώσῃς,

Ἄν στοῦ καθενὸς προσέξῃς τὸ περ-
(πάτημα κομμάτι

Ὁ καθένας καπνοὺς ἔχει καὶ θαρρεῖ
(πῶς εἶναι καί.

Μιραμπὸς ὁ ἕνας εἶναι, Μετερίνχος
(εἰν' ὁ ἄλλος

Κι' ἐγὼ, μερα-μεσημέρι, μὲ φανᾶρι
(περπατῶ...

Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους ναῦρω
(ἀνθρώπων ζητᾷ)

Ὁ καθείς, ἂν τὸν ἀκόσῃ γιὰ τὸ
(καὶ μὲ γλῶσσα κρεμασμένη σὰν τὸ

καὶ μὲ γλῶσσα κρεμασμένη σὰν τὸ
(σκῆλο λαχανάκι,

Ἄπ' τὸ γράφω, γράφω, γράφω, δέκα
(ὕμνοι ὑμνῶντες, ποὺ ξερῶ

ἔμειναν περὶ καὶ νεφρὸ.
Σὰν αὐτοὺς κι' ἐγὼ ἰδρώνω

Διογένης εἰς τοὺς δρόμους
(καὶ τὸν περὶ μου κυλᾷ)

Ὁ ποιητὴς, ὥστόσο, δὲν ἔμεινε
πολύ καιρὸ στὴ φυλακὴ. Γρήγορα ὁ
Βασιλεὺς Ὁθὼν τοῦ ἔδωσε χρεῖ-
μα. Ὁ Σοῦτσος δὲν ἔγινε ποτὲ φί-
λος τῆς Δυναστείας.

ΔΩΣΤΕ μου το Λονδίνο...Ναί, άμέσως.
— Παρακαλώ, Φραγκφούρτη, Φραγκφούρτη!

— Ναί, Ζυρίχη, άμέσως.
— Μιλάνο, χωρίς άρρογορία...
"Ορμιοι κύριοι, ντυμένοι στα σκούρα, τηλεφώνουσαν με άγωνία, στα κυριότερα χρηματιστήρια του κόσμου... Κι' από τη Νέα Υόρκη, άλλοι κύριοι, το ίδιο άρμιοι και το ίδιο ντυμένοι σκούρα, έστελγαν τη φωνή τους πάνω από τον Άτλαντικό, με την ίδια άγωνία. Γιατί οι τραπεζίτες των μεγάλων διεθνών κέντρων άνησχυον και τα χρηματιστήρια δείχνουν νευρικήτητα και μία τάση προς τα κάτω».

ΕΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ

Και τίποτα δεν έκφράζει με μεγαλύτερη ευπάθεια και ακρίβεια, τίποτα δεν καθρεφτίζει πιο πιστά μία κατάσταση, από τις αντιδράσεις του χρηματιστηρίου...

Η άρνηση της Γαλλίας να έπιτρέψει την είσοδο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά, άρνηση που οφείλεται σε λόγους οικονομικούς και πολιτικούς, αποτέλεσε τον πρόλογο των ευρωπαϊκών διαφωνιών.

Το «ανάδεμα», βέβαια, του Ντέ Γκώλ έναντι της Μεγάλης Βρετανίας, δεν έσπασε την Κοινή Αγορά. Αντίθετα, όπως υποστηρίζεται — και όχι μόνο από τους Γάλλους — η επίμονη του Λονδίνου να μη θέλει να σεβαστεί τους όρους της συνθήκης της Ρώμης, που ισχύουν για όλα τα μέλη της Κοινής Αγοράς και η στενή του αποκλειστική συνδεση με τις χώρες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας, αποτελούσαν και αποτελούν κίνδυνο για την Ευρωπαϊκή Οργάνωση. Το μυσρο πάντως σύμφερον των διαφωνιών, των έριδων, των διχονοιών, άπλώθηκε άπάνω από την Κοινή Αγορά.

ΜΙΑ ΚΡΙΣΙ

Και η κρίση ξέσπασε...
"Ο Πάολ-Ανρί Σπάρκ, ύπουργός των Έξωτερικών του Βελγίου, που ιμάζει καταπληκτικά υ' ένα γλυκερό Γαόστοιλ, πήδηξε τα σκαλιά, ανεβαίνοντας στο γραφείο του και δηλώνοντας στο γραμματέα του, που τον περιμενε: «Δέν υπάρχει πιά καμμία έλπίδα».
"Ο Σπάρκ — ύπερμαχος της άμέσου είσοδου της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Αγορά — έρχότανε από την τελευταία συνεδρίαση των ύπουργών των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων.

Η άτμόσφαιρα ήτανε βαρεία, αλλά η θύλλα δεν ξέσπασε... Οι ύπουργοι των μελών της Κοινής Αγοράς, οι άνωτατοι υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Οργάνωσης, δούλεψαν πολλές φορές μέχρι σήμερα μαζί κι' έδωλον τα θεμέλια του καινούργιου ευρωπαϊκού οικονομικού οικοδομήματος. Γνωρίζοντα προσωπικά και έκτιμαε ο ένας τον άλλο... Οι παλιές συνήθειες — συνήθειες γρήνης και έργρασίας — έπαιξαν τον κατευναστικό ρόλο τους.

Οι Βέλγοι και οι Όλλανδοί κυρίως, αλλά και οι Ιταλοί, δεν έ-

Ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Ντέ Γκώλ: Μία γενοφρετημένη Εύρώπη...

κουδαν τη ζωή τους αντίθεσι προς τους Γάλλους.

Οι Γερμανοί μάταια προσπαθούσαν να συμβιάσουν τις απόψεις.

Η βρετανική αντιπροσωπεία, με έπί κεφαλής τον Έντουαρντ Χήθ, ύπουργό των Έξωτερικών, περίμενε σ' ένα χωριστό γραφείο τις αποφάσεις της Κοινής Αγοράς, με άυπομονησία, που το βρετανικό φλέγμα δεν κατώρυνε να κρύψει.

Ο Γάλλος ύπουργός των Έξωτερικών Κουδ ντε Μυρβίλ, λεπτός, σιωπηλός και φλεγματώατος, κυττούσε με μεγάλη προσοχή τα μακρούς του λεπτά δάχτυλα.

Κανένας στην ιστορική συνεδρίαση, που άρνήθηκε την είσοδο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Αγορά, δεν ύψωσε τη φωνή.

Μόνο για μία στιγμή ο Ιταλός αντιπρόσωπος Άττίλιο Πιτσιόλι, προσπάθησε κάτι να πη με βιασότητα... Άλλά σταμάτησε πριν καλά-καλά ν' άρχιση... Και η συνεδρίαση συνεχίστηκε σ' ένα τόνο φιλικό και ήσυχο...

Το δραματικό τόνο, στη συνεδρίαση, τον έδωσε ένα τηλεγρά-

Αριστερά: Ο πρεσβευτής των Ηνωμένων Πολιτειών στο Παρίσι Μπόλεν. Δεξιά: Ο ύπονογός των Έξωτερικών της Μεγάλης Βρετανίας Χήθ.

ΕΡΙΔΕΣ ΜΕΤΑΞΥ

Βήμα σπρειωτόν στην

φημα του ύπουργού των Έξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών Ράσκ, που με δυο λόγια έλεγε στον πρεσβευτή του στις Βρυξέλλες: «Προσπαθήστε να σώσετε τη διάσκεψη. Πρόκειται για τις σχέσεις Ευρώπης - Αμερικής».

Άλλά η έπέμβασι δεν είχε κανένα αποτέλεσμα και θεωρήθηκε «άτυχη».

Η κρίσι, η ενδοευρωπαϊκή κρίσι, έφτασε με σιωπηλά βήματα, και είναι ίσως, από πολλές απόψεις, μία κρίσι ανάπτυξης, μία κρίσι συνειδητοποίησης των προβλημάτων, μία κρίσι άναγκαία. Δέν υπάρχει, δέ μπορεί πιά να υπάρξει διαζύγιο μεταξύ των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων της Κοινής Αγοράς.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1957

Η συνθήκη της Ρώμης — η συνθήκη της Κοινής Αγοράς — υπογράφηκε στις 25 Μαρτίου 1957, από τη Δυτική Γερμανία, το Βέλγιο, τη Γαλλία, την Όλλανδία και το Λουξεμβούργο και δεν είναι — όπως μερικοί θέλησαν να υποστηρίξουν — μία άπλη έμπορικη συμφωνία...

Η συνθήκη της Ρώμης δημιούργησε, έβαλε τις βάσεις, ενός κοινού οργανισμού, ενός κοινού διοικητικού και οικονομικού μηχανισμού, με έδρα τις Βρυξέλλες, με τέσσερες ειδικές «Ευρωπαϊκές υπαλληλούς και μία κοινή έπιτροπή «σορών», που προεδρεύεται από το Γερμανό καθηγητή Χαλλστάιν...

Πίσω από το διοικητικό και οικονομικό αυτό μηχανισμό, υπάρχει μία κοινή πίστι, μία κοινή συνειδησι των κοινών πεπρωμένων της Ευρώπης.

Δημιουργήθηκε μία Κοινή Αγορά 160 εκατομμυρίων καταναλωτών, που ύπνησε και κέντρησε τους άρχηγους των επιχειρήσεων και άνοιξε καινούργιους όριζόντες σε όλη την οικονομική και πολιτική οργάνωσι της ήπειρου. Οι δεσμοί, που έχουν δημιουργηθή είναι σχεδόν άδύνατο πιά να σπάσουν.

Άκόμα, από το 1958, οι χώρες της Κοινής Αγοράς ζουν μία καταπληκτική οικονομική έποποιία. Η ανάπτυξη τους, η κοινή τους ανάπτυξη, αγγίζει τα όρια του θαύματος.

Ο κάθε χρόνος, που έρχεται, σπάει τα ρεκόρ του προηγούμενου.

Μέσα σε πέντε χρόνια, η βιομηχανική παραγωγή της Ευρώπης των Έξ, αύξηθηκε — κατά μέσον όρο — κατά 38%.

Οι έμπορικες ανταλλαγές μεταξύ των χωρών της Κοινής Αγοράς αύξηθηκαν κατά 93%. Τα νομισματικά αποθέματα των χωρών της Κοινής Αγοράς έφτασαν σε άπίστευτα ύψη...

Η «ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΦΤΑ»

Πιά σ' αυτή την Ευρώπη, την Ευρώπη της Κοινής Αγοράς, την Ευρώπη των Έξ, με πρωτοδουλία της Μεγάλης Βρετανίας, δημιουργήθηκε η «Ευρώπη των Έφτά», η «Ευρώπη των Έλευθερων Συναλλαγών».

Οι ύπουργοι των Έξωτερικών των Έφτά, μόλις τέλειωσαν, στη Γενεύη, μία διάσκεψη, που προκάλεσε, μετά την άποτυχία των Βρυξελλών, τη γενική προσοχή.

Η Μεγάλη Βρετανία, η Νορ-

ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ...

Ευρωπαϊκή Οργάνωσι

δηνία, η Δανία, η Πορτογαλία, η Έλβετία, η Σουηδία και η Αυστρία, είναι τα μέλη της άλλης αυτής «Ευρώπης». Μιάς «Ευρώπης» χωρίς οργανική συνδεσι, χωρίς κοινά οικονομικά συμφέροντα, χωρίς κοινή διεθνή πολιτική, μιάς «Ευρώπης», που χαρακτηρίζεται από άχνες προθέσεις και από πολλή άρνησι.

Η «Ευρώπη» των Έφτά, συνδέει μικρές σχετικά χώρες, με τη Μεγάλη Βρετανία, που κυττάζει μάλιστα με έπιμονη προς τις χώρες της Κοινοπολιτείας της. Από τις έφτά αυτές Δυνάμεις, οι τέσσερες είναι μέλη του ΝΑΤΟ. (Μεγάλη Βρετανία, Δανία, Νορδηνία και Πορτογαλία) και οι άλλες τρείς είναι συδότερες (Σουηδία, Αυστρία, Έλβετία).

Το μέλλον της «Ευρώπης των Έφτά» είναι περισσότερο από άδέβαιο... Άλλά αποτελεί μία πραγματικότητα — μία θεωρητική σχεδόν πραγματικότητα — που δείχνει, ότι ο δρόμος για την άσκληρωσι της ευρωπαϊκής ενότητας θα έχη πολλά εμπόδια...

Ακριβώς όμως αυτό δίνει και την ιστορική της αξία, στην Κοινή Αγορά, που είναι ο πυρήνας κάθε ούσιαστικής ευρωπαϊκής προόδου.

ΕΜΠΟΔΙΑ...

Μετά τη διάσκεψη των Βρυξελλών, τα βήματα της Κοινής Αγοράς προς τα έμπρος, σταμάτησαν... Η Κοινή Αγορά λειτουργεί, βέβαια, κανονικά, αλλά, άναμφίβολα, ύπάρχει ένα φρενάρημα στα μελλοντικά της σχέδια.

Οι Ιταλοί και οι Όλλανδοί ζήτησαν ν' άναβληθή η υπογραφή της συνθήκης της Κοινής Αγοράς για την ένισχυσι ώρισμένων

άφρικανικών χωρών. Κι' αυτό άποδεικνύει — η συνθήκη αυτή ύποστηρίζεται κυρίως από τη Γαλλία — ότι ύπάρχει μία κρίσι έμπιστοσύνης μεταξύ των Ευρωπαίων, κι' αυτό ίσως είναι πραγματικά επικίνδυνο και σοδαρό...

Βέβαια, η «Έπιτροπή των Σοφών», με την προεδρία του Χαλλστάιν, προσπαθεί να ύπερικήση τις δυσχέρειες...

Άλλωστε, η Ευρωπαϊκή Οργάνωσι αποτελεί μία καινούργια σελίδα της ιστορίας, ένα έπαναστατικό πηήμα προς το μέλλον και μοιραίο είναι να παρουσιάζονται δυσεπίλυτα προβλήματα.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Σίγουρα, για μερικούς μήνες, και ίσως για περισσότερο, η οργάνωσι της Ευρώπης θα κάνη βήμα σημειωτών.

Κι' αυτό γιατί οι τέσσερες από τους πρωταγωνιστές της πολιτικής της, είναι και ύποψηφοι πρωθυπουργοι στις χώρες τους.

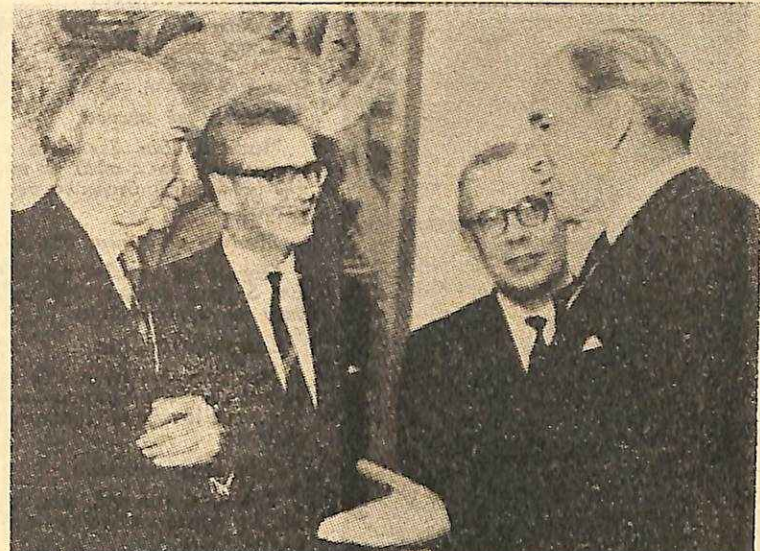
Ο Λούντβιχ Έρχαρντ, ύπουργός των Οικονομικών και αντιπρόεδρος της γερμανικής κυβερνήσεως, και ο Γκέορχαντ Σραίντε, ύπουργός των Έξωτερικών, έλπίζουν να διαδεχτούν το γηραιό Αντενάουερ, που, όπως ο ίδιος τουλάχιστον ύποσχέθηκε, θα άποχωρήση τον προσεχή Οκτώβριο.

Ο Έντουαρντ Χήθ έλπίζει να διαδεχθή το Μακμίλλαν στην Αγγλία.

Ο Όλλανδός Μάσχολτ κυττάζει προς την πρωθυπουργία...

Σε δυο μήνες η Ιταλία έχει γενικές εκλογές. Το ίδιο και η Όλλανδία.

Έξ άλλου, πρό της συμπληρώ-

Ο πρωθυπουργός της Δυτικής Γερμανίας Άντενάουερ με προσώποις της Ευρωπαϊκής Οργάνωσης.

Ο πρώην άρχηγός του ΝΑΤΟ Νόρσταντ με τον γέο Άτλαντικό ήγέτη Δένιτσερ.

σεως ενός χρόνου, η Αγγλία θα ψηφίση...

Η διαδοχή του Άντενάουερ στη Δυτική Γερμανία θα δημιουργήση

σίγουρα πολλά προβλήματα.

Η ρευστή αυτή έσωτερική πολιτική κατάσταση των χωρών της Κοινής Αγοράς, έχει σοδαρό αντίκτυπο και στην Ευρωπαϊκή Οργάνωσι. Καμμία άποφασιστική πρωτοβουλία δέ θα ληφθή τους προσεχείς μήνες.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΡΙΔΕΣ...

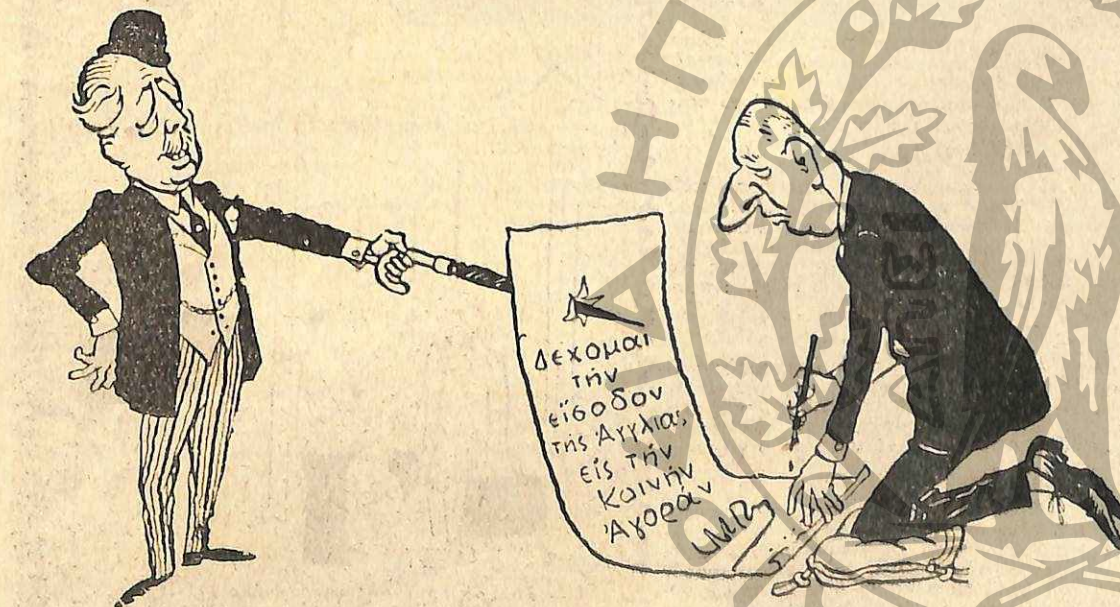
Άλλά στη λεωφόρο «Χαρούμενη Είσοδος» των Βρυξελλών, όπου ύψώνεται το κτίριο της Κοινής Αγοράς, οι «Ευρωπαίοι» έξασκολουθούν με σύστημα και έπιμονη τη δουλειά τους... Και οι έριδες των Ευρωπαίων μεταξύ τους πρέπει να κριθούν σαν έσωτερικές έριδες μεταξύ μίας οικογενείας.

Το βασικό γεγονός είναι, ότι για πρώτη φορά από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η Ευρώπη, η αληθινή Ευρώπη, δέ θέλει να είναι έξάρτημα άλλων Δυνάμεων... Η οικονομική της ανάπτυξη έφερε και τη χειραφέτησι της στη διεθνή πολιτική και πρόβαλε το αίτημα της ίσότητας συνιδώσεως με τους άλλους Μεγάλους.

Το αίτημα αυτό έβρε καθαρά η Γαλλία, κι' αυτό ακριβώς δημιούργησε και τις έριδες και μία καινούργια ευρωπαϊκή πραγματικότητα...

Άλλ' αυτό, βέβαια, αποτελεί ένα καινούργιο κεφάλαιο του μέλλοντος...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία: Ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας Μακμίλλαν ύπαγορεύει στον Ντέ Γκώλ, τους όρους της είσοδου της χώρας του στην Κοινή Αγορά: Όνειρα των Άγγλων...

Η διάρκεια του μπάνιου δεν πρέπει να ξεπερνά τα δέκα λεπτά.

ΔΙΑΛΕΞΤΕ τὸ μπάνιο σας

Πῶς τὸ καθημερινὸ μπάνιο μπορεῖ νὰ γίνῃ μιὰ δαμάσκια κουρκι-μορφιάς

ΣΑΣ παρουσιάζουμε ἐδῶ μερικές εἰδικές συμβουλές, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες κάθε ἀναγνώστριά μπορεί νὰ διαλέξῃ τὸ δικό της μπάνιο, ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τῆς ἐπιδερμίδας της καὶ μὲ τὶς ἰδιαίτερες ἀπαιτήσεις τοῦ ὁργανισμοῦ της.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὸ σπουδαιότερο πράγμα σ' ἓνα μπάνιο εἶναι ἡ θερμότητα. Τὸ πολὺ ζεστὸ μπάνιο ἐξασθενίζει καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγετε. Τὸ κανονικὸ μπάνιο, γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές, πρέπει νὰ εἶναι γύρω στους 36 βαθμούς, λίγο περισσότερο τὸ χειμῶνα, λίγο λιγώτερο τὸ καλοκαίρι. Ἡ διάρκεια δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τὰ δέκα λεπτά. Κάθε μπάνιο, καλὸ εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθῇ πάντᾳ ἓνα ντους, ἐλαφρὰ πρὸς τὸ δροσερό.

Τὸ καθημερινὸ μπάνιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαριότητα, χρησιμεύει καὶ σὰν καταπραυντικὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, σὰν τωνατικὸ, σὰν ἐνισχυτικὸ τῶν μυῶν καὶ τῆς ἰσορροπίας τοῦ σώματος.

Τὰ «ἀξενούρα» τοῦ μπάνιου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ μπάνιου, τὰ μπουνοῦζια καὶ τὶς πετσέτες, δὲν πρέπει νὰ λείπουν ποτὲ οἱ βούρτσες, τὸ τρίχινο γάντι, ἡ πλαστικὴ σκούφια, ὅπου κλεινόνται τὰ μολλὰ, γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ φορμάρισμά τους μὲ τοὺς ἀτμούς τοῦ ζεστοῦ νεροῦ, κι' ἓνα ἀποσμητικὸ.

Μπάνια μὲ ἀρωματικὰ ἄλατα.

Γιὰ τὶς πολὺ κομψές. Τὰ ἄλατα αὐτὰ εἶναι καὶ διεγερτικά.

Μπάνια μὲ ἀμυλὸ.

ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ μαλακώνουν τὴν ἐπιδερμίδα καὶ νὰ ἀφαιροῦν διάφορες ἀνωμαλίες καὶ μαύρα στίγματα.

Μπάνιο μὲ γάλα.

Ἐπάρχουν συνθετικὰ γάλατα τοῦ μπάνιου, ποὺ ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ λευκαίνουν τὴν ἐπιδερμίδα καὶ νὰ τὴν κάνουν πιὸ ἀπαλὴ.

Μπάνια μὲ πίτυρα.

Ἴσως ἡ ἰδέα δὲν εἶναι καὶ τόσο... γοητευτικὴ, ὅμως αὐτὰ τὰ μπάνια ἔχουν τὴν πολὺτιμη ἰδιότητα νὰ σφίγγουν τοὺς ἱστούς.

Μπάνια μὲ φύκια τῆς θάλασσας.

ἔχουν τὴ μυρωδιά τῆς θάλασσας κι' ἓνα ὁμορφο σμαραγδένιο χρῶμα. Λύωνται τὰ περιττὰ λίπη.

Ἀφρώδη μπάνια.

Νομίζετε, ὅτι βρίσκεσθε μέσα σ' ἓνα ρόδινο σύννεφο. Σφίγγουν τοὺς χαλαρωμένους ἱστούς κι' ἐμφανίζουν τὶς ραβδώσεις.

Ἀν εἰστε νευρικές.

Γιὰ νὰ ἡρεμήσετε, σὰς συμβουλεύουμε ἓνα ὥρασι μπάνιο σὲ νερὸ ἀπὸ βρασμένο τίλιο.

Ἀν εἰστε κουρασμένες καὶ ἐξαντλημένες.

Ρίξτε στὸ μπάνιο λίγη ἀμμωνία ἢ λίγο ξύδι.

Ἀρωματισμένο λάδι γιὰ τὸ μπάνιο.

Δὲν πρέπει νὰ τὸ ρίχνετε στὸ νερὸ (διαφορετικὰ ἀρωματίζεται τὸ νερὸ καὶ ὄχι ἐσεῖς). Θὰ τὸ χρησιμοποιεῖτε γιὰ νὰ ψεκάσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, μόλις βγῆτε ἀπὸ τὸ μπάνιο. Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴν, δὲ λαδώνει καὶ ἀφίνει στὸ σῶμα ἓνα θαυμάσιο ἀρώμα γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἀντιρευματικά μπάνια.

Διαλύστε μιὰ φούχτα ἀλάτι στὸ νερὸ καὶ θὰ εἶναι σὰ νὰ κάνετε ἓνα μπάνιο στὴ θάλασσα. Τὰ μπάνια αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠφέλιμα γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ὀστεοαλγίες.

Μπάνια γιὰ τὸ συνάχι.

Πρὶν κοιμηθῆτε, κάνετε τὸ μπάνιο σας, ρίχνοντας στὸ νερὸ ἓνα κουτάκι ἀπὸ λάδι εὐκαλύπτου. Ὄταν θὰ βγῆτε, σκουπίστε τὸ σῶμα σας μ' ἓνα καλὸ ζεσταμένο μπουνοῦζι καὶ πιήτε, ὕστερα, ἓνα καυτὸ χαμομήλι.

Κρύα μπάνια.

Γίνονται, κατὰ προτίμησι, τὸ πρωῒ καὶ εἶναι τωνατικά, γιὰτὶ ἐπιταχύνουν τὸ μεταβολισμὸ τοῦ ὁργανισμοῦ. Προτιμώτερο ἀπὸ τὸ κρύο μπάνιο, εἶναι τὸ ντους.

Σηρὸ μπάνιο.

Μὲ μιὰ βούρτσα τρίβετε ὅλο τὸ σῶμα ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Ὑστερὰ τὸ πουδράρετε μὲ τάλκ γιὰ νὰ γλυκάνετε τὴν κάπως ἐρεθισμένη ἀπ' τὸ τρίψιμο ἐπιδερμίδα σας.

Οἱ δύσκολες μέρες.

Ἐπάρχει μιὰ παλιὰ παράδοσι, ποὺ ἀπαγορεύει τὸ μπάνιο κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς περιόδου. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη, ὑποστηρίζει, ἀντίθετα, ὅτι ἡ καθαριότης εἶναι πιὸ ἀπαραίτητη σ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Τὸ μπάνιο πρέπει νὰ εἶναι πάντᾳ χλιαρὸ.

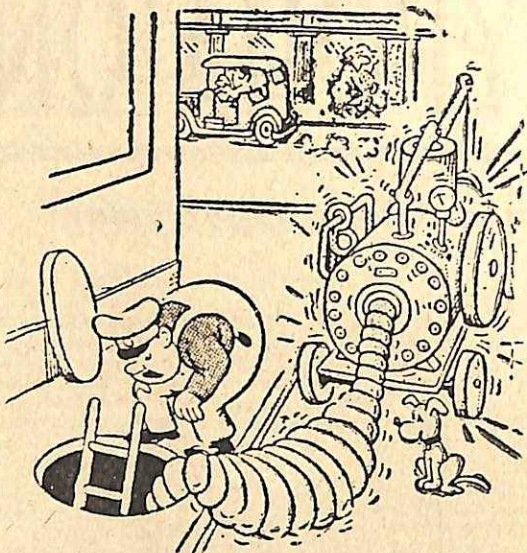
Μπάνια θεραπευτικά.

Μὲ θειάφι γιὰ τοὺς ἐρεθισμούς τοῦ δέρματος, μὲ παρσάφι γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς κυτταρίτιδος, τοῦρκικα μπάνια, ἀμυλολυτικά, κλπ. Ὅλα αὐτὰ, ὅμως, πρέπει νὰ τὰ συστήσῃ ὁ γιαντρός.

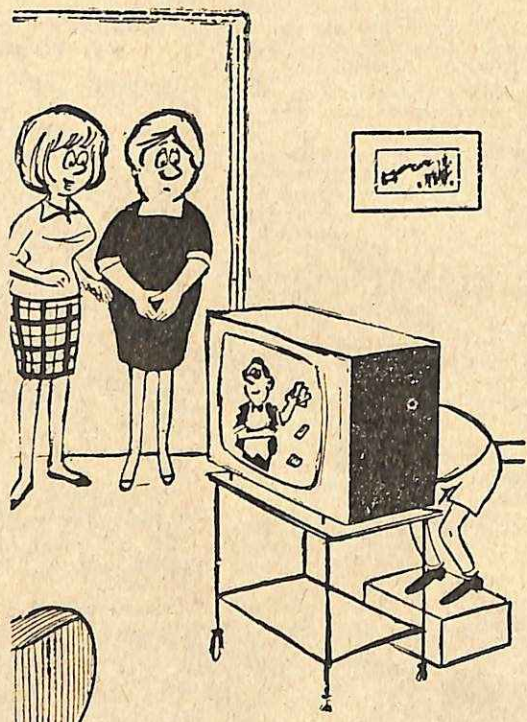
Τὰ ἀποσμητικά.

Εἶναι τὰ συμπληρώματα τοῦ μπάνιου. Ἐπάρχουν διάφορα εἶδη: ὑγρά, σπερέα, σὲ κρέμες, σὲ ψεκαστήρες. Δὲν σπασμοῦν τὸν ἰδρώτα, ἀλλὰ τὸ ἀφαιροῦν τὴ δυσάρεστη ὀσμὴ. Μιὰ μοντέρνα γυναῖκα δὲν κάνει ποτὲ τὴν τουαλέττα της χωρὶς νὰ χρησιμοποιεῖ ἓνα καλὸ ἀποσμητικὸ, τοῦλάχιστον γιὰ τὶς μασχάλες.

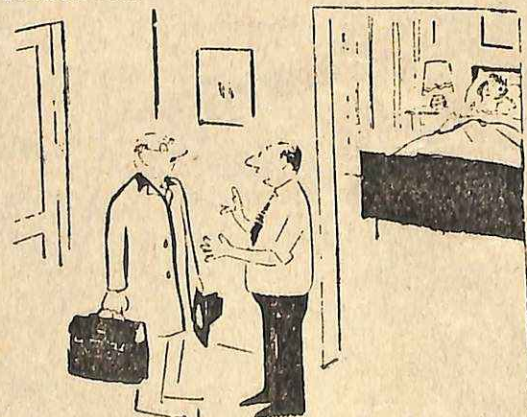
Τὸ χιούμορ δὲ εἰκόνες

— Κώστα! "Ε. Κώστα! Ποῦ εἶσαι; Δὲ μ' ἀκούς;

— Θέλει ν' ἀνακαλύψῃ τὰ μυστικὰ τοῦ ταχυδντουλονοῦ...

— Γιαντρέ μου, σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν κρατῆς στὸ κρεβάτι ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο τῶν ἐκπτώσεων!...

Ο ΖΑΧΑΡΑΤΟΣ ΚΑΤΕΔΑΦΙΖΕΤΑΙ

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ποὺ φεύγει

τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς περαστικῆς ἐπαρχίας. Σ' αὐτὸ πολλοὶ Πατέρες τοῦ ἔθνους εἶδαν τὰ ραντεβού τους στὴν κοιμητικὴ τοὺς πελατεία καὶ τὰ τραπέζια τοῦ εἰχαν ἀντικαταστήσῃ τὰ πολιτικὰ τους γραφεῖα. Καί, ἀσφαλῶς, με γάλλος ἀριθμὸς βουλευτῶν ἔχει ἀγορεύσει πολὺ περισσότερο στὴν «ἐκτὸς Βουλῇ» τοῦ Ζαχαράτου ἀπὸ τὴν ἐπίσημη «ἐννὸς Βουλῇ».

Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ εἶχε καταστῆ περιώνυμο ἦταν τὸ «πατάρι» τοῦ Ζαχαράτου. Τὸ μετζοπάτωμα, μετὰ ἐξ τοῦ καφενείου καὶ τῆς ὑπέρκει-

λυπτε τὴν ἱστορία τῶν τελευταίων 60 χρόνων, ὄχι μόνο τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καί... ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Δὲν ἦταν θέμα διεθνούς ἐνδιαφέροντος ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔχουν συζητήσει οἱ τακτικοὶ θαμώνες του. Ἀπάνω στὰ μάρμαρα τῶν τραπέζιων ἔμουν σχεδιαστὴ ὅλες οἱ μάχες ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1897 ὡς τὸ δεύτερο Παγκόσμιο. Ἐκεῖ ἔλενε πῶς ἔνας διευθυντὴς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας ἐμπνεύστηκε ἀπὸ τὶς συζητήσεις καὶ τὰ σχέδια, ποὺ εἶδε ν' ἀναπτύσσονται στὸ μάρμαρο τῶν γραπέζιων κι' ἐγράψε στὸ ρωσισ-

κλές καὶ τραπέζια τοῦ Ζαχαράτου, ποὺ δὲν εἶχαν ὥστόσο καμμιὰ ἀνάμειξη στὴν... μετάρφρασι τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὸν ἄλλο χρόνο καινούργια ἐπιδρομὴ ἐναντίον τοῦ καφενείου. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἦταν ὁ θρησκευτικὸς φανατισμός, ποὺ ἀναστᾶνε τὰ πλήθη. Πολιτικὸς πυρετὸς εἶχε πιάσει τοὺς ἀπαίδευτοὺς τοῦ Διληγιάννη, γιὰτὶ ὁ βασιλεὺς, δὲν τοῦδινε τὴν ἐντολὴ νὰ σχηματίσῃ κυβερνησι. Καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Διληγιάννη ἀποφάσισαν νὰ δράσουν μὲ σανάδες, ἀφῶς ἐβλῶσαν τὶς σκαλωσιές ἀπὸ ἓνα γιαντὶ τῆς οδοῦ Σταδίου καὶ πῆραν τὴν ἔξοδα του. Καὶ πρῶτος στόχος εἶναι τὸ νεοδαλμένο καφενεῖο, ποὺ δὲν εἶχε ὥστόσο καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τὴν καθυστέρησι τῆς βασιλικῆς ἐντολῆς πρὸς τὸ μεγάλο Κορδονάρχη. Οἱ διαδηλωτὲς δὲν ἀφίσαν τζάμι γιὰ τζάμι καὶ καρέκλα γιὰ καρέκλα τοῦ Ζαχαράτου.

Στὰ «Ὁρεστεϊακὰ», ποὺ εἶχαν ἓνα χρόνο μετὰ τὰ «σανιδικά», ὁ Ζαχαράτος εἶδε νὰ συγκεντρώνονται καὶ πάλι στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, μὲ ἀγριεὶς διαθέσεις, οἱ ἐξηγμένοι «γλωσσασμύνορες», ποὺ τοὺς εἶχαν καταπατήσῃ τὰ «πάτρια» μὲ τὴν μετάρφρασι τῆς «Ὁρεστεϊας» τοῦ Αἰσχύλου στὴ δημοτικὴ. Εὐτυχῶς, ποὺ αὐτοὶ περιορίστηκαν μόνο σὲ λόγους καὶ ἀφίκαν ἡσυχες τὶς καρέκλες καὶ τὰ τζάμια τοῦ καφενείου. Καὶ οἱ συγκεντρώσεις καὶ τὰ συλλαλητήρια συνεχίστηκαν καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια.

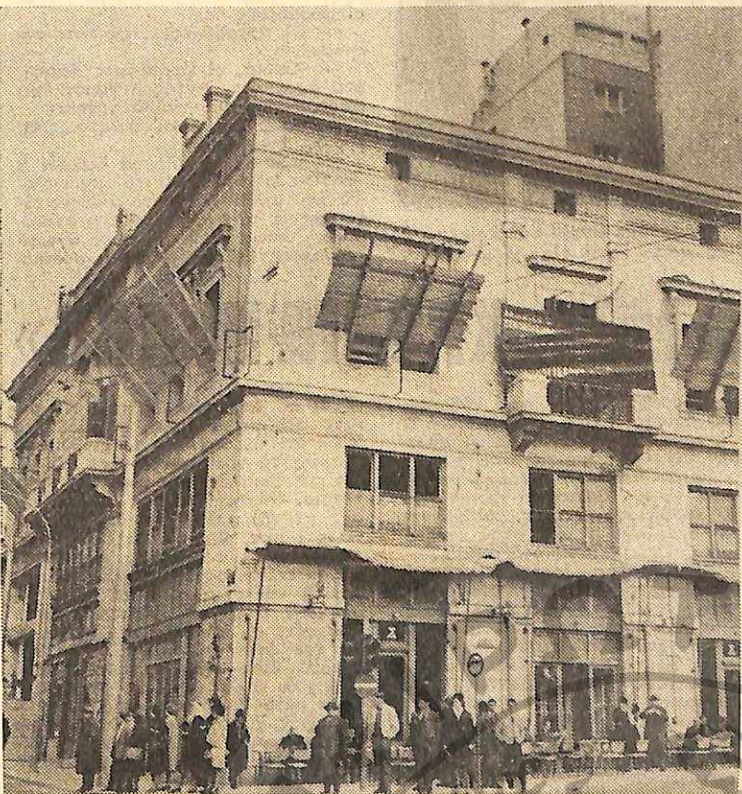
Οἱ θαμώνες τοῦ Ζαχαράτου ἀκούσαν τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο νὰ φωνάζῃ τὸ 1910 πρὸς τὸν ἀθηναϊκὸ λαό: «Ἀναθεωρητικὴν εἶπαν καὶ οὐχὶ συντακτικὴν». Καὶ ἄκουσαν κατοπινὸν ὅλους σχεδὸν τοὺς πολιτικούς ἀρχηγούς νὰ μιλοῦν στὸ συγκεντρωμένο στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος λαὸ καὶ τὸ Γεώργιο Παπανδρέου, τὸ 1944, νὰ ἐκφωνῇ τὸν ἱστορικὸ λόγο τῆς ἀπελευθερώσεως, μετὰ τὴ γερμανικὴ κατοχὴ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους καὶ τοὺς νεώτερους θαμώνες τοῦ Ζαχαράτου εἶχαν τὴ δική τους θέσι, στὴν ὁποία ἐμείναν πιστοὶ μέχρι... θανάτου. Ἦταν ἀπόστρατοι καὶ συνταξιούχοι ποὺ, ἐπὶ εἰκόσι καὶ τριάντα χρόνια, καθόντουσαν στὸ ἴδιο τραπέζακι.

Ν' ἀναφέρουμε τοὺς τακτικούς θαμώνες τοῦ Ζαχαράτου, τοὺς «τύπους», ποὺ κρατοῦσαν τὰ τραπέζια τους, τὶς ἐπισημότετες, ποὺ φιλοξένησε τὸ ἀρχαῖο αὐτὸ καφενεῖο, θὰ ἦταν ματαιοπονία. Γιὰτὶ ὁλοκλήρῃ ἡ Ἑλλάδα ἔχει περάσει ἀπὸ τὸν Ζαχαράτου. Τὸν τίμησαν πρωθυπουργοὶ, ὑπουργοί, ἀνστάτοι ἀξιωματικοὶ τοῦ κράτους. Ἀλλὰ καὶ τὸ πάνθεον τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων δὲν ἔχει ὑστερήσει: Ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Παπαντωνίου, ὁ Μαλακάσης, ὁ Ἀνδρεάδης, ὁ Σκίπης, ὁ Δαμιόπουλος, ὁ Ροῦθης, ὁ Λύτρας, ὁ Ἰακωβίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἦταν τακτικοὶ θαμώνες του. Ἀφῶν τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς δικαστικούς. Καὶ εἶναι βέβαιος πὸς ἂν κάποιος μπαίνοντας στὸν Ζαχαράτου φωνάζε «στρατηγέ!», οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς θαμώνες θὰ γύριζαν τὸ κεφάλι τους νὰ δοῦ μὴπως ἐληθοῦσαν... αὐτοὺς. Κι' ἂν φώναζε: «Κύριε πρόεδρε!...», οἱ ἄλλοι μισοὶ θάβκαν τὸ ἴδιο!

Τώρα ὁ Ζαχαράτος κατεδαφίζεται. Στὴ θέσι του προκτεταὶ νὰ γίνῃ ἓνα ἐνοδοχείο πολυτελείας. Οἱ νέες πολυεδομικὲς ἀνάγκες παραμερίζουν καὶ τὸν, ἐπὶ 68 χρόνια, πιστὸ αὐτὸ σύντροφον τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Κι' ἀπὸ ἀντὶ τοῦ Ζαχαράτου θ' ἀνῆλθῃ πιά στὴν ἱστορία, ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς παλιούς ἐπιφανεῖς θαμώνες του.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου κάτω ἀπὸ τὴν οἰκία Βούρου.

μένης οἰκίας Βούρου, ὅπου μαζί μὲ τὶς πολιτικὲς συζητήσεις παίζονταν καὶ χαρτιά.

Ἐπρόκειτο μάλλον γιὰ πολιτικὴ λείχη καὶ ὄχι γιὰ καφενεῖο. Τὸ τιμοῦσαν μὲ τὴν παρουσία τους ἀρχηγοὶ κομμάτων καὶ ἐπιφανεῖς ἀνθρωποὶ τῶν γραμμάτων. Ἀπὸ τὸ Γεώργιο Καραντάρη καὶ τὸν Ἰωάννη Κονδυλάκη, ποὺ ἦσαν ἀπὸ τοὺς τακτικούς θαμώνες του, ὡς τοὺς νεώτερους τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς δημοσιογραφίας.

Γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ «πατάρι» τοῦ Ζαχαράτου ἀποτελοῦσε, τρῶπον τιμῆς, τὸν Ἀρεῖο Πάγον τῆς κοινῆς γνώμης. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ρωτοῦσε καμμιὰ φορά — ὑπὸ τύπον ἀστείου καὶ σοβαροῦ — τοὺς συνεργάτες του, πάνω σὲ φλέγοντα ζητήματα:

— Τί φρονοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ οἱ κύκλοι τοῦ Ζαχαράτου;

Καὶ οἱ κύκλοι τοῦ Ζαχαράτου ἐφρόνουν καὶ συνεζήτησαν ὅλα τὰ θέματα τῆς ἐσωτερικῆς καὶ παγκοσμίου πολιτικῆς.

Ἄν κάποιος ἀπὸ τὰ τραπέζια τοῦ καφενείου μπορούσε νὰ γράψῃ τὰ ἀπομνημονεματά του, θὰ κά-

πωτικὸν πόλεμον τοῦ 1904 τὸ περίωνυμο ἐκεῖνο ἄρθρο: «Ἀριστερώτερα, Κουροπάτιν!» Στὸ ἄρθρο τοῦ συμβούλου τοῦ Ρώσο ἀρχιστρατήγου νὰ κληθῇ ἀριστερὰ τὸν ἐλιγμό του ἐναντίον τῶν ἰαπωνικοῦ στρατοῦ. Ὅσπου νὰ τυπωθῇ ὁμως ἡ ἐφημερίδα καὶ νὰ φτάσῃ στὸν Κουροπάτιν, ἐκεῖνος εἶχε κάνει δεξιὰ τὸν ἐλιγμό του καὶ ἡ ἁγία Ρωσία ἔχασε τὸν πόλεμον...

Ἀλλὰ τὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου δὲν ἦταν μόνο τόπος συζητήσεων πολιτικῶν θεμάτων καὶ στρατηγικῶν σχεδίων, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖτο, ὑποστὰ ἀπὸ τὸ ὅποιο διαδραματίστηκαν τόσα καὶ τόσα πολιτικὰ γεγονότα, μισοὶ καὶ πλεον αἰῶνα. Οἱ θαμώνες του εἶδαν, συλλαλητήρια, ταραχές, ἀκούσαν ἱστορικούς λόγους, παρακολούθησαν προεκλογικὲς συγκεντρώσεις.

Τὸ Νοέμβριον τοῦ 1901 ὁ Ζαχαράτος ὑπεστή τὴν πρώτη ἐπιδρομὴν στὰ «Εὐαγγελικά, στὶς ταραχές, ποὺ εἶχε προκαλέσει ἡ μετάρφρασι τῆς δημοτικῆς τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ ἀσυγκράτητοι, διαδηλωτὲς τῶν «Εὐαγγελικῶν» ἐσπασαν καρέ-

— Δεν έπρεπε ν' αφήσουμε αυτόν τόν έρωτα νά γεννηθή στis καρδιές μας... μου είπε ό Στέλιος.

«ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ»

Οι γονείς μου, είχαν παντρευτή από έρωτα και ό εαφνικός θάνατος της μαμάς, ήταν ένα φοβερό χτύπημα γιά τόν πατέρα, που γιά χρόνια καί χρόνια έλαψε άπαρηγόρητα γιά τό χαμό της.

Τότε, ό μπαμπάς ήταν ένας νεαρός άρχιτέκτονα και εργαζόταν σέ κάποια οικοδομική εταιρεία. Ζούσαμε άνετα, αλλά όχι πλούσια, στό μικρό μας σπίτι σ' ένα γραφικό άθηναϊκό προάστειο μαζί με τή Φωτεινή, τή γυναίκα μου φρόντιζε τό σπίτι και μένα.

Ύστερα, όταν εγώ ήμου πιό δέκα χρόνων, ό πατέρας μου γνώρισε τήν Έλβίρα, εκείνη που έγινε ή δεύτερη γυναίκα του.

Η Έλβίρα ήταν μία μεγαλοκοπέλλα, στεγνή, άσηχημη, αλλά πλούσια, πολύ πλούσια. Με τά λεφτά της, ό πατέρας μπόρεσε ν' άνοίξει μία δική του δουλειά, όπως όνειρευόταν πάντα. Φύγαμε από τό μικρό σπίτι μας και πήγαμε νά ζήσουμε σέ μία άριστοκρατική συνοικία, σ' ένα άπέραντο διαμέρισμα έπιπλωμένο με άπίστευτη πολυτέλεια. Άργότερα, ό πατέρας έφτιαξε με δικά του σχέδια, μία ύπεροχη έξοχική βίλλα. Η ζωή μας είχε αλλάξει δόλτελα. Ημας τε πλούσιοι και γινόμαστε κάθε μέρα περισσότερο. Μα κανείς ποτέ δε μπόρεσε νά ύποστηρίξει ότι μαζί με τά πλούτη έρχεται και ή εύτυχία. Ο μπαμπάς είχε αλλάξει πάρα πολύ. Η έπιτυχία, τό χρέμα, οι σπουδαίες γνωριμιές, είναι ποτά πολύ δυνατά, που μεθούν τή ψυχή και ναρκώνουν τά αισθήματα. Δεν ήταν πιά ό «μπαμπακούλης», που έρχόταν κάθε βράδυ νά πάρη στα γόνατά του τό κοριτσάκι του, μα ένας κύριος όλο και πιό σοβαρός, όλο και πιό πολυάσχολος, όλο και περισσότερο... ξένος.

Η Έλβίρα, ή μητριά μου, ήταν πάντα ευγενική μαζί μου, αλλά δε μούδινε ποτέ λίγη στοργή, λίγη τρυφερότητα. Έτσι, στα έντεκα χρόνια μου ένοιωθα κι όσας μόνη, μέσα σ' εκείνο τό «χρυσωμένο», μα κατάψυχρο περιβάλλον, που με τύλιγε από παντού.

Ένα χρόνο άργότερα μήκη στο

οικοτροφείο. Η Έλβίρα τδβρισκε πιό άριστοκρατικό νά σπουδάσω έσωτερική σέ κολλέγιο και ό πατέρας δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Όταν τελείωσα τό σχολείο, ήμνα κοσμημάτα, γούνες, αυτοκίνητο και ένα μεγάλο κενό στην καρδιά, μία άπέραντη δίψα γιά αγάπη.

Λίγο καιρό άργότερα γνώρισα τό Στέλιο. Τόν γνώρισα μία μέρα, έντελώς τυχαία, στό δρόμο. Μου είχε πέσει ένα από τά δεματάκια, που κρατούσα κι' εκείνος έτρεξε νά τό σηκώσει. Ένώ τόν εύχαριστούσα χαμογελώντας, τά βλέμματά μας συναντήθηκαν και ή καρδιά μου, ή φτώχη, ή έρημη καρδιά μου, άρχισε νά χτυπάει τρελλά και χαρούμενα. Εκείνος ό ψηλός και μελαχρινός νέος, που στεκόταν άντίκρου μου, ήταν τόσο συμπαθητικός και τά μαύρα βλουδένια μάτια του ήταν τόσο γεμάτα τρυφερότητα!... Χωρίς τό νά καταλάβουμε σχεδόν άρχισαμε νά περπατάμε ό ένας δίπλα στον άλλον και νά μιλάμε σάν παλιοι γνώριμοι. Εκείνος μου μίλησε γιά τόν εαυτό του. Ήταν ένας φτωχός φοιτητής τής Ιατρικής, που γιά νά συνεχίσει τίς σπουδές του, εργαζόταν τίς νυχτες σέ μία κλινική.

Πολλές φορές δεν κοιμάμαι γιά δόλοκληρα είκοσιτετράωρα, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Τά όνειρα αξίζουν νά πληρώνονται άκριβά, μου είπε στο τέλος.

Εγώ, γιά τόν εαυτό μου, του μίλησα πολύ άόριστα. Έπρεπε νά με νομίζει μία όποιαδήποτε κοπέλλα, γιάτί μόνο έτσι θα μπόρουσε νά μ' αγαπήσει ειλικρινά.

Και πραγματικά, μ' αγάπησε με τό ίδιο άσθόρμητο πάθος, με τόν ίδιο άπόλυτο έρωτα, που τόν αγάπησα κι' εγώ. Μ' αγάπησε μ' όλη εκείνη τήν τρυφερότητα, που είχα λαχταρήσει πάντα ν' αγαπηθώ. Όταν, κάποια μέρα, βρήκα τό θαρρος νά πω ότι ήμου ή κόρη ενός πολυπλούσιου και πολύ γνωστού, ό Στέλιος με κτύπησε ταραγμένος.

— Αυτό έπρεπε νά μου τό πής από τήν άρχή, κοριτσάκι! με μάλωσε τρυφερά. Δεν έπρεπε ν' αφέ-

Ένα τραγούδι — Μία ιστορία

σουμε αυτό τόν έρωτα νά γεννηθή στis καρδιές μας. Δεν τό καταλαβαίνεις αυτό;

— Όχι, τού φώναξα με πάθος. Όχι, δεν τό καταλαβαίνω, γιάτί εγώ σ' αγαπώ και είμαι έτοιμη νά τά θυσιάσω όλα γιά τήν αγάπη σου!

Τό ίδιο εκείνο βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι, βρήκα τή μητριά μου νά με περιμένει στο δωμάτιό μου. Σέ περίμενα, γιά νά σου άναγγείλω ότι ό Άλκης έρχεται με θαυριο στην Ελλάδα, μου είπε.

Ο Άλκης... είπα, χωρίς νά καταλαβαίνω.

Και από τή σκέψη μου πέρασε ή μορφή ενός ζανθού νέου, με προσωπο γεμάτο φακίδες και ξεπυμένα γαλάζια μάτια. Ο Άλκης ήταν ό υιός μίας αδελφής τής Έλβίρας, που έμενε στην Αγγλία.

Ναι, ό Άλκης, ζαναίπε εκείνη με τή σταθερή και ψυχρή φωνή της. Σκεφτήκαμε με τόν πατέρα σου ότι είναι πιά καιρός νά γίνουν οι άραβδώνες...

— Οί άραβδώνες!... ρώτησα σα-στισημένη.

— Φυσικά, οι άραβδώνες «σας» μου άπάντησε. Αυτός ό γάμος έχει άποφασιστεί από πολλά χρόνια.

— Μα... δεν είναι δυνατό... Ψι θύρισα πνιγμένη.

— Ξέρω τί θα πής, με διέκοψε ή Έλβίρα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Θά μου μίλησης γιά τό αισθηματάκι σου με τό φτωχό εκείνο γιαντρούδακο. Όπως βέβαιος δεν τό άγνοώ.

Άλλωστε, βρήκα δόλτελα, φυσικό

του, με μία έπίσημη ύπόσχεσι. Ένοιωθα παράξενα. Περπατούσα, μιλούσα, χαμογελούσα, σάν ύπνωτισμένη, σάν ένα πλάσμα μηχανικό, άδειο από αισθήματα και από ψυχή. Σέ κάποια στιγμή, μία καμπαριέρα με πλησίασε βιαστικά.

— Δεσποινίς, μου ψιθύρισε, στην είσοδο είναι ένα παιδί. Έχει φέρεϊ κάτω, αλλά έπιμένει νά τό δώση μόνο σέ σας...

Ζήτησα συγγνώμη από τόν Άλκη και βγήκα από τό σαλόνι. Τό παιδί περίμενε κοντά στην πόρτα. Κρατούσε στά χέρια του ένα μικρό δέμα, δεμένο με κόκκινη κορδέλλα. Με τήν πρώτη ματία κατάλαβα ότι ήταν ένας δίσκος. Τόν άρπαξα με λαχτάρα στά χέρια μου. Ένοιωσα ότι ήταν ένα δώρο, ένα μήνυμα από τό Στέλιο. Είπα στην καμπαριέρα νά δώση ένα πομπρού-αρό στο παιδί και ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου. Με χέρια, που έτρεμαν, έλυσα τήν κόκκινη κορδέλλα και ξεδίπλωσα τό χαρτί. Δεν υπήρχε μέσα κανένα σημείωμα. Μόνο ένας δίσκος. Χωρίς νά τό καταλάβω, σχεδόν, πλησίασα στο μικρό μου πικ-άπ και τόν τοποθέτησα σ' αυτό. Αμέσως, μία γλυκιά μουσική πλημμύρισε τό δωμάτιο και ή φωνή του τραγουδιστή έφτασε σ' τ' αυτιά μου παθητική:

«Αγαπημένη μου, χρόνια πολλά... Νάναι χαρούμενος κι' αυτός ό χρόνος... Η μοίρ' άδιάκοπα νά σου γέλα... και νάναι άγνωστος γιά σένα ό πόρος...»

Κάτι ύγρο και ζεστό, πλημμύρισε τά μάγουλά μου. Ένοιωσα στά χείλη μου μία γευσή πικρή. Κατάλαβα ότι έκλαιγα. Η καρδιά μου χτυπούσε. Χτυπούσε τρελλά, δυνατά. Ένα κύμα φούσκωνε μέσα μου, ένα κύμα επαναστατημένο, που ήταν μαζί πόθος και χαρά. Κατάλαβαινα ότι μόνο εκείνη τή στιγμή, ύστερ' από τόσες μέρες, ζαναίρι-σκα τόν εαυτό μου...

Βιαστικά, τρέμοντας δόλοκληρη, τυλιχτήκα σ' ένα παλτό κι' έριξα μερικά ρούχα σέ μία μικρή βαλίτσα. Λίγα λεπτά άργότερα, έθγαίνα από τή βίλλα από τήν πόρτα τής ύπηρεσίας...

Έφτασα λαχανιασμένη στό «φτωχικό δωμάτιό του Στέλιου». Άνοιξα τήν πόρτα άπότομα και άφησα μέσα. Εκείνος ήταν έαπλωμένος στο ντιβάνι, ντυμένος ακόμα, με μάτια κατακόκκινα από τά δάκρυα. Όταν με είδε, τινάχτηκε κατάληκτος. Από τά μάτια του πέρασε μία άμψη, μία λάμψη χαράς κι' έλπίδας.

— Κάθρην, τί θέλεις εδώ; με ρώτησε με φωνή, που έτρεμε.

— Άφισα κάτω τή μικρή μου βαλίτσα και τόν άγκάλιασα.

— Ήρθα γιά νά νά μαζί από κοντά χρόνια πολλά αγαπημένη μου, τού ψιθύρισα. Ήρθα γιά νά μείνω γιά πάντα κοντά σου.

— Κάθρην, είσαι τρελλή. Δεν ξε-ρεις τί λές... μου φώναξε πνιγμένα.

— Όχι, αγάπη μου, τού είπα γλυκά. Τώρα ξέρω πολύ καλά τί λέω και τί θέλω. Θέλω νά μείνω γιά πάντα μαζί σου, μακριά από εκείνο τό περιβάλλον, που ακόμα και τά αισθήματα γίνονται ψυχρό, άψυχο χρυσάφι! Αν έμενα έστω και γιά μία στιγμή ακόμη εκεί, ή καρδιά μου κινδύνευε νά πεθάνη από πείνα και δίψα, σάν τό βασιλιά Μίδα. Και ύστερα, δε μου είπες κάποτε, έσύ ό ίδιος, ότι αξίζουν νά πληρώνονται άκριβά τά όνειρα! Ε, λοιπόν, είμαι έτοιμη νά τό πληρώσω τό όνειρό μας με όποιαδήποτε τιμή.

Παντρευτήκαμε, λίγες μέρες άργότερα, σ' ένα έξοχικό έκκλησάκι. Τώρα, εργαζόμαι κι' εγώ, παραδίδοντας ξένες γλώσσες κι' έτσι ό Στέλιος μπορεί νά τελειώσει τίς σπουδές του με περισσότερη άνεση. Ζούμε άπλά, σχεδόν φτωχικά, νά είμαστε εύτυχισμένοι. Πόιος νά μ' άρνησε ποτέ νά πηδή τό πλούτη φτιάχνουν τήν εύτυχία!

ΚΑΘΡΗΝ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ρίτσα, άπογοητευμένη από τή φτώχεια του Τέλη κι' από τή δική της δυστυχία, θέλει νά χωρίσουν. Ο νέος όμως τής ζητάει νά κάνει ύπομνηση άκόμη λίγο και καταφεύγει στο Ντίμη. Κλέβοντας στά χαρτιά μαζί του, κέρδισε τήν πρώτη φορά όχτώ έκαστοτάκια. Αμέσως άγόρασε γιά τήν αγαπημένη του ένα όραίο βραχιολάκι, που τήν ένθουσίασε! Η Ρίτσα, μάλιστα, εύτυχισμένη τόν έμπασε γιά πρώτη φορά στο σπίτι της, στο δωμάτιό της. Ακόμη δυό φορές ό Τέλης έκλεψε στά χαρτιά κι' έκανε δώρα στη Ρίτσα, που άπορούσε πώς κατάφερε πάντα ό αγαπημένος της νά κερδίσει. Εκείνος τότε τής έξομολογήθηκε τό μυστικό του κι' ή Ρίτσα γέλασε ξέγνοιαστη και τόν ρώτησε αν μπόρουσε νά κερδίσει πιά πολλά γιά ν' αγοράσουν ένα σπίτι. Στο μεταξύ, ή Μάνια, ή αδελφή του Τέλη, θέλει νά φτιάξη τήν προίκα της...

— Μην είσαι γρου-σουζάκι! Νόμισα πώς θά σου δώσω κάποια χα-ρά. Θά γκρινιάσης κιό-λας;

— Γιατί μιλάς άπότομα; τού-κανε τήν παρατήρησι ή γιγιά. Έχει δίκιο ή Μάνια! Ποτέ δεν πρέπει νά ριψοκινδυνεύεις σέ τυ-χερά παιχνίδια... Έχουμε τόσο λίγα, που και μερικές δραχμές νά χάσουμε, είναι καταστροφή!

— Τό ξέρω και σάς είπα πώς δε ριψοκινδύνευσα. Παρά νά πή-τε εύχρηστώ... — Σ' εύχαριστώ, αδερφούλη, είπε ή Μάνια, με συγκίνησε. Άύριο κιόλας θά πάω ν' αγοράσω τά πρώτα μου προίκια. Ένα ευ-γάρι σεντόνια!

Πραγματικά, τήν άλλη μέρα, έφερε θριαμβευτικά στο σπίτι ή κοπελλίτσα τά πρώτα της προί-κια, τά σεντόνια. Τό σπίτι μο-χούρισε από καινούργιο ρού-χο.

— Άχε, τί όραία, που μυρί-ζουν! Έλεγε, κι' ζαναίλεγε ή κο-πέλλα. Τί όραίο, τό καινούργιο πράγμα! Τέλη μου... μ' έκανες εύτυχισμένη!

— Κάνε, λοιπόν, νιά προσευ-χή νά μουρήθ πάλι κανένα τυ-χερό, νά σου αγοράσω κι' άλλα.

— Κάνω προσευχή νά βρής δουλειά, είπε σοβαρά ή κοπελλι-τσα. Αυτό είναι τό καλύτερο τυ-χερό...

Αναστένανε ό νέος μ' άπο-νοήτευσι. — Δουλειά! Μου φαίνεται πώς γιά μένα δεν υπάρχει έλπίδα...

— Δέ σταματήσεις νά ψάχνεις; ρώτησε άνισχυη ή Λεμονιά.

— Φυσικά, δε σταματάω! ά-τοκρίθηκε ό Τέλης. Τί κάνω κά-ζε μέρα; Πάντα τή βόλτα μου. Έχω γίνει νοούμερο παντού, ό-του υπάρχει κι' ή παραμικρή έλ-πίδα...

— Θά βρεθθ. θά βρεθθ. τόν ταρηγόρησε ή γριά.

Η Ρίτσα όμως κατασούφισε έ-κεινη τήν ήμέρα, που τόν είδε με τά χείλια άδειανά. Τής είχε γίνει συνήθεια τώρα νά τόν βλέπει σάν τό μάγο με τά δώρα και τόν κύ-ταζε στά χέρια σά μικρό παιδί.

— Άστα! τής είπε, άπατών-...

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

τας στη βουδή της έρώτησι. Γκι-νια αυτή τή φορά.

— Έχασες; — Ούτε έχασα, ούτε κέρδισα. Δεν είχαμε ευκαιρία νά παίξου-με καλά.

Είδε τήν άπογοήτευσι στά μάτια της.

— Κρίμα... — Έ, τί νά κάνουμε, τήν πα-ρηγόρησε γελώντας. Αυτά έχει τό χαρτί.

— Μα, μου είπες πώς τό κέρδος είναι άπόλυτα έξασφαλι-σμένο τώρα, τού είπε με παιδιά-τικο παράπονο.

— Ένοιω σου, τής ύποσχέ-θηκε. Τήν άλλη φορά θά κερδι-σω πολλά, θά τό δής. Και τό-τε, τί θ' αγοράσουμε, τί θ' α-γοράσουμε, αγάπη μου;

— Ένα χρυσό ρολογάκι! τού φώναξε άμέσως.

— Ά, τόχεις κιόλας έτοιμο τό δώρο πού περιμένεις;

— Αμέ; Δεν έχω ρολόι... Τό παλιό ρολόι τής Μαρίας σα-ρα-βαλιάστηκε. Όνειρεύομαι, λοι-πόν, ένα χρυσό ρολογάκι, μον-τέρνο. Αν δεν κερδίσω πολλά, στην άλλη φορά, νά μη μου άγο-

ράσης τίποτα. Νά τά φυλάξου-με, άσπου νά μαζέψουμε κι' άλ-λα, νά πάρουμε ρολόι.

— Ναι, αγάπη μου. Θά κυ-τάξω, όμως, νά κερδίσω τόσα, ώστε νά στο αγοράσω άμέσως. Τήν Τρίτη νά στο δώσω κιό-λας.

Κρεμάστηκε στο μπράτσο του χοροπηδώντας ή Ρίτσα.

— Θά τρελλαθώ από τή χαρά μου, αν μου πάρης τό ρολόι... Είναι ένα όνειρο πού τώχω από τά παιδικά μου χρόνια.

— Ένοιω σου, αγαπούλα μου. Θά τό πάρουμε και τό ρολόι...

— Και θά βρής και δουλειά, ε; Και θά παντρευτούμε...

— Ναι, γλυκειά μου, όλα θά πάνε καλά.

— Όλα θά πάνε καλά! άνα-στένανε ή κοπέλλα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Νόμιζε πώς όνειρευόταν ό Τέ-λης. Κρατούσε τό κομψό με τό χρυσό ρολογάκι στο χέρι του και κάθε τόσο, στή μέση του δρόμου, τό άνοιγε και τό καμ-

ρωνε. Δέ μπορούσε νά τό χωρέ-ση τό μυαλό του πώς αυτός, ό Τέλης, ό νυχτοφύλακας, ό φτω-χός που πριν λίγο καιρό πεινού-σε, ήταν σέ θέση νά κάνει ένα τέτοιο μεγαλοπρεπές δώρο. Τά-ρα είχε και καινούργιους πόρους: Ο Ντίμης τόν είχε εισαγάγει σέ μία συντροφία που έμπορευόταν. Σίγουρη δουλειά κι' εκεί, τό κέρ-δος έξησφαλίσμένο. Είχαν κανο-νίσει νά συναντηθούν στο Σύ-νταγμα με τή Ρίτσα κι' από κεί νά πάνε μαζί στο Φάληρο. Ή-θελε νά δη τά μάτια της ν' άστράφτουν κάτω από τόν άνοι-χτό ούρανό.

Έκρυψε τό κουτάκι στην τσε-πη του και προσπάθησε νά πά-ρη ένα ύψος στενοχωρημένο, ό-ταν συναντηθήκαν.

Η Ρίτσα τόν κτύπησε στά μά-τια, στά χέρια. Ή έρώτησι έ-καίλε στά χείλη της. Τή μάν-τευε ό Τέλης, αλλά ήθελε λιγάκι νά τή βασανίστη. Στο μεταξύ, ή-ρθε τό λεωφορείο κι' ανέβηκαν.

Λοιπόν; τόν ρώτησε μόλις κάθισαν.

— Τί νέα; τή ρώτησε αυτός, άφρηνημένη τάχα.

— Από μένα περιμένεις νέα;

— Φυσικά... Τί κάνουν στο σπίτι σου;

— Η μαμά καλά. Ο πατέ-ρας μου χάλια. Τά πόδια του όλο και χειρότερα.

— Η Μαρία;

— Καλά. Μία χαρά.

— Η Πόπη; Έχετε νέα από τήν Πόπη τακτικά;

— Η Πόπη πρόκειται νά γί-ναι μαμά, άποκρίθηκε χαρούμενη ή κοπέλλα.

— Μπράβο!...

Ένοιωζε τήν άυπομονήσια της. Είχε δάλει όμως πείσμα νά φθάσουν πρώτα στο Φάληρο, κι' έτσι νά τής παρουσιάσει τό δώρο του.

— Λοιπόν; ζαναρώτησε σέ λί-γο ή Ρίτσα άυπομονα. Πές μου έσύ τά νέα σου.

— Δεν έχω νέα, αγάπη μου... Γύρισε, τόν κτύπησε με μάτια μεγάλα.

— Δεν έχεις νέα;

— Όχι. Έπεδοριάστηκα, ό-πως πάντα, τρέχοντας γιά δου-λειά. Κάνω - δυό μούδους νά κά-ποια έλπίδα, αλλά δεν τούς πο-τατεύω... Έσύ; Έκανες τί-ποτα;

(Είχε άνοιάσει κι' ή Ρίτσα νά κτυπάει, όπου υπήρχε κάποια πιθανότης νά τού συστήσουν καμμία έσρασια).

— Τίποτα! άποκρίθηκε. Τί-ποτα κι' εγώ... Άλλά, έσύ δεν έχεις άλλα νέα;

— Τίποτα! άποκρίθηκε ό Τέ-λης, με ύψος μισοκακόμοιρο.

Άρχισε νά χτυπά τό πόδι της στο πάτωμα, σιγά-σιγά, νευρι-κά. Τήν καταλόιδνε ό Τέλης πώς καθόταν στά καθύονα. Ένοιω-θε κιόλας τό θυμό της... Ναι, άρχισε νά θυμώνει.

Ο Σταμάτης κι' ο Τηγόρης

«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τυμπανίζουν «κοϊκάρονε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Άλκολίκι έχει ό κόσμος με όθονες και ταινίες και σχεδόν σ' όλους τους δρόμους και σέ όλες τίς γωνίες, οι φιλότεχνοι Άθηναίοι και μιάν «αίθουσα» σκαρώνουν και ό κινηματογράφος σάν... ραπάνια ξεστρώνουν!

Σινεμά, πάση θυσία, θέλουν όλοι ν' αποκτήσουν, άλλοι νά τό ένοικιάσουν, άλλοι έν τάχει νά τό χτίσουν κι' έχουν φτάσει στο σημείο νά υπεταξίζονται σ' οικοδόμοι νά δουλεύουν, νύχτα - μέρα, γιά τήν «τέχνη τήν... Έδδω!»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Άρτηρίες και παράδοξο κατακλύζουν έπιμόνος με πολύ μοντέρνες σάλλες, ή σέ σχήμα Παρθένους κι' άλλοι πιάνουν κατώγια και στοές λογής Λογής και... άσπότες έμφανίζουν εις τά έγκατα τής γής!

★

Άφανίζουν άλλοι, πάλι, τά παλιά τ' άρχοντικά, γιά νά δώσουν κι' εκεί πέρο τά «σινευσκοπικά» και γιά νά έπισκιαζούν

γενικούς τήν άλλη θέα τής Άννιτας ό Βεράνης και τής Μανσφλντ τά... στη-θαία!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Άλλά και στίς συνοικίες, που άπόμερες καλούνται όλο κτήρια όθονες κι' έργα... «έργων» έκτελούνται! Έτσι βλέπεις νά φυτρώνουν τής «Έδδω» τέχνης άντρα και στα μέρη που υπήρχε, μέχρι χτές, προβάτων μάντρα και αντί ν' άκούη ό κόσμος κα' «μπέες, μπέες» τά κλασσικά τής... Μπε-Μπε βλέπει τά κάλλη τά υπερεπικτητικά!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Όλοι, έν πάση περιπτώσει, γιά «έκράν» έχουν μανία και γιά όλο ό πιό πολλοί τους, λές πως έχουν «ταινία»! Καί' αυτόν, λοιπόν, τόν τρόπον, θάσθη ή μέρα και ή άρα, που ό κινηματογράφος θά πληθαίνουμε με φόρα και όι στέγες τών... «άστέρων» πώς ζαλάδα τού κοινού, θάνα πιό πολλές ακόμα κι' από... τ' άστρα τ' ούρανού!

Διά τό πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα σέ σιωπή. Έπειτα ο Τέλης της άρχισε κάποια αδιάφορη κουβέντα. Έκείνη άποκρινόταν άφηρημένη, νευρικά, κι' άσφανα γύρισε, τόν κούταξε παιχιδιάρικα, ένά από πίσω από τó χαμογέλο της μόλις κρυβόταν ó θυμός της.

— Τέλη, τού είπα... Θά σου πώ να γαλάσης... Ό Μίμης μού- στείλε ένα μπουκέτο λουλούδια. Ένα πελώριο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η καρδιά του Τέλη βούλιαξε. Μά μιάς, λές και σκοτεινιάσε ή πλάσι, λές κι' έχασε ή άνοιξι την όμορφη της.

Τό λεωφορείο έτρεχε, τά δέν- τρα στη λεωφόρο περνούσαν σαν σχήματα φουτουριστικά, από τ' άνοιχτά παραθύρα. Τό φόντο πού πρίν ήταν χρυσό και γαλανό, σαν νάγινε άσφια γκρίζο.

Τόν παρατηρούσε μέ την άκρη τού ματιού της ή κοπέλλα. Κι' αυτός έμεινε άκίνητος, κυττάζον- τας μπροστά του, σαν να μην είχε άκούσει.

Τόν σκούνησε ό Ρίτσα.

- Άκουσες τί σου είπα;
- Άκουσα...
- Καί δέ λές τίποτα;
- Περιμένω τή συνέχεια...
- Δέν έχει συνέχεια...
- Πώς; Δέν έχει συνέχεια;

Όπωςδύποτε πρέπει νάχη κά- ποια συνέχεια.

— Σάν τί συνέχεια φαίνεται;— τόν ρώτησε τσαχινικά.

— Ξέρω κι' εγώ; Σίγουρα θά πήρες ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, θά τó έφερες στό στήθος σου και θά κατέθηκες στόν κήπο σου να ποτίσεις τά λουλούδια σου.

Χοροπήδησε ή Ρίτσα στό κά- θισμά της.

— Ζήληδες! Ζήληδες! Έγι- νες έξω φρενών!

— Μάντεψα καλά τή συνέχεια;— Άκριδώς! τού άποκρίθηκε ειρωνικά.

— Καί πότε έγινε αυτό; Πό- τε έλαβες τó περίφημο αυτό μπουκέτο;

— Σήμερα τó πρωί... Έλεγα μάλιστα να φορέσω ένα τριαν- τάφυλλο, αλλά δοθήθηκε μή θυ- μώσης.

— Γιατί, αγάπη μου; τής είπα μέ φωνή παγωμένη. Έπρε- πε να τó φορέσης, γιά να μέ κά- νης να χαρώ.

Μ' ένα τρελλό γέλιο, ξαφνι- κά, έγγειρε πάνω του:

— Κουτό αγόρι! Κουτό! Ζη- λάρη!

— Ψέματα, ήταν; τή ρώτησε ξολαφρωμένος, εύτυχισμένος και πάλι.

— Όχι, τού άποκρίθηκε, σο- δορά. Είναι αλήθεια πώς μού- στείλε λουλούδια.

— Τότε τί είναι ψέματα;

— Πώς τά δέχτηκε.

— Τί τάκανε;

— Τά επέστρεψε. Είπα στό παιδί πού πάφερε, ότι έκανε λά-θος στη διεύθυνσι, ότι δέν προ- ορίζονται γιά μένα.

Αν δέ βρισκόταν στό λεω- φορείο θά την άγκάλιαζε, θά τή φιλούσε. Η εύτυχία τόν έπνιγε πάλι. Κι' έτσι δέ βάσταζε. Έ- δγαλε από την τσέπη του τó κου- τί, τής τόδεψε. Έκανε εκείνη να τ' άρπάξη από τά χέρια του. Έ- κεινος όμως τής τó φανέρωσε μό- νον όταν δρόβθηκαν έξω.

Τότε τόν άγκάλιασε ή Ρίτσα, τόν έπνιξε στα φιλιά. Κι' έπειτα, μέ μιάς, τó πρόσωπό της έγινε σοδορά:

— Έχω κι' εγώ ένα δώρο να σου κάνω, τού είπα μέ ύφος πα- ράξενο.

Τήν κούταξε έρωτηματικά.

— Δέ θέλω δώρα από σένα, αγάπη μου. Δέν θέλω...

— Κι' όμως αυτό τó δώρο, μόνο εγώ μπορώ να στό κάνω. Μάντεψε!

Δέν τού πήγε ό νους του...

— Μήπως κεντάς τίποτα γιά μένα, μήπως μου πλέκεις;

— Όχι, όχι, είπα παιδιάτι- κα, ξεκαρδισμένη στα γέλια. Τί κουτό αγόρι! τί κουτό!

Τόν δασάνισε κάμποση ώρα. Καί στό τέλος, κοκκινίζοντας, μέ γέλια και μέ συγκίνησι συγ- χροώς, τού φανέρωσε τó μυστι- κό της:

— Τέλη... νομίζω... είμαι σχε- δόν σίγουρη, πώς πρόκειται να γίνω μητέρα.

ΣΧΕΔΙΑ ΣΟΒΑΡΑ

Δέν θάξερε να πη ό Τέλης αν εκείνο πούνοιωσε μέσα του ή- ταν χαρά ή πονικός. Τήν κούτα- ξε σά να μην καταλάβαινε. Κι' εκείνη άκούμπησε άπάνω του και πρόφερε σοδορά τώρα:

— Πώς σου φαίνεται, αγάπη- μένε μου; Κατάλαβες τί σου εί- πα; Νομίζω πώς θά γίνω μη-τέρα.

— Ρίτσα... είμαι... είναι θαυ-

μάσιο... είναι φοβερό...

— Θαυμάσιο και φοβερό, εί- πε ή Ρίτσα, σοδορά. Έτσι τó- νοιωσα κι' εγώ την πρώτη στιγι-μή. Πρέπει όμως να σκεφθούμε σοδορά τώρα, αγαπημένο μου. Τώρα, πάλι, τέλειωσαν τά παι- χιδία και τ' άσταια. Όραία στιγμή ηύρε κι' ό Μίμης να μού στείλη λουλούδια, έ;

Τό μυαλό της πετούσε από τó ένα στό άλλο. Αν και βρισκόταν σε μιά τόσο σοδορή στιγμή της ζωής της, σκεπτόταν ακόμα έπι- πόλαια, κοριτσίστικα.

— Άσε τó Μίμη, τής είπα σχεδόν άπότομα, ό Τέλης. Τί δουλειά έχει ό Μίμης τώρα ανά- μεσά μας;

— Όχι, σκέφθηκα πού μού- στείλε τά λουλούδια.

— Καλύτερα είναι να σκε- φθούμε τί θά κάνουμε.

— Τί μπορούμε να κάνουμε; Τό παιδί δέν τó πετάω εγώ. Φο- δάμαι.

— Τότε, Ρίτσα, πρέπει να παντρευτούμε και μάλιστα όλο- ταχώς.

Πήρε ένα ύφος σοδορό ή κο- πέλλα.

— Τί θά πούμε όμως στόν πατέρα μου;

— Θάρθε να σε ζητήσω. Δέ μπορούμε όμως να τού πούμε ό- τι περιμένεις παιδί.

— Γιά όνομα τού Θεού, είπα τρομαγμένη ή Ρίτσα. Θέλεις να μέ σκατώσω ή να τούρηθ καμιά συμφορά;

— Πρέπει όμως να πη τó ναί. Δέν χωρεί τώρα πιά άλλη άπάν- τησι.

— Ναί, πρέπει να πη τó ναί.

— Καί δουλειά εγώ; Τί θά τού πούμε;

— Άναστέναζε ή Ρίτσα. Τόν κύ- ταξε ίκετευτικά:

— Τέλη μου... τώρα πάει πιά, δέ μπορούμε να σκεφθούμε άλ- λωίτικα. Η μοίρα σφράγισε τή ζωή μας. Πάεπει να παντρευτού- με. Άλλά δέν είναι δυνατόν κάτι να βρής, έπί τέλους, ώστε να μέ ζητήσης από τόν πατέρα μου, κα- νονικά, να μην έχουμε τó φόβο να πη τó όχι κι' έπειτα να μην ξέρουμε τί να κάνουμε;

— Έκανε μιά κίνησι άπελπισίας ό Τέλης.

— Τάχουμε πη τόσες φορές, τόσες φορές, αγάπη μου!

— Ναί, τó ξέρω, δέ φταίς. Άλ- λά τί θά γίνη τώρα;

— Ό,τι θέλεις. Ό,τι μού πής, θά κάνω.

— Κι' εγώ δέν ξέρω τί να σου πώ. Σε βεβαιώ πώς δέν ξέρω τί να σου πώ...

Τήν κούταξε σοδορά:

— Ρίτσα, μού φαίνεται πώς δέ χωρεί δεύτερη σκέψι. Πρέπει όπωςδύποτε να παντρευτούμε. Δέ μπορείς να παρουσιάσης έγκυος, άνυπαντήρ...

— Έμένα μού τó λές; Φυσι- κά, δέ μπορώ να διανοιθώ ένα τέ- τοιο πράγμα...

— Ρίτσα! Αν άρνηθή ό πα-τέρας σου, πρέπει να φανερώσης τήν αλήθεια στη μητέρα σου...

— Άλλο τίποτα δέ γίνεται.

— Άποκλείεται! είπα ή κο-πέλλα δύσθυμα.

— Γιατί; Θά είναι ό μόνος τρόπος να πεισθ ή μητέρα σου και να πείση και τόν πατέρα σου.

— Ναί, αλλά ντρέπομαι, Τέ- λη. Ντρέπομαι. Ποτέ δέ θά άπο- φασίσω να τής φανερώσω ένα τέ- τοιο πράγμα.

— Είναι ανάγκη, όμως, γλυ- κιά μου. Είναι ανάγκη, δέν τó καταλαβαίνεις;

— Αν γίνη έξω φρενών; Αν τής έρθη τίποτα από την παρα- χή της;

— Ρίτσα, δέ τής τó πής μέ τρόπο, σιγά-σιγά.

— Ντρέπομαι, ντρέπομαι...

— Καί δέ θά ντρέπεται, αν μεθούριο τó μάθη όλος ό κόσμος; Είναι ένα πράγμα, πού κρύβε-ται, αυτό; Ός πότε θά τó κρύ- ψης;

Η χαρά είχε φύγει από τó πρόσωπο της κοπέλλας. Ένώ, στην άρχη, τού τó είχε αναγγέ- λει ξεγνοιαστα, μέ ύφος έπιπό- λαιο, τώρα ξαφνικά έδινε τήν εν- τύπισι πώς άρχισε να άπνιμα- θάνεται τή θέσι της και πώς τήν έπιασε πανικός.

Τόν κούταξε μέ φόβο:

— Τέλη, αλήθεια, τί θά κά- νουμε;... Πρέπει να πάρουμε ά- πόφασι και γρήγορα μάλιστα. Πρέπει να παντρευτούμε.

Γέλασε ό νέος:

— Τί σου λέω τόση ώρα;

— Πρέπει, λοιπόν, ν' άποφα- σίσουμε να κάνης τήν πρότασι.

— Φυσικά...

— Άκου... Να σκεφθούμε πώς θά δικαιολογήσουμε τά κέρδη σου. Πάντως, είσαι σίγουρος πώς θά- χης αυτά τά κέρδη;

— Ναί, ένέντητα ένένα τοίς έ- κατό... τής άποκρίθηκε ό Τέλης.

— Όχι έκαστό τοίς έκαστό!...

τόν ρώτησε άνησυχη.

— Είναι σίγουρα κέρδη... τής είπα μέ θάρρος, έπειδή έδλεπε πώς τά μάτια της τόν ίκέτευαν.

— Τέλη, τού είπα, πρέπει να τά παραστήσης αλλοιώτικα τού πατέρα, λοιπόν. Πρέπει να τού πής, ότι κάνεις κάποια επιχείρη-σι... ότι έχεις συνεταιρισθ ή με κάποιον, ότι...

— Άσε, τής είπα ό Τέλης σο-δορά. Ό Ντίμης είναι μάννα γι' αυτά...

— Θά συναντηθώ μαζί του και θά δούμε πώς μπορούμε να παρουσιάσωμε τά πράγματα...

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ό Ντίμης έδωσε τις συμβου- λές του στόν Τέλη:

— Να πής, ότι είναι μιά έπι- χείρησι, πούχει σχέση μέ τόν 'Ιπ-πόδρομο. Όχι πώς παίζει έσύ, αλλά πώς είσαι υπάλληλος εκεί κι' έχεις πολλά τυχερά...

Κι' αν θελήση να τó εξα- κριδώση, να πάρη πληροφορίες;...

— Ούφ, καύμενε! Άρρωστος άνθρωπος αυτός, θά τρέχη στό Φάληρο να πάρη πληροφορίες; Πές του, ότι είναι ακόμη μυστικό, ότι έπειδή δέν έχεις κάτι τυπικά προ- σόντα, δέ σ' έχουνε φέρε στις καταστάσεις, αλλά ότι όπωςδύ- ποτε, σε κάνα-δυό μήνες, θά έ- χουν κανονισθ ή όλα...

— Μην πονο- χουν κανονισθ ή όλα... Μην κεφαλιάζης. Νάχης μάστο τά λε- φτά στό πορτοφόλι σου... Αυτό είναι τó καλύτερο επιχείρημα!...

Ποιάς άνθρωπος δέ συγκινείται σήμερα μπροστά σ' ένα παραγε- μισμένο πορτοφόλι!...

Δέν τού πολυάρεσαν όλ' αυτά τού Τέλη. Πάντως, δέν εύρισκε και τίποτα καλύτερο. Κι' άποφά- σισε να πη στην αγαπημένη του πώς θά πήγαινε τήν έτοιμήν τó πρωί να κάνη τήν έπίσημη του πρότασι.

Είχαν συμφωνήσει να συναντη- θούνε πάλι στό Σύνταγμα, στις πέντε τó απόγευμα.

Πήγε ό Τέλης, δέ διάθεσε έλ- λον χαρούμενη. Η Ρίτσα δέν εί- χε πάει ακόμη. Περιμένε πέντε, δεκά λεπτά της ώρας. Άκόμα να φωνή...

— Ά... παλιόκρίτος, είπα μέ- σα τού χαϊδουτικά. Πώς θά τó κώω αυτό τó έλάττωμα;

Πέρασαν άλλα πέντε λεπτά, άλ- λα δέκα... μισή ώρα... Ό φόβος άρχισε να σφίγγη τήν καρδιά του.

— Τί έπαθε;... Δέν είναι φυ- σικό... Όχι, δέν είναι φυσικό...

Δέν ήξερε τί να κάνη. Τώρα καταλάβαινε πώς δέν ήταν δυνα- τó να άργήσει έτσι, στα καλά κα- θούμενα, ή αγαπημένη του. Πέ- ρασε μιά ώρα. Η καρδιά του χτυπούσε, να σπάσι...

— Κάτι κακό θά συνέβη... Μή- πως τó υπένοιωσες;...

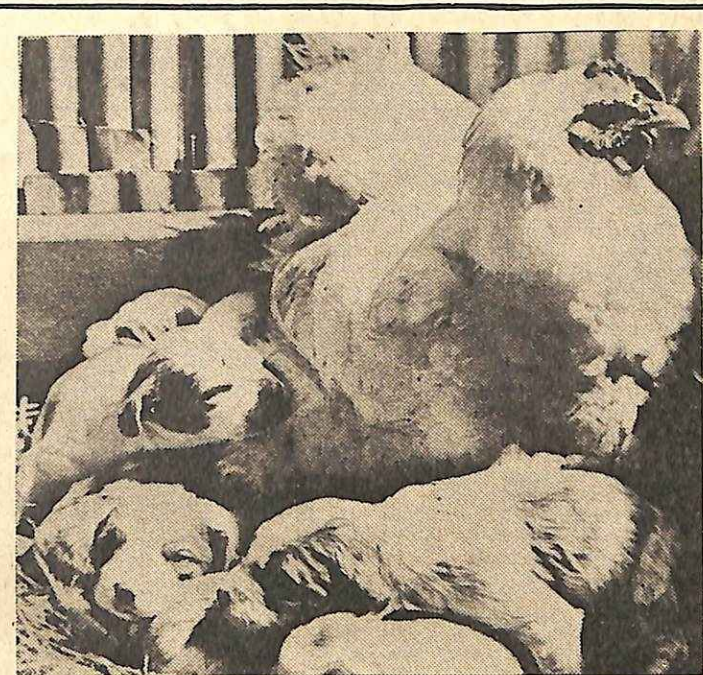
Η Ζήλεια τού δάγκωσε τήν καρδιά. Μέσα στό χρυσό φώς τού άνοιξιάτικου δειλινού, τού φάνη- κε πώς είδε άσφανα ένα πελώριο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα να ξεπετιέται μπροστά του, να μεγαλώνη, να μεγαλώνη, να φτά- νη στόν ούρανό, να κρύβη τόν ό- ριζοντα, να κρύβη τόν ήλιο...

— Έπειτα όμως άλλος φόβος τόν βασάνισε:

«Όχι... Τώρα δέν πρέπει να βάζω στό νου μου πώς θά κυτ- τάξη άλλον άντρα. Τώρα θά γί- νη μητέρα... Έχει στα σπλάχνα της τó παιδί μου. Δέ μπορεί να σκεφτ ή άλλον άντρα... Τότε λοι- πόν; Μήπως τής συνέβη τίποτα; Μήπως στό δρόμο, καθώς έρχό-ταν;...»

Η σκέψι αυτή τόν τρέλλανε. Χωρίς πνοή, πήρε τρέχοντας σχε- δόν τó δρόμο γιά τó σπίτι της αγαπημένης του.

Μιά μαυρή κόρσα στεκόταν στην πόρτα τού σπιτιού της Ρί- τσας. Γύρω, μερικές γειτονίσσες. Τά πρόσωπά τους είχαν τή χα-

Η ΚΟΤΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ

Στό άπέραντο αγρόκτημα τού κ. Λίντστρου, στό Κάνσας τών Ην. Πολιτειών, σχηματίστηκε τελευταία μιά πραγματικά παράξενη οικο- γένεια: Μιά ώραια μεγαλόσωμη κόττα παίρνει υπό τήν προστασία της τά νεογέννητα σκυλάκια, όταν ή μητέρα τους φεύγη, γιά να συ- νοδέψη τó αφεντικό της στό κυνήγι. Μένει συνεχώς κοντά τους, παίζει μαζί τους, δέν τ' άφίνει ν' άπομακρυνθούν και είναι έτοιμη να τά προστατέψη από κάθε κίνδυνο. Μόνο όταν έπιστρέψη ή μητέρα τους, ή κόττα άπομακρύνεται και κακαρίζοντας υπερήφανα, πού έξετέλεσε τó καθήκον της, ξαναγυρίζει στό κοττέτσι της.

ρακτηριστική έκφρασι της τραγυ- δίας... Ό χορός τού άρχαίου δρά-ματος, πού παραστέκει, μέ αί- σθήματα ανάμικτα από περιέργεια και συμπόνια.

Η καρδιά τού Τέλη φτερούγι- σε. Δίστασε μιά στιγμή. Φοδóταν πώς θά τόν γνώριζαν αυτές οι γειτονίσσες. Φοδóταν πώς θά τόν είχαν δη τόσες φορές να περνάη από τó σπίτι, από τó δρόμο. Κι' όμως, δέ βάσταζε...

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε μιά γριουλά, πού στεκόταν λίγο παράμερα.

Κούνησε εκείνη τó κεφάλι της: — Ό Χιώτης... Ό Δημήτρης Χιώτης...

— Τί έπαθε;

— Κι' έμεις δέν ξέρουμε. Ά-κούσαμε τις φωνές...

— Έβαλαν τις φωνές;

— Ναί! Η γυναίκα του έδα-λε τις φωνές...

— Τώρα τó απόγεμα;

— Τώρα... κατά τις τέσσερες. Κι' ή Ρίτσα, ή δύστυχη, έτρεξε και φώναζε τó γιατρό... Έχει δυό ώρες ό γιατρός μέσα κι' ακόμα δέν ξέρουμε τί γίνεται...

— Μά τί έπαθε;

— Δυό λόγια μάς είπα ή Ρί-τσα... πώς πιάστηκαν και τά χέ-ρια του, πώς έπαθε ή καρδιά του...

Ζύγωσε και κάποια άλλη γει-τόνισσα.

— Καλός άνθρωπος! Καλός άνθρωπος! είπα, κουνώντας τó κε-φάλι της. Κρίμα να πεθάνη, χω-ρίς να δη παντρεμένη και τή μι-κή του τήν κόρη...

Μιά γρήγορη, λοξή ματιά στόν Τέλη, τούδωσε να καταλάβη πώς τόν γνώριζαν.

Θάπρεπε να φύγη. Γιά να μην έκθέση τήν αγαπημένη του. Θά-πρεπε να φύγη. Κι' όμως τά πό-δια του έμεναν σά ριζωμένα στη γή...

Επί τέλους, κάποτε, άνοιξε ή πόρτα τού σπιτιού. Ένας ήλικιω- μένος άντρας, μ' ένα χαρτοφύλα-κα παρουσιάστηκε στό κατώφλι, κατέθηκε προσεκτικά τά δυό σκα-

δυό, είπα ό γιατρός. Είναι ζήτη-μα καρδιάς.

— Τήν ξέρει τήν κατάσταση του ό ίδιος; Καταλαβαίνει;

— Όχι! Νομίζει πώς έπαθε ρευματισμούς. Άλλά πονάει, βα-σανίζεται από τούς πόνους... Η μητέρα παρακαλεί να τόν άπαλ- λάξη ό Θεός...

— Ρίτσα μου, θά μπορούσα να σε βοηθήσω σε τίποτα;

— Όχι... πώς είναι δυνατόν; Σε τί να μέ βοηθήσει; Πάω να τηλεφωνήσω τής Μαρίας. Φωντά- σου, ότι δέν πρόλαβα ούτε να τή τηλεφωνήσω. Δέν έχουν ιδέα οι άδερφές μου...

— Θά τηλεγραφήσης και της Πόπης;

— Πρέπει να τής τηλεγρα- φήσω...

— Έθελεις να στείλω εγώ τó τηλεγράφημα;

— Σε παρακαλώ, Τέλη μου...

Ηθελε να τή ρωτήση τί θά γι- νόταν με τó δικό τους τó ζήτημα, καταλάβαινε όμως πώς δέν ήταν δυνατόν να κάνη μιά τέτοια συ- ζήτησι τώρα. Ό νους, ή ψυχή της κοπέλλας βρισκόταν στόν έρω- στο πατέρα της.

— Θά σε δώ αύριο; τή ρώ- τησε, όταν τόν άφησε γιά να γυ- ρισήν τρεχάτι στό σπίτι της.

— Θά προσπαθήσω... Να πού- με στις πέντε; Θά προσπαθήσω να πεταχτώ με κάποιο πράγμα...

— Ένα τηλεφώνημα, ένα φάσ- μακο... κι' εγώ δέν ξέρω. Βλέ- πεις, μάς ήθελε ή συμφορά...

— Άγάπη μου, λυπάμαι ά- φάνταστα...

Σ' εύχαριστώ, Τέλη μου...

Αν δέ μέ βρης, δά πη πώς δέν ήταν δυνατόν να βγώ εκείνη τήν ώρα.

— Καλά, καταλαβαίνω. Έχεις τόσες έγνοιες στό κεφάλι σου...

— Η μητέρα έχει παραλύσει. Δέ μπορεί να κάνει τίποτα. Κά- θεται δίπλα του, τόν κυττάζει και κλαίει...

— Να σου εύχηθώ περαστικά; ρώτησε ό Τέλης μέ πόνο.

— Μόνο να τόν λυτρώση ό Θεός... άναστέναζε ή κοπέλλα.

ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Οί μέρες κυλούσαν, ή μιά πιό αγωνιώδης από τήν άλλη. Τή μιά μέρα νόμιζαν πώς είχε φτάσει ή τελευταία στιγμή τού δυστυχισμέ- νου άρρωστου, τήν άλλη έδινε τήν έντύπισι πώς γινόταν καλύτερα.

Ηταν μιά από τις δραματικές αγωνίες. Τό σώμα δέν έννοει να καταθέση τά όπλα. Ό ίδιος εύ- χόταν τó τέλος, όταν τόν έπιαναν πόνοι και κοβόταν ή άναπνοή του.

Μόλις όμως συνερόταν, δέν πί- στευε πώς τó τέλος ήταν κοντά. Κι' αυτός ήταν μεγαλόπρεπος σπα- ραγμός γιά τήν οικογένεια τού, να τόν άκούνη να κάη σχέδια της κι' έστρψαν τή γωνιά.

— Τί πάθατε; τή ρώτησε, μέ φωνή κομμένη.

Μόλις και μπορούσε να τού ά- παντήση από τó κλάμα:

— Ό πατέρας... ό πατέρας...

— Πές μου, γλυκειά μου ά- γάπη...

— Τό φοδóταν ό γιατρός... Πιάστηκαν και τά χέρια του. Τά χέρια του σταυρώθηκαν στό στή-θος τού... τού πνέζον τήν καρ-διά. Δέ μπορεί ν' άνασάνη.

— Τί θά γίνη τώρα;

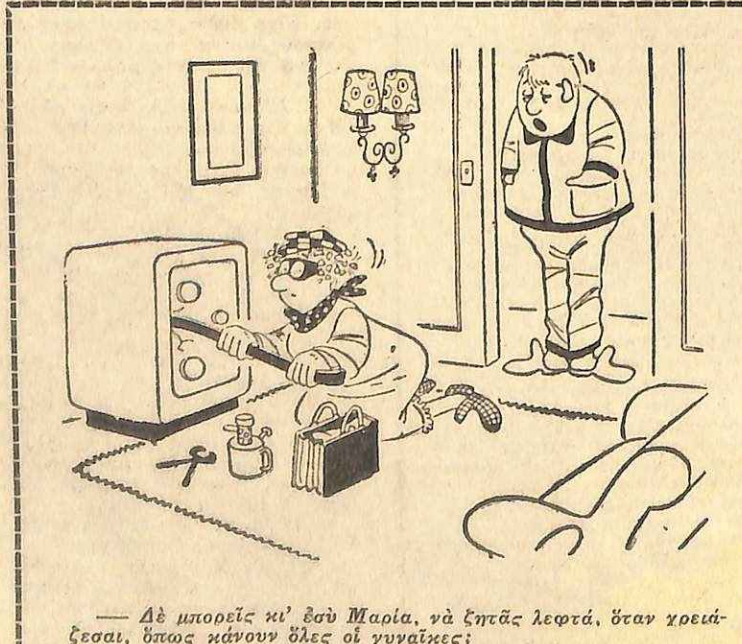
— Δέν υπάρχει έλπίδα! άπο- κρίθηκε ή Ρίτσα, μέ φωνή άχνή.

— Αν τόν πάτε στό νοσοκο- μείο;

— Μάς τó πρότεινε ό γιατρός, μέ κρούα καρδιά. Η μητέρα όμως ούτε θέλει ν' άκούση. Τόν θέλει κοντά της...

— Κι' είναι... άμεσος ό κίν-δυνος;

— Μπορεί να βαστάξη μιά έ- δδομάδα, μπορεί κι' ένα μήνα και

— Περιμένουμε μιά νέα πίστωση γιά να πληρώσουμε τó γλύ- πεντ να φτιάξη και τó άλογο!...

θώ την άλλη μέρα να κάνω πρό-
τασι γάμου...

Χτυπούσε τα χέρια της με ά-
πελπισία ή κοπέλλα:

— Ούτε και μπορώ να παν-
τρευτώ, αν δεν περάσουν λίγες
μέρες... σαράντα μέρες... Κι' εγώ
δεν ξέρω τί θα γίνει...

Οι μέρες κυλούσαν, γεμάτες ά-
γωνία. Είχε έρθει η Πόπη από
τη Θεσσαλονίκη, τρισευχισμένη
σύζυγος και μέλλουσα μάνα. Η
Μαρία ξεκλειδώνει τα βράδια και
περνούσε καμιά ώρα δίπλα στον
αρρωστο πατέρα. Κι' οι δύο ά-
δελφές κύτταζαν με συμπόνοια τη
μικρή και νόμιζαν πως τα κλάμ-
ματά της, οι εφάνικες της κρίσεις
δακρύων, όφειλόνταν αποκλειστι-
κά στον πόνο της για τον πατέ-
ρα τους. Καμιά τους δε μπο-
ρούσε να υποφιασθή πως, δίπλα
σ' αυτό τον πόνο, η δύστυχη κο-
πέλλα περνούσε και τη δική της
την αγωνία...

Πέρασε έτσι ένας μήνας, με μό-
νη χαρά για τη Ρίτσα τα δώρα,
που της έφερνε τακτικά ο Τέλης
από τα παράνομα κέρδη του.

Συνέβαινε όμως κάτι παράξε-
νο: Κάθε φορά, έδειχνε και λι-
γώτερη χαρά η Ρίτσα. Ένω με
το χρυσό ρολογάκι κόντευε να
τρελλαθί από τη χαρά της, τώ-
ρα ό,τι και να της χάριζε, το
δεχόταν με κάποια επιβύλαξη. Η
στάσι της αυτή παραξένευε τον
Τέλη. Πολλές φορές, μάλιστα, τη
ρωτούσε:

— Δέ σ' άρεσε;
— Είναι θαυμάσιο! τούλεγε
άναστενάζοντας.

Κι' ο Τέλης απέδιδε το επιφυ-
λακτικό της ύψος στη στενωχώρα
της για τον πατέρα της και για
την κατάρτασή της.

Πέρασε ο Μάης μ' αυτή την ά-
γωνία, μπήκε ο Ιούνιος με έρ-
φινικές ζέστες. Η κατάρτασι του
άρρωστου πήρε φανερά το χειρό-
τερο. Τώρα πιά, άποσπώδηποτε, δε
μπορούσε να τραβήξει πολύ.

Στο σπίτι του Τέλη, άλλη ά-
γωνία: Οι εξετάσεις της Μάνιας.
Δέν ήταν περιήχη μαθήτρια τώ-
ρα τελευταία ή μικρή. Από τον
καιρό, που είχε άρρωστήσει ή γι-
αγία, ή Μάνια βοηθούσε περισσό-
τερο στο νοικοκυριό κι' είχε πά-
ρει κιόλας τη συνήθεια να πλέκει
τα βράδια. Έτσι, την ημέρα, ή-
ταν πάντα κουρασμένη για τα
μαθήματά της. Κι' οι εξετάσεις
ήταν ένας τρομερός κόπος για
την αδύνατη κοπέλλα.

Ο Τέλης της άγόραζε λίγα-λί-
γα τα προκία της. "Αν δεν είχε
συμβή το κακό με τον πατέρα της
Ρίτσα, θα διέθετε περισσότερα
χρήματα για την αδελφή του. "Ε-
τσι όμως πούβλεπε την αγαπη-
μένη του θλιμένη, δε σκεπτόταν
τίποτα άλλο παρά να της δώσει
χαρά. Κι' άλλος τρόπος δεν ύ-
πάρχε να της δώσει χαρά, παρά
να της κάνει δώρα. "Ανάλογα με
τα κέρδη του, κάθε έβδομάδα,
της άγόραζε κάτι. Τελευταία, της
άγόραζε είδη νοικοκυριού και της
έλεγε να τα κρύβει.

— Ναί, αγαπημένε μου, άπο-
κρινόταν ή κοπέλλα.
Στα μάτια της όμως δεν άρ-
στροφατε ούτε μία άχτίδα χάρ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Μέσα σε μία ζεστή νύχτα του
Ιουνίου, ήρθε ο θάνατος να λυ-
τρώσει το δυστυχισμένο Δημήτρη
Χιώτη. Ο Τέλης τόμασε το άλλο
πρωί, από τη Μάνια.

Θάθελε να πάη στο σπίτι της
αγαπημένης του, να της παρα-
σταθί, να πη στη χήρα να μην
έχη έγνοια για τη μικρή της κό-
ρη. Θάθελε να μη κι' αυτός στην
οικογένεια, σά γινός πονετικός,
άλλά δεν ήταν δυνατός. Με ποιά
δικαίωμα;

Έτσι, παρακολούθησε από μα-

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΜΙΑ θλιβερή είδησι έφτασε αυ-
τές τις μέρες από την Ίτα-
λία: Το παλιό ιταλικό τραγούδι,
τύπου «Σάντα Λουτσία», που έ-
θεριζε ολόκληρες γενιές, όχι μόνο
στην πατρίδα του μελοδράματος,
μας άφησε χρόνους. Κανείς πιά
δεν τό τραγουδάει κι' ακόμη τα έ-
πίσημα φεστιβάλ, όπως του Σάν
Ρέμο, τό άγνοούν έντελώς από τα
ρεπερτόριά τους.

Παρόμοιο είναι και τό φαινόμε-
νο, που παρατηρείται στην έλλη-
νη καντάδα. Η άεξάσστη μελω-
δία της, που γαυνούσε γενεές επί
γενεών και γαλούχησε την Αθηνά-
κή νεολαία μέχρι 30ετίας, τέλ-
νει κι' αυτή να εκλείψη σαν είδος
τραγουδιστικής ψυχαγωγίας.

Τό αγιόκλημα, οι λυκαυτασιές,
ή ξανθεία οστία, άνακατεμένες
με την άψογη καθαρεύουσα, που
έβγαιναν περίπατο στα στενά της
Πλάκας, στις φεγγαρόλουστες βρα-
διές, περνούν με τη σειρά τους
στην ιστορία, αφήνοντας τη θέση
τους σε τραγούδια μοντέρνα γο-
ρευτικών ρυθμών ή στο μπουζούκι.

Έτσι, τό τραγούδι άκολουθεί τη
μοίρα των ριωνών θνητών. Νέοι
καιροί, νέα ήθη. Ποιάς θα τού ψά-
λη όμως τόν... επιζήδειο, δργανώ-
νοντας ένα φεστιβάλ, τιμής ένε-
κεν, άφιερωμένο στην άθηνάϊχη
καντάδα, και' άπολλετιστικά;

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

* Δυό παλιά τραγούδια του Χα-
τζηπαστόλου, πατέρα και γιουό,
κυκλοφόρησαν τελευταία σε δί-
σκους και σημειώνουν εκκλησιακή
έπιτυχία. Προέχεται για την «Πα-
νοραία» του Άνδρέα Χατζηπα-
στόλου σε στίχους Πιθαγόρα και
τη «Μοδιστρούλα» του Νίκου Χα-
τζηπαστόλου. Και στα δυό διευ-
θύνει την όρχήστρα ό Άνδρέας.

* Σε δίσκο των 45 στροφών
κυκλοφόρησαν επίσης όχτώ παλιές
έπιτυχίες του Φώτη Πολυμέρη, ή-
τοι τό «Τραγούδι του άλητη», «Η
γιθαρά του πατέρα», «Αγαπούλα,
αγαπούλα», «Ας τα τα μαλλάκια
σου», «Αφροίκανα», «Όνειρό μου
γλυκό», «Παλιόκοή», και «Τό βε-
στάκι μου και σου». Και στα όχτώ
διευθύνει την όρχήστρα ό Άλέκος
Γεωργιάδης.

* Δυό νέα τραγούδια της Μπέ-
μας Κυριαζίδου σε δίσκους «Ον-
τέον» έχουν τελευταία πολύ συν-
έε. Έχουν τους τίτλους «Ο κα-
φέ» και «Έλα». Τό δεύτερο ά-
νήκει στο συνθέτη Μ. Θεοφανίδη.

* «Αν έσχωραρίσω τ' όνειρο»
και «Έχω μία σκέψη» τιλοφορούν-
ται τα δυό τελευταία τραγουδάκια
του Ζάα Τζακωβίδη, που κυκλοφο-
ρούν σε δίσκο. Τραγουδάει και στα
δυό ή Κλεώ Δανάδου και διευ-
θύνει την όρχήστρα ό ίδιος ό συν-
θέτης.

ΤΟ ΛΑΓΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μεγάλη ή παραγωγή λαϊκών
τραγουδιών με την εισοδη της Σα-
ρακοστής. Ίδω μερικά, που ξεχω-
ρίζουμε λόγω της έμπορικότητάς
τους:

* «Πλήγωσε τόν άγθρωπό σου»
και «Κλάψε κλάψε». Στίχοι—μου-
σική Κ. Βέροβου. Τραγουδούν στο
πρώτο ό Εύάγγελος Πετριπιδής
και στο δεύτερο ό Πέτρος Άνα-
γνωστάκης με την Ρούλα Καλάκη.
* Έγνοα στο παιδί σου» και
«Όσο σ' αγαπώ, μ' αγαπάς και
σύ». Μουσική Μπάμπη Μπακάλη.

Ο γνωστός Έλληνα τραγουδιστής
Δημήτριος Σίμπολας

Έορηνεύει και στα δυό ό Πέτρος
Άναγνωστάκης.

* «Πώς να κόψω τό τσιγάρο»
«Όλον του κόσμου οι σοφοί», του
Α. Βαμβακίου. Τραγουδούν ό
Γιάννης Κουλουζάκης και ό Πα-
ναγιώτης Μιχαλόπουλος.

* «Όλα για τη γυναίκα»—«Χω-
ρίζαμε μία Κυριακή» του Ν. Δα-
λέιου. Τραγουδά ή Μαρία Γούλη.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Αή τίντεμπον» και «Κί-
σιν ίν δη τίσεν» (=φιλ στην κοι-
τίνα). Τραγουδούν οι Δι Ντό-
βελ'ς.

2) «Ράιτ» (=Σωστά). Τρα-
γουδι Ντιν-ντι Σάπ.
3) «Αή γάιτ» (=ή νύχτα). Τρα-
γουδάει ό ίδιος.

4) «Αή λόκο μόσιον». Τραγου-
δούν οι Διάβολοι.

5) «Μάσιν ποτέιτο τάιμ» (=Η
εποχή της πατάτας). Οι ίδιοι.

6) «Αή μπόσα - νόβα». Τραγου-
δάει ό Χούμπν Τσέκρο.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

* Έλίστρεψαν ύστερα από διή-
μερη παραμονή στην Κοιν)πολι, οι
καλλιτέχνες του λαϊκού τραγουδιού
Μαίρη Λίντα—Μαν. Χιώτης. Τό
διαλεχτό ζευγάρι εισέπραξε για
δυό εμφανίσεις εκεί, τό έξωφρενι-
κό ποσό των 80.000 δραχ.

* Ο Σώτος Παναγόπουλος έ-
τοιμάζεται για τουρνέ στην Αύ-
στραλία. Ο βετεράνος τραγουδι-
στής θα περιόδεύει τις μεγαλύτε-
ρες πόλεις, όπου θα παρουσιάσει
ρεπερτόριο παλιών και νέων έπι-
τυχιών.

* Παρ' όλο που ή θερινή σεζόν
είναι ακόμη μακριά, ή Παμέλα άρ-
χισε πυρετώδεις προετοιμασίες για
τό καλλιτεχνικό πρόγραμμα του
κέντρου της στο Καλαμάκι. Τό ρε-
περτόριο θα ποικίλλουν πολλοί Γάλ-
λοι καλλιτέχνες, που ή Έλληνίδα
τραγουδίστρια, έλλεισε συμφωνίες
μαζί τους.

κρυά τόν πόνο της αγαπημένης
του. Τρεις μέρες μάλιστα δεν την
είδε καθόλου. Ούτε και ξεμύτισε
ή δύστυχη όρφανή από τό σπίτι
της. «Όταν, επί τέλους, την είδε,
μαυροπνευμένη, αδύνατη, με τα
μάτια κόκκινα ακόμα από τό
κλάμμα, την έσφιξε άπάνω του,
με άπειρη τρυφερότητα:

— Γλυκειά μου αγάπη, από
σένα εξαρτάται πότε θάρθω στη
μητέρα σου... Έσύ πρέπει να τό
κανονίσεις αυτό.

— Δεν είναι δυνατόν ακόμη,
τού είπε με πόνο.

— Ναί, αλλά έσύ μπήκες, μου
φαίνεται, στον τρίτο μήνα...

— Ναί, Τέλη.

— Αυτό πρέπει να τό συλλο-
γιστής...

— Τό συλλογίζομαι κι' αυτό
και άλλα πολλά...

— Τί άλλα;

— Τόν κύτταζε σοδαρά ή κο-
πέλλα:

— Πολλά! Τώρα δε μπορώ...
Θά μιλήσουμε άλλη μέρα...

— Αύριο;

— Αύριο, του ύποσχεθηκε, μ'
ένα άχνό χαμόγελο.

Όλη τη νύχτα βασάνιζε τό κε-
φάλι τους ό Τέλης να μονιέψη τί
σημαιναν τα λόγια της αγαπη-
μένης του. Την άλλη μέρα, όμως,
ή Ρίτσα του μίλησε μέσα από την
καρδιά της:

«ΔΕ ΣΕ ΘΕΛΩ ΧΑΡΤΟΚΑΕΦΤΗ
ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟ»

Τού πρότεινε να πάνε στο Βα-
σιλικό Κήπο, να καθήσουν. Διά-
λεξαν ένα παγάκο ήσυχο, παρομο-
ρο. Τό προσωπάκι της Ρίτσας
φαίνονταν σοδορό.

— Τέλη, άρχισε αμέσως, χω-
ρίς περιστροφές. Δέ θέλω να κλέ-
βης στα χαρτιά, ούτε να κάνης
λαθρεμπόριο.

Τα λόγια της τόν χτύπησαν σά
βιταιά στο πρόσωπο.

— Ρίτσα...

— Καλύτερα να λέμε τα πράγ-
ματα με τό άληθινό τους όνομα...

— Δεν κλέβω...

— Τέλη... για να κερδίξης
πάντα, θά πη πως κλέβεις... Η
λογική τό λέει αυτό...

— Άλλη κουβέντα δεν έχουμε
να κάνουμε, αγάπη μου, μία τέ-
τοια μέρα... Έχουμε να συναν-
τηθούμε δυό μήνες έτσι ήσυχα...
και θά μ' άρχισης τη γκρίνια;

— Δυό μήνες με βασάνιζε αυ-
τή ή σκέψη, Τέλη...

— Άλήθεια;... της είπε εχθρι-
κά. Κι' όμως, όταν τό είπα, δε
φάνηκες σά στενοχωριόσαι...

— Δέ στενοχωρήθηκα τότε...
παραδέχτηκε ή κοπέλλα.

— Τώρα, λοιπόν, τί σ' έπιασε;

Τόν κύτταζε ίσια στα μάτια,
κι' ό Τέλης παραξενεύτηκε για τη
σοδαρότητα, που αντίκρυσε στο
βάθος των μπυρμπιλωτών ματιών
της. Λες και σ' αυτό τό διάστη-
μα, τα μάτια αυτά τα παιχνιδιά-
μα, είχαν ταξιδέψει σε κάποια
χώρα μακρινή κι' είχαν γυρίσει,
φέροντας μαζί τους κάποια κα-
ταχνιά...

— Τί έποθε; τη ρώτησε πά-
λι. Τί έπαθες;

— Τέλη... Θά γίνω μόννα...

— Και τί μ' αυτό;

Δίστασε ή κοπέλλα. Στο τέ-
λος, ή φωνή της άκούστηκε, με
κάποια έπιστομότητα:

— Δέ θέλω... νά, δε θέλω ό
πατέρας του παιδιού μου να εί-
ναι χαρτοκλέφτης και λαθρεμπο-
ρος.

Τά μάγουλά του κοκκίνισαν
πάλι, σά να του είχε δώσει χα-
στούκι.

— Βρές μου, λοιπόν, μία κα-
λύτερη δουλειά έσύ. Δεν έχω άν-
τίρρηση να κερδίζω τη ζωή μου
με καλύτερο τρόπο...

— Άν μπορούσα, θά σουδρι-

σκα. Τό ξέρεις, όμως, πως δε
μπορώ...

— Τότε λοιπόν τί θέλεις να
γίνη; Τό ξέρεις πως δε μπορούμε
να ζήσουμε με τόν ελάχιστο μι-
σθό που παίρνω. Και, προ πάν-
των, μεθαύριο, που θάμαστε
τρείς...

— Τό ξέρω...

— Βλέπεις, λοιπόν; Αυτό που
κάνω, δεν τό κάνω από κοπρί-
ταιο... Είναι ανάγκη να τό κάνω,
αγάπη μου... Έσύ όμως δεν εί-
ναι ανάγκη να τό συλλογίζεσαι.

Έσύ υποτιθέται, ότι δεν τό ξέ-
ρεις, ότι δεν έχει ιδέα...

— Υποτιθέται!... είπτε μ' έμ-
φασί ή κοπέλλα.

— Δεν είσαι ύποχρεωμένη να
ξέρης τί κάνει ό άρραβωνιαστικός
σου...

— Ό άρραβωνιαστικός μου!...
τόν διόρθωσε. Πως αυτό; Μετά λί-
γες μέρες μπορεί να είσαι άντρας
μου...

— Άσφαλώς θά είμαι άντρας
σου... Τώρα δεν ύπόσχει τό έμ-
πόδιο του πατέρα σου... Η μη-
τέρα σου, άσφαλώς, θά εύχαρι-
στηθί να σε παντρεύη...

— Καί, μετά έξη μήνες, θάσαι
ό πατέρας του παιδιού μου, Τέ-
λη... του είπτε, τονίζοντας τις λέ-
ξεις.

Σούφρωσε ό νέος τα φρύδια
του:

— Πολύ σοδαρά μου μιλάς
σήμερα, Ρίτσα!...

— Τόχω βάρος στην ψυχή μου,
Τέλη... Δέ θέλω ό πατέρας του
παιδιού μου να κάνει μία τέτοια
δουλειά... Στο τονίζω αυτό...

— Μ' άλλα λόγια, θά ντρέπε-
σαι να πής στο παιδί σου πως
εγώ είμαι ό πατέρας του;... της
είπτε, χλωμιάζοντας.

Δέ μίλησε ή κοπέλλα. Τα χεί-
λη της σιγίτρεψαν, έδινε την εν-
τύπωση πως βασανίζονταν. Στο
τέλος, σήκωσε τα μάτια της ίκε-
τευτικά άπάνω του:

— Τέλη... σε παρακαλώ, κύτ-
τα με βρής μία δουλειά... "Ας
μην είναι και τόσο καλή...

— Άν είναι έτσι, έχω δουλειά.

Δέν είμαι νυχτοφύλακας;

— Τό ξέρεις πως δε μπορού-
με να ζήσουμε με τό μισθό σου...

— Ρίτσα, της φώναξε, έξω φρε-
νών, μίλας σά να γνωριστήκαμε
σήμερα πρώτη φορά. Μίλας σά να
μην παρακολουθήσες τό δράμα
μου...

— Τό ξέρω, Τέλη μου... Πάν-
τα στενοχωριόμουν, αλλά τώρα δε
μπορώ να τό άνεχθώ πιά... Στο
λέω, δε μπορώ να τό άνεχθώ
πιά...

— Βάλθηκες να με τρελλάνης
σήμερα! της φώναξε, βλέποντας
δυό δάκρυα να κυλάνε στα μά-
γουλά της. Βάλθηκες να με τρελ-
λάνης, Ρίτσα... Πές μου που θέ-
λεις να καταλήξης;... Θέλεις ή
δε θέλεις να παντρευτούμε;

Τόν κύτταζε ίσια στα μάτια:

— Θέλω... αν στοματήση τό
χαρτοπαίγνιο και τό λαθρεμπόριο,
κι' αν βρης μία δουλειά, κάπως
ύποφερτη...

— Άλλοίωτικά;

— Έκανε μία κίνηση άπελπισίας

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ

Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΘΗΝΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

(1830 — 1900)

Σελίδες 150—Ειζόνες έντός

καί έξω—Πωλείται εϊς τα βι-

βλιοπωλεία.

Τιμή δραχμαί 60.

Επίκαιροι διτίχοι

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΝΑ

Μεγάλοι βιομήχανοι και όικοι έλβετικοί,
προτίμησαν τήν χώραν μας τήν τόσο γραφική,
για να ιδρύσουν «φάμπρικες», μετά πολλής των βίας,
και όργανα να φτιάχνουνε μεγάλης... άκρίβειας!

*

Στόν τόπο μας προβλέπουνε, τουτέστι, έπιτυχία,
διότι έχουν βάσιμα κι' έπίσημα στοιχεία,
ότι ή μεγάλη άκρίβεια μας αράδα παίρνει φόρα
κι' εϊν' όντως, ή πατρίδα μας, της... άκρίβειας χώρα!

ΑΛΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ...

Στους συμπολίτες γίνεται μία σύστασι ρητή,
πως πρέπει ν' άποφεύγονται και οι χαρταετοί,
γιατί βοαχνυκλώματα μπορούν να προκαλέσουν
και κίνδυνο θανάσιμον συχνά ν' αποτελέσουν!

*

Τουτέστιν ή εξέλιξι των φαύλων μας έτών
προσθέτει κι' άλλον κίνδυνον στήν ζωή μας τήν σάοτη
και λόγω άνυψώσεως άπλών... χαρταετών,
μπορείς να πής: «Ξεγράψ' τε με και σβόστε με άπ' τόν...
(χάρτη)»!

ΝΕΟΙ ΔΕΡΟΜΟΙ

Υπάρχει, όπως λέγεται, μεγάλο περιθώριον,
για ν' αναπτύξη ό τόπος μας στα ξένα τό εμπόριον,
διότι ετοιμάζεται να γίνη συμφωνία
και... πράσα ν' άποστέλλωμε συχνά στήν Γερμανία!

*

Τό πρόσο άς εξάγωμε, λοιπόν, χωρίς άντίρρηση,
γιατί μ' αυτό τό είδος μας κι' αυτή την έπιχείρησι,
για μάγκα και δολλάρια ουδόλως θά κοπιάσουμε
και τη μεγάλη τύχη μας «στα πράσα» θά τήν πιάσουμε!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Κατόπιν έντοπίσεως και δράσεως συντόνου,
τά μέλη συνελήφθησαν του «μαύρου του τσιγάνου»,
που θέλγαν να κάνουνε ληστείες στα πρόσεται
και όνειρα επλάθανε για κέρδη τους τεράστια...

*

Άλλ' έντελώς ανέλπιστα εδρέθησαν στο τιμήμα,
αφήνοντας τήν δαδαν τους, τήν μέγιστη ώρας άγονη
και μ' όλο που τό «τρίγωνον» έδιάλεξαν για σήμα,
κοροίδα έφανήκανε και βλάκες στο... τετράγωνον!

ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΣΧΟΛΙΑ

Τό θέμα της Παιδείας μας, που φλέγον έχει γίνει
και που την αναστάτωση του κόσμου παρατείνει,
υπό... μελέτην πρόκειται συντόμως να τεθή
και κατά τόν Άρριόλιον τελείως θά λυθή...

*

Τό πάντα, λέει, εδραιοκονται σ' εξέλιξι ραγδαία
και θά προσάλη ό Άπολλίος με άπειρα σχολεία,
έφ' ό κι' ό κόσμος σκεπτεται και ζή με την ιδέα,
πως όλα αυτά σχετίζονται με τήν... Πρωταπολιεία!

ΤΡΕΛΛΕΣ... ΝΕΑΝΙΚΕΣ

Τής Άργολίδος γέροντας, που Κωτσονάρος λέγεται,
για μία του συνοικήλικη τρελλαινεται και... φλέγεται
κι' άφου τήν έμνηστεύθηκε, γυρεύει επιμώνας
τήν «γραία των όνειρων του» να μπάση «έντός τυμφώνος»!

*

Νά νυμφευθί τό έβαλε άπένι-μουχαμνί,
παρά τήν ηλικίαν του και τα πολλά του έτη,
γι' αυτό πρέπει έπιθετο ν' άλλεξη αυτομάτως
κι' ό Κωτσονάρος, πάσαντα, να γίνη... Κωτσονάτος!

ΚΟΠΟΣ ΑΣΚΟΠΟΣ

Συνήλθαν, μόλις πόσ τινος, στη Μπόν της Γερμανίας
άμέτοχοι έπιστήμονες σπανίας διανοάς,
κι' έκάνατε συνέδριον μεγάλης διαρκείας,
για ναύρουν τό αντίδοτον τό της... παγусаακίας!

*

Ματαίως, όμως, έδωσαν με τα χαρτιά τή μάχη τους,
διότι όσοι θέλουνε να χάσουνε τα πάχη τους,
μπορούν να βρούν στον τόπο μας τήν κούρα την κατάλληλη.
άοκεί νάοθον να γίνουνε... δημόσιοι υπάλληλοι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

και δεν άποκρίθηκε ή Ρίτσα.

— Άλλοίωτικά, προτίμωσ νά
τό κάνης νόθο τό παιδί σου;...

Τά μάτια του άστραψαν με
θυμό:

— Η μήπως ό Γεωργόπουλος
φέρεται ίπποτικά και δέχεται να
σε παντρευτή και να παρουσιάση
τό παιδί σου για δικό του;

— Άν ήθελα να παντρευτώ τό
Γεωργόπουλο, θά τό είχα άπο-
φασίσει προ καιρού...

— Πές τό, λοιπόν!... της φώ-
ναξε με άπόγνωσι. Πές τό πως
τόν βλέπεις ακόμα, πως δεν τόν
άφίνεις να χάσει κάθε έλπίδα. Πές
τό πως, όλο αυτό τόν καιρό, φε-
ρόσουν πολύ έξυπνα. Δυό πόρ-
τες άνοιχτές, γιατί όχι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΝΙΕ, ο μεγάλος τραγουδιστής της αρχαίας Ελλάδας, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1762. Ο πατέρας του, ο Λουδοβίκος Σενιέ, ήταν συγγραφέας, δημοσιολόγος και πρεσβευτής της Γαλλίας στο Μαρόκο. Η μητέρα του, Ελισάβετ Σάντη-Λομάκα, καταγόταν από τους Λουσινιάν της Κύπρου, που αποτελούσαν συνέχεια μιας άρχοντικής ελληνικής οικογένειας της Μολδοβλαχίας.

Ο Ανδρέας Σενιέ ήταν ένας γαλλόφωνος Έλληνας. Την ελληνικότητα της ψυχής του, την πήρε από τη μητέρα του, που ήταν μία υπέροχη Ελληνίδα μ' εξαίρετική μόρφωση. Το σαλόνι της, στο Παρίσι, ήταν ένα κέντρο ποιητών, καλλιτεχνών και λογίων της εποχής.

Από την υπέροχη αυτή μητέρα λοιπόν, ο Σενιέ διδάχτηκε τα πρώτα γράμματα. Σέ ηλικία δεκαέξι χρονών έγραφε κιόλας στίχους. Ύστερα από τις λαμπρές σπουδές του, κατατάχτηκε το 1782 στο σύνταγμα πεζικού του Άγκουμού, που έμενε στο Στρασβούργο.

Αλλά, ο ποιητής δε μπόρεσε να προσαρμοστεί στη μοναξιά του Στρασβούργου και στη σκληρή ζωή του στρατιώτη. Γι' αυτό ύστερα από έξη μήνες, παραιτήθηκε από το στρατό και γύρισε στο Παρίσι. Άλλωστε, την εποχή εκείνη προσέδιδε από μία όρεξη νεφρίτιδα, που θα τον βασάνιζε σ' όλη του τη ζωή.

Ο Ανδρέας Σενιέ, ωστόσο, δε φοβήθηκε να ακολουθήσει τους φίλους του, αδελφούς Τρινταίν σ' ένα μεγάλο ταξίδι. Μετά φτερά του νεανικού ενθουσιασμού τους, διέσχισαν την Ελλάδα και κατέδθηκαν στην Ιταλία, με πρόγραμμα να συνεχίσουν το ταξίδι ως την Ελλάδα και την Κωνσταντινούπολη.

Ο Σενιέ γνωρίστηκε στη Ρώμη με τους εκλεκτούς των γραμμάτων και των τεχνών. Μέσα στην εδωλαϊκή αυτή ατμόσφαιρα, εμπνεύστηκε κι' έγραψε τα περισσότερα άρχειοπρεπή του «Ειδύλλια» και τα έρωτικά του «Ελεγεία».

Ύστερα από μακρά διαμονή στη Ρώμη οι νεαροί σύντροφοι πήγαν στη Νεάπολη, αλλά εκεί σταμάτησαν. Η νοσταλγία του Παρισιού τους έκανε ν' αναβάλουν το ταξίδι στην Ελλάδα.

Γυρίζοντας στη Γαλλία ο Ανδρέας Σενιέ δοκίμασε θαθεία συγκίνηση. Το 1785 ο πατέρας του έχασε τη θέση του, και τα οικονομικά του σπιτιού έγιναν δύσκολα. Ο Ανδρέας, που δε μπορούσε πια να ζήσει σε βάρος των δικών του, άφησε πάλι την άσπρη μένη του ανεξαρτησία και τον Ιανουάριο του 1788 πήρε τη θέση του γραμματέως στη γαλλική πρεσβεία του Λονδίνου.

Μα η αμυγρή και υπολογιστική Άγγλία, όπως την έλεγε, δεν τον άρεσε. Ε'ίχε μεγαλύτερη μου ευχαρίστηση, έγραφε, είναι να ζώ με τα φίλια μου. Θέλω να γράφω στίχους ποιημένους με άτιμο μέλι.

Το 1789 έσπασε το ήφαιστο της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Σενιέ έμεινε κεραυνωμένος. Ανησυχούσε προμετά για τους δικούς του και για το πόπο του. Και μη μπορώντας να υποφέρει περισσότερο, γύρισε όριστικά στη Γαλλία κατά τα μέσα του 1790.

Μόλις έφτασε έμεινε κατάπληκτος μπροστά στη διαίκτη της λαϊκής εξέγερσης. Συντηρητικός και αριστοκράτης, ο Σενιέ, δεν μπορούσε να συλλάβει το πνεύμα της επανάστασης, που έφερνε στην έξωση τη λαϊκή τάξη. Οι ακρότητες των επαναστατών τον προδιέθεσαν εχθρικά. Κι' άρχισε να αντιδρά χωρίς περιστολή. Κι' από εδώ άρχίζει το μεγάλο λάθος ενός ποιητή, που ανακατεύεται σε κοινοπολιτικά γεγονότα, χωρίς να έχει ταξικό συμφέρον και πολιτικό αίσθημα.

Γράφει μία προκήρυξη στο γαλλικό λαό με τον τίτλο: «Είδοποισι για τους πραγματικούς σου εχθρούς». Στην νευρώδη α'τή προκήρυξη, καυτηριάζει τους δημωγούς, ξεσκεπάζει τα φιλαργικά και ιδιοτελή τους ελατήρια και καλεί τους συμπατριώτες του να τους αποκηρύξουν και να δεχτούν ειρήνη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΝΙΕ

ΤΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΛΑΖΑΡ

κά μία πολιτειακή μεταρρύθμιση, που θα τους έφερνε θαμνία στο ευνομούμενο καθεστώς της αγγλικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Μονάχα με την πνευματική ανύψωση του λαού και την άρσωση στο καθήκον του, συμβούλευει, είναι δυνατόν να κατακτηθεί η πραγματική ελευθερία και η ισότητα.

Η προκήρυξη αυτή είχε μεγάλη απήχηση, όχι μονάχα στο εσωτερικό, αλλά και στις άλλες μοναρχικές χώρες της Ευρώπης. Ο βασιλιάς της Πολωνίας, ενθουσιασμένος, δίνει το χρυσό μετάλλιο αξίας στον Σενιέ. Μα η φλογερή αυτή επίθεση του ποιητή, που κυρίως στροφάλων κατά της λέσχης των Ιακωβίνων, έσσηκωσε ενάντιον του τη μερίδα των ασυλλόγιστων. Σε μία βίαιη αντίθεση, τον χαρακτηρίζουν ως πρόκληση της μοναρχίας, ως αντεπαναστάτη και δόλιο ύπονομη της λαϊκού κινήματος.

Μέσα στην έξυκτη αυτή διαμάχη ο Σενιέ βρίσκεται αντιμετώπιος και μ' αυτόν άκομα τον αδελφό του Ζοζέφ, που ήταν πρωταγωνιστής της παρατάξης των Ιακωβίνων. Η τραγική αυτή σύγκρουση των δυο αδελφών θα έληξε τις πιο θλιβερές συνεπειες. Άργότερα, θα χρησιμοποιηθεί από τους εχθρούς του Ζοζέφ σαν ένα δόλιο όπλο κατά του ποιητή.

Και να που το πεπρωμένο του σπρώχνει μοιραία τον Σενιέ και σ' άλλες ενέργειες κατά του επαναστατικού καθεστώτος. Γράφει πύρινα άρθρα στο «Ζουρνάλ ντε Παρί» κατά των επαναστατών, που είναι αληθινά θαμνία ρητορικής τέχνης. Κατά τη δική του Λουδοβίκου 16ου, ο Σενιέ τον υπερασπίζεται με ανώνυμα άρθρα, που προδίδουν το συντάκτη τους από το ύφος του.

Ωστόσο, η επανάσταση προεμμένει μέσα στο αίμα, τα κάστρα του παλιού καθεστώτος γκρεμίζονται και όλα ύστερα από τ' άλλα, και το «Ζουρνάλ ντε Παρί», το όργανο του ποιητή, παραδίδεται στις φλόγες. Οι εχθροί του προσπαθούν να τον αποδείξουν. Ο αδελφός του Ζοζέφ τον προειδοποιεί:

«Έξαρμόνισ, γιατί, αν σ' πιάσουν, δε θα μπόρουν να σε σώσουν. Τού έρσκουν ένα μυστικό καταφύγιο στις Βερσαλλίες και τον κρύβουν».

Τραβηγμένος στη μοναξιά ενός εξοχικού σπιτιού, ο ποιητής θρίσκει παρηγορία στην αγαπημένη του ποιήτρια. Συμπληρώνει και διορθώνει τα έργα του κι' ετοιμάζει την έκ-

δοσί τους. Δεν σχετίζεται παρά μονάχα με μία γυναίκα, που τη λένε Λουσιέν και που έχει δυο χαριτωμένες κόρες. Στο απόμερο αυτό καταφύγιο ο Σενιέ είναι σίγουρος, αλλά η κακή μοίρα του δεν τον αφήνει να ήσυχαση. Αρδισμένος από την πληκτική ζωή των Βερσαλλιών, ξαναγυρίζει, στις αρχές του 1794 στο Παρίσι και περνά μερικές μέρες στο Πασσού, στο σπίτι ενός δημοδότη φίλου του που λεγόταν Παστορέ...

Στις 7 Μαρτίου ένας αξιωματικός της Γενικής Ασφαλείας, συνοδευόμενος από ένοπλους του Πασσού, πηγαίνει μ' ένα ένταλμα να συλλάβει τον Παστορέ. Ο οικοδοστικός του μπαίνει την τελευταία στιγμή και δραπέτευει, πριν προφτάσει να ειδοποιήσει τον Σενιέ, που βρίσκεται άνοιπτος μπροστά στους εξαγριωμένους επαναστάτες. Τον ανακρίνουν, τους φαίνεται ύποπτος και τον οδηγούν στο κρατητήριο του Πασσού, όπου τον κατηγορούν ότι διευκόλυνε τη φυγή του Παστορέ. Την άλλη μέρα, με κανονικό ένταλμα συλλήψεως, ο Ανδρέας Σενιέ κλείστηκε στη φυλακή του Σαιν-Λαζάρ.

Στη φυλακή ο ποιητής έθηκε κρατούμενος τους δυο αδελφούς Γρινταίν, τον Ρουσσέ και τον Ζωγράφου Σουθέ, που μάς άφησε το μοναδικό πορτραίτο του Ανδρέα Σενιέ. Η ελπίδα της συλλήψεως του έπεσε σ'α κεραυνό στο σπίτι του.

Όλοι τους τρέχουν με λαχτάρα να τον σώσουν. Ο πατέρας του έκανε τις πιο άπνευστες ενέργειες για να τον αποφυλακίσει. Μα η τρομοκρατία άποφασισμένη. Ο Ροβεσπιέρος δεν άκουγε κανένα. Οι πρώτες προσπάθειες απέτυχαν. Τώρα η σωτηρία του ποιητή κρεμόταν από μία φρόνιμη σιωπή. Δεν έπρεπε να προκαλέσει την προσοχή...

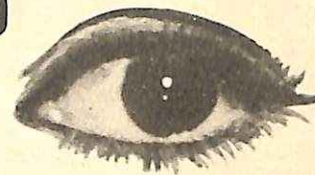
Μέσα στη σκοτεινή φυλακή του ο Αντρέας Σενιέ γνώρισε τη δούκισσα ντε Φλερύ. Ήταν μία πεντάμορφη κοπέλλα, που την είχαν φυλακίσει ως ύποπτη. Η μητέρα του φύλαγε να γευθεί το μεγάλο έρωτα, κάτω από τις πιο τραγικές συνθήκες. Για την κόρη αυτή που αγάπησε μ' όλη του την καρδιά, ο ποιητής έγραψε ένα άριστο έργο, τη «Μικροκλαωμένη».

Ο Ανδρέας Σενιέ.

Είναι τόσο έρωτευμένος μαζί της, που δε θέλει να πεθάνη. «Είμαι στην ανοιξί μου πάνω, Γε. (μάτο το ποτήρι μου κρατώ. Χάρε, μπορείς να περιμένης, μη με θέρσης τώρα που αγαπώ».

Στις 23 Οκτωβρίου 1794 άρχισε στη φυλακή του Σαιν-Λαζάρ η ανάκριση για το εξαγνισμό των κρατούμενων. Οι χαφιέδες, που ήταν κρυμμένοι μέσα στους φυλακισμένους, θα έκριναν την τύχη τους. Αυτοί θα έλεγαν ποιοί είναι οι συνωμότες. Για πολλές μέρες οι προμηθευτές αυτοί της γκιλοτινής, τρομοκρατούσαν τους φυλακισμένους και παλούσαν άσυνείδητα τις ευνοίες τους. Η δούκισσα ντε Φλερύ, η μικρή αιχμαλώτη, που τραγούδησε ο ποιητής, κατόρθωσε να σπύσει από τον κατάλογο των μελοδονατών, εξαγοράζοντας το κεφάλι της μ' ένα εκατό λουδοβίκια! Ο Ανδρέας Σενιέ, κατά μία άνευρη πληροφορία, αρνήθηκε να δεχτεί από την αγαπημένη του να πληρώσει και τη δική του εξαγορά. Αυτός είχε όλες του τις ελπίδες στις ενέργειες των δικών του. Το ύπομνημα, όμως, που έκαμε ο πατέρας του στην Λαϊκή Έπιτροπή Έκκαθαρίσεως των κρατούμενων είχε ολέθρια αποτελέσματα. Οι Ιακωβίνοι θυμήθηκαν την αντεπαναστατική δράση του Σενιέ κι' αποφάσισαν να

Τό

πέφτει στο παπούτσι

Τα καλογουλισμένα παπούτσια βοηθούν στην επιτυχία

Στο γραφείο, στο σαλόνι, στο δρόμο, πόσες φορές δεν βλέπετε ανθρώπους να σ'ς περιεργάζονται; Παρατηρήστε την ματιά τους. Πάντα αρχίζει απ' το παπούτσι. Γι' αυτό πάντα καλογουλισμένα παπούτσια

καλογουλισμένα παπούτσια μόνο με **ΚΑΜΕΛ**

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ - ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Άγαπώ πολύ
το Γαλλικό γάλα
εις κόκκους
«ΡΕΓΚΙΛΕ»,
άποβουτυρωμένον

Άγαπώ πολύ
το Γαλλικό γάλα
εις κόκκους
«ΡΕΓΚΙΛΕ»,
άποβουτυρωμένον

έν-δταν-τα-νέ!

Είμαι 81 ετών. Έχω γερά πόδια, καλή όραση, αλλά το στομάχι και η καρδιά μου είναι ευαίσθητα. Γι' αυτό άσυστη-τί προτιμώ το άποβουτυρωμένο γάλα REGILAIT.

Για το σκυώτι του συζύγου μου, που λατρεύει τον καφέ με γάλα, για την διαίτα μου, για τη σιλουέττα μου, χρησιμοποιώ το «ΡΕΓΚΙΛΕ». Δυναμώνει χωρίς να παχαίνει.

Το χρησιμοποιούμε κατόπιν διαλύσεως του ως ρόφημα και δια την παρασκευή φαγητών, γλυκισμάτων, κρεμών, κλπ. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΣΑΣ ΤΟ ΓΑΛΑ

«ΡΕΓΚΙΛΕ»

ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΩΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
Είναι το πιο πρακτικό... το καλλίτερο... το πιο οικονομικό

Ένα κουτί REGILAIT των 300 γραμ. αξίας δραχ. 13.90
δίδει 15 μεγάλα ποτήρια υπέροχο γάλα.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΣΕ ΝΕΡΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ, ΠΑΓΩΜΕΝΟ ή ΧΛΙΑΡΟ

Είναι προϊόν του μοναδικού εις την Ευρώπην Έργοστασίου

FRANCE-LAIT

που άποτελεῖ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Άντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αιόλου 78, Άθήναι, Τηλ. 226.383

1. Για όλη την ημέρα. 'Η κυλιτζίσα είναι από άσπρη, ελαστική δαντέλλα. 'Ο κορσές που λεπταίνει τη μέση και η περιφέρεια είναι από σατέν και δαντέλλα. 2. Για τις πιο νέες. Το κουμπωτό σουτιέν μπορεί να φορεθεί και με μπρετέλλες. 'Ελαστική κυλιτζίσα πολύ ελαφριά. 3. 'Ο δόλοκληρος κορσές. 'Απαραίτητος για να λεπταίνει όλη τη σιλουέττα, κάτω από κάθε φόρεμα. 4. 'Ο κορσές για το βράδυ. Χωρίς μπρετέλλες, πολύ ντεκολτέ πίσω, από λαστέζ και δαντέλλα. 5. Για να περιορίσει την κοιλιά. 'Ελαστική κυλιτζίσα με ένισχυσι στην κοιλιά. Σουτιέν από δαντέλλα και ελαστικό.

ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Οι γλύπτες του σώματος

ΚΑΘΕ γυναίκα, που ενδιαφέρεται κάπως για τα προβλήματα της αισθητικής, μπορεί να τη κανεί, ότι έχει δύο σώματα. 'Εκείνο, που της έδωσε η φύσις, με τα προτερήματα και τα ελαττώματά του και εκείνο, που κάθε γυναίκα μπορεί να «ἀναπλασθή» ή ίδια, με τα διάφορα μέσα, που έχει στη διάθεσί της, από τη γυμναστική στα σπόρ, από τη δίαιτα στα μασάζ.

Αυτά είναι μέσα με αποτελέσματα μάλλον αργά, που απαιτούν υπομονή και καλή θέλησι. Περιμένοντας, όμως, αυτά τα αποτελέσματα, κάθε γυναίκα, μπορεί να καταφύγει σε άλλα, πολύ εύκολα, που δεν απαιτούν κοπιώδη προσπάθεια και κοπιώδη αναστολή και που δίνουν πάντα πολύ καλά αποτελέσματα.

Πρόκειται για τον κορσέ, για το σουτιέν, για όλα εκείνα, που χωρίς να μας κάνουν να άδυναμίζουμε, περιορίζουν και λεπταίνουν το σώμα μας, τουλάχιστον φαινομενικά.

Ο ΚΟΡΣΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΧΕΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΤΕΣ

Πολλές γυναίκες εξακολουθούν να πιστεύουν ακόμη, ότι τα λαστέζ και οι κορσέδες προορίζονται αποκλειστικά για τις παχείες γυναίκες. Πρόκειται για ένα μεγάλο λάθος.

'Ο σποιδαιότερος σκοπός του κορσέ είναι να αξιοποιή τα φορέματα

'Ολες γενικά οι γυναίκες μπορούν να φορέσουν τους ελαστικούς κορσέδες, που δεν κρύβουν μόνο ώρισιμένες ατέλειες του σώματος, αλλά και δημιουργούν μια καλή «βάσι» για το φόρεμα, που θα φορέσουν. 'Η απόδειξι είναι, ότι όλα τα μανιεκέ, και τα πιο τέλεια και τα πιο αϊθέρια, φορούν λαστέζ.

'Ο κορσές αποτελεί ένα απαραίτητο και ἀναντικατάστατο στήριγμα για τα φορέματα, αν θέλουμε να διατηρήσουν για πολύ τη γραμμή τους και να μην ἀποκτήσουν εκείνη την... κουρασμένη όψη, που όλες γνωρίζουμε!

Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Η ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΖΩΝΗ

Το μέρος εκείνο του σώματος που κατεβαίνει από τη μέση ως την αρχή των μηρών, μπορεί να θεωρηθεί ως η πιο επικίνδυνη ζώνη του γυναικείου σώματος. 'Εκεί η πηγαίνει να προστεθεί κάθε καινούργιο κιλό βάρους, κι' εκεί η γραμμή αρχίζει να βαθαίνει. Πολλές φορές, δεν πρόκειται καν για το λίπος. 'Η «κοιλίτσα» π. χ. είναι ένα μικρό κακό, που βασανίζει συχνά και κοπέλλες πολύ νέες, που μπορούν να θεωρηθούν αδύνατες.

Το πρόβλημα του κορσέ είναι μάχι.

πολύ εύκολο να λυθή σήμερα, γιατί αυτό το γυναικείο εξάρτημα έχει μελετηθεί επιστημονικά, από ειδικούς. 'Ολες οι σιλουέττες μπορούν να βρουν το κατάλληλο στήριγμα για την πιο αισθητική εμφάνισί τους.

Θα χωρίσουμε, λοιπόν, τη γυναικεία σιλουέττα σε τρεις μεγάλες κατηγορίες και θα δούμε ποιος τύπος κορσέ ταιριάζει στην κάθε μία απ' αυτές.

ΟΙ ΠΑΧΕΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΚΟΙΛΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΧΕΙ

Αυτή η κατηγορία της παχείας γυναίκας είναι η πιο δύσκολη. Φτάνει να πούμε, ότι οι παχείες χρειάζεται να υποδιαιρεθούν σε τρεις δικές τους κατηγορίες: τις παχείες με καλές αναλογίες, τις παχείες με πολύ στήθος και περιφέρεια σχεδόν κανονική, και τις παχείες με μικρό στήθος και μεγάλη περιφέρεια.

Στις τρεις αυτές κατηγορίες, όμως, βρίσκουμε ένα κοινό χαρακτηριστικό: 'Ολες οι πολύ εύσμες γυναίκες, έχουν κοιλιά που προεξέχει!

Παχείες συμμετρικές.

Πριν απ' όλα χρειάζεται ένας κορσές ολόκληρος — μαζί με σουτιέν — και με ένισχυσις από ύφασμα στην κοιλιά και στο στομάχι.

Παχείες με προεξέχουσα περιφέρεια.

Μπορούν να φορέσουν κορσέ και σουτιέν χωριστά. 'Αλλά ο κορσές πρέπει να ἀνεβαίνει πάνω

από τη μέση και να έχει ένισχυσι στους γοφούς και στην κοιλιά.

Παχείες με μεγάλο στήθος.

Κορσές ολόκληρος, ένισχυσι από ύφασμα στην κοιλιά και μεγάλη προσοχή στη γραμμή του σουτιέν, που πρέπει να έχει πολύ ντεκολτέ πίσω και μικρό μπροστά.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΚΟΡΣΕΣ

Θεωρητικά, οι κανονικές γυναίκες μπορούν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε τύπο κορσέ. Αυτό, κατά ένα μέρος, είναι αλήθεια. 'Όμως και οι γυναίκες με το κανονικό σώμα, όταν πλησιάζουν τα σαράντα, δείχνουν μια τάσι να παχύνουν. Οι σάρκες χάνουν λίγο από το σφρίγος τους και σε μερικά σημεία, που πιέζονται από τον κορσέ, σχηματίζουν πολύ εύκολα μικρά «μαξιλαράκια» λίπους, αρκετά αντίσθητικά. Το καλύτερο, λοιπόν, είναι ένας κορσές ολόκληρος και με πολύ ανοιχτό ντεκολτέ πίσω, για να αποφυγέτε να πιέξη τις σάρκες

9. 'Η «γκεπιέρ» για το μικρό στήθος. 'Η «γκεπιέρ» λεπταίνει τη μέση και αξιοποιεί το μικρό στήθος. 10. Για να περιορίσει το στομάχι. Το σουτιέν, που φτάνει ως τη μέση έχει σκοπό να περιορίσει το στομάχι. 11. Για όσες έχουν μεγάλο στήθος και παχείες πλάτες. Να ένα σουτιέν με ειδικό κόψιμο για όσες έχουν μεγάλο στήθος και παχείες πλάτες. Το πίσω μέρος είναι από ελαστικό ύφασμα και οι μπρετέλλες πολύ φαρδιές.

της ράχης προς τα πάνω, δημιουργώντας έτσι τα αντίσθητικά «μαξιλαράκια».

Αν όμως η γυναίκα με το κανονικό σώμα είναι ακόμη πολύ νέα και προτιμά το χωριστό κορσέ, πρέπει να τον διαλέξη αρκετά μακρύ. 'Αν η σιλουέττα της είναι πραγματικά κανονική, ο κορσές μπορεί να σταματήσει στη μέση. Διαφορετικά, πρέπει να ανεβή πάνω απ' αυτήν κατά έξη ή επτά εκατοστά. 'Υπάρχουν μερικά μοντέλα, τα οποία έχουν μελετηθεί ειδικά για να λεπταίνουν τη μέση.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΤΑΝΕΙ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΛΑΣΤΕΣ

Οι αδύνατες γυναίκες πρέπει να καταφεύγουν στο λαστέζ κορσέ, για μια αϊτία αισθητικής, που είναι δεμένη με τη μόδα. 'Ο λαστέζ κορσές χαρίζει στις αδύνατες και στις πολύ αδύνατες το κατάλληλο «στήριγμα» για να παίξουν το φόρεμα μια όμη πιο εύχρηστη πάνω στο σώμα και για να διατηρή για περισσότερο καιρό τη γραμμή του.

Απλώς και μόνο από περιέργεια θ' αναφέρουμε τους κορσέδες για πολύ αδύνατες, που έχουν κατασκευασθή στην 'Αμερική. Πρόκειται για πλαστικά «μαξιλαράκια», που τοποθετούνται στις περιφέρειες — στα πλάγια και πίσω — για να ἀντικαταστήσουν τις ἀνυπαρκτές κομπιλιότητες.

Η «ΓΚΕΠΙΕΡ» ΠΟΥ ΛΕΠΤΑΙΝΕΙ ΤΗ ΜΕΣΗ

Αυτοί οι κορσέδες ἀνεβαίνουν μια σπιθαμή πάνω από τη μέση. Είναι από δυνατό ύφασμα και συγκρατούνται από μπουλιές. 'Εκείνες, που θα τους φορέσουν, μπορούν να τους σφίξουν όσο θέλουν στο σημείο της μέσης.

Οι «γκεπιέρ» είναι χρήσιμες ακόμη και για τις γυναίκες, που ενώ είναι αδύνατες, δεν έχουν μέση λεπτή, όσο θα ήθελαν. Είναι πολύ εύκολο να επιτύχουν μ' αυτό τον τρόπο μια μείωσι της περιμέτρου της μέσης κατά μερικά κεντάρια. Το σωστό, όμως, είναι να μη σφίξουν τη μέση, όσο περισσότερο μπορούν, γιατί τότε αυτόματα οι περιφέρειες φαίνονται πολύ στρουγγυλεμένες και προεξέχουσες.

ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΚΟΡΣΕΣ

Πριν απ' όλα, είναι απαραίτητο να έχετε μια μικρή συλλογή από κορσέδες. 'Ενας μοναδικός κορσές είναι εντελώς ἀνεπαρκής. Δύο κορσέδες ή απλά λαστέζ, αποτελούν τον αριθμό «πρώτης ανάγκης». Τρεις κορσέδες είναι μάλλον αρκετοί, γιατί σας εξα-

6. Για τα στενά φορέματα. 'Ενας κορσές μακρής και ένισχυμένος. Σφίγγει τη μέση, λεπταίνει την περιφέρεια και τους μηρούς. 7. Το πιο απλό λαστέζ. Χαμηλό και ίσιο λαστέζ, ένισχυμένο με ύφασμα. Το σουτιέν από μαύρη δαντέλλα και λαστίχο. 8. Για να αξιοποιή το στήθος. Να ένας κορσές μελετημένος για να περιορίσει τη κοιλιά και να αξιοποιή το στήθος.

σφαλίζουν τη δυνατότητα να έχετε ένα κορσέ πάντα καθαρό. 'Όσον αφορά το πλύσιμο, οι κορσέδες πρέπει να πλένονται συχνά. 'Ο κορσές, που έχει φορεθεί πολύ και συνεχώς, λερώνεται και δεν είναι δυνατόν να καθαριστή πιά εντελώς.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΣΟΥΤΙΕΝ ΔΕ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΠΙΕΞΗ

Το σουτιέν, αποτελεεί, χωρίς αμφιβολία, το πιο ενδιαφέρον από τα γυναικεία «εσάρρουχα» και γι' αυτό πρέπει να διαλέγεται με προσοχή και το ίδεωδες θα ήταν να κατασκευάζεται με μέτρο. 'Αλλωστε, στην εποχή μας, δεν είναι δύσκολο για κάθε γυναίκα να βρη ένα σουτιέν, που να ταιριάζει στο δικό της τύπο.

Οι βιομηχανίες λανσάρουν συνεχώς νέα μοντέλα, μελετημένα από ειδικούς, όχι μόνο σχετικά με το στήθος, αλλά και με τη μόδα της στιγμής.

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια δεν πρέπει να παραβλέπεται καθόλου, γιατί η μόδα, από τη μια εποχή στην άλλη, αλλάζει τις απαιτήσεις της γύρω από το σχήμα και το μέγεθος του στήθους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΙΟ ΝΕΕΣ

Είναι ένα θέμα αμφισβητούμενο. Μερικοί υποστηρίζουν, ότι οι νεαρές κοπέλλισες δεν πρέπει να φορούν γρήγορα σουτιέν, γιατί μ' αυτό τον τρόπο οι θαλακικοί μύς χάνουν την ικανότητα να συ-

κρατούν τους ιστούς, όπως είναι το καθήκον τους. Τώρα, αν οι πολύ νέες έχουν στήθος με μέτριες διαστάσεις και με φαρδιά βάση, μπορούν και να μη φορούν σουτιέν. Μόλις όμως το στήθος θα πάρη κάπως μεγαλύτερες διαστάσεις, τότε το σουτιέν είναι απαραίτητο. 'Ελαφρό, κομμένο και μελετημένο πάνω στο ίδιο το στήθος, πρέπει να συγκρατή, χωρίς να πιέξη. Μόνο τότε, το σουτιέν είναι ένας πολύτιμος φίλος του νεανικού στήθους.

ΑΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΠΡΟΞΕΧΗ

Ειδικά σουτιέν για όσες έχουν στομάχι, που προεξέχει πολύ, είναι εκείνα που φτάνουν ως τη μέση. Το πολύ ανεπτυγμένο στομάχι είναι ένα ελάττωμα που δεν ἀρχειρείται ούτε με δίαιτες, ούτε με υαορά και παρουσιάζεται συχνά και σε γυναίκες αδύνατες.

'Ο μόνος τρόπος για να το περιορίσετε, είναι να χρησιμοποιήτε πάντα ένα τέτοιο σουτιέν.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟ

Όσο πιο ανεπτυγμένο είναι το στήθος, τόσο περισσότερη προσοχή χρειάζεται η έκταξη του μοντέλου.

Για τις πιο εύσμες γυναίκες που δε φορούν ολόκληρο κορσέ, ο πιο ενδεδειγμένος τύπος σουτιέν είναι εκείνος, που κατασκευάζεται από ἀνθεκτικό ύφασμα με κυκλικά γαζιά και φαρδύ λαστί-

χο πίσω. Οι μπρετέλλες πρέπει να είναι φαρδιές, γιατί το βάρος του στήθους κάνει τις λεπτές μπρετέλλες να εισχωρούν στις σάρκες.

Για την κατασκευή των σουτιέν χρησιμοποιούνται όλα σχεδόν τα ύφασματα από το τουλί και την όργκαντσα ως την δαντέλλα και τη βατίστα, καθώς και ειδικά ελαστικά ύφασματα.

ΤΟ ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

'Η μόδα για το βράδυ προβάλλει μερικά προβλήματα, που οι σχεδιαστές αυτού του ειδικού κλάδου της κομμότητας έχουν λύσει θαυμαστά.

Τα προβλήματα αυτά είναι δεμένα με τον τύπο και το μέγεθος των ντεκολτέ και αυτό το χρόνο παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί οι σχεδιαστές των μοντέλων του 1963 προτείνουν για το βράδυ ντεκολτέ σχεδόν ἀνυπαρκτα μπροστά, αλλά πολύ μεγάλα πίσω, που φτάνουν σχεδόν ως τη μέση.

Είναι εύλογο, βέβαια, ότι αυτά τα υπερβολικά μεγάλα ντεκολτέ, δε μπορούν να τα υιοθετήσουν οι γυναίκες με το πολύ ἀνεπτυγμένο στήθος, γιατί θα είναι αδύνατο να βρουν ένα κατάλληλο σουτιέν.

Όσες όμως έχουν στήθος με κανονικές διαστάσεις, μπορούν να βρουν εύκολάτα ένα σουτιέν από εκείνα που κομπάνουν στη μέση, αφήνοντας ελεύθερη σχεδόν όλη την πλάτη.

12. Για να ἀνασηκώη ένα βαρύ στήθος. Μια ένισχυσι από λαστίχο, που τοποθετείται σταυρωτά, ἀνάμεσα στις δυο θήκες, χρησιμεύει για να σηκώη και να συγκρατή τέλεια το στήθος. 13. Για όσες έχουν μικρό στήθος. 'Ενα σουτιέν από σατέν και λαστίχο, με γαζιά, που του δίνουν σχήμα μυτερό. 14. Για τα πιο ντεκολτέ φορέματα. Μια νέα φόρμα για τα μεγάλα ντεκολτέ, κατάλληλη μόνον για όσες έχουν μικρό στήθος. 15. Για να χωρίση καλά το στήθος. 'Ενα πρακτικό σουτιέν από πολυέλα. Το τρίγωνο ἀνάμεσα στις θήκες χρησιμεύει για να χωρίση το στήθος και να το ἀνασηκώη.

—'Ο Κόμαλ είναι το άποσταγμα, μοιρομύθισ. Άζομη και οι ι-
δεαλιστές παραδέχονται πως και
το ίδιο το πνεύμα πρέπει να έχει
οδία, αφού μπορεί να υποβάλει υ-
λικά πλάσματα. Άν δεν υπήρχε
οδία, δε θα μπορούσε και να δι-
μοιουργηθί σα φανταστικό δι-
μοιόγημα. 'Ο,τι δεν υπήρξε πο-
τέ, δε μπορεί να το συλλάβει η
φαντασία. Με καταλαβαίνεις;

— Προσπαθώ, απάντησε ο Κά-
ροθρις.

— Επομένως, συνέχισε ο Τζάβ,
το άποσταγμα πρέπει να είναι οδ-
σία. 'Ο Κόμαλ είναι το άποσταγ-
μα του Παντός, αλλά συντηρείται
με οδία. Τώρα, Τώρα την ύλη.
Και, για να γίνει πιο άπλος, τρώει
τους υλιστές. 'Η δουλειά του Τά-
ριο είναι να του προμηθεύει τρο-
φή. Λέει πως, εφόσον επιμένουμε
ότι μόνο εμείς είμαστε πραγματι-
κοί, πρέπει και να παραδεχτούμε
ότι μόνο εμείς είμαστε κατάλληλη
τροφή για τον Κόμαλ. Εύτυχως,
μερικές φορές, όπως σήμερα, κα-
ταφέρνουμε να του βοηθήσουμε
τροφή. Του άρεσουν πολύ οι πρά-
σινοι.

— Μα τι είναι αυτός ο Κόμαλ;
'Ανθρωπος; ρώτησε ο Κάροθρις.

— Σου είπα, είναι το Πάν. Δεν
ξέρω πως να σου το εξηγήσω με
λέξεις, για να καταλάβεις. Είναι
ή άοχη και το τέλος. 'Ολη η ζωή
ξεκινάει από αυτόν, αφού η οδία
που τρέφει το πνεύμα με φαντα-
σίες, προέρχεται από το σώμα του
Κόμαλ. Άν ο Κόμαλ πάψει να
τρέφει, θα πάψει να υπάρχει ζωή
στον Άρη. Δε μπορεί να πεθάνει,
αλλά μπορεί να πάψει να τρώει και
επομένως να παύσει.

— Και πιστεύετε πως πρέπει να
τρέφεται με άντρες και γυναίκες;
φώναξε άγανακτισμένος ο νέος
πρίγκιπας.

— Γυναίκες! επανέλαβε έκπληκ-
τος ο Τζάβ. Δεν υπάρχουν γυναί-
κες στο Λοθάο. Τα τελευταία θη-
λυκά της φυλής μας πέθαναν πριν
από πολλούς αιώνες, σ' εκείνο το
σκληρό και δύσκολο ταξίδι που
κάναμε διασχίζοντας το βυθό του
νεκρού ωκεανού, κληνημένοι απ' τις
ορδές των ποσάνων, για να
φτάσουμε στο τελευταίο μας κα-
ταφύγιο, στο άπαρτο φρούριό
μας, το Λοθάο. Μόνο είκοσι χιλιά-
δες άντρες επέζησαν, από τα αμέ-
τρητα εκατομμύρια της φυλής μας
κι' έφτασαν μέχρι εδώ. Άνάμεσά
μας δεν υπήρχαν ούτε γυναίκες
ούτε παιδιά. 'Ολοι οι άλλοι πέθα-
ναν στο δρόμο.

— Μα, τότε... άρχισε δύσπιστα
ο Κάροθρις.

— 'Ο Τζάβ τον άναγκασε να σο-
πάσει με μια επιτακτική χειρονο-
μία και εξακολούθησε:

— Με το πέραςμα του καιρού,
άοχισαμε κι' έμεις να πεθαίνουμε.
'Η ορτάς μας ήταν καταδικασμέ-
νη να οδύση για πάντα, όταν μας
αποκαλύφθηκε ή Μεγάλη Άλή-
θεια, πως το πάλ είναι το πνεύμα.
Ποιν κατορθώσαμε να αξιοποιή-
σουμε αυτή την άνακλήνη, με-
τριοποιώντας τις πνευματικές μας
δυνάμεις, πέθαναν και πολλοί άλ-
λοι. Άλλά, στο τέλος, γίναμε ι-
κανοί να νικήσουμε το θάνατο, α-
φού καταλάβαμε πως ο φυσικός
θάνατος είναι άπλος μια κατά-
σταση του πνεύματος.

»Τότε άρχισαμε να δημιουργού-
με πλάσματα της φαντασίας μας,
ή μάλλον να δίνουμε υλική μορφή
στη φαντασία μας. Χρησιμοποιή-
σαμε για πρώτη φορά αυτή μας
την ικανότητα, όταν οι πράσινοι
ανακάλυψαν το καταφύγιό μας.
Εύτυχως για μας, πέσαναν όλο-
κληροι αιώνες άπτον να βοούν το
μοναδικό, μικρό άνοιγμα του γο-
νιτίνου τούχου, που οδηγεί στην
κοιλιά του Λοθάο.

»Έκείνη τη μέρα, γεμίσαμε το
τείχος της πόλεως με τους τοξό-

τες μας. 'Ο σκοπός μας ήταν ά-
πλος να τρομάξουμε τους πράσι-
νους, ώστε να μην προσπαθήσουν
να μπουν στην πόλη. Μά αυτοί δε
φροήθηκαν. Είναι καλύτεροι κι'
απ' τα κτήνη, δεν αισθάνονται το
φόβο. Πλησίασαν το τείχος και,
πατώντας ο ένας στις πλάτες του
άλλου, κατάφεραν να φτάσουν με-
χρι πάνω και ήταν έτοιμοι να μας
καταλάβουν.

»Μέχρι εκείνη τη στιγμή, οι
τοξότες μας δεν είχαν πετάξει ου-
τε ένα βέλος. Τους κάναμε μόνο
να τρέχουν στην κορφή του τεί-
χους και να φωνάζουν απειλές
στους εχθρούς. Τότε, βλέποντας
το φοβερό κίνδυνο, σκέφτηκα να
δοκιμάσω κάτι άλλο, πολύ δυσκο-
λότερο. Συγκέντρωσα όλη τη δύ-
ναμι του πνεύματός μου στους το-
ξότες που είχαν βγεί απ' τη δική
μου φαντασία—κάθε ένας από μας
δημιουργεί και διατάζει τόσο πε-
ρισσότερους τοξότες, όσους είναι
ικανή να γεννήσει η φαντασία του.

»Έκανα, λοιπόν, τους δικούς μου,
να τοποθετήσουν στα τόξα τους
βέλη, για πρώτη φορά. Τους έκα-
να να σημαδεύουν τις καρδιές
των πράσινων βάρβαρων. Έκανα
να τους πράσινοι να τα δουν όλα
αυτά κι' ύστερα να δουν τα βέλη

να πετούν προς το μέρος τους και
να πιστέψουν πως τους τρυπούσαν
το στήθος.

»Αυτό ήταν! Άρχισαν να πέ-
φτουν, νεκροί, απ' το τείχος και
οι σύντροφοί μου, βλέποντας τι έ-
κανα, μίμησαν το παράδειγμά
μου, ώσπου σε λίγο οι πράσινοι ελ-
γαν άποτακτική σε μια άποστα-
σι που δε φτάνουν τα πραγματικά
βέλη. Θα μπορούσαμε να τους σκο-
τώσουμε, όσο μακριά κι' αν ή-
γαναν, αλλά άποφασίσαμε να χρα-
τήσουμε έναν πολεμικό κανόνα, που
δεν τον πατήσαμε ποτέ από τότε:
Να δώσουμε στη μάχη μια άλη-
θοφανή μορφή, μια μορφή πραγ-
ματικότητας. Δεν κάναμε τίποτα,
δηλαδή δε βάλαμε τους τοξότες
μας να κάνουν τίποτα μπροστά
στον εχθρό, που να δείχνει πως δεν
είναι πραγματικοί. Διαφορετικά, οι
πράσινοι μπορεί να υποπτευθούν
την αλήθεια και αυτό θα ήταν το
τέλος μας.

»'Ο Τζάβ σταμάτησε για να πά-
ρη άνάσα, χαμογέλασε στον Κά-
ροθρις, που τον παρακολουθούσε
σαστισμένος, και συνέχισε:

— Οι πράσινοι, όμως, δεν έμει-
ναν με σταυρωμένα χέρια. Έκα-
ναν κι' άλλη επίθεση, άπειλώντας
μας με τα φοβερά τους όπλα. 'Η

πόλη μας ήταν συνεχώς πολιορκη-
μένη και λούσαμε κάτω από μια
άπειλη. Τότε σκέφτηκα να βγάλω
τους τοξότες μας από την πόλη
και να τους ρίξω πάνω τους. Εί-
δατε και μόνοι σας, σήμερα, πό-
σο καλά πέτυχε αυτό το σχέδιο.
'Από εκείνη την εποχή, οι πράσι-
νοι ξαναγυρίζουν κάθε τόσο, άπο-
φασισμένοι να καταλάβουν το Λό-
θαο, μα το αποτέλεσμα είναι πάν-
τα το ίδιο.

— Κι' όλα αυτά όφειλονται σε
σένα; ρώτησε ο Κάροθρις με θαυ-
μασμό. Μά τότε θα έπρεπε να έ-
χης πολλή μεγάλη θέσι στο Λοθάο.

— Έχω, απάντησε ο Άλκος. Εί-
μαι άκριβός μετά από τον Τάριο.

— Τότε γιατί τον πλησιάζεις με
τόσο δουλικό τρόπο; Γιατί σέρνε-
σαι στο πάτωμα, μπροστά στο θρό-
νο; άπόρησε ο νέος πρίγκιπας.

— Το άπαιτεί εκείνος, εξήγησε
ο Τζάβ. Με ζηλεύει. Δεν περμι-
νει, παρά να βρει την παραμικρή
εγκαρία για να με παραδώσει στον
Κόμαλ. Φοβάται μήπως κάποια μέ-
ρα γίνει δυνατότερος από αυτόν.

»Ξαφνικά, ο Κάροθρις πετάχτηκε
όρθιος.

— Τζάβ! φώναξε. Είμαι σωστό
κτίηνος! Κάθουμαι εδώ και τρώω
και κοιμούνται, ενώ ή πριγκίπισ-
σα του Πτάρθ είναι άκομη νηστι-
κή. Πρέπει να γυρίσουμε κοντά
της και να βοούμε κάποιο τρόπο
να της δώσουμε λίγη τροφή.

»'Ο Λοθαριανός κούνησε το κε-
φάλι του.

— 'Ο Τάριο δε θα το επιτρέψει
αυτό, είπε. Θα θέλει, άποσάηποτε,
να την κάνει ιδεαλιστρία.

— Μα πρέπει να πάω κοντά
της, διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Μου
είπες πως δεν υπάρχουν γυναίκες
στο Λοθάο. Έπομένως, ή πριγκί-
πισσα είναι όλομύναχη άνάμεσα σε
άντρες και πρέπει να βοίσκωμαι
συνεχώς κοντά της, για να την ή-
περασπιστώ άν παρουσιαστή ά-
νάγκη.

— 'Ο Τάριο κάνει πάντα αυτό
που θέλει, δήλωσε ο Τζάβ. Σε έ-
διωξε από την αίθουσα του θρό-
νου και δε μπορείς να γυρίσεις, άν
δεν στείλη να σε καλέσει.

— Νά είσαι βέβαιος πως δεν
πρόκειται να περιμένω πότε θα ή-
ποφασίση να με καλέσει, απάντη-
σε δομητικά ο πρίγκιπας.

— Μην ξεχνάς τους τοξότες, τον
προειδοποίησε ο Λοθαριανός.

— Δεν τους ξεχνάω, δήλωσε ο
νέος.

Μά δεν είπε στον Τζάβ πως θι-
μόταν και κάτι άλλο, κάτι που εί-
χε αφήσει ο Λοθαριανός να του
ξεφύγει πάνω στην κουβέντα του,
κάτι που του επέτρεπε να ελπίζε-
πως ήπρησε τρόπος να αντιμετω-
πίση τους φανταστικούς πολεμι-
στές, άν βοισκόταν μπροστά τους.
'Ο Κάροθρις γύρισε για να βγεί
απ' το δωμάτιο. 'Ο Τζάβ πετάχτη-
κε και στάθηκε μπροστά του, κλει-
νοντάς του το δρόμο.

— Άρχισα να σε βοίσκω συμ-
παθητικό, ξένη, είπε, αλλά ο Τά-
ριο είναι ο Βίλ μου και διέταξε
να μείνεις εδώ.

»'Ο Κάροθρις έτοιμαζόταν ν' ή-
πανθήση, όταν έφτασε άχνα, μέ-
χρι τ' αυτιά και των δυο τους, μια
γυναίκα φωνή που ήχοιζε βοή-
θεια.

Μ' ένα άπότομο τίνιγμα του χε-
ριού του, ο πρίγκιπας του Κάσι-
βαρ παραμέρισε το Λοθαριανό,
τραβήξε το σπαθί του και όρμησε
στο διάδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

»Όταν ή Θούβια του Πτάρθ έφ-
δε τον Κάροθρις να βγαίνει από
την αίθουσα, αφήνοντάς την μόνη
με τον Τάριο, την πλημμύρισε ο
αφός.

»Τήρησε μια παράξενη ατίμω-
σφαιρα μυστηρίου μέσα σ' αυτό το

άπεραντο δωμάτιο. 'Η επίπλωσι
του έδειχνε πλούτο και καλλιέ-
γεια και μαρτυρούσε πως έδώ πρέ-
πει να γινόντουσαν όλες οι επίση-
μες τελετές. Κι' όμως, πουθενά
γύρω της, στον προθάλαμο ή στο
διάδρομο, δεν ήπρησε ίχνος όποιου-
δήποτε άλλου ζωντανού πλάσμα-
τος, εκτός από τον εαυτό της και
τον Τάριο. 'Ο Βίλ του Λοθάο εί-
χε ξαπλώσει πάλι πίσω, στο βασι-
λικό ντιβάνι του, και την κτύπαζε
έξεταστικά κι' έλίμονα πίσω απ'
τά μισόκλειστα βλέφαρά του. Έ-
ξακολούθησε να την παραμονεύει
έτσι, άρεκτη ώρα, πριν να μιλήση.

— Πλησίασε, της είπε μετά.

»'Η κοπέλλα υπάκουσε.

— Ποιανού δημιούγημα είσαι;
ρώτησε κορτά ο Τάριο. Ποιός τή-
μιση να δώση μορφή στη γυναίκα
της φαντασίας του; Είναι αντίθε-
το στις συνήθειες και τις προσω-
πικές μου διαταγές. Πές μου, γυ-
ναίκα, από ποιανού το πνεύμα ξε-
πήδησε;

»'Οχι, όχι, μην το άρνιέσαι. Ξέ-
ρω πως δε μπορεί να είναι άλλος
από κείνον το φθονερό ύλιστή, το
Τζάβ. Προσπαθεί να με βάλει σε
πειρασμό. Έλπίζε να με κάνει να
υποκύνω μπροστά στη γοητεία
σου και τότε εκείνος, ο δημιουργός
σου και κύριός σου, θα άποφάσιζε
για την τύχη μου και για το τέλος
μου. Μαντέψτε το πονηρό σχέδιό
του, το μαντέψτε!

Τα μάγουλα της Θούβια κοκί-
νισαν από άγανάκτηση και θυμό.
Σήκωσε ψηλά το κεφάλι της και
τά όμορφα χείλια της μισάνοιξαν,
σ' έναν περιφροννητικό μορφασμό.
— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις
να πής, δήλωσε περηφανα. Είμαι
ή Θούβια, πριγκίπισσα του Πτάρθ.

Δεν είμαι «δημιούγημα» κανενός.
Ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν εί-
χα δη τον άνθρωπο που όνομάζεις
Τζάβ, ούτε την παράξενη πόλη
σου, που είναι έντελως άγνωστη
σ' όλα τα πολιτισμένα κράτη του
Άρη. Όσο για τη γοητεία μου,
δεν είναι για σένα, ούτε για κανέ-
ναν απ' τους ανθρώπους σου. Δεν
την πολέω, έστω και για να κερ-
δίσω έναν πραγματικό θρόνο και
άπορώ πως φαντάζεσαι ότι θα την
χρησιμοποιήσω για να ήπωφεληθί
ο Τζάβ, ή όποιοσδήποτε άλλος.

Τέλειωσε τη φράση της, σηκώ-
νοντας τους στρουγγυλούς, λείους
της ώμους.

»'Ο Τάριο άνασηκόθηκε και κά-
θισε πάνω στο ντιβάνι, με τα πό-
δια του στο πάτωμα. Έσπυψε
μπροστά. Τα μάτια του δεν ήταν
πιά μισόκλειστα αλλά όρθάνοιχτα
και με μια σαστισμένη έκφραση.
Δε φαινόταν να είχε προσέξει κα-
θόλου πως τα λόγια της κοπέλλας
δεν έδειχναν το σεβασμό που ή-
παιτούσε από όλους. 'Οπωσδήποτε,
ήπρησε κάτι άλλο σ' αυτά που του
είχε πη, κάτι άλλο πολύ πιο σπου-
δαίο απ' την εθιμοτυπία.

»'Ο Τάριο σηκόθηκε, άργά, όρ-
θιος.

— Μα τα δόντια του Κόμαλ,
πρόφερε με δυσκολία, είσαι πραγ-
ματική! Μιά πραγματική, γυναι-
κα! Όχι όνειρο! Όχι άχορηστο
και γελοίο κατασκευάσμα κάποιας
φαντασίας!

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος
της, απλώνοντας τα χέρια του.

— Έλα! ψιθύρισε. Έλα, γυναι-
κα! Άπό άμέτρητους αιώνες σ'
όνειρευόμουν κι' έλπίζα πως κά-
ποτε θαόχόσουν. Και τώρα, που
είσαι εδώ, δε μπορώ να πιστέψω

στά ίδια μου τα μάτια. Άζομη και
τώρα, που ξέρω πως είσαι πραγ-
ματική, εξακολουθώ να φοβάμαι
μήπως δεν είσαι παρά ένα ψέμα!
'Η Θούβια όπισθοχώρησε. Νόμι-
σε πως ο άνθρωπος εκείνος ήταν
τοελλός. Τα δαχτυλά της γαντιώ-
θηκαν, μηχανικά, στην όλόχρονη
λαβή του έγγχειριδίου που είχε στε-
ρεωμένο στη ζωή της.

»'Ο Τάριο είδε την κίνησή της
και σταμάτησε. Μιά πονηρή ά-
στρατή έφρασε απ' τα μάτια του,
που στένεψαν άμέσως, καρφωμέ-
να πάνω στην κοπέλλα, σα να διά-
βαζαν τις σκέψεις της.

Ξαφνικά, ή Θούβια ένοιωσε μια
περίεργη αλλαγή. Δεν ήξερε τί ή-
ταν αυτό που την είχε προκαλέσει,
αλλά, κατά κάποιο τρόπο, ο άν-
τρας που στεκόταν μπροστά της,
είχε άποκτήσει ξαφνικά την ικα-
νότητα να τη συγκινή. Δεν ήταν
πιά ένας ξένος, ένας μυστηριώδης
έχθρος, αλλά ένας παλός, αγαπη-
μένος φίλος. Το χέρι της άπομα-
κρύνθηκε απ' τη λαβή του έγγχειρι-
δίου. 'Ο Τάριο ξανάρχισε να την
πλησιάζει, προσφέροντας άπαλές,
τροφερές λέξεις. 'Η κοπέλλα του
απάντησε, με μια φωνή που ήταν
ή δική της, κι' όμως δεν την όρι-
ζε πιά αυτή.

»'Ο Τάριο βοισκόταν πιά μπρο-
στά της. Τα χέρια του άκούμπη-
σαν στους ώμους της. Τα μάτια
του ήταν χαμηλωμένα και καποφ-
μένα στα δικά της. Τον κτύπαζε
καταπόροσο. Το βλέμμα του έυ-
πνύσε μέσα της, αισθήματα και
πόθος που δεν τους είχε νιώσει
παρά μόνο μια φορά μέχρι τότε,
έκείνο το βράδυ, στον κήπο, που ο
Κάροθρις της είχε εξομολογήσει
τον έρωτά του. Μά τότε είχε ά-

ναγκάσει τον εαυτό της να ύπα-
κούη στη φωνή της λογικής και
να μην άποκαλύψη στο νέο πως
τον αγαπούσε κι' αυτή. Τώρα, ό-
μως, δεν ήπρησε ούτε λογική, ούτε
Κάροθρις. Όλα είχαν οδύσει
γύρω της και όλος ο κόσμος της
ήταν αυτός ο άντρας, που την κρα-
τούσε απ' τους ώμους και που ή
λαχναρισμένη άνάσα του έκαινε το
μάγουλό της.

Τα χείλια της μισάνοιξαν. Γνώ-
ριζε τον Τάριο από χρόνια, από
πάντα... Ήταν κάτι περισσότερο
από φίλος. Τον πλησίασε. Μά βέ-
βαια, τον άγαπούσε! 'Ο Βίλ του
Λοθάριου ήταν ο μεγάλος, ο μονα-
δικός έρωτας της ζωής της!

Βλέποντας πως το στρατήγημά
του είχε πετύχει, ο Τάριο δε υπό-
ρεσε να συγκρατήσει ένα ικανο-
ποιημένο χαμόγελο.

Κι' άπότομα, όλα άλλαξαν. 'Ι-
σως να έφταγε ή έκφραση του
προσώπου του, ίσως να είχε φτά-
σει μέχρι την κοπέλλα ή άνησυχία
που έννοιζε την ίδια στιγμή για
την τύχη της ο Κάροθρις. Ποιός
έξοις; Μά όποιοσδήποτε ήπρησε κά-
τι, που διέλυσε ξαφνικά την παρά-
ξενη, ύπνωτιστική έπιπορή του άν-
τρα. Δες και είχε σιστή μια άόρατη
μάσκα, ή Θούβια είδε τον Τάριο
όπως τον ήβλεπε στην άοχη και,
μορφωμένη όπως ήταν, κατάλαβε
τί της είχε συμβεί και σε πόσο με-
γάλο κίνδυνο βοισκόταν.

Έκανε ένα γρήγορο βήμα πίσω,
γλυτοκώντας απ' τα χέρια του Βίλ.
Μά εκείνο το σύντομο άγγιγμα εί-
χε έμπνίσει τις αισθήσεις του
Τάριο, ζωντανεύοντας μέσα του τα
πάθη που είχαν μείνει θαμένα τό-
σους αιώνες.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τις ημέρες σας γονιμότητας τις βλέπετε εδώ!

"Θαυμάσια έπινόησις," λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωσι του μεγάλου γυναικολόγου για το C. D. INDICATOR, τη νέα συσκευή «της τα-
ρης» που δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμο-
τητας σε κάθε γυναίκα.

«Το C. D. INDICATOR μου έπεδείχθη σήμερα και μου εξή-
γησαν τη χρήση του. Είναι μία θαυμάσια συσκευή που δείχνει
με άκρίβεια την περίοδο της γονιμότητας σύμφωνα με τη μέ-
θοδο Όζινό-Κνάους. Άπό όλες τις άνάλογες συσκευές υπο-
λογισμού που έπενοήθηκαν, το C. D. INDICATOR είναι—άπό ό,τι
ξέρω—ή πιο όρασι έπινόημεν».

Έμπιστευθήτε την συσκευή C. D. INDICATOR

Το C. D. INDICATOR είναι το
άσφαλέστερο μέσο για να ξέρετε
κάθε μήνα ποιές μέρες μπορείτε
να συλλάβετε παιδί. Άντί να κάνε-
τε μόνη σας πολύπλοκους υπολογι-
σμούς, που θα πρέπει να τους ξα-
ναρχίσετε κάθε μήνα, με κίνδυνο
να κάνετε και άνεπαρόδωτα άδ-
δη, θα κάνη τους υπολογισμούς αύ-
τούς για σας ή συσκευή C. D. INDI-
CATOR, αυτόματα και με άπόλυτη
άκρίβεια. Σεις δεν θα έχετε παρά
να κυττάξετε στη συσκευή σας, κά-
θε μήνα, ποιές είναι οι ημέρες σας
γονιμότητος, δηλαδή οι μέρες ημέ-
ρες του μηνός που, σύμφωνα με τις

πιο πρόσφατες έπιστημονικές δια-
πιστώσεις, μπορείτε να μείνετε έγ-
κυος. Ζητήστε μας το ταχύτερο πλη-
ροφορίες για την συσκευή C. D.
INDICATOR, που είναι πραγματικά
το πιο εύεργετικό δώρο της σύγ-
χρονης έπιστήμης για την εύτυχία
του ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες
το ταχύτερο. Ταχυδρο-
μήστε μας το δελτίο
αυτό για να λάβετε ένα
έξαιρετικό ένδιάφερον
τεύχος, χωρίς έξωτερι-
κές ενδείξεις, με όλες
τις λεπτομέρειες για
τις έπιστημονικές με-
θόδους εξακριβώσεως
των ημερών γονιμότη-
τος.

Άντ/νειαν C. D. INDICATOR

Πανεπιστημίου 6 Άθήνας, Γ. 134

Στείλτε μου χωρίς ύποχρεωσι το
λεπτομέρως τεύχος για το C. D.
INDICATOR. Έστωκείνο άρχ. 3 σε
γραμμάτισμα για έξοδα.

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

Χαρήτε Σοκολάτα

Κροκάν ΙΟΝ

Χαρήτε την ολόγλυκια σοκολάτα
γάλακτος με ΚΡΟΚΑΝ άμυγδάλου...
Χαρήτε τραγανιστή σοκολάτα...
Έχει ένδουσιάζει μικρούς και μεγάλους.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΑΡΧ. 5 • ΜΙΚΡΟ ΑΡΧ. 2

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΚΡΟΚΑΝ

ΙΟΝ ΕΝΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑ... ΑΛΛΑ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

Ο Τόνυ, που θέλει να είναι μόνο ηθοποιός...

TONY PANTOL

Ο γνωστός μας κωμικός που δεν... είναι κωμικός!

— ΚΑΙ γράψτε, σας παρακαλώ, πώς μόνο κωμικός δεν είμαι! Είμαι ηθοποιός, και μόνο ηθοποιός! Οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ με ξέρουν και με θέλουν σαν κωμικό, αλλά εγώ δε θέλω ούτε ν' ακούσω αυτή τη λέξη. Καθιμένοι σε μία γωνιά του μπάρ ενός στυντού του Χόλλυγουντ, έχω με ξεμοναχιστεί τον συμπαθέστατο στάρ και χιουμορίστα Τόνι Ράντωλ, και προσπαθώ να του πάρω με μία συνέντευξη, έστω και σύντομη. Κι' αυτός, πρόθυμος αλλά... λίγο φλύαρος μάς μιλάει με το πρόσωπο μαυρό από την αγανάκτηση.

— Γράψτε ακόμη, συνεχίζει με έντονο ύφος, ότι δεν είμαι ούτε Χάρλντ Λούντ, ούτε Λιγνός, ούτε Σαρλό. Είμαι απλώς ένας κολλιτέχνος, που του άρεσε να ανακατεύεται σε εθιμικές ιστορίες και κωμικές φάρσες της ζωής. Αυτό είναι όλο!... Τον διαβεβαιώνουμε ότι πιστεύουμε ειλικρινά στο πολύμορφο ταλέντο του και του υποσχόμαστε ότι θα μεταφέρουμε τις διαμορφώσεις του, φανερά ευχαριστημένους ο Τόνι και με γλαστό πρόσωπο, τρέχει τα χέρια του. «Επειτα, σηκώνει το ποτήρι του, πίνει λίγο και λέει χαφικά: — Και τώρα ρωτήστε με ό,τι θέλετε...

— Πού και πότε γεννηθήκατε και από πού άρχισατε για να καταλήξετε σήμερα δημοφιλής κωμικός... με συχωρήστε, ηθοποιός, του αμερικανικού κινηματογράφου; — Γεννήθηκα στην πόλη Τούλσα της Πολιτείας Οκλαχόμα της Αμερικής στις 26 Φεβρουαρίου του 1924 και είμαι ο τέτατος Έξελονάρας Ράντωλ. Ο πατέρας μου ήταν μικρός θεατρικός επιχειρηματίας και συγχρόνως κολλιτέχνικος λιμπρεττίστας διαφόρων νέων τότε ηθοποιών. Έτσι, από την συχνή επαφή και γνωριμία μου με νέους ηθοποιούς, απέκτησα αγαπά-σιγα το «φάντο» να γίνω κι' εγώ ηθοποιός. Λίγο αργότερα, με την πατρική Έγκριση, άρχισα να συγχάζω στα παρασκήνια διαφόρων θεατρών και να μιλάω χαρκακίρες και κατακτάσεις. 16-τες κατοικούσαμε στη Νέα Υόρκη και ήμουν ακριβώς 20 ετών, γεμάτος όνειρα και

φιλοδοξίες. Σημειώστε ότι ποτέ δεν είχα πατήσει σε δραματική σχολή. Κι' όμως... — Κι' όμως, τι; Αίτητος αλλόδατε ξεσάνατε σχέδια και ζητούσατε τώρα και άλλο; — Όχι, την απόφαση μου την είχα πάρει. Το επάγγελμά μου του ηθοποιού με τραβούσε ακατανίκητα. Θέλω να διεκρινήσω ότι παρ' όλο, που δεν είχα δίπλωμα ηθοποιού έπαιξα με επιτυχία σε δύο θεατρικά έργα, στο Μπροντγουάι. «Επειτα, με προσέταξαν ως «σπότης» σ' έναν ιδιωτικό ραδιοσταθμό, για να είχα εντυπωσιακή φωνή, όπως έλεγαν, και τέλος με προσέλαβε ο... στρατός, γιατί ή «Αμερική στο τέλος του πολέμου είχε μεγάλη ανάγκη από στρατιώτες...

— Πότε εγκαταλείψατε το θέατρο, για να ζητήσετε καριέρα στον κινηματογράφο; — Το θέατρο δεν το εγκατέλειψα ποτέ κι' ούτε θα το εγκαταλείψω. Την ευκαιρία της καριέρας στον κινηματογράφο μου την πρόσφεραν οι παραγωγοί. «Ακούστε με, ξαναγύρισα στο θέατρο και συγχρόνως έδωσα εξετάσεις για το δίπλωμα του ηθοποιού. «Όταν το πήρα, δέχτηκα μία θέσι στην τηλεόραση. Κάποιο βράδυ, ενώ περιέγραφα στην οθόνη κάποιο σκέτος, άρχισα ξαφνικά να κουνά νευρικά τα χέρια μου και να κάνω διάφορες κωμικές γκριμάτσες, που προκάλεσαν τα ακράτητα γέλια των θεατών. Τι είχε συμβεί; Κι' εγώ δεν ξέρω. Το πιο πιθανόν είναι ότι κάποιο κουνούπι με ταιμπούσε και με ένοχλούσε στο πρόσωπο!... Την άπροσδόκητη αυτή σκηνή έβγαλε να την παρακολουθήσει κάποιος «κυνήγος νέων ταλέντων» και το ίδιο βράδυ, νομίζοντας ότι ήμουν νέος κωμικός με πλούσιο ταλέντο, κατόρθωσε να με πείσει να δοκιμάσω την τύχη μου και στον κινηματογράφο, δίνοντάς μου ένα θεό-τρελλο κωμικό ρόλο... — Από τότε μέχρι σήμερα σε πόσες ταινίες έχετε εμφανιστεί και ποιου είδους; — Για τις ταινίες, στις οποίες έχω πάρει μέρος θα σας μιλήσω αμέσως μετά. Έκείνο που πρέπει να τονίσει είναι ότι το πρώτο μου εκείνο φιλμ, με τον τίτλο «Ω! άνδρες, Ω! γυναίκες»,

ήταν τόσο πολύ έξω από το κολλιτέχνικο ταμπραμέντο μου, ώστε απογοητεύθηκα και έφυγα από το Χόλλυγουντ, για να ξαναγυρίσω στο θέατρο. Μακριά από τα στυντού έμεινα περισσότερο από 5 χρόνια. Αλλά ο πειρασμός ήταν μεγάλος και ξαναγύρισα σ' αυτά το 1952 για να μείνω δριστικά. Από τότε πήρα μέρος σε 15 ταινίες περίπου...

— Μπορείτε να μας αναφέρετε μερικούς τίτλους τους; — Θα σας πω τους τίτλους μερικών καλών ταινιών μου: «Τα άπαρηκτα της κρεβάτου» και «Η ιστορία Νταϊν», «Ας ξαναπατήσουμε» με την αλχημίστρια Μοντρεν Μονρό και τον «Υπό Μοντρεν» «Υπό πια», «Αγάπη μου» πάλι με τον Τζέιμς Κάττον. Νταϊν και «Καρσόνιερα για τέσσερις» με την Κιμ Νόβας. Οι ταινίες αυτές μου έδωσαν την ευκαιρία να ερμηνεύσω 4 θαυμαστούς ρόλους, που με ικανοποίησαν πολύ.

— Παρά το γεγονός ότι είναι από πολλά χρόνια παντρεμένος και ανήκει στην κατηγορία των ευτυχισμένων συζύγων του Χόλλυγουντ, αυτό δεν τον εμποδίζει να είναι και θαυμαστής των ωραίων γυναικών και συγχρόνως βαθύς γνώστης της γυναικείας ψυχολογίας. Έτσι, για τις νέες και ωραίες γυναίκες, που κατακλύζουν τα τελευταία χρόνια του Χόλλυγουντ, ο Τόνι λέει συχνά:

— Οι σημερινές γυναίκες ξεδουλούν τη μισή ώρα της μέρας τους λεγοντας «Ω! κι' εκεί που δεν έχουν τίποτα να φορέσουν». «Όσο για την άλλη μισή ώρα, σ' αυτήν προσπαθούν να αποδείξουν τα όσα λένε, κυκλοφορώντας στους δρόμους γυμνές!...

— Και κάπου άλλο, πάλι για τις γυναίκες, ο Τόνι λέει: — «Ο Πέρσης ποιητής Ομάρ Καγιάμ λέει ότι «...δεν πρέπει κανείς να δέσνη τις γυναίκες, ούτε μ' ένα τριαντάφυλλο...». «Ισως στη ρωμαντική εποχή του ο Καγιάμ να είχε δίκιο. Αλλά, αν ζούσε στη σημερινή «δυαμική» εποχή μας και κούταζε τριγύρω του, σίγουρα θα άναγκαζόταν να πη: «Ας φροντίσει κάθε σύζυγος να δέσνη πρώτος τη γυναίκα του, γιατί, αλλιώς, είναι θεότιμο ότι κάποιο θα τον πείσει εκείνη!...

— Δεν νομίζουμε ότι είναι υπερβολικός ο συμπροσέτατος Τόνι Ράντωλ. Νά υποθέσω-με ότι είναι απάθων; — ΟΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΕΝΑΣ Γάλλος δημοσιογράφος κατόρθωσε να πλησιάσει στο Λονδίνο τον Ρίτσαρντ Μπάρτον και να του κάνει μερικές ερωτήσεις, αρκετά τολμηρές μάλιστα, στις οποίες ο διάσημος ηθοποιός —γεγονός άπιστευτο— απάντησε όχι με μεγάλη προθυμία, αλλά πάντως με ειλικρίνεια.

Δημοσιεύουμε κατωτέρω τις

Ο "Ρίτσαρντ Μπάρτον".

ερωτήσεις του Γάλλου δημοσιογράφου και τις απαντήσεις, που του δόθηκαν: — Θα παντρευτείτε τη Λίζ Τάιλορ;

— Άγαστε τη Λίζ, μάθε ότι την παντρεύτηκα. Καλά είμαστε έτσι. Έξ' άλλου, ούτε η Λίζ, ούτε κι' εγώ είμαστε φτιαγμένοι για έγγραφη ζωή...

— Εκτός από την ομορφιά της, τι άλλο σας άρεσε; — Η ευαισθησία της, η είσα της για ζωή και το γεγονός ότι είναι μία γυναίκα, που λατρεύει τους άντρες.

— Είναι πραγματικά ευαίσθητη; — Ναι κι' άς λένε πως

είναι κυνική και απάνθρωπη. — Με τη γυναίκα σας πώς τ'απάζετε;

— Είμαστε και θα μένουμε δυο πολύ καλοί φίλοι. — Είναι καλό φιλμ ή «Κλεψιδάρας»;

— Δεν το είδα... — Σας ένοχλει το γεγονός ότι η κοινή γνώμη είναι εναντίον σας;

— Αυτό είναι άνοητο. Ο κόσμος τρελαίνεται για τ'«Ανδρέα». Ασχολούμενος μαζί μας, ο παγκόσμιος τύπος σεβρίσει ακριβώς αυτό που ζητάει η κοινή γνώμη.

— Γιατί δεν είστε συμπαιθής;

— Θα έπρεπε ύστερα από το ερώτημα αυτό να σας πω όσα μου είπαν. Κι' όμως θα σας απαντήσω. Είμαι ένας χωριάτης και δεν κατορθώνω να δοκίμασω τις ένστικτικές αντιδράσεις μου. Πάντως δε σάς κρύβω πως, κι' αν λένε για μένα μ' αφίνει τελείως αδιάφορο. — Άλλωθύνει πως ο Ντάρουλ Ζανουκ σάς διέταξε να διακόψετε τις σχέσεις σας;

— Δε δώσαμε καμμία σημασία στα λόγια του.

— Σας κάνει συχνά σκηνές η Λίζ;

— Ναι. Ζηλεύει φοβερά και είναι εγωίστρια. Έχει όμως και τόσα χαρίσματα! Τι έχειτε να πείτε για την αισθηματική της ζωή;

— Ήταν πολύ άτυχη. Εκτός από το Μαϊκ Τοντ κι' εμένα τώρα, δε γνώρισε άλλον αληθινό άντρα.

— Δεν υπάρχει φόβος να μετανοήσετε μία μέρα για την αγάπη σας για τη Λίζ; — Άρχισα να μ'αυτοχτυπάτε στα νεύρα. Ο έρωτας είναι το ωραιότερο πράγμα. Όταν χάσουμε μία αγάπη, γυρεύουμε μία άλλη.

— Άγαπάτε τα παιδιά της Λίζ;

— Όσο και τα δικά μου. Σας σκαίρει κι' αυτό;

— Ποιά είναι το μεγαλύτερο ελάττωμά σας;

— Είμαι πολύ απαιτητικός.

— Και το μεγαλύτερο πρό- τέρημά σας;

— Άγαπώ την ειλικρίνεια.

— Άλλωθύνει πως η Λίζ σας θέλει διαρκώς κοντά της;

— Βλακείες... Μοιάζω με σκυλάκι; — Θα θέλατε να ήσαστε κατά δέκα χρόνια νεότερος;

— Ακουσε, φίλε, θα σου δώσω μία συμβουλή: Φύγε, πριν θυμώσω. Ποτέ στη ζωή μου δεν απάντησα σε τόσες ερωτήσεις... Μου χρειάζεται τώρα ένα διπλό ούσκι, για να συνέλθω... Μπαύ-Μπαύ!...

Συμπέρασμα του Γάλλου δημοσιογράφου: ο Ρίτσαρντ Μπάρτον δεν είναι και τόσο απίστευτος, όσο τον περιγράφουν μερικοί.

Η Τζίνια Λολάμ-πρίτζιντ, η επρότεινε στο Γάλλο πρόεδρο Ντε Γκωλ και στον πρωθυπουργό του Πομπιντού ν' αντικαταστήσει αυτή την πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Αγγλίας στην 19η Μαρτίου, ημέρα κατά την οποία η Αγγλία πριγκίπισσα θα παρακολουθούσε την επίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Λάρενς της Αραβίας» στην παρισινή Όπερα. Η Τζίνια προτείνει ν' αντικαταστήσει το φιλμ με το δικό της «Αύτοκρατορική Αφροδίτη» σε μία σκηνή, του οποίου εμφανίζεται γυμνή, πεζόντας, για τον άσπαστο ζω-γράφο του Μπουλόντος, τον

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Κανόνας. Η ίδια είναι πρόθυμη να παραστή στην πρεμιέρα αυτή. «Αν ο πρόεδρος Ντε Γκωλ πη το «ναι», τότε η Τζίνια θα σημειώσει μία θετική επιτυχία στον αγώνα κατά της παταγνής αντίπα- λου της Σοφίας Λόρεν.

Το θεατρικό έργο του Φρανσουά Μπιλντόν «Ταϊν-Τοίν», που σημείωσε μεγάλη επιτυχία στο Μπροντγουάι, μεταφέρεται τώρα στον κινηματογράφο. Ο Άντο- νου Κουήν θα παίξει και μπροστά στο φάκο το ρόλο, που έπαιξε επί μῆνες στη σκηνή και θα έχει για παρτενέρ την Κέθριν Χέμ-μπερν.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Άμπελ Γκάνς, που είχε ειδικευθεί στο γύρισμα ιστο- ρικών φιλμ, θ' αρχίσει στις 22 Απριλίου το γύρισμα μιας μουσικής κωμωδίας, της οποίας το σενάριο έγραψε ο ίδιος. Βασικός πρωταγωνιστής θα είναι ο νεαρός τρα- γουδιστής Τζέιν Χά-λιν-κιν, που θα παίξει ένα διπλό ρόλο.

Πολλοί έγραψαν για το είδωλο της Τζάν Μο- ρώ και του Παρισινού ρά- φτη Πιέρ Καντίν, που άρ- χισε πέρσι το καλοκαίρι στην Ελλάδα. Τώρα μάς έρχεται από το Παρίσι η είδηση ότι διέφυγαν τους αρ- ραβώνες τους, ενώ πριν από δέκα μόλις μέρες γευμά- τισαν σ' ένα κέντρο, δείχνον- τας και οι δυο πως ήταν πάντα τρελά ερωτευμένοι. Η Ζαν μάλιστα δε δίστασε να δηλώσει σ' ένα δημοσιο- γράφο: «Τον αγαπώ και θα τον παντρευτώ».

Τώρα όλα τελειώσαν. Η Ζαν Μορώ, στην οποία ο χωρισμός στοιχίζει πολύ, έ- φυγε λυπημένη για την Κι- νη «Ακτί», ενώ ο Πιέρ Καν- τίν έτοιμάζει τις βελτιώσεις του για τη Νέα Υόρκη. Υ- πάργουν μέσα σ' αυτές 28 φορέματα που θα φορέσει η Σοφία Λόρεν στην «Κυρία με τις καμέλιες», που θ' α- νεβώσει ένα θέατρο του Μπροντγουάι στις 17 Μαρ- τίου. Την πρεμιέρα θα πα- ρακολουθήσουν μερικές διά- στες έρμηνευτριες του έ- ργου του Δουμά: η Μαρία Κάλλας, η Γκρέτα Γκάρμπο και η Έντνις Φιγιέρ.

Κάθε φορά, που πηχι- νε στην Νέα Υόρκη, έμενε ο Γκάρντνερ, έμενε στο ξενοδοχείο «Χάμφαϊρ», όπου της παραχωρούσαν το δωμάτιο, που ανήκει μονι- μως στο Φράνκ Σινάτ- ρα. Την τελευταία φορά όμως δεν έμεινε ικανοποιημέ- νη κι' έβαλε φωνές, που θ' ακούστηκαν μέχρι το Χό- λυγουντ! Φευγοντας δήλωσε πως δε θα ξαναπατούσε ποτέ πια το πόδι της εκεί.

Η Άδα παρεκίνησε ν' ο- ραριόταν «αγγέλους», που ανέ- βεισε ο κινηματογράφος, δή- λωσε ο διευθυντής του ξενο- δοχείου, που την γνωρίζει καλά. Μία μεγάλη περκαία κατέστρεψε στο Χόλλυγουντ ένα μέρος των στυντιό της «Γουόρνερ Μπρσ». 12 α- τολινητά της Πιρσοδεσί- κης Υπηρεσίας του Λος Άν- γελες και πάνω από 100 προσέδρες χρεώστηκαν, για να εντοπίσουν το πυρ- που κόντεψε, λόγω του πνέ- οντος λαχρού ανέμου, να έ- πεκταθεί και στις υπόλοιπες εγκαταστάσεις, που κολ- λούσαν 200 στρέμματα έξω από το Λος Άντζελες.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη- νικά στυντιό

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις πληρο- φορίες του γραφείου, που έχει αναλάβει την έκ- μετάλλευση του φιλμ «Αύτο- κρατορική Αφροδίτη», η Τζίνια Λολάμ-πρίτζιντ θα έρρεται σε λίγες μέρες στην Αθήνα, για να παραρθε στην επί- σσημη πρεμιέρα της τελευταί- ας της δημιουργίας, με την οποία η γοητευτική στάρ ελ-

Η "Άδα Γκάρντνερ".

πιζει να ξανακερίσει τη χα- νη της δημοτικότητας.

Ο Τσάρλς Τσά- πλιν δήλωσε στη Λωζάνη πως θα περάσει το καλοκαί- ρι του οικονομικά σ' ένα ήσυχο ελληνικό νησί, μα- κρὰ από το θόρυβο, την κο- σμική ζωή, τους δημοσιο- γράφους και τους φωτορε- πορτέρ. Πιστεύεται πως το νησί, που έχει ήδη διαλέ- ξει ο διάσημος κωμικός, είναι η Μυτιλήνη και ιδιαίτερα η κομωπλις Μελιόδος, που τον περιμένει από το περσινό κα- λοκαίρι.

Συνεχίζεται, με έντα- κτικό ρυθμό, η προεργασία

για το γύρισμα του μεγάλου μήκους εγχρόνου ντοκιμαν- τάρ «Στα όρη» του Με- γάλου Αλεξάνδρου, για το οποίο έχει εγκριθεί οικονο- μική κρατική ενίσχυση από 3 εκατομμυρίων δραχμών. Η όλη εργασία γίνεται ύ- πό την επίβλεψη του πρίγ- κηπος Πέτρου.

Η άρμωδια επιτροπή έ- δωσε στην «Γκρέτα-Φιλμ» την άδεια για το γύρισμα της ταινίας «Ένα Ένα-Τέσσερας (114)», σε σενάριο του Νίκου Σφαρόρα. Το φιλμ θα σκη- νοθετηθεί ο Βασίλης Γεωρ- γιάδης με διεύθυνση φωτο- γραφίας τον Ιταλό Τζοβάνι Βαριάνο.

Περιζήτητος ο Βασ. Γε- ωργιάδης, ύστερα από το θρίαμβο της «Οργής», που σημειώνει ρεκόρ εισιτηρίων παντού, όπου προβάλλεται. Ο οργανισμός «Ασπασμός» —Μιχαηλίδης— που εφοστάσε να παράγει δικές του έλλη- νικές ταινίες, αρχίζοντας με τα «Κόκκινα Φανόρια», θέλει τον Βασ. Γεωργιάδη για σκηνοθέτη του πρώτου του αυτού ελληνικού έργου.

Αλλά και η εταιρεία «Ρευστόπουλοι — Λακάρδης — Σαρρής — Βαράνης» που ανέθεσε τη σκηνοθεσία του νέου φιλμ «Εχθροί», το σε- νάριο, του οποίου έγραψε πάλι ο Νίκος Φωσκόλος και στο οποίο θα πρωταγωνιστήσουν οι ίδιοι ηθοποιοί της «Ορ- γής»: Άννα Φόνσου, Νίκος Κούρκουλος, Βιέττα Τσιού- νη, Βαγγέλης Σειλινός κ.ά.

Με γοργό ρυθμό ο Γιάν- νης Δαλαβάνης συνεχίζει το γύρισμα της «Αντάρ», για να είναι το Πάσχα έτοιμη για προβολή, μία και η «Α- λίκη» μείνει για το χρόνο. Η αισθηματική αυτή μουσι- κή κομηνί, παρ' όλο ότι σε μία σκηνή της η Άλίκη Βουγιουκλάκη έμφρα- νίζεται γυμνή, παρότρυνε για το γλυπτή «Αλέκτο» «Α- λέκτο» κι' άς είναι τελικά κατάλληλη κι' έτσι οι μικροί φίλοι της στάρ θα μπορούσαν να την ξαναδούν ύστερα από μακροχρόνιο ά- πολεισμό τους από τους κι- νηματογράφους που έπαιζαν δικές της έργα. Στο φιλμ, που δείχνει πως ζουν οι ση- μερинοί νέοι, με τα πάρτυ, τους χορούς και τις διασκε- δασίες τους, ο Διονύσης Πα- παγιαννόπουλος ορ- οφύεται ένα αίσθημα πα- ραί και ο Κώστας Βου- τσας ένα άσπασό τέντυ- μπό. Τη μουσική του έργου, γράφει ο Μίμης Πλάσσας.

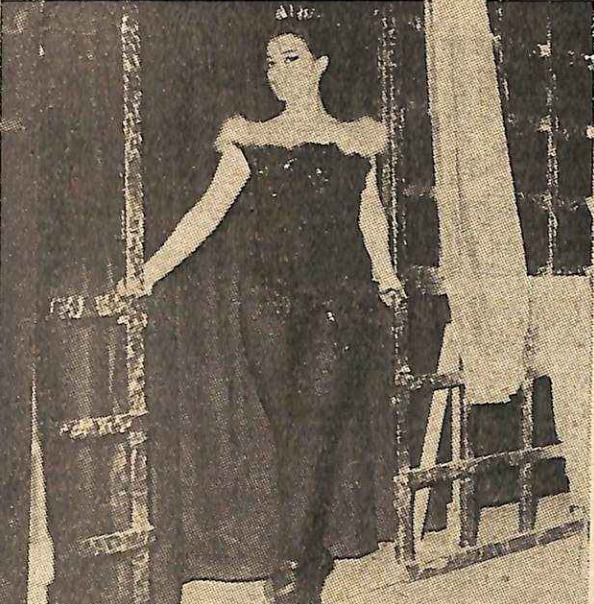
Όσο για τα μουσικά θέατρα, σύμφωνα με όλες τις ένδειξεις, δε περιορίζονται πέρα από το καλοκαίρι στα κη- νηματογραφικές επιτυχίες της. Κι' αυτό γιατί την τύχη του «Μετροπολίταν» θα έχει και το «Πάρκ», αφού ο Κώ- στας Χατζηχρήστος, που έ- πρόκειτο να ηγήσει μουσικό συγκροτήματος, φαίνεται ότι διεφάνη οριστικά με τον θεατρικό επιχειρηματία, στον οποίο ανήκει το «Πάρκ».

Ο Χατζηχρήστος θα μετα- βή στην Εύρωπη για ένα δια- στήμα προς ανάπαυση, ειδι- κότερα, σε στην Ισπανία, κατόπιν δε θα φύγει για την Αμερική.

«Υστερ» από αυτό, το μόνο εβραίο μουσικό θέατρο του καλοκαιριού θα είναι ε- κείνο του Εθνικού Κήπου, όπου ο θεατρικός επιχειρη- ματίας του πρόκειται να πα- ρουσιάσει ένα ιδιαίτερα πα- τισμαγορικό θέαμα, με διά- φορα αξιόλογα ξένα συγκρο- τήματα.

Καταβάλλεται, εξ άλλου, προσπάθεια όπως για πρώτη φορά λειτουργήσαν σαν μου- σικό και το κηποθέατρο της οδού Μαυρομματαίων, δεδο- μένου ότι εγκατελείφθη από τον Χατζητάκο.

Σε το θέατρο του Εθνι- κού Κήπου θα εμφανισθεί, έ- νισχυμένο με νέα στελέχη,

Η πρώτη χορεύτρια του γαλλικού μπαλέτου «Ετουά ντε Παρ». Μισέλ Ντεπρέ που σημειώνει ιδιαίτερη επι- τυχία στην νέα επιβίωσή του θεάτρου «Ακοστόλ».

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΔΥΟ δημοφιλείς θιασάρχες, ο Δημ. Χόρν και η Έλ- λη Λαμπτή, φεύγουν το Πά- σχα, από την Αθήνα.

Ο πρώτος επικεφαλής του θιάσου του «Κεντρικού», θα επισκεφθή την Κύπρο, όπου θα δώσει παραστάσεις επί ε- να μήνα σε όλες τις πόλεις.

Ο θιασάρχης της Λαμπτή, εξ άλλου, θα φύγει για τη Θεσσαλονίκη, έπειτα από πολλά χρόνια, προκειμένου να παρουσιάσει εκεί τις με- γαλύτερες δημιουργίες της.

Δύο άλλοι επίσης δημο- φιλείς θιασάρχες, η Τζένη Καραζή και ο Λάμπρος Κω- σταντάνρας, συνεργάτες στε- νά, κατά τη χειμερινή σαι- ζόν, πρόκειται να είναι αν- τιπαί το καλοκαίρι, σε δύο γειτονικά βερνιά θέατρα.

Πραγματικά, η Τζένη Κα- ραζή θα ηγήσει νέου θιάσου στο θέατρο «Μετροπολίταν» και ο Λάμπρος Κωστάντνρας, άλλου θιάσου, στο παρ- ταςά. Ένα άσπασό τέντυ- μπό. Τη μουσική του έργου, γράφει ο Μίμης Πλάσσας.

Όσο για τα μουσικά θέατρα, σύμφωνα με όλες τις ένδειξεις, δε περιορίζονται πέρα από το καλοκαίρι στα κη- νηματογραφικές επιτυχίες της.

Κι' αυτό γιατί την τύχη του «Μετροπολίταν» θα έχει και το «Πάρκ», αφού ο Κώ- στας Χατζηχρήστος, που έ- πρόκειτο να ηγήσει μουσικό συγκροτήματος, φαίνεται ότι διεφάνη οριστικά με τον θεατρικό επιχειρηματία, στον οποίο ανήκει το «Πάρκ».

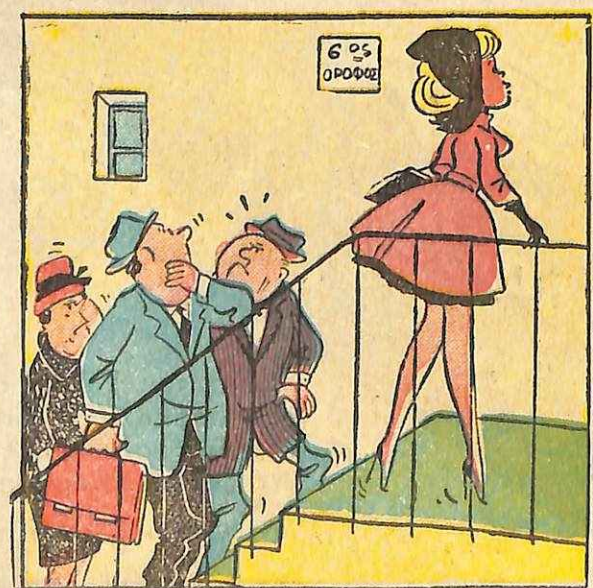
Ο Χατζηχρήστος θα μετα- βή στην Εύρωπη για ένα δια- στήμα προς ανάπαυση, ειδι- κότερα, σε στην Ισπανία, κατόπιν δε θα φύγει για την Αμερική.

«Υστερ» από αυτό, το μόνο εβραίο μουσικό θέατρο του καλοκαιριού θα είναι ε- κείνο του Εθνικού Κήπου, όπου ο θεατρικός επιχειρη- ματίας του πρόκειται να πα- ρουσιάσει ένα ιδιαίτερα πα- τισμαγορικό θέαμα, με διά- φορα αξιόλογα ξένα συγκρο- τήματα.

Καταβάλλεται, εξ άλλου, προσπάθεια όπως για πρώτη φορά λειτουργήσαν σαν μου- σικό και το κηποθέατρο της οδού Μαυρομματαίων, δεδο- μένου ότι εγκατελείφθη από τον Χατζητάκο.

Σε το θέατρο του Εθνι- κού Κήπου θα εμφανισθεί, έ- νισχυμένο με νέα στελέχη,

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΗΣ

— Ω με συχωρήστε... Το διαμείρισμα που θέλω να σας δείξω βρίσκεται στο δεύτερο πάτωμα!

— Σά- βλέπω σύντομα γήσα... — Θα με άθωώσουν;...

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΣΟΝΙΑ ΙΒΡΟΥ

Τὸ «χρυσὸ λαρύγγι»

ΘΑ ΣΑΣ παρουσιάσουμε σήμερα τὸ πρῶτο νεότερο ἀστέρι τῆς κατηγορίας αὐτῆς, μὲ τὴν παράξενη φωνὴ κοντολάτας, πού θυμίζει τὴ Σοφία Βέμπο. Τὸ ἀστέρι, πού ὀνομάστηκε, ἀπὸ τοὺς τεχνικούς τῆς φωνοληρίας, «χρυσὸ λαρύγγι» καὶ πού ἀντικρούει τὸ μέλλον μὲ τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες.

Ποῖν ἓνα μόλις χρόνον, ἡ Σόνια Ἰβρου, πού εἶναι εἰκοσι χρόνων τώρα, ἐργαζόταν σὲ ἓνα ἱατρεῖο, εἰδικευμένη στὴν ἐμφάνιση καρδιογραφημάτων. Τυχαῖα ὅμως, ἓνα βράδυ, ἐνῶ διασκέδαζε μὲ μὴ μεγάλη συντροφιά σὲ μὴ ἀθηναϊκὴ ταβέρνα, ὁ Τόλης Χάμας, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄσους τοῦ εἰδους, πού τὴν ἀκούσε, ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς. Καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὴν πείσει πὼς κάποια μέρα θὰ μπορούσε νὰ διαπρέψει στὸ τραγούδι.

Ἐκείνη τὸν ἀκούσε μὲ προσοχὴ καὶ σχεδὸν ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκαταλείψει τὸ ἱατρεῖο. Ἀκολούθησε ἐντατικὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον ἐντελῶς ἑτοιμὴ καὶ, ἔκανε τὴν πρῶτη τῆς ἐμφάνισι μὲ τὸ συγκροτῆμα τοῦ Τσιτσάνη.

Ἡ μελαγχρονὴ ὅμως ταγγάνη ὁμορφιά τῆς, τῆς ἔδωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἰδιαίτερη προσομοίωσι. Ἐτοί, πολλὴ γρήγορα, ἀπὸ τὸ πάλιν δοθέντα στὴν πίστα. Καὶ μ' ἓνα ρεπερτόριο ἐκπαιδευτικῶν τραγουδιῶν, ἔγινε ἀπορροή, ὅπως ἡ Μαίρη Δίντα, ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Μπέττα Μιλάνος καὶ σημειώνει τὸν τελευταῖο καὶ ὁ ἰδιαίτερος ἐπιτυχία στὰ πρῶτα ἀθηναϊκά κέντρα.

Παράλληλα, πρὶν λίγες μέρες, ἠχογραφήθηκε τὸ πρῶτο τραγούδι τῆς σὲ δίσκους, μὴ νέα ἐπιτυχία τοῦ Τσιτσάνη, μὲ τίτλο «Ἀφρὸ δὲν μ' ἀγαπᾷ».

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερά της οἰκτιρᾶ, εἶναι ἡ γνωστὴ «Νυχτερίδα», τοῦ Τσιτσάνη πάλι, πού τὴν ἐρμηνεύει θαυμάσια, ὅπως πιστεύει καὶ ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης:

«Μέσα στῆς ζωῆς τὰ μονοπάτια
μπρὸς στὰ ἀργοντικά τὰ σκαλο-
ποινοῦζω σὰν τὴ νυχτερίδα
ψάχνοντας νὰ βροῦ χαρὰ καὶ ἔλ-
πίδα...».

*

Εἶδαμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια τῆς Σόνια σὲ μὴ ἀπὸ τῶν μεγάλων ταβέρνας τῆς Πλάκας, ὅπου ἐργάζεται.

Μὲ μὴ παιδιὰσι τὴν ἀφέλεια εἶναι γεμάτη αἰσιοδοξία γιὰ τὴ δουλειά της.

— Ὁ πρῶτος μου δίσκος, μὲς λέει, γίνεται ἀνάστατος, γι' αὐτὸ καὶ εἶμαι κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἐνθουσιασμένη. Χρυσὸ, ὅμως μεγάλη εὐγνωμοσύνη στὸν Τσιτσάνη πού μὲ βοήθησε στὰ πρῶτα μου βήματα καὶ ἔδειξε γιὰ μένα τόση στοργή.

— Τί κάνετε ἀλήθεια ὅταν δὲν τραγουδάτε;

— Μ' ἀρέσει νὰ διαβάζω. Πρό παντὸς τρελλάνομαι γιὰ τὸ διήγη-

Ἡ Σόνια Ἰβρου..

μα. Ἐπίσης ἔχω ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴ θάλασσα.

— Τὰ καρδιογραφήματα, πού μ' αὐτὰ ἔχετε ἀσχοληθῇ, δὲν εἶχαν ποτὲ ἀντίκτυπο στὴν... καρδιά σας;

— Εἶχα κάποτε ἓνα μεγάλο δέσπο, ἀλλὰ πρὶν λίγο καιρὸ τελείωσαν ὅλα. Σκεφθῆκα ὅτι στὸν καλύτερον εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐλευθερία. Ἐτοί τώρα δὲ μὲ δεσμεύει τίποτα.

— Πῶς βλέπετε τὴ ζωή;

— Σὰν μὴ πάρα πολὺ ὁμοιοφρονεῖται, μὰ καὶ σὰν ἓνα σκληρὸ, ἀδυσώπητο ἀγῶνα. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔχω διόλου αὐταπάτες. Γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς πρέπει νὰ δουλέψῃ ἀκούραστα. Καὶ νὰ δουλέψῃ πάντα. Αὐτὸ μού ἔμαθε ἡ πείρα μου, ἡ μικρὴ πείρα, πού ἀπέκτησα ἀπὸ τὴ δουλειά μου...

— Φαίνεται πὼς ἀγαπᾶτε μὲ πάθος τὸ τραγούδι...

— Ναι, μὲ πάθος, ὅπως λέτε. Μὰ ἡ τέχνη μου εἶναι δύσκολη.

— Ὅλο πρέπει νὰ βελτιώνεται κανεὶς, σ' ὅλη τὴν ζωὴ. Μικροὺς φωνεῖς, μὲ τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν ἀσκησι, πῆραν εὐθύτητα καὶ ἔγιναν ἀξιοποιοῦντες.

— Σὰς ἀρέσουν τὰ ξένα τραγούδια;

— Βοίσκω πὼς τὰ τραγούδια τῶν λατινικῶν χορῶν ταιριάζουν περισσότερο στὴν ἰδιοφυγχασιά μας.

— Κανένα ταξίδι;

— Πρὶν λίγους μῆνες, μού δόθηκε ἡ ἐνκαιρία νὰ ἐργασθῶ στὴ Θεσσαλονίκη. Μὲ συνεκίνησε ἰδιαίτερα ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοιντοῦ, πράγμα πού δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου. Στὸ ἐξωτερικὸ δὲν ἔχω πᾶσι γνῶσις.

— Ἐχοι, ὅστόσο, πολὺ ἐνδιαφέροντες προτάσεις γιὰ τὸν

Καναδά. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός.

— Κανένα ὄνειρο γιὰ τὸ μέλλον;

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ πετύχῃ στὴ δουλειά μου καὶ νὰ γίνω μὴ μὲρα μεγάλη βεντέτα. Τότε εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμον τραγουδώντας...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✱

ΛΑΟΥΡΑ

Τὸ ὄνειρό της εἶναι ν' ἀποκτήσῃ ἐκεῖ μὴ εἰλλα

ΑΠΟ τὴν καρδιά τῆς Πλάκας, ὅπου χαρίζει κάθε βράδυ τὴν χαρὰ καὶ τὸ κέφι μὲ τὸ μῆλο, τὴν ἐκρηκτικὴ τῆς ἐμφάνισι καὶ τὸ φιδισιο χορμὶ, ἡ Λάουρα, ἐξαφανίστηκε, ἔαφινικά, ἓνα βράδυ...

Μὴ δειλαστικὴ πρότασι, γιὰ ἓνα μεγάλο χορὸ στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰσπανίας, μὲ τὴν ὁποία τὴ συνδέουν παλαιότερες ἀναμνήσεις, τὴν ἔκανε νὰ πῶς ἀμέσως τὴν ἀποφασί. Ἐτοί, τὸ ἄλλο βράδυ ἔφυγε ἔαφινικά γιὰ τὴ Μαδρίτη.

Φλᾶς, φωτορεπόρτερ, ἀγκαλιὰς ἀπὸ λουλουδιὰ καὶ κατ' ἐυθείαν στὸ «Καστίλιαν Χίλτον», ἦταν ὁ πρῶτος ἐκπληξὴς πού τὴν περιέλασαν. Ἡ χοροεπεριδία, πού εἶχε κερσικὸ χαρακτῆρα, συνεχέντροσε τὴν ἀπορροή τῆς Ἰσπανικῆς πρωτεύουσας καὶ ἡ Ἑλληνίδα βεντέτα γνῶσε μὴ σπάνια ἐπεν-χία.

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲν τέλειωσαν ἐδῶ. Δειλαστικὴς προτάσεις ἀπὸ τὴν τῆς πόρτα, τὴν ὑποχρέω-

Ἡ Λάουρα στὴν Ἰσπανία.

ὁ α ἡ ὁ ν ι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΤΖΑΝΗΣ ΑΛΙΦΕΡΗΣ

Ἀπὸ τὸ ἀτελιέ στὸ στυντιό...

Ο Τζάνης Ἀλιφέρης εἶναι ἓνας ἄνθρωπος καλόπιστος καὶ καλοπροαίρετος, πού ἀκριβῶς ἐπειδὴ προέχεται ἀπὸ φωτογραφεῖο, βλέπει τὸν κινηματογράφου μὲ κατανόησι γιὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀτελειές του.

Μὲ τὴν αὐστηρὴ κριτικὴ δὲν βγαίνει τίποτε, μὰ εἶπε στὸ ἴσχυο γραφειῶν του στὸ «Χόλλυγουντ» τῆς πλατείας Κάνινγος, ὅπου εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ἐξοδεύη διὰ ἀπ' τὶς πολυτιμὲς ὥρες του γιὰ νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὸν ἑλληνικὸν κινηματογράφου.

— Ἀν εἶναι ἀρξίασι τὴν αὐστηρότητα, τότε ποῖο πρᾶγμα εἶναι χρεαζομένου; ὡστόσο.

— Ἡ στοργή, ἀπάντησε σταθερὰ, δίχως νὰ ἀσχετῇ καὶ. Ἡ στοργὴ καὶ ἡ κατανόησι.

— Αὐτὸ πού λέτε, ἐπιμένουμε, προϋποθέτει πὼς ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος ἔχει πολλὰ «στοματὰ» ἀκόμη καὶ σήμερα. Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὰ ἀπαριθμήσετε;

— Φυσικά. Ὡστόσο, πρὶν νὰ μπουρκεῖ τὸ θέμα τῶν ἀτελειῶν τῶν, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ πὼς πραγματοποιήθηκε τεράστιος πρῶτος, σὲ σύγκρισι μὲ τὸν κινηματογράφου τῶν προπολεμικῶν χρόνων. Τώρα εἴμαστε σχεδὸν ἐφ' αἵματι μὲ τοὺς ξένους.

*

Μεγάλῃ κούβεντα αὐτῇ, μὰ ὁ κ. Τζάνης Ἀλιφέρης μὲ τὴν καλὴν καρδιά του καὶ τὴν καλὴν του προαίρεσι τὴν ὥρπισε μὲ ἀρετὰ καὶ γερὰ ἐπιχειρήματα. Νὰ μεριζᾷ ἀπὸ αὐτὰ:

1) Σὲ κάθε χώρα, ἀκόμη καὶ σ' ἐκείνες πού θεωροῦνται προηγμένες κινηματογραφικὰ, ὑπάρχει ἓνα ποσοστὸ 10—20% καλῶν ταινιῶν στὴν ἐτήσια παραγωγή τους. Ἐχομε δὴ χιλιάδες ξένες ταινίες,

γεωμανικῆς, ἰταλικῆς ἢ ἀμερικανικῆς, πού, ὁμολογουμένως εἶναι τῆς καλῆς ὥρας. Ὡστόσο, δὲν ἰσχυρίζεται κανεὶς πὼς οἱ ὥρες αὐτῆς δὲν ἔχουν κινηματογράφου.

2) Τὸ ἴδιο ποσοστὸ καλῶν ταινιῶν παράγεται καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὶς 80 ταινίες πού βλέπουν κάθε χρόνο τὸ φῶς, οἱ 60 περίπου εἶναι νηπιᾶν ἡλικίας ἢ καλύτερα «ἐπαρξιατικῆς», ὅπως τὶς λέμε ἐμεῖς. Ὡστόσο, ὅμως καὶ 10—15 καλῆς ταινίες. Γιατὶ, πρέπει νὰ ἀγνωρίσῃ τὶς καλῆς καὶ νὰ βλέπουμε τὶς καλῆς;

3) Τὸ ἐμφύχιο κινηματογραφικὸ ὕλικο τοῦ τόπου μας εἶναι καλὸ, καλύτερο μάλιστα ἀπὸ τὸ ξένο. Οἱ Ἕλληνες ἡθοιοί, οἱ τεχνικοί, οἱ σκηνοθέτες, οἱ σεναριοῖς, ἀποτελοῦν πρῶτης τάξεως κεφάλαιο, πού θὰ τὸ ἐλήψαν πολὺ ξένοι.

Καὶ 4) Ἀρχίσουμε νὰ κατακοῦμε τὴν ξένῃ ἀγορᾷ. Πρῶτα μὲ τὶς ἑλληνικῆς ταινίες, πού παίζονται στὰ ξένα. Βέβαια, οἱ ταινίες αὐτῆς τώρα εἶναι ἐλάχιστες, ἀλλ' ὅμως θὰ εἶναι πολλῆς καὶ μεθαύριο περισσότερες. Καὶ δεύτερον μὲ τὶς ξένες ἐταιρίες, πού προσελκύονται ἐδῶ γιὰ νὰ κάμουν «παραγωγή». Ἡ παραγωγή αὐτὴ ὅχι νὰ γίνετα «συμπαράγωγη». Ἐν-χάριστη διαπίστωσι, ἀφοῦ οἱ ξένοι ἀφήνουν συνάλλαγμα καὶ δίνουν δουλειὰ στοὺς ντόπιους ἐργάτες τοῦ κινηματογράφου. Σιγά-σιγά οἱ ἑλληνικῆς φίρμες μεγαλύνουν καὶ ἀποκοῦν διεθνή προσδοκία, πού θὰ φέρῃ ἀνθρακὶ στὴν κινηματογραφία μας σὲ διεθνή κλίμακα.

*

Αὐτῆς εἶναι οἱ «καλῆς» διαπιστώσεις πού στηρίζουν τὴν αἰσιοδοξία τοῦ κ. Τζάνη Ἀλιφέρη.

Καὶ, ἐδῶ πού τὰ λέμε, εἶναι διαπιστώσεις σωστές. Ὡς... Διατυπώσαμε τὴν ἀπορία μας στὸν συνομιλήτῃ μας:

— Ἀλλοῦ, ὅλα πάνε καλὰ, κ. Ἀλιφέρη; Τὸ νερὸ καλὰ στὸ αὐλάκι;

Μὰς διέκοψε μ' ἓνα χαμόγελο: — Δὲ θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ. Ἡ προκοπὴ δὲν σταματᾷ. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἐ-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ο ΤΖΑΝΗΣ ΑΛΙΦΕΡΗΣ γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1918 καὶ σὰν πρῶτο τοῦ ἐπάγγελμα εἶχε τὸ τοῦ φωτογράφου. Στὸ ἀτελιέ του, στὴν ὁδὸ Κοραῆ, ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς τέχνης του, πού ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ καλοῦ κινηματογράφου.

Ἀργότερα μεταπήδησε στὸ στάδιο τῆς κινηματογραφίας καὶ ἐργάστηκε στὰ πρῶτα μεταπελευθερωτικὰ χρόνια σὰν ὀπερατέρ στὶς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεις Δοδῆρας.

Τὸ 1949 ἱδρύσε δική του κινηματογραφικὴ ἐταιρεία, τὴν «Τζάνη Φίλμς» καὶ ἔγινε ἔτσι παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης.

Ἡ ἰδιότητα τοῦ Τζάνη Ἀλιφέρη σὰ σκηνοθέτη ἐγκτεῖται στὸ γεγονός ὅτι ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος μ' ὅλες τὶς ἐπὶ μέρους ἐργασίες πού απαιτεῖ τὸ γύρισμα μίας ταινίας, δηλαδὴ εἶναι ταυτόχρονα σκηνοθέτης, μοντέρ, ντεκατέρ, ὀπερατέρ, κλπ.

— Εἶμαι κατὰ κάποιο τρόπο βοηθὸς τοῦ... εαυτοῦ μου, χαρίζω λογὴ γι' αὐτὴν τὴν ἰδιότητα. Ὡστόσο, μπορῶ ἔτσι νὰ κάνω ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού θέλω, ὅπως ἐνῶ τὸ ἀντιλαμβάνομαι.

Ἐχε γυρίσει ἀρκετὰς ταινίες ὡς τῶς, ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ ἀξιολογώτερες εἶναι ὁ «Μαγκούφης», τὸ «Παῖδι τοῦ δρόμου», «4 ὥρες καὶ ἓνας γαμπρός», «Ἀδέσφοι ἐρωτευμένοι», «Ἡ θυσία τῆς μάς», «Κὸλ στὸν ἔρωτα» καὶ «Ἐγκλημα στὸ Κολωνάκι». Ἡ τελευταία, κατὰ γενικὴ ὁμολογία εἶναι ἡ πρῶτη ἀρτιαστικὴ ταινία, πού γυρίστηκε στὸν τόπο μας.

Ὁ Τζάνης Ἀλιφέρης εἶναι παντρεμένος, ἔχει δὲ μὴ κόρη 19 χρόνων, τὴν Ἀλίκη, πού σπουδάζει τώρα σκηνοθεσίαν στὴ Γερμανία. — Εἶναι ἡ καλύτερη ἐλπίδα μου, γιὰ νὰ συνεχίσῃ καὶ νὰ βελτιώσῃ τὴν δουλειά πού ἀρχισα ἐγώ, λέει γι' αὐτήν.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, ἀφοῦ ἡ Ἀλίκη Ἀλιφέρη ἀρξάται στὶς σπουδές της.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ταινία «Μικρὴ ζητιάνα», πού γυρίζει αὐτὲς τὶς μέρες ὁ Τζάνης Ἀλιφέρης μὲ τὴν Νατάσα Ἀποστόλου καὶ τὴν ἀποκαλύψι τῆς χρονιάς, τὴ μικρούλα Πόπη Μηλάκη

μεῖς οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες πρέπει νὰ «ἀραιώσουμε» τὶς τάξεις μας. Ἀπὸ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ βοηθήσῃ τὸ κράτος.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὴ λέξι «ἀραιώσουμε»;

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἡ δουλειά μας εἶναι γιὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους, πολλὴ «γλυκειά» καὶ προσελκύει πολλοὺς. Κάθε ἄνθρωπος, πού διαθέτει λεφτά, θέλει νὰ γίνῃ «παραγωγὸς ταινιῶν». Προ-χέται γιὰ μὴ ἀρρώστια, γιὰ μὴ ἐπιδημία, πού πλήττει τὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὸ, φυσικά, ἐπιμένει τὸν κινηματογράφου καὶ τοὺς ἰδίους.

— Ἀφοῦ ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι, γιατί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

— Τοῦ ἐξηγήσα πὼς ἡ ταινία αὐτὴ θὰ στοίχιζε 12 λεωφορεῖα. Καὶ τί ἐπιμένουν;

— Δὲν ἐπιμένουν οἱ ἴδιοι. Ἐφρ-τοῦνται ἄλλοι. Προχθὲς ἀκόμη ἦθε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἓνα παράδειγμα, κάποιος λεωφορειοῦχος στὸ γραφεῖο μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποφασίσει γιὰ πούλησι τὸ λεωφορεῖο του γιὰ νὰ «γυρίσῃ» ταινία τὴν «Ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

— ΜΠΑΡΜΠΑ Λουκά μου, πρότε-
νε στο φαντικό, ο παλιός
του γυνάρμιος καπετάν Γιαννάκος.
Σούχω ένα κελεπούρι...

— Ένα κελεπούρι;
— Σούχω ένα παπαγαλάκι για
πούλημα, μουλάκι! Μιλάει σαν αν-
θρώπος, τραγουδάει, σφυρίζει... Τό
πουλί αυτό μιλάει και φωνάζει: «Ο-
λυμπιακός», «Ολυμπιακός», μεγάλος
και τρανός... Κι' ύστερα μπήξει κάτι
τρανός... Κι' ύστερα μπήξει κάτι
αγριοφάνης, που λες κι' είναι στο
γυπέδο. «Η ομάδαρα... η ομάδαρα,
μωρέ, θα κερδίση το πρωτάθλημα!...
Θα σάς αφαλοκόψη, μωρέ... αλεί-
το ρυγγίτσι!»

— Ο μπαρμπα Λουκάς βάλθηκε να
συλλογίζεται:

— Μιλάς σοφάρα ή με δουλεύεις;
— Στο φώς μου, μπαρμπα Λου-
κά. Παιδιά είμαστε;

— Μιά και μιλάς σοφάρα, να
μού φέρης το πουλί να τ' ακούσω.

— Τ' άλλο πρωί, ο καπετάν Γιαν-
νάκος αριέδαρε στο σπίτι του μπαρ-
μπα Λουκά μ' ένα μερακλίδικο
κλουδί. Έκει σ' ένα ξύλινο κα-
δρονάκι σαν γέφυρα, βρισκότανε
γαντζωμένο, συλλογισμένο και ή-
συχο το παπαγαλάκι, ντυμένο με
χρυσοπράσινο φτέρωμα με κίτρινες
ρίγες στο λαιμό και στο στήθος.

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με πολλή περιέργεια.

— Ο Γιαννάκος έχωσε το μεγάλο
του δαχτυλό ανάμεσα στα σύρμα-
τα του κλουδιού κι' έχιδνε έλα-
φρά το λαιμουδάκι του. Το παπα-
γαλάκι φούσκωσε το στήθος του,
άνοιξε τα ράμφος του κι' άρχισε
να φωνάζει σαν κουρδισμένο...

— «Ολυμπιακός!» «Ολυμπιακός»,
μεγάλος και τρανός!

— Η φωνή του ήτανε λιγάκι θρα-
χνή, ωστόσο ξεχωρίζανε καθαρά τα
λόγια...

— Ο καπετάν Γιαννάκος καμάρωνε
σαν γυρτικό σκεπάρνι.

— Το γύμνασε ο γυιός μου, έ-
ξηγισε, που είναι φαντικός με τη
μπάλα και τον «Ολυμπιακό». Παι-
δεύτηκε να το στρώση στην ομάδα
πέντε, έξη μήνες, και όπως άκουσες
μπαρμπα Λουκά μου, το πουλί είναι
ξεφτέρι. Όλο για τον «Ολυμπια-
κό» λέει και τρελαίνει τον κό-
σμο.

— Το παπαγαλάκι στο μεταξύ, άφου
έπανάλασε δυο-τρεις φορές τα ίδια
λόγια, άλλαξε πλάκα και θάληθε
να φωνάξει σερίτικα:

— «Η ομάδαρα... η ομάδαρα του
Πειραιά θα σάς αφαλοκόψη, μω-
ρέ!...»

— Και πόσα θέλεις, μωρέ Γιαν-
νάκο, για το παπαγαλάκι; ρώτησε
ο μπαρμπα Λουκάς.

— Για το χατήρι σου, τρία κα-
τουτάρικα και μίση του πής κανε-
νού, γιατί τα έμπνα έτούτα πουλιά
είναι πολύ άκριδα.

— Ο μπαρμπα Λουκάς πλήρωσε τον
παξιμάχο καπετάνιο και κρέμασε
το κλουδί δίπλα στο παράθυρο, που
άνανε προς το δρόμο.

— Ο καπετάν Γιαννάκος έκανε να
φύγει. «Ο φαντικός στην έξορτα
τού είπες:

— Ψώνισα το πουλί, γιατί το
κουσα και μ' άρεσε. Μ' αν είναι
καμιά καλπουζανιά στο μέσο, να
έξης πώς θα τ' ευίσωμε λίγο!

— Μά τι πιάσεις και λές, μπαρ-
μπα Λουκά μου;

— Πέρασαν πέντ' έξη μέρες και το
παπαγαλάκι φλαρούσε το ίδιο τρο-
πάρι:

— «Ολυμπιακός...» «Ολυμπια-
κός», μεγάλος και τρανός...

— Κι' ύστερα σφύρανε κλεφτικά και
τσιρίζε πως η ομάδαρα θα κερδίση
ξανά το πρωτάθλημα.

— Η κυρά Μαρινώ φουρκιζότανε με
τη φασαρία, ωστόσο κανάκα το
πουλί για το χατήρι του Λουκά της.
Δεν της έκανε καρδιά να τον κακο-
καρδίση με την κίτρινη της. Κι' οί
περαστικοί από την οδό Σούρου,
σεϊκόντανε κι' άκουγαν το έξωτι-
κό πουλί να μιλάει και να λείη τη
σερετιά του.

— Σαφικά, μιά Κυριακή προς το
δρόμο, περάσανε από την οδό Σού-
ρου πέντε-έξη παιδιά, που έρχόντανε
από το μάτε «Παναθηναϊκός»... «Αϊή
γιάεωω». Τραγουδάνε, μιλούσαν
για την πράσινη ομάδα, φωνάζανε
ρυθμικά:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ...» λεβεντιά και
ξεφτέρι...

— Το παπαγαλάκι πινάξε τα φτερά
του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

— Ο μπαρμπα Λουκάς το κούταξε
με το στόμα ανοιχτό. Πάγωσε από
θυμό κι' από φρίκη...

— Το παπαγαλάκι συνέχισε να φω-
νάζει:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... και ξε-
φτέρι...

— Ο μπαρμπα Λουκάς, που γκαρίζα-
νε στο δρόμο, πιασούσανε, στα-
θήκανε στο παράθυρο κι' άκούγανε
σαν χαζοί το πουλί, που έφώναγε
σαν μαγνητόφωνο τα λόγια τους.

— Ένας απ' αυτούς, που φαίνεται
πως θα γνώριζε το μπαρμπα Λουκά
και το φαντισμό του με τον «Ο-
λυμπιακό», γύρισε κι' είπε στους
άλλους:

— Γι' ακούστε, μωρέ, ο ύδραυλι-
κός γύρισε με τον «ΠΑΟ»! Τρομά-
ρα στα παντζάρια του!

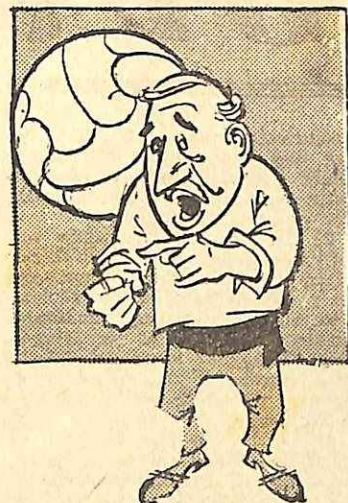
— Ο μπαρμπα Λουκάς τόν άκουσε
και δαγκώθηκε.

— Άκου λεί, να γυρίσω με τον
«ΠΑΟ»! Καταραμένο πουλί!...

— Ο φαντικός έτριζε τα δόντια

του, φούσκωσε το λαιμουδάκι του
κι' άρχισε να τσιρίζει και να φω-
νάζει σαν δαιμονισμένο:

— «ΠΑΟ—ΠΑΟ» λεβεντιά... ξε-
φτέρι!

ΤΟ ΦΙΛΑΘΛΟ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙ!

Πουλόλογος, μωρέ, έγινες, από
μπαρμπαρής; Μη χειρότερα!

— Ο μπαρμπαρής φούσκωσε σαν
διάνους.

— Κάνετε υπομονή ν' ακούσετε
ένα θαύμα! Το παπαγαλάκι θα τσι-
ρίξει με φωνή και γαργάρα για
τον «ΠΑΟ», το όποιον φαντικό
φιλάλο!

— Οί άλλοι, που μυριστηθήκανε πλά-
κα από φωνογράφο, τόν πιάσανε
φιλοδοξολογία γαζί, ωστόσο άρχισή
το μάτε.

— Και πότε λές θ' άρχινισή να
λέη για τον... Γκαγκάριν... Παρα-
σκεύα;

— Άφηστε να δήτε. Θα τριέβετε
τα ματάκια σας!

— Με πονάματα ψώνισες το παπα-
γαλάκι, ρώτησε κάποιος νταής, και
μιας παρασταίνεις τόν μανάτζερ!...

— Το παπαγαλάκι σου είναι μουγγό
και αλλοίθωρο, μωρέ... Μη χειρότε-
ρα και κουκιά στο τσουκάκι.

— Κι' άρχισε το μάτε. Το πράσινο
κūμα έβριλωνότανε, σφυροκοπούσε
το βράχο του «Φωστήρα». Το ένα
σούτ ακολουθούσε το άλλο, Λουκανί-
δης, Δομάζος, Τομπέλης, φωτιά και
τασεκούρι.

— Στο τρίτο γκολ, εκεί που κά-
νιζαν οι εξέδρες και βροντολάλου-
σαν οι αγριοφάνες και το «γκολ...
γκοοοο!...» το παπαγαλάκι φού-
σκωσε το λαιμουδάκι του κι' άρχι-
σε να τσιρίζει:

— «Ολυμπιακός...» «Ολυμπια-
κός», μεγάλος και τρανός!

— Οί φαντικοί γύρω παγώσανε.
Κιτάζανε με θυμό και ζοχάδα.
Ίσασε τρία καντάρια, το θαυματού-
ργο πουλί, που τολμούσε να τους
θυμίζη τον Πειραιά και την όμα-
δάρα του. Σηκώθηκε σματάς. Χει-
ρονομούσαν, σκυλόδριζαν:

— «Εξω... Εξω από το γυπέδο!
Το παπαγαλάκι είναι θαλτό!... Το
πουλί θα μας κάνει χαλάστρα!...

— Ένας χοντρός με ματογιάλια και
καινούργια μπλε κοστούμια ζύγωσε
άπειλιτικός το μπαρμπαρής:

— Γι' ακούσε δώ, τσόφλι; τού
σφύριζε στο μούτρο. «Η παίρνεις ά-
πό δώ χάμου το κλουδί με το πα-
παγαλάκι σου ή στο φράω καπέλλο
για τις Απόκριες.

— Ο Παρασκεύας ταραχμένος έκο-
νε να δικαιολογηθή. Μάσαγε τα
λόγια του, ξεροκατάπινε, τάχε χα
μένον:

— Με το συμπάθειο... δηλαδή...
το παπαγαλάκι τ' άκουσα να μι-
λάη για τον «ΠΑΟ»... σφυρηά και
μουρίλα μου.

— Ο μπαρμπαρής ο μπαρμπαρής...
Ακούστε τι λέω!

— Τι ν' ακούσωμε, μωρέ, πού
μιας παρασταίνεις την παλαστή, το
όποιον μάς χαλάς τ' αλλοκίλι και
μιας κάνεις παντικόλο!

— Μά τόν Άγιο Γεράσιμο, έλεγε
ο μπαρμπαρής, το παπαγαλάκι μι-
λάει για το τριφύλλι...

— Άσε, μωρέ, τις κορβέλλες και

δίνε του, λέω, μη σου τσάκισω το
κλουδί στο κεφάλι σου... κοροϊδάκι
της... τρεπούλας!...

— Ο μπαρμπαρής σηκώθηκε άναρτα-
σμένος. Θα ήτανε άσκοπο πιά να
μιλάη. Το παπαγαλάκι συνέχισε τις
τσιριζιές του:

— «Ολυμπιακός...» «Ολυμπια-
κός»...

— Κι' έτσι, κάτω από τη γενική
καζούρα, τράβηξε με το κεφάλι
στους ώμους προς την έξοδο...

— Την επομένη, με το κλουδί του...
έγκληματος στο χέρι, ροδόλησε για
τον Εισαγγελέα κι' ύπόδαλε μή-
νυσι «έπί άπάτη» στο μπαρμπα
Λουκά...

— Σε λίγες μέρες, ο φαντικός πή-
ρε την κλήσι να παρουσιάσθι «ένω-
πιον» τού τριμελούς...

— Η κυρά Μαρινώ, διαδάζοντας το
χαρτί, έμπηξε τα κλάματα κι' άρ-
χισε τη μωρμούρα της:

— Δεν στάλεγα, Λουκά μου;
«Αίντε τώρα να καθήσης στο μπάν-
κο σαν τετυμπός με την άπάτη
στο κούτελο... αίντε τώρα, καλά
ξεμπερδέματα!...

— Μά τι τρέχει, άραγε, Μαρινώ
μου; ρωτούσε ο φαντικός με άπο-
ρία και κατάπληξι. Έχει γοδπο να
ψόφησε το παπαγαλάκι κι' ο μπαρ-
μπαρής το πήρε κατάκαρδα. Μά
γιατί λέω; Δεν έρχόταν να τού
δώσω πίσω τα λεφτά του;

— Στο τριμελές ο Παρασκεύας ό-
ποστηριζε με σερετιά και φαριάκι
τη μήνυσι του:

— Το όποιον κύριε πρόεδρε, ο
μπαρμπα Λουκάς μ' έβριζε κάγκελ-
λο. Πάρ' το πουλί, μου ηγνείται, να
μιλάη για το τριφύλλι την πάσα
ώρα κι' έτούτο γκαρίζε σαν νάφα-
γε γλυστρίδα για τον Πειραιά και
την ομάδαρα. Στο γυπέδο, κύριε
πρόεδρε, γίνηκα φίλιπας, το όποιον
κοροϊδάκι με πατέντα κι' άμε να
κουρεύεσαι... Για τούτο ζητώ να
μπαλαρωθώ ό φταχχό και τρι-
σήμισι μήνες λίγο τούρχανα πίσω
από τη στενή... για να μάθω.

— Το δικαστήριο ζήτησε ν' ακούση
το παπαγαλάκι.

— Άν μιλάη καλά, κύριε πρόε-
δρε, είπε ο Παρασκεύας γιατί και
τούτο κρατάει τα έίσιαι του, όπως
η Κάλλας, το όποιον τενορός και
ρήτορας του κερύου του. Σηγίμαι
στην τριχί:

— Άτόσο γαργάλισε το λαιμουδάκι
του πουλιού και παρακαλούσε ν' ά-
νοιξη το ράμφος του να μιλήση για
τον Πειραιά...

— Ξαφνικά το πουλί φούσκωσε, γαρ-
γάλισε τη φωνή του κι' άρχισε να
τσιρίζει:

— Μπαρμπα Λουκά... Εξαμωρόθ-
κες!... Μπαρμπα Λουκά μου, κορόι-
δο... άσε την μπάλα!

— Οί δικαστές, οί δικηγόροι, ο κά-
σμος ξεσπάσανε σε τρανταχτά γέ-
λια. Έλάσανε άκόμη κι' οί χωρο-
φύλακες.

— Μά τι λέει το παπαγαλάκι; ρώ-
τησε ο πρόεδρος. Είναι λιγάκι άκα-
τανόητο... «Ο μνηστής κάνει λάθος...
— Έγώ... έγώ θα σάς εξηγήσω,
ακούστηκε μιά φωνή.

— Ήτανε η κυρά Μαρινώ, που πα-
ραμερίζοντας τόν κόσμο, πληπασε
στην έβρα του προέδρου:

— Έγώ γύμνασα το παπαγαλάκι,
κύριε πρόεδρε, εξηγήθηκε, για να
μην σέ θεωνωσία ο άντρας μου, να
κόψη πιά τόν φαντισμό του με τη
μπάλα και τόν Πειραιά του. Το πα-
παγαλάκι δεν έχει το Θεό του. Μιά
μιλάει για τόν «Παναθηναϊκό» και
μιά αλλάζει γνώμη και τόν Πειραιά
τον «Ολυμπιακό» και τόν Πειραιά
του, φαίνεται πως άλλαζε χέρια και
καθείς τού μάθαινε ό,τι γουστάριζε.
Αυτό είναι.

— Ο πρόεδρος χαμογέλασε με κα-
τανόηση.

— Άόρος ο κατηγορούμενος, εί-
πε, κι' άλλη φορά...

— Και το πουλί, τι θα γίνη; ρώ-
τησε ο μπαρμπαρής. Το πλήρωσα
ιακάσιες δραχμές, το όποιον πολύ
έκριδα...

— Θα τ' εναπαίρω έγώ, τόν διέ-
γωφε ο μπαρμπα Λουκάς. Θα τ' ά-
νω λήπ την κυναικά μου: «Κυρά
Μαρινώ μην άνακατεύεσαι εκεί που
δεν σέ σπέρνουνε... Κυρά Μαρινώ,
πλένε τα πιάτα...»

— Ο πρόεδρος χτύπησε την κου-
δούνα.

— Στο δρόμο... πηγαίνετε στο
δρόμο να τ' άπτε, κι' όχι στο
δικαστήριο... Χωροφύλας, το καθή-
κον σου!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Η Μπεγκούμ 'Αγά Χάν: «Πι-
στή στη μνήμη του...».

Η Μπεγκούμ και η
φθινοπωρινή άκτινοβολία

Η χήρα του 'Αγά-Χάν, η πε-
ρίφημη Μπεγκούμ, ζή στην υπέ-
ροχη βίλλα της, κοντά στις Κάν-
νες, σ' ένα εξάσιπο περιβάλλον.
Τα χρόνια έλάχιστα ίχνη άφίνουν
άπάνω της. Μόνο, που πάχυνε
λίγο.

— Όταν την παντρεύτηκε ο 'Αγά-
Χάν — ένας απ' τούς πλουσιώ-
τερους ανθρώπους του κόσμου και
ζωντανός θεός τών 'Ισλαμικών —
ήτανε μιά πεντάμορφη «Μίς
Γαλλία» τού 19... Άλλα καλύτε-
ρα άς μην άναφέρουμε χρονολο-
γίες, γιατί δεν είναι καθόλου εύ-
γενικό για μιά κυρία, είτε είναι
Μπεγκούμ, είτε δεν είναι, όταν μά-
λιστα διατηρή άμείωτη τη γοη-
τεία της. Μιά γοητεία, που η ώ-
ριμότητα της έδωσε μιά καινούρ-
για διάσταση, μιά χρυσή φθινο-
πωρινή άκτινοβολία...

— Στους φίλους της, που δέχεται
συχνά στη βίλλα της — ήθοποι-
ούς δημοσιογράφους, διπλωμάτες,
καλλιτέχνες — η Μπεγκούμ έσο-
μολογήθηκε, πριν λίγες μέρες:

— Για μένα, ένας καινούργιος
γάμος θα ήτανε κάτι το άκατα-
νόητο και ούτε ποτέ τό σκέφτη-
κα... Νομίζω, μάλιστα, πως δεν
έχω τόν «δικαίωμα» να κάνω κάτι
τέτοιο, όταν είμαι η χήρα τού
'Αγά-Χάν... Μου μένουν μερικοί
πιστοί φίλοι, η φύσις γύρω μου
και οί πλούσιες άναμνήσεις μου...

<

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η μεταφύτευση δέρματος, που σταματάει τις ρινορραγίες

Όταν είναι ελαττωματικά τα τριχοειδή αγγεία του βλεννογόνου της μύτης

Το «άνοιγμα» της μύτης, ή ρινορραγία είναι κάτι το συνηθισμένο και χωρίς σημασία. Υπάρχει όμως μια άρρωστική, στην οποία οι αιμορραγίες από τη μύτη είναι τόσο συχνές και σοβαρές, ώστε να κινδυνεύει η ζωή του πάσχοντος.

Πρόκειται για την «αιμορραγική τηλαγγειεκτασία». Στις περιπτώσεις αυτές, το αίμα έχει απολύτως κανονική σύσταση, υπάρχουν όμως σε ώριμα μέρη του σώματος, ιδίως δε στο βλεννογόνο της μύτης, τριχοειδή αγγεία με πολύ λεπτά τοιχώματα, που σπάζουν με την παραμικρή αιτία — ή ακόμα και χωρίς καμιά αιτία.

Η παθολογική αυτή ανωμαλία είναι κληρονομική. Αν υπάρχει, λοιπόν, στον ένα από τους γονείς, είναι πιθανό 50 τοίς 100 να την έχουν και τα παιδιά τους.

«Άλλοτε έχει ήπια μορφή κι' άλλοτε σοβαρότατη. Άλλοτε εμφανίζεται από τα πρώτα παιδικά χρόνια κι' άλλοτε αργότερα.

Στο παρελθόν, οι γιατροί προσπαθούσαν να την αντιμετωπίσουν, χορηγώντας βιταμίνες Κ και C. Η βιταμίνη Κ ελαττώνει τη ρευστότητα του αίματος, συντελώντας στο πήξιμό του. Η C κάνει στερεώτερα τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων.

Όταν οι βιταμίνες δε φέρνανε αποτέλεσμα, δοκίμαζαν τη θηλυκή ορμόνη «οιστρογόνο».

Άλλες μέθοδοι ήταν οι καυτηριάσεις και η ραδιοθεραπεία. Κάποτε, οι θεραπείες αυτές ωφέλευσαν, άλλοτε όμως όχι.

Στην περίπτωση μιας νέας Αμερικανίδας, της Μπάρμπαρα Χέιλ, είχαν αποτύχει όλες.

Η Μπάρμπαρα πάθαινε, από μικρή, ρινορραγίες. Όσο μεγάλωνε, χειρότερες το κακό. Οι αιμορραγίες γίνονταν συχνότερες και άφρονότερες — τόσο που δε σταματούσαν δίχως «ταμπονάρια» της μύτης από το γιατρό.

Έπειτα από μερικών ετών διακοπή, ξανάρχισαν, όταν η Μπάρμπαρα παντρεύτηκε κι' έγινε μητέρα. Όλες οι προσπάθειες των γιατρών δεν ωφέλησαν σε τίποτα. Η νέα γυναίκα έχανε τόσο αίμα, ώστε χρειάζονταν συχνές μεταγγίσεις. Είχε εξαντληθεί, είχε χάσει το ήθικό της. Είχε αποτραβηχτεί από την κοινωνική ζωή, γιατί φοβόταν μήπως πάθαινε ξαφνική αιμορραγία, σ' ένα γεύμα ή στο θέατρο.

Ήταν τελείως απελπισμένη πιά, όταν ο γιατρός της της συ-

στήσε να δει ένα ωτορινολαρυγγολόγο του Όχαιο, το δόκτορα Ουίλλιαμ Σάουντερς, που είχε επινόησει μια έντελως καινούργια μέθοδο θεραπείας της «τηλαγγειεκτασίας».

Η Μπάρμπαρα πήγε άμέσως. Ο Σάουντερς την εξέτασε και τη ρώτησε ύστερα αν ήθελε να χρησιμεύσει για μια δοκιμή της μεθόδου του — που βρισκόταν ακόμα στο πειραματικό στάδιο. Δε μπορούσε ωστόσο να της εγγυηθεί για την επιτυχία. Η νέα γυναίκα δέχθηκε. Ο γιατρός της εξήγησε πως θ' αντικαθιστούσε τη λεπτεπίλεπτη και εύθραυστη μεμβράνη του βλεννογόνου της μύτης της με δέρμα μεταφυτευμένο από το μηρό της.

Νά τώρα πως έγινε η εγχείρηση, στις γενικές γραμμές της:

Έπειτα από μια ένεση τοπικού αναισθητικού (ξυλοκαΐνης), ο γιατρός έκοψε από το μηρό της Μπάρμπαρα ένα κομμάτι δέρμα, με διαστάσεις 5X7 πόντων και πάχος μισού χιλιοστού. Έδωσε έπειτα το μικρό τραύμα του μηρού και προχώρησε στη δεύτερη φάση της επέμβασης. Έκανε ένεση ξυλοκαΐνης στο επάνω χείλος και στη μύτη της Μπάρμπαρα. Ύστερα χάραξε τα δύο ροιζοειδή της, έτσι ώστε μπόρεσε να αναστηλώσει τα περυσία τους και ν' αφαιρέσει από το εσωτερικό τους τη μεμβράνη του βλεννογόνου.

Έκοψε στα δύο το κομμάτι του δέρματος και το εμφάρωσε στις δύο πλευρές του κεντρικού διαφράγματος της μύτης, στη θέση του βλεννογόνου, που είχε αφαιρέσει. Το ψαλλίδισε με προσοχή, για να πάρη το κατάλληλο σχήμα, και το έρραψε. Ύστερα ξανάφερε τα περυσία των ροιζοειδών στη θέση τους και τα έρραψε κι' αυτά.

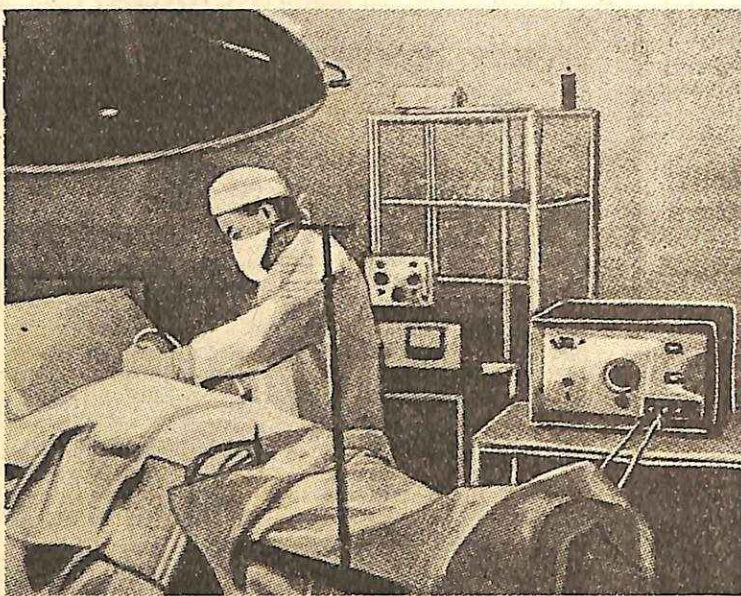
Η εγχείρηση είχε τελειώσει. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Μπάρμπαρα ήταν ξυπνία. Δεν αισθάνθηκε όμως τον παραμικρό πόνο, χωρίς στην αναισθητική ένεση και στα κατ'οπρυντικά, που της είχαν δώσει. Ούτε κι' έπειτα πόνεσε καθόλου.

Ο χειρουργός είχε «ταμπονάρει» καλά τη μύτη της. Την άφησε έτσι 4 μέρες. Έπειτα έδωσε το «ταμπόν», χωρίς να συμβεί τίποτα δυσάρεστο. Το μεταφυτευμένο δέρμα είχε κολλήσει καλά μέσα στη μύτη της.

Ύστερα από άλλες 3 μέρες, η Μπάρμπαρα πήγαινε καλά και το τραύμα του μηρού της. Δυο βδομάδες μετά την εγχείρηση, όταν αφαιρέθηκαν οι επίδεσμοι, είχε έπουλωθη σχεδόν τελείως.

Έμενε τώρα το μεγάλο έρωτημα: Θα σταματούσαν ή θα ελαττώνονταν τουλάχιστον οι αιμορραγίες της μύτης της; Και για πόσο καιρό;

Λοιπόν, η εγχείρηση αυτή έγινε πάλι 3 έτη. Και, ως σήμερα, η Μπάρμπαρα δεν έχει πάθει ούτε μια σοβαρή αιμορραγία. «Ανοίγει» η μύτη της μερικές φορές, πάντοτε όμως έτρεξε ελάχιστο

300 ΒΟΛΤ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΩΖΟΥΝ ΕΝΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

Συνταξιούχος σιδηροδρομικός, ο Γάλλος Μάριος Ρισάρ θά πείθαινε στα 70 του χρόνια. Τον Απρίλιο του 1959 ένα έμφραγμα του μυοκαρδίου έβαλε για πρώτη φορά σε κίνδυνο τη ζωή του και ακολουθήσαν δυο υποτροπές. Πρό εβδομάδων μετεφέρθη στο νοσοκομείο με μια κρίση ταχυκαρδίας. Η καρδιά του χτυπούσε με 200 παλμούς το λεπτό και η συγκοπή φαινόταν αναπόφευκτη. Όλα τα φάρμακα δοκιμάστηκαν χωρίς αποτέλεσμα και δεν έμενε παρά μια μοναχά ελπίδα: το ηλεκτροσόκ υψηλής τάσεως, που μόνο οι Αμερικανοί χρησιμοποίησαν μια φορά και σε άρρωστο, που δεν παρουσίαζε έμφραγμα του μυοκαρδίου. Κι' όμως η εκκένωσις 300 βολτ στην καρδιά του, για 110 του δευτερολέπτου, έσωσε τον κ. Ρισάρ. Οι παλμοί μειώθηκαν στους 95 και σταθεροποιήθηκαν τελικά στους 80. Την τέταρτη μέρα σηκώθηκε και σημερα, που είναι έντελως καλά, άπορεί και ο ίδιος πώς είναι δυνατό να βρίσκεται στη ζωή. Στη φωτογραφία μας, ο γιατρός, η στιγμή που πιέζει στο στήθος του άρρωστου, τα ηλεκτρόδια, που θα διοχετεύσουν στην καρδιά του την ηλεκτρική εκκένωση.

της έδωσε τα ρόμματα των ρουθουνιών.

Στο μεταξύ, πήγαινε καλά και το τραύμα του μηρού της. Δυο βδομάδες μετά την εγχείρηση, όταν αφαιρέθηκαν οι επίδεσμοι, είχε έπουλωθη σχεδόν τελείως.

Έμενε τώρα το μεγάλο έρωτημα: Θα σταματούσαν ή θα ελαττώνονταν τουλάχιστον οι αιμορραγίες της μύτης της; Και για πόσο καιρό;

Λοιπόν, η εγχείρηση αυτή έγινε πάλι 3 έτη. Και, ως σήμερα, η Μπάρμπαρα δεν έχει πάθει ούτε μια σοβαρή αιμορραγία. «Ανοίγει» η μύτη της μερικές φορές, πάντοτε όμως έτρεξε ελάχιστο

αίμα, για λίγα λεπτά της ώρας. Όλα δείχνουν δε πως η θεραπεία της θα είναι μόνιμη.

Μέσα σ' αυτά τα 3 χρόνια, η ίδια εγχείρηση έγινε σε 40 άλλους πάσχοντες. Ένας από αυτούς μάλιστα, πάθαινε τέτοιες αιμορραγίες, ώστε είχε χρειαστεί ως τότε 1.200 μεταγγίσεις αίματος!

Τα αποτελέσματα, λοιπόν, φαίνεται πως ήταν ικανοποιητικά.

Έτσι, η ιατρική επιστήμη έπαψε πια να είναι ανίσχυρη απέναντι στην κληρονομική αιμορραγική τηλαγγειεκτασία.

Μικρά επιστημονικά νέα

Η μέση διάρκεια της ζωής

Κατά τις αμερικανικές στατιστικές, ο μέσος όρος διάρκειας της ζωής έφτασε τα 70 χρόνια για τους άντρες και τα 74 για τις γυναίκες. Όσο προχωρεί κανείς στην ηλικία, τόσο αυξάνουν οι πιθανότητες να περπάτη από το μέσον όρο. Ο παρέρσας αυτός δείχνει πόσα χρόνια είναι πιθανό να ζήσει ακόμη ένας άνθρωπος, ανάλογα της σημερινής ηλικίας του:

Ηλικία	Μένουν ακόμη χρόνια:
10	62,4
20	52,8
30	43,4
40	34,1
45	29,7
55	21,6
60	17,9
65	14,6
70	11,6
75	8,9
80	6,6
85	καί πέρα 4,6

Ο ιός της έρυθρας

Απομονώθηκε από Αμερικανούς επιστήμονες της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ ο ιός της έρυθρας, κι' έτσι θα μπόρεσουν πιθανότατα οι

Οι κίνδυνοι από τις ακτίνες Χ

Οι Γάλλοι επιστήμονες συνιστούν στις έγγαμες γυναίκες να μην θάβουν ραδιογραφικές πλάκες κατά τις 15 ημέρες που προηγούνται από τα έμμηνα. Πραγματικά, κατά το διάστημα αυτό δε μπορούμε να ξέρουμε αν μια γυναίκα είναι έγκυος ή όχι και, συνεπώς, πρέπει να πάρουμε γι' αυτήν τις ίδιες προφυλάξεις σαν να ήταν. Οι ακτίνες Χ είναι εξαιρετικά επικίνδυνες για το έμβρυο. Προκαλούν σ' αυτό καταστροφές των κυττάρων, που είναι κάποτε πολύ έκτεταμένες και μπορεί να προκαλέσουν θάνατο, ή δυσπλασίες των ματιών, των νεφρών κλπ. Άλλα κι' αν ακόμη το παιδί γεν-

νηθή κανονικό, θα είναι εξαιρετικά εύρωστο από τις μικροδραστικές μολύνσεις και θα έχει πολύ ευαίσθητο νευρικό σύστημα.

Η θεραπεία της κήλης του στομάχου

Η κήλη του στομάχου είναι πολύ διαδεδομένη στις ημέρες μας. Ας γνωστόν, το διάφραγμα εκτείνεται έγκερως στο καλύτερο μέρος της θωρακικής κοιλότητας και χωρίς τους πνεύμονες από το στομάχι και τα έντερα. Το διάφραγμα έχει μια μικρή όψη, απ' όπου περνά το καλύτερο μέρος του οισοφάγου. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, αυτή η όψη εφύρνεται και τότε το άνω μέρος του στομάχου ανέρχεται και σχηματίζει κήλη. Η κήλη αυτή προκαλεί διάφορες πεπτικές διαταραχές.

Πορεύει ακόμη να συμπίεσι τους πνεύμονες και να παρεμποδίσει σωθάρως τις αναπνευστικές κινήσεις. Σε περίπτωση που η κήλη αυτή είναι πολύ μεγάλη, δεν υπάρχει άλλος τρόπος θεραπείας εκτός από τη χειρουργική επέμβαση. Ο χειρουργός περιορίζει τότε την έκταση της όψης και ενισχύει τα χείλη της, σε τρόπον ώστε να μην είναι δυνατή η εκ νέου διεύρυνσις της.

Η δίαιτα για τους ΡΕΥΜΑΤΟΠΑΘΕΙΣ

Ποιές τροφές πρέπει να αποφεύγουν

ΕΙΝΑΙ αναρίθμητοι οι άνθρωποι, που βασανίζονται από τους χρόνιους ρευματισμούς. Καί, δυστυχώς, η επιστήμη, παρ' όλες τις καταπληκτικές προόδους της, δεν κατορθώσε ως σήμερα ν' ανακαλύψει κανένα αποτελεσματικό φάρμακο έναντι αυτής της ασθένειας.

Όλοι οι ρευματοπαθείς ξέρουν πως υπάρχει μια αναμφισβήτητη σχέση ανάμεσα σ' αυτή την ασθένεια και τη διατροφή. Κι' η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι άρκεσι μα όποιαδήποτε παροεκτήρη, για να εμφανιστούν οι ρευματικοί πόνοι. Άλλ' αυτός ακριβώς ο φόβος κάνει πολλούς ασθενείς να υποβάλλονται σε στερήσεις, που οι συνέπειές τους είναι κάποτε πολύ σοβαρές. Ο οργανισμός τους υποφέρει από την έλλειψη των απαραίτητων στοιχείων, το νευρικό τους σύστημα εξασθενείται βαθμιαία, και στο τέλος, κυριεύονται από μια μόνη εξάντληση, που τους μεταβάλλει σε έρμια.

Ποιά, λοιπόν, πρέπει να είναι η διατροφή του πάσχοντος από χρόνιους ρευματισμούς; Οι γιατροί απαντούν: Η διατροφή αυτή πρέπει να είναι ελαφρή, αλλά και ταυτόχρονα να περιέχει σε επαρκείς ποσότητες όλα τα στοιχεία που χρειάζεται ο οργανισμός.

Ας δοίμε αυτή τη διατροφή στις λεπτομέρειές της:

Λίπη: Το σκούπι των ρευματοπαθών είναι εξαιρετικά ευαίσθητο. Θά αποφεύγουν, λοιπόν, τα μαγειρεμένα λίπη, τα τηγανητά, τις σάλτσες, τα καρυκεύματα. Θά προτιμούν το γάλα, το όμο φρέσκο βούτυρο και τα φυτικά έλαια, όμα και αυτά, κατά το μέτρον του δυνατού.

Άλατι και μπαχαρικά: Η χρήση του αλατιού εξαρτάται από την ανοχή των νεφρών. Η κατάχρηση μπαχαρικών, έξ' άλλου, διεγείρει και ερεθίζει το σκούπι. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, όμως, ότι οι φυτικές αρωματικές ουσίες (θυμάρι, ρίγανη, δάφνη, μαϊντανός κλπ.) διεγείρουν την όρεξη και κάνουν πιο άφρονη την έκκριση των γαστρικών υγρών. Θά αποφεύγουν, τούναντιον, τη μουστάρδα, τα τουρσιά, το πιπέρι (ελάχιστο επιτρέπεται) και τις αγγλικές σάλτσες.

Ψωμί και δημητριακά: Θά προτιμήσετε το ψωμί της προηγούμενης ημέρας, τις φρυγανιές, τα μπισκότα. Το φρέσκο ψωμί θά το αποφεύγετε όσο περισσότερο μπορείτε. Τα ζυμαρικά, το ρυζί και η ταπιόκα είναι άξιοιστάτα.

Σούπες: Οι χορτοσούπες είναι πολύ καλές για τους ρευματοπαθείς, εκτός από τη σούπα με λάχανο. Οι λιπαροί ζωμοί απαγορεύονται.

Χορταρικά, σαλάτες: Απαγορεύονται το λάχανο, τα σπανάκια και τα αγγούρια. Οι μελιτζάνες και τα σπαράγγια μπορεί να τρώγονται, αλλά σε μικρές ποσότητες. Επίσης τα μανιτάρια. Όλα αυτά τα χορταρικά πρέπει να τρώγονται ή βρασά με λάδι ή σωτέ. Αποφύγετε τα πολύπλοκα παρασκευάσματα. Μην κάνετε κατάχρηση σ' όμας σαλάτες.

Αυγά: Τα βρασά αυγά, μελάτα ή σκληρά, δεν απαγορεύονται. Αρκεί να είναι πολύ φρέσκα. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι τα αυγά είναι πλούσια σι πρωτεΐνες, από τις οποίες έχει ανάγκη ο οργανισμός του ρευματοπαθούς. Δε είναι βαρύνει μα δεν προκαλούν ενόχλησις παρά μόνον όταν τα συνδυάζουμε με λιπαρές τροφές.

Ψάρια, θάλασσα: Τα άδυνα, κολομαί, θάλασσα είναι εξαιρετικά. Θά αποφεύγετε, τούναντιον, τα λιπαρά (κολιός, σολομός, τόννος, σκουμπριά κλπ.). Ελάχιστα θαλασσινά.

Κρέας: Τα καλύτερα κρέατα είναι τα χοιρινά, τα αρνίσια, τα βοσκάκια.

να το βωδινό και το αρνίσιο. Θά τα προτιμήσετε ψητά. Το μοσχάριο κρέας δεν απαγορεύεται, αλλά μην κάνετε κατάχρηση. Θά αποφεύγετε το χοιρινό. Μπορείτε επίσης να φάτε κοτόπουλο ή κουνέλι, αλλά μόνον ψητά. Τη γαλοπούλα σπανιότερα. Η σπία και η χήνα είναι πολύ λιπαρές τροφές και γι' αυτό απαγορεύονται.

Μπορείτε ακόμη να τρώτε κάπου-κάπου θηράματα, αλλά μόνον εκείνα που τρώγονται νωπά και ψητά. Τα θηράματα που πρέπει να τα αφήσουμε να σπένουν και που παρασκευάζονται με σάλτσες (λαγός κλπ.) απαγορεύονται.

Τά αλλαντικά και τα εντόσθια δεν πρέπει να περιλαμβάνονται στη διατροφή των ρευματοπαθών. Επιτρέπεται μόνον το άδυνατο ζαμπόν.

Πατάτες: Οι πατάτες είναι πολύ καλή τροφή για τους ρευματοπαθείς. Μπορείτε να τις τρώτε βραστές (στών άτμο είναι προτιμότερες) με λιμόνι και λάδι. Επίσης ποινε με γάλα. Οι τηγανιές δεν είναι αξιοσώστες.

Ξερά φασόλια: Είναι προτιμότερα ποινε χωρίς φλούδα. Όχι περισσότερο από μια φορά τη βδομάδα.

Γάλα, τυρί: Πολλοί ασθενείς δεν οφεί, για το όποιο δεν υπάρχουν πετοις, καμιά αντίεδειξη, έμ' όσον γίνεται άνετο. Έξαιρετο είναι το γασορτί, για το όποιο δεν υπάρχουν περιορισμοί. Επίσης τα φρέσκα τυριά. Θά αποφεύγετε τα παλιά τυριά, που περιέχουν πολύ λίπος. Το τυρί πρέπει απαραίτητως να περιλαμβάνεται στη διατροφή του ρευματοπαθούς.

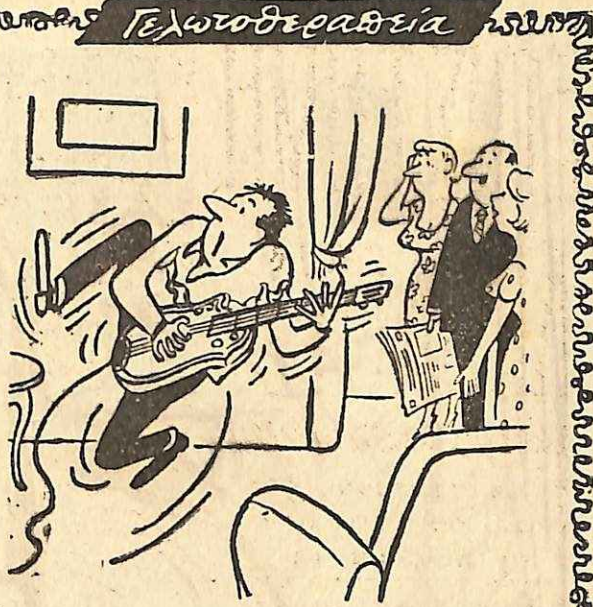
Φρούτα: Τα φρούτα είναι πολύ καλά για τους ρευματοπαθείς. Θά αποφεύγετε, όμως, τα ξυνά. Αν έχετε ευαίσθητο στομάχι, θά προτιμήσετε τις κομπόστες. Οι φρούδες περιέχουν μικρή αναλογία σαλινικού δέσεος και για το λόγο αυτό έχουν αντιρρησιακές ιδιότητες. Πολλά άτομα, ωστόσο, δεν τις ανέχονται (οδυνηρά, έκζεμα κλπ.).

Γλυκά: Επιτρέπονται, έφρονον είναι παρασκευασμένα με νωπά προϊόντα. Θά αποφεύγετε πάντως τις πάστες, που περιέχουν άφρονες λιπαρές ουσίες, αγγύ κλπ. Επίσης τα γλυκά που περιέχουν οινόπνευμα ποτά ή λικέρ.

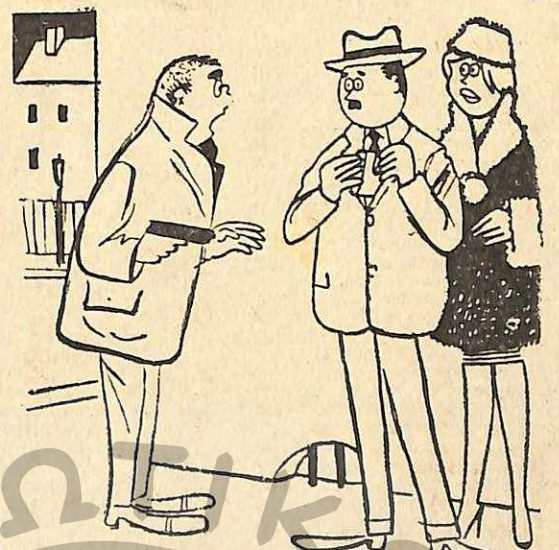
Ποτά: Θά αποφεύγετε τα βαρύνει κρασιά, τη δυνατή μπύρα, τα αρωματικά κρασιά (σαμπάνια), τα οινόπνευμα ποτά και τα λικέρ. Το ελαφρό κρασί και η ελαφρή μπύρα, όμως, δεν απαγορεύονται. Ελάχιστος καφές και τσάι. Αφρονι χυμοί φρούτων και αφηνήματα παντός είδους.

ΤΑ ΤΡΑΚΤΕΡ ΚΑΙ Η ΣΠΟΝΔΥΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Οι Γάλλοι επιστήμονες έμελέτησαν τις παραμορφώσεις του σκελετού, που προκαλούν οι γεωργικές εργασίες. Οι παραμορφώσεις αυτές εξαρτάται από το αν η καλλιέργεια γίνεται με άροτρο ή με τρακτέρ. Οι πρώτες δημιουργούν μια κήρωσι της σπονδυλικής στήλης, μια κήρωσι, όπως είναι το επιστημονικό της όνομα. Αυτή η κήρωσις δημιουργείται βραδύτητα, δεν είναι δύσκολη και δεν προκαλεί αξιοσημειώτες ενόχλησεις. Η εργασία με το τρακτέρ, αντίθετα, λόγω των άροτρον τινακτών, προκαλεί συνεχεις και πολύμορφες μετατοπίσεις των σπονδυλίων, που συνοδεύονται από πόνο σ' όλο το μήκος της σπονδυλικής στήλης. Οι παραμορφώσεις αυτές παρατηρήθηκαν και σε νέους κάτω των 20 χρόνων, που οι γονείς τους τούν χρησιμοποιούν για να οδηγούν το τρακτέρ. Οι Γάλλοι γιατροί μιλούν για μια «ασθένεια του τρακτέρ», που διαδίδεται όλοένα πιο πολύ.

Δε χορεύει, φαίνεται πως η ηλεκτρική κούρα του έκανε βραχυκύκλωμα!

Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά έχω αύριο ένα ροαμμάτι να πληρώσω!

ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΣΚΙΕΡ

Τι να κάνω, αφού δε λέει ακόμη να γίνει...

Ο φακός μας μεταφέρει στην πλαγιά ενός βουνού και μας δείχνει ένα γκρουπ ορειβατών, που αδέξια και με χίλιους κόπους σκαρφαλώνει τα βράχια.
Ανάμεσά τους είναι και η Ρένα, η οποία φαίνεται άποκαμωμένη. Ο Λάκης προσπαθεί να της δώσει κουράγιο και βλέποντας πως τα λόγια δεν πιάνουν τόπο, την πιάνει στο τέλος από το χέρι και αρχίζει να την τραβάει.
Η Εύα και η Μαίρη έρχονται πίσω τους.

Ένας δμῖλος ορειβατών — πραγματικοὶ ορειβάτες αὐτοὶ — περνᾶ πλάι τους καὶ προχωρεῖ μετὰ πολὺ μεγαλειότερη εὐκολία πρὸς τὴν κορυφή. Τραγουδοῦν ἕνα τραγούδι, πού ἀρέσει στὴ Ρένα. Ἐκείνη σταματᾶ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ σιγοψιθυρίζη...
Λάκης (νευριασμένος): Γιά προχωρεῖ σὲ παρακαλῶ... Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸ ριζώμε στὸ τραγούδι...
Οἱ ορειβάτες φτάνουν στὸ μεταξὺ σὲ μιὰ κορυφή καὶ ἀρχίζουν νὰ κραυγάζουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Τί εἶναι;... Τί συμβαίνει; ρωτᾶει ἡ Ρένα.
Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔρχονται οἱ φωνές, γλυστράει καὶ πέφτει...
— Φτάσαμε στὰ 2000 μέτρα... φωνάζει κάποιος ἀπὸ ψηλά.
Ρένα: "Ε, μπράβο μας τότε..."
Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Λάκη συνεχίζει:
— Δὲ μού λές ἐσύ, τὸ ξέρεις πὼς βρισκόμαστε δυὸ χιλιάδες μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μας;

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω... Ἀκουσα πού τὸ εἶπαν.
— Καὶ ἦταν ἀνάγκη ν' ἀνεβούμε ἐδῶ πάνω, γιὰ νὰ βρούμε γαμπρό;
— ὅσος κάμπος δὲ μᾶς ἔφταγε;
Λάκης: Ὅλα τὰ πράγματα θέλουν κόπο.
Ρένα: Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;
Λάκης: Θὰ κατηφορήσουμε μέχρι τὸ τουριστικὸ περίπτερο, γιὰ νὰ περάσουμε ἐκεῖ τὴ νύχτα...
Ρένα: Ἀφοῦ ἦταν νὰ ξανακατεβούμε, τότε γιατί ἀνεβήκαμε;

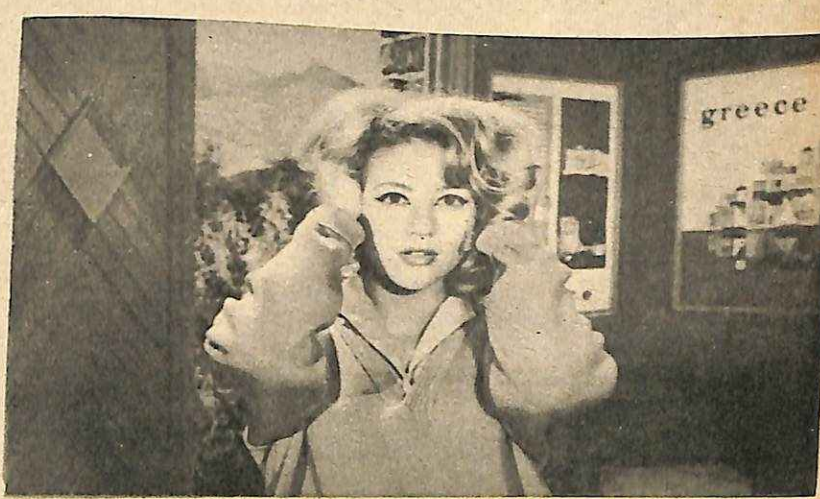
Ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία οἱ «ορειβάτες» μας φτάνουν σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ τουριστικὸ περίπτερο.
Μέσα στὸ περίπτερο αὐτὸ ἐργάζεται ὁ Γιώργος. Τὴ στιγμή δὲ ἐκείνη δίνει πληροφορίες σὲ κάποιον νεοφερμένο ζευγάρι.
— Θὰ μπορούσαμε νὰ μείνουμε ἐδῶ ἀπὸψε, τὸν ρωτᾶει ὁ νεαρός, ἢ εἶναι κομπλὲ;
Γιώργος: Περιμένουμε τὸν ορειβατικὸ δμῖλο Νέας Φιλαδελφείας. Κάνετε λίγη ὑπομονή. Θὰ φροντίσουμε νὰ τακτοποιήθηκε...

Ἐνῶ ὁ Γιώργος συνεχίζει τὴ συζήτηση, μπαίνουν στὴν εἴσοδο οἱ πρώτοι ορειβάτες καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ Λάκης, φανερά κουρασμένος, ἡ Ρένα ἐξαντλημένη, ἡ Εὐα καὶ ἡ Μαίρη. Ὁ Γιώργος δὲν τοὺς βλέπει, γιὰτὶ δὲν κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τους.
Ἀφοῦ τοὺς τακτοποιεῖ κάπως, ὁ ἀρχηγὸς πλησιάζει τὸ γραφεῖο ὑποδοχῆς καὶ λέει στὸ Γιώργο:
— Χαίρετε. Σᾶς εἶχαμε εἰδοποιήσει γιὰ...
Γιώργος: Εἶστε τοῦ ορειβατικοῦ;...

Ἀρσενίου: Μάλιστα... τῆς Νέας Φιλαδελφείας... Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς βολέψετε κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο... Θὰ μείνουμε ξεχωριστὰ οἱ ἄντρες καὶ ξεχωριστὰ οἱ γυναῖκες...
Γιώργος: Θὰ κάνουμε ὅ,τι εἶναι δυνατό νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Οἱ νεοφερμένοι συνεχίζουν τὸ θόρυβο. Ἡ Ρένα ἰδίως, πού ἔχει μπλέξει μετὰ σχοινιά ζητάει ἀπὸ τὸ Λάκη νὰ τὴ βοηθήσει.
Ὁ Γιώργος γυρίζει μιὰ στιγμή πρὸς τὸ μέρος τους... Ἀναγνωρίζει τὸ Λάκη καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ δῇ καὶ τὴν Εὐα...

Ὁ Γιώργος τὰ χάνει... Τὸν βλέπει καὶ ἡ Εὐα, τὰ χάνει κι' ἐκείνη μετὰ τὴ σειρά της... Ἀλληλοκυττάζονται...
Ἐπὶ τοῦ ἔργου συνέρχεται καὶ γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ στοὺς δικούς της τὸ βάσει στὰ πόδια.
Ὁ ἀρχηγὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μιλάει στὸ Γιώργο μὰ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προσέχη τὰ λόγια του, τοῦ ἀπαντᾷ μηχανικά:
— Πὼς εἶπατε;... Ἀ, μάλιστα.
Ἐπὶ τοῦ ἔργου τὸν παραπέμπει σὲ μιὰ συνάδελφό του:

— Δεσποινὶς Ἑλλή, τακτοποιήστε, παρακαλῶ τοὺς κυρίους...
— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ἐκείνη παίρνοντας τὴ θέση του.
Ὁ Γιώργος φεύγει τρέχοντας καὶ καθὼς περνᾶ πλάι ἀπὸ τὸν δμῖλο τῶν ορειβατῶν, πέφτει ἀπάνω στὸ Λάκη καὶ στὴ Μαίρη:
— Λάκης: Σιγά, βρε παιδί μου... Τί τρέχεις ἐτσι;
Κυττάζει ἐρευνητικὰ γύρω του καὶ ρωτᾶει:
— Μὰ πού πήγε ἡ Εὐα;
Ρένα: Θὰ πήγε νὰ χαζέψῃ... Μὰ τί, δεμένες μᾶς θέλεις κοντὰ σου;

Λάκης: Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ εἶναι ἐδῶ... Θὰ χρειαστῇ νὰ δώσουμε τὰ ὀνόματά μας...
Ὁ Λάκης πηγαίνει πρὸς τὴν εἴσοδο καὶ κυττάζει ἔξω... Δὲ βλέπει τὴν Εὐα καὶ βγαίνει σὲ ἀναζήτησή της.
Καθισμένη πρὶν πέρα, πάνω σ' ἕνα βράχο, ἡ Εὐα κλαίει μετὰ λυγμούς.
Ὁ Γιώργος βρίσκεται κοντὰ της.
Γιώργος: Εὐα, ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ...
Εὐα: Φύγε... Δὲ θέλω νὰ μού πῆς τίποτα... Δὲ θέλω...

Γιώργος: Εὐα, τὸ ξέρω ὅτι φταίω, ἀλλὰ σ' ἀγαποῦσα... Σ' ἀγαποῦσα πολὺ καὶ φοβόμουν νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... Θυμᾶσαι τότε, πού σὲ ρώτησα;... Εἶχα σκοπὸ νὰ στὰ πῶ ὅλα, ὥστε ἀπὸ τὴ δική σου ἀπάντησι, φοβήθηκα...
Εὐα: Ἀσε τίς δικαιολογίες... Ἐνας ἄνθρωπος, πού ἀγαπᾷ δὲ μπορεί νὰ λῆη τόσα ψέματα... Εἶσαι ἕνας ἀπατεώνας!...
Ὁ Λάκης ἔχει πλησιάσει καὶ ἀκούει τὰ λόγια της:
— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀπατεώνας; ρωτᾶει.

Ἡ Εὐα ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ Λάκη συνεχεται, σηκώνεται καὶ ῥέχει στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας:
Εὐα: ὦ, Λάκη...
Λάκης: Εὐα, τί συμβαίνει; Ποιὸς εἶναι αὐτός;
Εὐα: Πάμε νὰ φύγουμε, Λάκη... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.
Γιώργος: Κυρίε Λάκη, ἀκούστε με τοῦλάχιστον ἐσεῖς... Τὴν Εὐα ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ...
Λάκης (θυμωμένος): Δὲ θέλω ν' ἀκούω τίποτα... Ἀπατεώνας!...

ΤΗΝ είδα για πρώτη φορά να περνάει μπροστά από τα καγκελά του κήπου μου. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα κι ήταν πολύ χλωμή! Δεν ξέρω γιατί αυτή η γυναίκα μοιζάινε τόσο έντονα. Στάθηκαν με τα μάτια καρφωμένα πάνω της, όπου πέρασε και χάθηκε στην άκρη του δρόμου. Τό βράδυ προσπαθούσα να θυμηθώ με ακρίβεια τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, που είχαν μια σπάνια έκφραση. Ή λεπτή, μά πονεμένη της έκφραση μου έμενε χαραγμένη στη μνήμη.

Είχα αγοράσει σε μια ξορημιά της 'Αντίμα, ένα παλιό σπίτι και το είχα ονομάσει «Λιζέττα» σε ανάμνηση της πολυκαταγμένης μου γυναίκας, που έχασα. Για το σπίτι αυτό ξόδεψα όλες μου τις οικονομίες, όταν όμως τελείωσαν οι έπιπλα, ήμουν εύχρηστος, γιατί μπορούσα στο έργο μου εκείνο άρρογιάλι να ζήσω με τις αναμνήσεις μου, μακριά από τον κόσμο.

Γυρίζοντας από τον τελευταίο πόλεμο, είχα γράψει ένα βιβλίο με τ' απομνημονεύματά μου, που σημείωναν μεγάλη επιτυχία. 'Ο εκδότης μου ζήτησε τότε να γράψω ένα μυθιστόρημα πάνω στο ίδιο θέμα κι' εγώ δέχτηκα πρόθυμα. Μά ή δουλειά αυτή δεν ήταν τόσο εύκολη, όσο τη φαντάστηκα. Τό μυθιστόρημα έγραψα να πιστοποιή μ' ένα σωρό πρόσθετα γεγονότα, που ήθελαν αυτοσυγκέντρωση και φαντασία. Γι' αυτό όταν τελείωσα το σχέδιο του μυθιστορηματός μου, αποφάσισα να κάνω μια μικρή διακοπή για να ξεκουραστώ.

Έτσι, το αυγουστιάτικο εκείνο πρωινό, σέφθηκα να κάνω ένα βάνιο. Φόρεσα, λοιπόν, το μαγιό μου, κάτω από το παντελόνι μου και με γυμνό τον κορμό κατέβηκα τα πέτρινα σκαλιά, που οδηγούσαν στη μικρή πλά, που απλωνόταν ανάμεσα στα βράχια. Στο μέρος αυτό της ακρογιαλίας ή θάλασσα ήταν πάντα φουρτουνησμένη. Τα κύματα έσπαιναν με δύναμη πάνω στα βράχια, που ήταν γεμάτα από φύκια.

Δεν ήταν δύσκολο να πέσης στη θάλασσα. Δύσκολο ήταν κατόπιν να βγής. Στεκόμουν ακίνητος άγναντεύοντας τα θυμωμένα κύματα, όταν μου φάνηκε πως άκουσα ξαφνικά πίσω μου μια φωνή:

— Νάντια!... Νάντια!...
'Η φωνή χάθηκε μέσα στο θόρυβο των κυμάτων. Κιττάξα γύρω μου να δω ποιος φώναξε, μά δεν είδα κανένα. Τη στιγμή όμως, που έκανα να πέσο στον νερό, είδα δεξιά μου τη χλωμή γυναίκα με τα μαύρα. Στεκόταν σαν ένα χάλκινο αγάλμα και κοιτούσε τη θάλασσα, άσηχημη. Δέ φάνηκε καθόλου πως πρόσεξε την παρουσία μου. Έμεινε μερικώς σιωπηλές με τα μάτια καρφωμένα στα κύματα. Έπειτα, γυρίζοντας απότομα, άρχισε ν' ανεβαίνει, κοιραμένη κι' απελασμένη, τα σκαλιά. Τήν ίδια στιγμή μου φάνηκε πως άκούστηκε πάλι βουερί ή ίδια φωνή να την καλή:

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σε μαύρους στοχασμούς...

Αλλά τώρα πιά ή περιέργειά μου να μάθω κάτι γι' αυτήν, είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Όταν ήθε το μεσημέρι ή κορη της μαγιάσας με τα φρούτα, που είχα παραγγείλει, τη ρώτησα:

— Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα με τα μαύρα, που βλέπω συχνά να περνάει από εδώ;

— Μικρή με κίτταξε με απορία...
— Μήπως ξέρω κι' εγώ; Εκείνο που έμαθα είναι πως ή γυναίκα αυτή είναι παράξενη. Είναι δυό βδομάδες που ξαναγύρισε στη βίλλα της, που λέγεται «Δελφίνι». Είχε τρία χρόνια ναρθή...

— Γιατί φοβάει μαύρα;

— Γιατί έχασε τον άντρα της και τό παιδί της σ' ένα τρομερό δυστύχημα, που έγινε στη θάλασσα μπροστά στα μάτια της. 'Ο άντρας της, που προσπαθούσε να μάθι κολήματα στο γιό του, παρασύρθηκε από τα κύματα και πνίγηκε μαζί του.

— Τη δύστηνη! Έχει δικαίωμα να ναι τόσο απελτισμένη... υθίρισα λυπημένα.

Γύρισα στο γραφείο μου κι' έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά. Έγραφα πολλές σελίδες κι' ήμουν τόσο ευθυμικός στο γράψιμο, που δεν πήρα είδησι πως σκοτεινιάσε. Και θά έξακολουθούσα ακόμη να γράφω, αν ο Ντίκ δεν άρχισε τα παρασπονάκια γανγίματά του. Ήταν ή ώρα για τό φαγητό του. Πήγα στην κουζίνα να ετοιμάσω τό βραδυό του, όταν ξαφνικά, είδα κάποιον να περνάει μπροστά από τό παράθυρο. Ήταν ή γυναίκα με τα μαύρα!

Άφησα τον Ντίκ να φάη πρώτα κι' ύστερα τοίγνενα να με ακολουθήσει. Ήμουν πολύ περιέργος να μάθω, γιατί ή Νάντια πήγαινε τη νύχτα να περπατήσει ανάμεσα στους βράχους. Ή γυναίκα αυτή, που είδα τόσο λίγες φορές, με τραβούσε με μια παράξενη γοητεία.

Πήρα τό μονοπάτι, που οδηγούσε στην ακρογιαλία κι' άρχισα να κατεβαίνω τα σκαλιά. Ένα γλωμώ φρεγγάρι έρχοινη τό φως του στο σκοτεινό τοπίο. Μονάχα ο θόρυβος των κυμάτων τάραιε τη μοναξιά της έρημιας. 'Ο Ντίκ, σαν να μάντευε τη σκέψη μου μύριζε τό έδαφος και προχωρούσε. Ξαφνικά σπάθηκε απότομα. Σήκωσε τότε τα μάτια μου κι' είδα έκπληκτος τη Νάντια να στέκεται πάνω σ' ένα βράχο. Τ' άφρισμένα κύματα έφταναν ως τα πόδια της. Κρατήθηκαν για να μη φωνάξω. Ακόμη κι' ο Ντίκ κατάλαβε πως δεν έπρεπε να γανγίσει. Περπατώντας προσεκτικά πάνω στους γλιστερούς βράχους, προσπαθούσα να πλησιάσω στη Νάντια χωρίς να με καταλάβει.

Έννοιωθα την έπιθυμία να πάω κοντά της, σαν νάχε ανάγκη από την προστασία μου.

Ή Νάντια δεν είχε ακόμα νοιώσει την πα-

ροσύνα μου. Ήταν ακίνητη με τα μάτια καρφωμένα στην ταραγμένη θάλασσα. Κι' εγώ ήμουν τόσο κοντά της, που αν άπλωνα τό χέρι μου θά μπορούσα να την άγγίξω. Ωστόσο, πρόσεθα πολύ να μην κάνω ούτε τό παραμικρό θόρυβο. Φοβόμουν μην ξαφνιαστή και χάσει την ίσορροπία της. Μά κι' εγώ δεν στεκόμουν καλά, ίσορροπία της. 'Ο βράχος ήταν γλιστερός εκεί όπου παραμικρό παραπάτημα μπορούσε ρος και τό παραμικρό παραπάτημα μπορούσε να με ρίξει στη θάλασσα. Σπάθηκαν έτσι άσκητη ώρα και την κίτταξα σαν μαγεμένος.

Ξαφνικά, ένα δυνατό φύσημα του άέρα μ' έκανε να γλιστρήσω και χωρίς να τό θέλω μου έξφυγε μία μικρή κραυγή. Ή Νάντια μ' άκουσε και γύρισε τό κεφάλι της τρομαγμένη. Για πρώτη φορά τότε είδα καθαρά τό πρόσωπό της. Ήταν ένα πρόσωπο κατάχλωμο με αποτυπωμένα τα ίχνη του πόνου. Τη στιγμή αυτή με κωρίεψε ένας φόβος. Φοβόμουν γι' αυτήν και για τον εαυτό μου. 'Όσον καιρό άδιαφορούσα για τό θάνατο, ο θάνατος δεν με τρώμαζε. Τώρα όμως που κάποια έλλίδα ζέστανε την καρδιά μου και που βροσκόμενι μπροστά σε μία γυναίκα, πιδ μόνη από μένα, που είχε ζήσει μία τραγωδία πιδ μεγάλη από τη δική μου, δεν ήθελα να πεθάνω...

— Όσο έπρεπε, έστω και με κίνδυνο της ζωής μου, να παίξω τό ρόλο μου. Ήθελα να τη συγκινήσω. Να την κάνω να ενδιαφερθή για μένα. Χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, άφησα τό σώμα μου να πέση στη θάλασσα, φωνάζοντας συγχρόνως:

— Βοήθεια!...

Ή Νάντια έννοιωσε τον κίνδυνο κι' άρχισε να ουρλιάζει τόσο δυνατά, που ή φωνή του σκέπαζε τό θόρυβο των κυμάτων. Ή Νάντια είχε σπρώξει ψηλά τα χέρια της και στο πρόσωπό της αποτυπώθηκε ή άγωνία. Στο μεταξυ κρατιόμουν από την άκρη του βράχου κι' άπλωνα τ' άλλο μου χέρι σ' αυτήν.

Τότε στο άπλανές βλέμμα της λυπημένης γυναίκας φάνηκε ένα καινούριο, ένα άσχημο στο φως. Με μία ζωηρή κίνησι γονάτισε και μού άπλωσε τό χέρι της. Βρισκόμουν όμως σ' άσχημη θέσι και δε μπορούσα να τό φτάσω. Πέρασα στιγμές άγωνίας, όπου στο τέλος, έκαμια με σήκωσε και με πλησίασε σ' αυτήν. Τότε πιάστηκα από τό χέρι της. Τα δάχτυλά της μ' έσφιξαν μ' άπίστευτη δύναμη. Τότερα από λίγες στιγμές βρισκόμουν πάνω στο βράχο δίπλα της.

— Εύχαριστώ, της είπα μ' άγνή φωνή.

— Θέλατε να αυτοκτονήσετε, δεν είν' έτσι; με ρώτησε με φωνή, που έτρεμε. Δεν πρέπει όμως... Δεν έχετε τό δικαίωμα...

Δεν της άπάντησα. Έτσι νόμιζα ότι τη βοηθούσα να πιστέψη ότι ήθελα ν' αυτοκτονήσω, κι' ότι την τελευταία στιγμή τό μεπάνοιψα.

— Έλάτε, άς μη στεκόμαστε εδώ, μούπε ή Νάντια, με σιγανή, αλλά σταθερή φωνή.

Τρέμοντας από τό κρύο, άρχισα ν' ανεβαίνω τα σκαλιά. 'Ο Ντίκ έγλειψε τα χέρια μου δλόχαρος δίπλα μου. Όταν φτάσαμε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου, γύρισα κι' είπα στη Νάντια:

— Θέλετε να μπήτε μία στιγμή, για να πάρετε κάτι;

Με ακολουθούσε χωρίς να πη λέξι. Τήν έβαλα να ξαπλώσει σε μία πολυθρόνα, κι' εγώ πήγα στο δωμάτιό μου ν' αλλάξω. Όταν γύρισα δέχτηκε τό ποτό που της πρόσφερα. Τότερα, ξαφνικά κι' άπροσδόκητα, σφίχτηκε στην άγκαλιά μου κι' άκούμπησε τό κεφάλι της στο στήθος μου, σαν να γύρισε προστασία. Δεν έστίθος ώρα μείναμε έτσι, όταν όμως σήκωσε τό κεφάλι της, τα βλέμματά μας συναντήθηκαν:

— Γιατί θέλατε να φύγετε από τη ζωή; με ρώτησε ξαφνικά. Θέλω να τό μάθω. Έχει μεγάλη σημασία για μένα...

— Βαρέθηκα... Είμαι τόσο μόνος!... της άπάντησα.

Ναι, είναι αυτό που φαντάστηκα! Ή μοναξιά είναι φοβερή! Είναι ακόμη πιδ φοβερή, όταν μας βασανίζει, ύστερ' από μία ετυχιμένη περίοδο της ζωής μας.

Μας ένωσε ή δυστυχία

— Νάντια!... Νάντια!...
— Ίσως τη φώναζε κάποιος από τό σπίτι της.

Ή Νάντια, τό λευκόσκαλό μου, με κίτταζε μονομιάζοντας. Ήθελε να το άνοιξω την καγκελλάτορτα του κήπου, για να πάη να κάνει κι' αυτός τό βάνιο του. 'Ο Ντίκ ήταν ο μοναδικός μου σύντροφος, ο τελευταίος δεσμός που μου έμενε με τα περασμένα...

— Φρόνιμα, Ντίκ! το φώναξα, καθώς έμεινος έφαινε σαν βολίδα από την καγκελλάτορτα, που το άνοιξα. Τι περίεργο όμως! Σε λίγο τό σκαλί στάθηκε απότομα κι' άρχισε να γανγίσει παράξενα.

Έτρεξα να δω τί συμβαίνει και ή έκπληξή μου ήταν μεγάλη, όταν είδα τη Νάντια να στέκεται φοβισμένη μπροστά στο ζωο, που της έφραζε τό δρόμο.

— Ήσυχα, Ντίκ! το φώναξα και πάλι. Και τό άνάγκασα να παραιμώσι.

Ώστερα γυρίζοντας είπα στη μαυροφόρα:

— Μη φοβάστε, κυρία, δε θά σας πωράξουν... Εκείνη συνέχισε τό δρόμο της, χωρίς να μου άπαντήσει. Ή σιωπή της δεν μ' έθιξε. «Ίσως, σκέφθηκα, να μη με είχε προσέξει καθόλου». Είχε τό βλέμμα ανθρώπου ευθυμικού

ρουσία μου. Ήταν ακίνητη με τα μάτια καρφωμένα στην ταραγμένη θάλασσα. Κι' εγώ ήμουν τόσο κοντά της, που αν άπλωνα τό χέρι μου θά μπορούσα να την άγγίξω. Ωστόσο, πρόσεθα πολύ να μην κάνω ούτε τό παραμικρό θόρυβο. Φοβόμουν μην ξαφνιαστή και χάσει την ίσορροπία της. Μά κι' εγώ δεν στεκόμουν καλά, ίσορροπία της. 'Ο βράχος ήταν γλιστερός εκεί όπου παραμικρό παραπάτημα μπορούσε ρος και τό παραμικρό παραπάτημα μπορούσε να με ρίξει στη θάλασσα. Σπάθηκαν έτσι άσκητη ώρα και την κίτταξα σαν μαγεμένος.

Ξαφνικά, ένα δυνατό φύσημα του άέρα μ' έκανε να γλιστρήσω και χωρίς να τό θέλω μου έξφυγε μία μικρή κραυγή. Ή Νάντια μ' άκουσε και γύρισε τό κεφάλι της τρομαγμένη. Για πρώτη φορά τότε είδα καθαρά τό πρόσωπό της. Ήταν ένα πρόσωπο κατάχλωμο με αποτυπωμένα τα ίχνη του πόνου. Τη στιγμή αυτή με κωρίεψε ένας φόβος. Φοβόμουν γι' αυτήν και για τον εαυτό μου. 'Όσον καιρό άδιαφορούσα για τό θάνατο, ο θάνατος δεν με τρώμαζε. Τώρα όμως που κάποια έλλίδα ζέστανε την καρδιά μου και που βροσκόμενι μπροστά σε μία γυναίκα, πιδ μόνη από μένα, που είχε ζήσει μία τραγωδία πιδ μεγάλη από τη δική μου, δεν ήθελα να πεθάνω...

Χωρίς να τό καταλάβουμε, βρεθήκαμε άγκαλιασμένοι...

λος και μακριά. 'Όμως ήμουν βέβαιος πως θάαρχόταν μία μέρα, όπου ο πόνος θά έβρινε μέσα στην καρδιά της Νάντιας. Και την ήμερα αυτή πασιμένοι χέρι με χέρι, θά ξαναβρίσκαμε μαζί τό δρόμο της ευτυχίας.

Τήν άλλη μέρα πήγα στη βίλλα της. Μόλις με είδε από μακριά, έτρεξε να με προύπαντήσει. Φορούσε ένα ανοιχτόχρωμο φόρεμα, που τόνιζε τό έξαλομο κορμ της. Τα μάτια της λαμποκοπούσαν από ευτυχία. Είχε γίνει κόλας άλλος άνθρωπος, μία γυναίκα που είχε αποκτήσει θάρρος και έμπιστοσύνη στη ζωή. Χωρίς να τό καταλάβουμε, βρεθήκαμε άγκαλιασμένοι. Τα δικάσμένα γι' άγάπη χείλη μας ένώθησαν σ' ένα άπείλεωτο φιλή...

— Είμαι ευτυχισμένη που ήθελες! μου είπε. Με πήρε από τό χέρι και με δόνησε στο σπίτι. Μόλις μπήκαμε μέσα, έτρεξε κι' άνοιξε τα κατάλευκα παράθυρα. Ένας χείμαρρος άπό φως, έβουσε τό σπίτι και τόκανε μονομιάς έσπιδό, χαρούμενο. Τήν ίδια στιγμή μία μεταμόρφωση έγινε μέσα μου. Αισθανθήκα πως τό σπίτι αυτό ήταν δικό μου και πως με περιμενε. Τήν έπιασα από τα χέρια και κυττάζοντας την στα μάτια της είπα:

— Αγαπημένη μου, πάμε να μου δείξεις όλα τα δωμάτια του σπιτιού μας!...

Από δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της. Και πασιμένοι χέρι με χέρι πήγαμε να συναντήσουμε την ευτυχία.

ZAN PENO

ΠΩΣ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΤΕ ΠΟΛΥ!...

ΕΧΟΥΝ περάσει τρία χρόνια, από την ημέρα, που ο Έντυ Φίσερ εγκατέλειψε τη Ντέμπυ Ρέινολντς και, στο μεταξύ, το πεπρωμένο τον πλήρωσε με το ίδιο νόμισμα. Για τρία χρόνια, η Ντέμπυ σώπαινε και μόνο τώρα βγαίνει από την άσιωπη σιωπή της, όχι για να μιλήσει εναντίον του Έντυ, αλλά για να διηγηθεί το συζυγικό της ατύχημα και να προσφέρει στις αναγνώστριες ένα είδος έγχειριδίου συμβουλών, που θα μπορούσε να πάρη τον τίτλο: «Πώς θα λησμονήσετε ένα σύζυγο, που αγαπούσατε πολύ».

Φυσικά, το έγχειρίδιο αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στους άντρες και, επομένως, ακόμη και στον ίδιο το Φίσερ, που η Λίζ Τάιηλορ τον εγκατέλειψε με τον ίδιο τρόπο, που εκείνος είχε εγκαταλείψει τη Ντέμπυ και τα δυο παιδιά τους, την Κάρι και τον Τόντ.

Οι συμβουλές της Ντέμπυ, που την 1η Απριλίου θα συμπληρώσει τα τριαντάενα χρόνια της, περιλαμβάνονται σ' ένα βιβλίο, που γράφτηκε με τη συνεργασία του δημοσιογράφου Μπαμπ Τόμας και που τιτλοφορείται «Αν το ήξερα τότε...».

Η ιστορία είναι γεμάτη από συζυγικά τρίγωνα, αλλά, το δράμα της Ντέμπυ Ρέινολντς, είχε συνταράξει ακόμη κι εκείνους, που ήταν συνηθισμένοι από τα σκάνδαλα του Χόλλυγουντ. Ο γάμος του ζεύγους Φίσερ είχε γίνει το 1955 και, για τρία χρόνια, ο Έντυ και η Ντέμπυ είχαν θεωρηθεί το «ιδανικό ζευγάρι», «οι δυο καρδιές, που είχαν γίνει η μία για την άλλη», «το αντρόγυνο, που ήταν αρκετό να δής από κοντά την ευτυχία του, για να συνθηκολογήσει με τη ζωή»...

Η «ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ»

Όταν έγινε γνωστό το τραγικό αεροπορικό δυστύχημα, που στοίχισε τη ζωή στο Μάικ Τόντ, το 1958, ο Έντυ και η Ντέμπυ ήταν οι πρώτοι, που έτρεξαν κοντά στην απελπισμένη χήρα. Ήταν οι πρώτοι, όχι μόνο επειδή ο Μάικ ήταν νονός του μικρού γιου τους, του Τόντ, αλλά και γιατί η Ντέμπυ ήταν ελκρινά αφοσιωμένη στη Λίζ και ήταν έτοιμη να κάνει ο,τιδήποτε γι' αυτήν.

Η Λίζ φαινόταν δυστυχισμένη και ανυπεράσπιστη, στις μέρες που ακολουθούσαν τον τραγικό θάνατο του τρίτου συζύγου της. Μάλλον από δυο έβδομάδες, η σοβαρή κρίση πέρασε, χωρίς στίς αφοσιωμένες περιποιήσεις των Φίσερ. Και τότε η «ανυπεράσπιστη» χήρα, ξεχνώντας την ευγνωμοσύνη, που χρωστούσε στη Ντέμπυ, κύτταξε γύρω της με τα θαυμάσια μενεξεδιά μάτια της και συλλογίστηκε, ότι έπρεπε να βρή αμέσως μια ουσιαστικότερη παρηγοριά κοντά σ' έναν άντρα. Κι' επειδή ο άντρας, που βοσκοταν εκείνες τις μέρες περισσότερο κοντά της ήταν ο Έντυ, δε δίστασε να ρίξει τα δίχτυα της σ' αυτόν.

Ή διάσημη στάρ Ντέμπυ Ρέινολντς, που την εγκατέλειψε πριν τρία χρόνια ο Έντυ Φίσερ, έγραψε ένα βιβλίο για τις γυναίκες που, όπως αυτή, έχουν εγκαταλειφθεί από τους συζύγους τους

Δε χρειάστηκε να κουραστή πολύ για να το πετύχει — διαφορετικά, τι αξία θα είχε η πολυθρύλητη γοητεία της; Λίγες μέρες αργότερα, έμπαινε σά σιφονάς ανάμεσα στις «δυο καρδιές, που ήταν φτιασμένες η μία για την άλλη» κι' «έκλεβε» την καρδιά και το μυαλό του Έντυ. Ακριβώς, εκείνες τις μέρες, ένας φοβερός κυκλώνας σάρωνε τις άκτες της Φλώριδας και οι μετεωρολόγοι τον ανόμισαν «Ελίζαμπεθ».

Ξετρελλαμένος από τον έρωτα της ωραίας Λίζ, ο Έντυ δε δίστασε να ομολογήσει στη Ντέμπυ με συντηρημένο ύφος:

— Είμαι έρωτευμένος με τη Λίζ! Δε μπορώ να ζωω χωρίς αυτήν. Σε παρακαλώ, δείξε κατανόηση και πρόσχε τα παιδιά...

ΗΜΕΡΕΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Για ένα μήνα, η Ντέμπυ Ρέινολντς, έμεινε κλεισμένη στο σπίτι τους και μόνο ύστερα από μεγάλη επίμονη, οι δημοσιογράφοι κατώρθωσαν να μάθουν την αλήθεια από την καμωμένα της. Ή νεαρή στάρ ήταν απελπισμένη και περνούσε τον καιρό της, μέρα και νύχτα, καθισμένη κοντά στο τηλέφωνο, με τη μάταιη ελπίδα, ότι ο Έντυ θα της τηλεφωνούσε, για να της ζητήσει συγγνώμη, για να της πη, ότι ξαναγύριζε κοντά της... Μά, αντί για το Φίσερ, παρουσιάστηκε ένας δικηγόρος, που την πληροφορήσε, ότι ο σύζυγός της είχε ζητήσει διαζύγιο από το Λας Βέγκας.

Η Λίζ Τάιηλορ δεν ήθελε να περιμένει. Βιαζόταν να παντρευτεί τον άντρα, που, όπως έλεγε, ήταν εκείνος που περιμένε πάντα στη ζωή της.

Ενώ η Ντέμπυ Ρέινολντς ζούσε μέρες απελπισίας και πόνου στο σπίτι της, οι διαφημιστές του νέου ζεύγους Φίσερ, προσπαθούσαν να διαδόσουν, ότι η Ντέμπυ έπαιζε την κωμωδία του θύματος, για να εκμεταλλευθεί το συζυγικό της ατύχημα και να πετύχει πιά ικανοποιητικά συμβόλαια από τους παραγωγούς...

Στο βιβλίο της, λοιπόν, η Ντέμπυ διατηρεί την αξιοπρέπεια, που τη δέκρινε άδωκα και τη στιγμή της πραγμασίας της και δεν αναφέρει καθόλου ούτε τον Έντυ, ούτε τη Λίζ.

«Μια μέρα, η ζωή μπορεί ν' αλλάξει — γράφει συγκεκριμένα. Ο σύζυγός σου μπορεί να σε έγ-

καταλείψει. Αν συμβεί αυτό, ίσως επιθυμήσεις να πεθάνεις. Μά εγώ είχα ένα θαυμάσιο λόγο, για να ξεακολουθήσω να ζω: Τα παιδιά μου!

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

«Έχω λάβει πολλά γράμματα από γυναίκες, που βρέθηκαν στη θέση μου και που με ρωτούν πώς κατώρθωσα να ξεπεράσω αυτή την κρίση.

«Νά η απάντησι που τους δίνα: Μια μέρα, θα ξυπνήσετε ίσως και θα βρεθείτε σε μια ζωή, που θα είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη, που ζήσατε μέχρι την προηγούμενη μέρα. Θά είναι μια ζωή, που δε θα σας άρεση, αλλά που θα πρέπει να τη συνηθίσετε, με κάθε τρόπο.

«Προσπαθήστε να βυθισθείτε σε πολλές ασχολίες, για να κατορθώσετε να μη σκέπτεσθε. Κάθε στιγμή της ημέρας, πρέπει να είσαστε απασχολημένη, καθώς κι' ένα μεγάλο μέρος της νύχτας, γιατί, ασφαλώς, δε θα κατορθώσετε να κοιμηθείτε.

«Αν είσθε τυχερές κι' έχετε κιάλας μια δουλειά, εργασθείτε τριπλά, μέχρι να ξεαντληθείτε. Αυτό θα σας βοηθήσει να μη σκέπτεσθε αδιάκοπα «έκείνον».

«Σε τέτοιες περιπτώσεις, προσπαθεί κανείς να σκεφθεί λογικά, αλλά δεν το κατορθώνει.

«Οι σκέψεις σας, τ' αίσθηματά σας, έχουν γίνει άνω-κάτω και δε μπορείτε να υποφέρετε ούτε τον ίδιο τον εαυτό σας. Προσπαθήστε να αντιδράσετε. Είναι το μόνο σωστό, που πρέπει να κάνετε. Νοιώθετε πώς είσαστε πληγωμένες, ταπεινωμένες και το μόνο, που επιθυμείτε είναι να πληγώσετε, να ταπεινώσετε κι' εσείς. Μόνο αργότερα θα καταλάβετε, ότι φερθήκατε σαν άπειρα κοριτσάκια...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΗΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ

«Πρέπει να είσθε δυνατές και δεν είσθε — ξεακολουθεί η Ντέμπυ στο βιβλίο της. Πρέπει να έχετε κατανόηση, μα δεν το κατορθώνετε. Πρέπει να είσθε χαριτωμένες, ευγενικές και, αντίθετα, μισείτε όλους και όλα, εκτός από τα παιδιά σας. Δε θέλετε τη ζωή, που ζήτε, αλλά και δε μπορείτε να κάνετε τίποτα, για να ξεφύγετε απ' αυτήν.

«Η πίστι στο Θεό, σ' αυτές τις περιπτώσεις, μπορεί να σας

δώσει τη δύναμη, από την οποία έχετε ανάγκη. Ανοίξτε τη Βίβλο. Τα λόγια της αγάπης και της συγγνώμης είναι εκεί, σε κάθε σελίδα. Πρέπει να θεωρήσετε νεκρή τη ζωή, που ζήσατε με το σύζυγο, που σας εγκατέλειψε. Αν εκείνος ξεακολουθή να βρίσκεται στη μνήμη σας, η θύμισή του δεν είναι δυνατός παρά να σας βασανίζει και να σας κάνει να υποφέρετε περισσότερο. Πρέπει ν' αποφορτίσετε να πητε στον εαυτό σας, ότι εκείνος δεν άποτέλει πιά μέρος της ζωής σας, ότι είναι ένα κεφάλαιο, που έκλεισε, που τελείωσε».

Σ' αυτό το σημείο, η Ντέμπυ Ρέινολντς προχωρεί σε μερικές συγκρίσεις ανάμεσα στη ζωή μιας οποιασδήποτε γυναίκας και στη ζωή μιας ήθοποιου και εξηγεί, ότι η ζωή της δεύτερης, όταν θα εγκαταλειφθεί, γίνεται πολύ πιο δύσκολη, γιατί οι εφημερίδες ασχολούνται με το δράμα της, δημοσιεύουν τις φωτογραφίες του άπιστου, την αναγκάζουν να παρακολουθή, με τα ίδια της τα μάτια, την ευτυχία του κοντά στην «άλλη» γυναίκα. «Όλα αυτά είναι φυσικό να ξαναματώνουν την πληγή της καρδιάς της και να μην την αφήνουν να ξεχάσει. Ένώ, μια άλλη γυναίκα, μπορεί θαυμάσια να κοιματίσσει όλες τις φωτογραφίες του άπιστου ή να τις φυλάξει στο βάθος κάποιου μπαρούλου, ν' αλλάξει σπίτι και γειτονιά, να πάει να μιλάει και να μην ακούει πιά να μιλούν γι' αυτόν.

«Οι χειρότεροι μήνες είναι οι πρώτοι, ξεακολουθεί η Ντέμπυ. Δεν ξέρετε πώς να ζήσετε, κι' αν θα ξεακολουθήσετε να ζήτε. Ένας μήνας φαίνεται ατέλειωτος, σαν ένας χρόνος. Σε κάθε στιγμή, προσπαθήστε να καταστρέψετε μέσα σας τη μορφή του άντρα, που αγαπήσατε και να σβύσετε τον έρωτα, που ξεακολουθείτε να νοιώθετε γι' αυτόν. Πώς όμως σβύνεται ο έρωτας; Είναι δύσκολο, αλλά μπορείτε να το κά-

πορθώσετε. Κάνετε το εξής: Προσπαθήστε να μισήσετε το σύζυγο, που έφυγε. Στις στιγμές, που, αναγκαστικά, θα γυρίση στη μνήμη σας, φροντίστε να θυμάστε μόνο τις ασχημίες πλευρές του. Σιγά-σιγά, η μορφή του θ' αρχίση να χλωμιάζει και θα γυρίση στη σκέψη σας όλο και πιο σπασμένη. Αν δεν κάνετε έτσι, θα ξεακολουθήσετε να βασανίζεσθε, αδιάκοπα, για πολύ καιρό.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

«Όχι τ'όχι ή εννιά μήνες μετά το χωρισμό, θα ανακαλύψετε εκπλήκτες, ότι οι μέρες σας ξαναρχίζουν να περνούν γρήγορα, ότι οι νύχτες σας γίνονται πιο ήσυχες και, ξαφνικά, κάποιο ωραίο πρωί, κυττάζοντας έξω από το παράθυρο, θα αντιληφθείτε, ότι ο ουρανός είναι υπέροχος! Αυτό είναι το πρώτο ευχάριστο σημάδι, γιατί σημαίνει, ότι αρχίσατε να ξεχνάτε».

Πιο κάτω, υπάρχει ένα μικρό βέλος, για τον πρώην σύζυγό της, με αιχμή αρκετά σουβλερή:

«Δεν αποκλείεται, ακόμη, να είσθε πραγματικά τυχερές και να βρείτε ευκολότερα τη λησμονιά, επειδή θα σας βοηθήσει εκείνος. Τα λόγια του, η συμπεριφορά του, οι πράξεις του, που θα ακολουθήσουν μετά το χωρισμό σας και που εσείς θα έχετε την ευκαιρία να παρακολουθήτε σ' αθεατής και να κρίνετε αντικειμενικά, δεν αποκλείεται να σας βοηθήσουν πολύ, πάρα πολύ, να τον σβύσετε από τη μνήμη σας και να τον ξεριζώσετε από την καρδιά σας».

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι αυτό το «κεντρί» αφορά τον Έντυ, που η Ντέμπυ δεν τον αναφέρει καθόρα.

Η περίοδος, που απαιτείται, για να λησμονηθεί ένας αγαπημένος, αλλά άπιστος σύζυγος, είναι, κατά τη γνώμη της Ντέμπυ, ένας έως ενάμισος χρόνος. Ύστερα απ' αυτό το χρονικό διάστη-

Η Ντέμπυ Ρέινολντς, μαζί με τα δυο παιδιά της, που γεννήθηκαν από το γάμο της με τον Έντυ Φίσερ, την Κάρι Φράνς και τον Τόντ Έμμανουέλ.

μα, η άτυχη σύζυγος, ξεαφρονμένη πιά από την απελπισία κι' από τις πονεμένες αναμνήσεις, θα έχει ξεαφορή τον εαυτό της και θα μπορεί να δεχτεί ένα ραντεβού από άλλον άντρα. Η ίδια η Ντέμπυ παραδέχεται, ότι δέχτηκε ένα τέτοιο ραντεβού — ενάμισο χρόνο μετά την εγκατάλειψή της — με δυσάρεστα, αλλά και με ευγνωμοσύνη.

«Σ' ένα ή ενάμισο χρόνο, η πληγή έχει κλείσει σχεδόν, μα μένει η δυσπιστία για τους άντρες και ιδιαίτερα για τους νέους. Αυτόματα, προτιμάς έναν άντρα ώριμο, που προσφέρει μεγαλύτερη εγγύηση για το μέλλον».

Αυτή τη συμβουλή η Ντέμπυ την τήρησε η ίδια, κατά γράμμα. Δυόμισο χρόνια σχεδόν μετά τη φυγή του Έντυ, παντρεύτηκε έναν πλούσιο βιομήχανο υποδηματοποιίας, έναν πραγματικό «βασιλιά των παπουτσιών», που είναι δεκαοχτώ χρόνια μεγαλύτερος απ' αυτήν, το Χάρρυ Κάρλ.

ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΝΑΡΗΑΣΤΟ...

Έκτος απ' αυτές τις συμβουλές εναντίον της ερωτικής απελπισίας, η Ντέμπυ Ρέινολντς διατυπώνει στο βιβλίο της τη γνώμη της για το πώς πρέπει να ντυνεται και να φέρεται μια ερωτευμένη σύζυγος, που θέλει να συγκρατήσει το ενδιαφέρον του άντρα της και πώς η γυναίκα, που μαθαίνει, ότι ο σύζυγός της την απατά και που θέλει να τον ξεαφορή κοντά της. Στο τέλος του βιβλίου της, αντιμετωπίζει και το πρόβλημα των πρώτων ερωτικών σχέσεων των νέων.

Η Ντέμπυ Ρέινολντς γεννήθηκε στο Έλ Πάσο του Τέξας. Ο πατέρας της ήταν ένας άπλος ευλοινός και ανέθρεψε τα παιδιά του με δυσκολία, αλλά και αξιοπρέπεια. Στο βιβλίο της, η Ντέμπυ αναφέρει συχνά τη φτωχική καταγωγή της.

Η ήθοποιος-συγγραφέας άφι-ρώνει το βιβλίο της στις κοπέλες, που είναι κάτω από τα είκοσι χρόνια. Αλλά το βιβλίο αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στις μητέρες, που δε μπορούν να καταλάβουν τα προβλήματα των παιδιών τους. Όσο για τις «υνταγές της λησμονιάς», αυτές είναι χρήσιμες για γυναίκες και άντρες κάθε ηλικίας.

Έτσι, το βιβλίο της φαίνεται, ότι θα γίνει ανάγνωστο στους προσεχείς μήνες. Η επίσημη παρουσίασή του έγινε πριν από μερικές μέρες, στο σπίτι της ήθοποιου, στο Μπέντερλν Χίλς. Η Ντέμπυ άφιέρωσε μερικά αντίτυπα στους φίλους της. Δεν ξέρουμε αν είναι αντίτυπο με το αυτό-γραφό της, προοριζόταν για τον Έντυ Φίσερ κι' ένα άλλο για την Έλίζαμπεθ Τάιηλορ. Εκείνος, το χρειάζεται τώρα. Η Λίζ ίσως το χρειαστεί στο μέλλον...

Νέα Υόρκη 1958. Ένα τουλάχιστον άγκάλιασμα: Ο Έντυ Φίσερ και η Ντέμπυ Ρέινολντς, όταν αποτελούσαν το ιδανικό αντρόγυνο του αμερικανικού κινηματογράφου.

Χόλλυγουντ 1960. Η Ντέμπυ Ρέινολντς και ο δευτερός σύζυγός της Χάρρυ Κάρλ, βαδίζοντας βιομήχανος παπουτσιών. Ο Χάρρυ, που είναι 49 χρόνων, βρίσκεται στον τρίτο γάμο του και έχει γίνει κιάλας παπουδών.

Η πρώτη αναγνωρισμένη Σχολή Κομμωτών στην Ελλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, με τη μεγάλη πείρα και τις υποτροφίες σε 13 σπουδαστές της επίσημης, εξασφαλίζει άρτια εκπαίδευση.

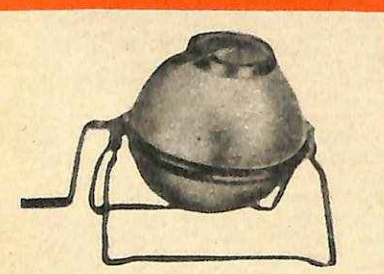
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Τεχνικός Δ) της Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ. Εγγραφαί καθ' όλο το έτος. Διάρκεια φοίτησης: 'Εξάμηνος. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τρικούπη 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώτου 144. Θ) ΝΙΚΗ — Τσιμισκή 61.

Μεγάλη εύκαιρία να αποκτήσετε το καλύτερο αυτόματο ηλεκτρικό σίδερο GENERAL ELECTRIC

ΕΚΘΕΣΙΣ: GENERAL ELECTRIC ΠΑΡΗΓΟΡΟΠΟΥ 9 (Πλ. Κλαυδίου) Τηλ. 237.001

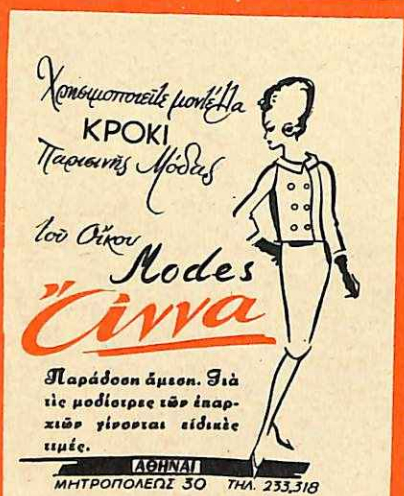
Το χειροκίνητο πλυντήριο ΚΑΜΟΜΕ είναι το επαναστατικότερο της εποχής μας. Πλένει όλα τα είδη και τα μεγέθη των ρούχων μέσα σ' ένα λεπτό, είναι φθινό — στοιχίζει μόνο 1.200 δρχ. — είναι ελαφρό, ακίνδυνο εύκολο στη μεταφορά, δεν καταλαμβάνει πολύ χώρο. ΤΟ ΚΑΜΟΜΕ είναι απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριού. Διαρκής έκθεση: Κατάστημα ΚΑΜΟΜΕ. Βεραν. ζέρου αριθ. 13.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ
Το σπίτι σας το έχτισε ο μηχανικός, έπειτα όμως με τα έπιπλα που θα το έβαλετε θα το φτιάξετε αληθινά. Γιατί ένα σαλόνι, μία τραπεζαρία, μία κρεβατοκάμαρα από την επιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θα το κάνουν πραγματικό άρτιο. Τα έπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ έχουν στερεότητα, άνεση, πολυτέλεια και τις καλύτερες τιμές. Διαρκής έκθεση: Αίθου 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μία επίσκεψη θα σας πείσει.

Στο ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ, Στο δ' Αρσάκειου 12, κάθε κομψή 'Αθηναία θα βρήκε μαζί με τα θαυμάσια έτοιμα φορέματα, παλτά, τσιγιέρ, πλεκτά και ωραιότατα μοντέρνα έσώρουχα, κάλτσες, μαντήλια και γάντια. ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ προσφέρει πάντοτε στις γυναίκες, τα πιο μοντέρνα έτοιμα ενδύματα και έσώρουχα στις καλύτερες τιμές.

Τήν ώρα που είστε έτοιμη για να θηήτε έξω, εφαιρικά το φερμουάρ μαγκώνει. 'Η ζωή είναι αφορητή, λέτε, και δικαίως. Μά τώρα με το φερμουάρ νάλλου ΦΕΡΛΟΝ, η ζωή είναι ωραία. Γιατί το φερμουάρ νάλλου FERLON δεν μαγκώνει ποτέ και δεν σας άργει στα ραντεβού σας, είναι εδύλυστο, λεπτότατο, άδραστο και σε όλους τους χρωματισμούς. Προσοχή στην κορδέλλα να γράφει τη λέξη FERLON.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ
Όλα τα είδη που χρησιμοποιείτε θα τα βρήτε στο
ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ
Αγίου Κων(νου) 4
Ομόνοια
Τιμαί Εργοστασίου
Είδη κομμωτηρίου
Δάφνη

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΓΑΜΩΝ

Οι σκόπελοι, που αντιμετωπίζουν τα ανδρόγυνα

Η άποτυχία ενός μεγάλου αριθμού των σημερινών γάμων είναι ένα από τα χαρακτηριστικά φαινόμενα της εποχής μας. 'Αλλ' εδώ πρέπει να κάνουμε μια διευκρίνιση. Οι γάμοι δεν ήταν περισσότερο επιτυχημένοι άλλοτε. 'Αλλά σπανίως κατέληγαν σε διαζύγιο. Οι άνθρωποι προτιμούσαν να κρύψουν την απογοήτευσή τους, παρά να τη φανερώσουν. Σήμερα, όμως, συμβαίνει το αντίθετο. Τα αντρώγυνα χωρίζουν με το παραμικρό. 'Ο αριθμός των διαζυγίων, που αυξάνει ολοένα, μάς κάνει, λοιπόν, να καταλαβαίνουμε πως πολλοί από τους σημερινούς γάμους δεν είναι επιτυχημένοι.

'Αλλά ποιοι είναι οι λόγοι της άποτυχίας των σημερινών γάμων; 'Ας τους δούμε με τη συχνότητα που παρουσιάζουν, όπως προκύπτει από μια έρευνα σε διεθνή κλίμακα που διεξήχθη τελευταία από το άγγλικό 'Ινστιτούτο προσασίας του θεσμού του γάμου:

1) 'Αντίθεση χαρακτήρων (συνχόντης 23%). Το ποσοστό αυτό αναφέρεται στο σύνολο των αποτυχημένων γάμων. Αυτή η αντίθεση δε φαίνεται συνήθως άμεσως μετά το γάμο, γιατί κι' οι δυο σύζυγοι υποκρίνονται και κάνουν αμοιβαίες παραχωρήσεις κατά την περίοδο αυτή. 'Αλλ' εμφανίζεται και με τρόπο δραματικό κάποτε, μόλις περάσει ο μήνας του μέλιτος.

Η αντίθεση αρχίζει από τα πιο μικρά πράγματα (διαφορετικές προτιμήσεις στο φαγητό, στις άδρες του ύπνου κτλ.) για να φτάσει ως τα πιο μεγάλα (διαφορετική στάση απέναντι της ζωής, κοινωνικής, διανοητικές απασχολήσεις κτλ.).

2) Χρηματικές δυσκολίες (συνχόντης 19%). Είναι ο σκόπελος των σημερινών γάμων. Οι χρηματικές δυσκολίες οφείλονται τις πιο πολλές φορές στο ότι κατά την πορεία του γάμου περίοδοι οι μέλλοντες σύζυγοι δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσουν την ακριβή αξία του χρήματος και πίστευαν πως θα τα έβγαζαν πέρα με εκείνα που κέρδιζαν. Οι δυσκολίες, όμως, που εμφανίζονται κατόπιν, τους απογοητεύουν. 'Αλλ' η απογοήτευση μπορεί να εμφανιστεί και αργότερα, ακόμη κι' όταν τα χρηματικά μέσα δεν είναι τελείως ανεπαρκή. Λείπει, όμως, το περιττό. Και το περιττό είναι εκείνο που δημοφιλέστερη τη ζωή. Σ' άλλες περιπτώσεις, η σύγκριση με τη ζωή άλλων ανδρόγυνων επιδρά διαβρωτικά. 'Η σύγκριση ζωή έχει τόσους πειρασμούς, ιδίως για τη γυναίκα! Το χοήμα δεν κάνει, βέβαια, την ευτυχία. 'Αλλά και χωρίς το χοήμα η ευτυχία δεν είναι δυνατή, τουλάχιστον στις ημέρες μας.

3) 'Ερωτική αστάθεια (συνχόντης 17%). 'Η ερωτική αστάθεια διαφέρει από την άπιστία. Στην δεύτερη, ο σύζυγος ή η σύζυγος έχουν συνειδηθεί ότι κάνουν κάτι το αντικοινωνικό, κάτι που δεν είναι σωστό. Στην πρώτη, ενεργούν με άπολυτη έπιπολαυότητα, χωρίς ν' αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στις παρεκτροπές τους. Οι άπιστοι σύζυγοι, άνδρες και γυναίκες, είναι πολύ λιγότεροι από ό,τι φανταζόμαστε. Είναι, τουναντίον, πολύ μεγάλος ο αριθμός εκείνων που δεν κατορθώνουν να συγκρατηθούν σε μια ώριμη στιγμή. Στην κατηγορία αυτή π. χ. ανήκουν οι άνδρες και οι γυναίκες που δε μπορούν να έχουν φιλικές σχέσεις μ'

ένα πρόσωπο του αντίθετου φύλου, χωρίς να προχωρήσουν στον έρωτα. 'Ανήκουν επίσης εκείνοι που αισθάνονται ισχυρές στιγμιαίες σεξουαλικές διεγρήσεις και που δεν κατορθώνουν να τις συγκρατήσουν. 'Ανήκουν ακόμη εκείνοι που επηρεάζονται από το περιβάλλον, σε σημείο ώστε χάνουν τον αυτοέλεγχο. Κανείς από τους ανθρώπους αυτών των κατηγοριών δεν παραδέχεται ότι προδίδει τη συζυγική πίστι, γιατί θεωρούν τα παρορμητικά τους σαν άναξια λόγου.

4) 'Ελλειψη προσωπικότητας (συνχόντης 14%). Κάθε άνθρωπος έχει την προσωπικότητά του. Το να μην έχει, όμως, προσωπικότητα είναι ένα πράγμα αφάνταστα απογοητευτικό για έναν άλλον που είναι υποχρεωμένος να ζήσει κοντά του. Οι άνθρωποι, που δεν έχουν κανένα γούστο, καμιά ιδιαίτερη προτίμηση, καμιά επιθυμία, καμιά γνώμη, είναι χωρίς προσωπικότητα. Και το ίδιο θα πρέπει να πούμε για εκείνους που δεν αντιδρούν και που τα δέχονται όλα παθητικά. Το αίσθημα της ζωής είναι σ' αυτούς τους ανθρώπους πολύ ελαττωμένο. 'Ο σύζυγος ή η σύζυγος υποφέρουν περισσότερο όταν συμβεί να έχουν έντονη και δυνατή προσωπικότητα.

5) 'Απιστία (συνχόντης 12%). Οι περιπτώσεις της πραγματικής άπιστίας, που θα την ξεχωρίσουμε από τον επιπόλοιο έρεθισμό, είναι πολύ λιγότερες από ό,τι νομίζουμε. 'Η άπιστία, με την έννοια που την εξετάζουμε, είναι μια συνειδητή πράξη, που ο άπιστος δεν προσπαθεί να κρύψει την έκταση και τη σημασία της. 'Ενας άνδρας ή μια γυναίκα μπορεί να είναι για πολλούς λόγους άπιστη. 'Η διαφορά της ερωτικής ιδιοσυγκρασίας (θερμός άντρας — ψυχρή γυναίκα ή αντίστροφα) είναι ένας από τους κυριότερους λόγους. 'Η ποιότητα του έρωτα (τροφερότης ή αντίθετα βανασούτης κτλ.) μπορεί επίσης να δημιουργήσουν σοβαρές αντιθέσεις μεταξύ των δυο συζύγων. Πολλοί άνδρες και πολλές γυναίκες, εξ' άλλου, οδηγούνται στην άπιστία, γιατί κατέχονται από ένα συμπλέγμα κατωτερότητας, που τους κάνει ν' αμφιβάλλουν διαρκώς για τη δύναμη της γοητείας ή την ικανότητά τους. 'Αναζητούν τότε καινούργιους έρεθισμούς, που τους επιτρέπουν να πιστοποιήσουν στα ίδια τους τα μάτια την αξία τους στο κεφάλαιο του έρωτα.

6) 'Επίδραση των συγγενών (συνχόντης 9%). Τα ανδρόγυνα είναι καλύτερα να ζουν χωριστά από τα πεθερικά. Οι γονείς του ή της συζύγου, μολονότι ξεκινούν από άγνα έλατρία, έχουν τις περισσότερες φορές δυσάρεστη επίδραση. 'Η επίδραση αυτή είναι χειρότερη όταν προέρχεται από τη μητέρα του ή της συζύγου. 'Αλλά και γενικότερα οι συγγενείς δεν πρέπει να επεμβαίνουν στην ιδιαίτερη ζωή ενός ανδρόγυνου, ιδίως κατά τα πρώτα του βήματα.

7) Πάθος (συνχόντης 6%). 'Ο αλκοολισμός, η τοξικομανία, η χαρτοπαιξία, η εκφυλιστική ζωή, δηλητηριάζουν τη συζυγική ζωή. 'Αλλά και διάφορες άλλες μανίες (π.χ. το διάβασμα, η άφοβισσι σε μια τέχνη, ένα «χόμπυ» κτλ.) που δίνουν στο ή στη σύζυγο την εντύπωση της παραμελήσεως εκ μέρους του έτερου ημίσεος των μπορεί να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραυμόν έξηγει στο φίλο του πως το έπιθετό του είναι στιγμιαίο, απ' την καταδίκη του πατέρα του, κι' ότι επομένως δε μπορεί να έλπιση πως θα παντρευτεί την αγαπημένη του. 'Ο Κριστιάν πάλι του εκμυστηρεύεται πως είναι δυστυχισμένος, γιατί αγαπάει πάντα τη μητέρα του και λαχταρεί να την ξανσβεί. 'Αντίκρι στο μαγαζί της Τερέας και της Παλίν, ανιψιές ενός άλλου, όμοιου, που πούλαγε παμφθνα τα είδη του. 'Ο χρηματικότο έ Ταβερνιέ, με το σατανικό σκοπό να χρεοκοπήσουν οι δυο φιλενάδες, για να υποτάξει την Παλίν, στις βελτίες του. Και πραγματικά, το μαγαζί τους χάνει δηλαδή την πελατεία του και, παρ' όλες τις απεγνωσμένες προσπάθειές τους να το διατηρήσουν, καταλαβαίνουν πως θ' αναγκαστούν έπιτέλους να το κλείσουν. 'Επιπλέον, η Τερέα άρρωσταίνεται από φυματίωση και δεν έχει τα μέσα να κάνει την απαιτούμενη θεραπεία. 'Ετσι, η κατάσταση της χειροτερεύει διαρκώς. Μία μέρα, ζητάει να δει την Παλίν ένας γέρος κύριος.

— Δεν είπα τ' όνομά του;
— Δε σκέφθηκα να τον ρωτήσω. Μου είπε πως ήθελε να σου μιλήσει, κι' ήρθα άμέσως να σε είδοποίησω.
— Καλά, Ζερμάν. Κατεβαίνω.
'Η κοπελλίτσα μπήκε στο δωμάτιο της νονάς της. Μολονότι δεν καταλάβαινε πόσο σοβαρή ήταν η άρρώστεια της, σφιγγότανε πάντως η καρδιά της για την κατάστασή της.

'Η Παλίν κατέβηκε στο κατάστημα. 'Απορούσε ποιος μπορούσε να ήταν ο επισκέπτης και τί να την ήθελε.
'Όταν τον είδε όμως, τον αναγνώρισε άμέσως: 'Ηταν ο κ. ντε Μαρτύ, σοβαρός, άψογος, έπίσημος, όπως πάντα.

'Η νέα γυναίκα σταμάτησε άπτόμα κι' έκανε ένα βήμα πίσω.
— 'Εσείς, κύριε άνακριτά; τραύλισε, τρομαγμένη.
'Ο γέρος την πλησίασε, τη χαιρέτησε με σεβασμό κι' άπάντησε:
— 'Εγώ, κυρία. Με συγχωρήστε που σας ένοχλώ, σε άκατάλληλη ώρα... Μη φοβόσαστε όμως! Δεν είμαι πια δικαστικός. 'Εχω παραιτηθεί από χρόνια. Σας έπισκεπτόμαι σαν άλλος φίλος.

— Θυμάμαι, κύριε, πόσο καλός φανήκατε σε μένα. Δεν ξεχάσα το περασμένο.
— Όυτε κι' εγώ, κυρία. Γι' αυτό ακριβώς ήρθα τώρα.
'Η Παλίν χλώμιασε. Τί έννοουσε ο ντε Μαρτύ;
Νικώντας ώστόσο την ταραχή της, του πρόσφερε καθίσμα και κάθισε κι' αυτή.
'Ηταν μόνοι, στο άδειο μαγαζί. 'Η Παλίν είχε κλείσει πίσω της την πόρτα του...
— 'Επειτα απ' τις έκμυστηρήσεις, που μου κάνατε άλλοτε και που τις έπιβεβαίωσαν προσωπικές μου παρατηρήσεις, συμμοίσησκα τελικά την πεποίθησή σας. Πιστεύω τώρα κι' εγώ, ότι η Δικαιοσύνη πλανήθηκε οικτρά,

καταδικάζοντας το δυστυχισμένο άδελφό σας, για ένα έγκλημα, που δεν είχε κάνει... Ξέρετε καλά τον πραγματικό ένοχο, άφου μου τον όνομάσατε. Τον έζω κι' εγώ. Δυστυχώς όμως, δεν υπάρχουν καμιά απ' τις αποδείξεις εκείνες, που χρειάζονται για μια δικαστική ένέργεια. 'Ημουν κι' εγώ άνισχυρος, όπως και σεις, και γι' αυτό αναγκάστηκα να σωπάσω.
Σταμάτησε μια στιγμή, για να συμβουλευθεί κάτι σημειώσεις του, κι' έπειτα συνέχισε:
— Με συγχωρήτε που σας έμπννώ όδυμηρες άναμνήσεις. Ξέρω πως πρέπει να νοιώθετε άπδια άκατανίκητη και μίσος άσπονηδο γι' αυτό τον άθλιο. Όα μου έπιτρέψετε λοιπόν να σας κάνω μια έρώτηση;
— 'Η Παλίν τον κύτταξε, άήσυχη.
— Μιά έρώτηση; είπε.
— Ναι. Πώς, ένα θέλετε να εκδικηθείτε αυτό τον άνθρωπο, δεν έπιζητήσατε την τιμωρία του, έπειτα απ' την αιμομύγνια άτιμία, που έκανε τελευταίως; Γιατί σωπάσατε;
'Η νέα γυναίκα σηκώθηκε ξαφνικά.
— Τί θέλετε να πείτε, κύριε; ρώτησε.
— Με καταλαβαίνετε πολύ καλά, κυρία.
'Η Παλίν έμεινε σαστισμένη. 'Ο ύπαινιγμός δεν άφηνε καμιά άμφιβολία...
— 'Εδώ και τέσσερες μήνες, συνέχισε ο ντε Μαρτύ, κάποιος άθλιος παρασύρανε μία νέα γυναίκα σ' ένα άπομονωμένο σπίτι του βουλεβάρτου ντε Κουρσέλ. 'Εκεί,

ό ένας τους της έπιτέθηκε για να την κακοποιήσει.
'Αρκεί να ένα έγκλημα, που δε συνήθίζει ο νόμος να συγχωρή. Το θέμα δεν είχε παρά να το καταγγείλη, για να το πληρώσουν ακριβά οι δράστες.
Σταμάτησε μία στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε άπότομα:
— Γιατί, κυρία, δε μιλήσατε; 'Η Παλίν τον κύτταξε, κατάπληκτη, και πρόσφερε, με φωνή κομμένη:
— Ποιός σας άποκάλυψε αυτή την άισχρή ενέδρα, κύριε;
'Ο γέρος χαμογέλασε ελαφρά.
— 'Ω, έκανα μία λεπτομερή έρευνα. 'Αφού άκουσα τυχαίως, ένα βράδυ, στη λέσχη, μία συνομιλία του κ. ντε Ταβερνιέ, με το συνεχόχο του, άκολούθησα ως την άκρη του καινούργιου αυτού ίχνος... Μά τί σημασία έχει πως το έμαθα;... Δεν άπαντήσατε πάντως στην έρώτησή μου, κυρία.
'Η Παλίν ξανάβησε σιγά-σιγά την ηρεμία της.

'Η άυστηρή φυσιογνωμία του γέρου, που φωτιζόταν από άληθινή συμπάθεια γι' αυτήν, της ένέπνευε βραδεία έμπιστοσύνη — άπως κι' άλλοτε, πριν από 12 χρόνια.
— Θέλετε να μάθετε γιατί σωπάσα, κύριε;...είπε. Γιατί μου έκλεινε το στόμα κάποιος λόγος ισχυρότερος από κάθε τι, κάποιος λόγος που τον ήξερε καλά ο ένοχος!
'Ο ντε Μαρτύ έκανε μία χειρονομία έκπληξης.
— Τώρα δεν καταλαβαίνω εγώ, κυρία, δήλωσε.
— 'Όταν σας έξηγησα αυτό το λόγο, δε θα σας παρανεύνη πια η συμπεριφορά μου. 'Ισως μάλιστα την έπιδοκιμάσετε και σεις.
'Η Παλίν μιλούσε με θερμή και με πικρία.
'Εξηγησε με λίγα λόγια πως υπάκουσε στις συμβουλές, που της είχε δώσει άλλοτε ο ίδιος ο ντε Μαρτύ, τη θυσία της για τον Κριστιάν και την 'Ισαβέλλα, τους

κρυφούς πόνους της, την άπειρη άπόγνωσι που έκρυβε απ' όλα τα μάτια.

Τα παιδιά της άγνοούσαν την κατάστασή της. Σίγουρα, τη θεωρούσαν νεκρή. Αυτά όμως ήταν ευτυχισμένα. Είχαν όλες τις χαρές, που δίνουν τα πλούτη. 'Αν μιλούσε τώρα η Παλίν, αν κατάφευγε στη δικαιοσύνη, θα προκαλούσε σκάνδαλο. Θα πρόδινε το καταφύγιό της, το ψεύτικο όνομα που είχε πάρει. 'Ισως να κατάρπρε για πάντα την ευτυχία του Κριστιάν και της 'Ισαβέλλας — την ευτυχία, που είχε πληρώσει αυτή μοναχή, με τόσα δάκρυα...

Μά και για χάρη του Ραυμόν, δε μπορούσε να μιλήσει! Γιατί θ' άναφταν τότε μοιραία το όνομα του 'Ανρί Μεγκρέ, του στιγμιαίου πάντα καταδίκου. Κι' αυτό θα έσταγα εις βάρος του Ραυμόν. Θα τον δαχτυλοδείχτοσαν οι άνθρωποι, λέγοντας, στο πέρας ρώτης μου, κυρία.
'Η Παλίν ξανάβησε σιγά-σιγά την ηρεμία της.

'Η άυστηρή φυσιογνωμία του γέρου, που φωτιζόταν από άληθινή συμπάθεια γι' αυτήν, της ένέπνευε βραδεία έμπιστοσύνη — άπως κι' άλλοτε, πριν από 12 χρόνια.

— Έχετε δίκιο, κυρία... της είπα στο τέλος. Δε μπορώ παρά να σεβασθώ τους λόγους, που σας έπηρεάζουν στην άπόφασή σας... Δεν πίστευα, δε μπορούσα να πιστέω, πως θ' άκολουθούσατε τις συμβουλές μου με τόση ευγενική άυταπάρνηση... Μά ο έχθρος σας δεν ένωσε να παρατηρή, νικημένος από τη μεγαλψυχία σας!

'Η Παλίν άνασκήτησε.
— Κάτι πρέπει να ξέρετε, κύριε, είπε. 'Ισως με άπειλει κάποιος καινούργιος κίνδυνος... 'Ω, μιλήστε, σας ίκετεύω!
'Αλλάς ν' άπάντησι απ' ευθείας σ' αυτή την έρώτησι, ο ντε Μαρτύ, είπε:

— Πείτε μου την αλήθεια, κυρία, μία και μου κάνατε την τιμή να με θεωρήτε φίλο σας. Δεν υποφέρετε οικονομικά, απ' τον άμεϊκτο άνταγωνισμό, που σας κάνει το καινούργιο, γειτονικό καστήμα;

'Η νέα γυναίκα κόκκινισε και άμολόγησε:

— Πραγματικά.
Και... ξέρετε τον άνθρωπο, που το άνοϊξε, αλλά χωρίς να φανεί ο ίδιος, με τ' όνομά του;
— Όχι, κύριε, δεν τον ξέρω. Τί μ' ένδιαφέρει, άλλωστε;
'Η Παλίν είχε έκνευρίσει κάπως απ' αυτές τις έρωτήσεις, που δεν καταλάβαινε το λόγο τους. Πού ήθελε να καταλήξει ο ντε Μαρτύ;

— 'Απεναντίας, σας ένδιαφέρει πολύ, γιατί δε σας είναι άγνωστος ο άνθρωπος αυτός...

'Η Παλίν άνασκήτησε άπότομα. Μία ύποψια πέσασε απ' το νου της, σαν άστραπη. Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν αυτό που φανταζότανε!...

Θέλανε να προφέρη ένα όνομα που της έκαιγε τα χείλη. Κανείς ήχος όμως δε βγήκε απ' το στήθος.

— Σου είπα πως το γορευτικό δεν γορεύεται υποδολέα!...

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΥΠΟΡΧΕΙ ΔΕ ΚΑΘΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

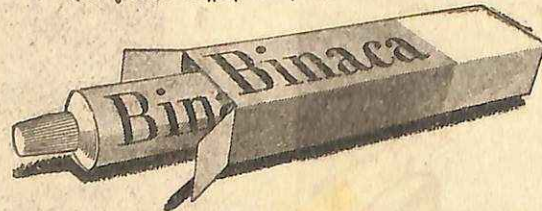
★ Για όλους
ἀγαπούν το διάβασμα:
ένα καλό βιβλίο
ἐκλεκτού συγγραφέως!

...καὶ δὴν περιποιῇ τῶν δοντιῶν Binaca

Προϊὸν μακρᾶς μελέτης τῶν ἐπιστῇ
μόνων συνεργατῶν τῆς CIBA.

- Καθαρίζει ἀκόμη κι' ἐκεῖ πού δὲν μπορεῖ
νὰ φθάσῃ ἡ βούρτσά.
- Ἐμποδίζει τὸν σχηματισμὸ πέτρας στὰ δόντια.
- Ἐνεργεῖ ἀντισηπτικά.
- Ἐχει γεύσι εὐχάριστη καὶ λεπτὸ ἄρωμα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΕΠΕΛΑΒΗ ΜΕ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

μένο λαϊμὸ της.

— Ἐσυχάζετε, κυρία, μουρμού-
ρισε μαλακά ὁ ντὲ Μαρτύ. Ναι,
ὁ ἀνθρώπος, πού συνέλαβε τὸ σα-
τανικὸ σχέδιό νὰ σὰς σπρώξῃ σι-
γά-σιγά στὴν καταστροφὴ, ὁ ἀ-
ληθινὸς ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ τοῦ κα-
ταστήματος, πού εἶναι ἕνα ὄργανο
ἐκδικήσεως στὰ χέρια του, ὁ ἀν-
θρώπος αὐτὸς λέγεται βαρὼνος
ντὲ Ταβερνύ.

Ἡ Πωλὶν τὸν ἀκούει, μὲ μάτια
γυρλωμένα ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀ-
γωνία.

Στ' ὄνομα τοῦ Ταβερνύ, ἐκλει-
σε τὰ μάτια της, σὰν εἰοιμή νὰ
λιποθυμήσῃ.

— Ὁ ἄτιμος!... τραύλισε. Ὁ
ἄτιμος!...

Ὁ ντὲ Μαρτύ σηκώθηκε. Τὸν
κτύπησε θλιμμένα, μὲ ἀπειρή συμ-
πόνια.

— Ἐπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀ-
ποκαλύψεις, πρόφερε, ἐπιμένετε
πάντα νὰ μὴ θέλετε ν' ἀποταθῇ-
τε στὴ Δικαιοσύνη;

Ἡ Πωλὶν ἔκανε μιὰ ἀπελπισμέ-
νη χειρονομία.

— Δὲ μπορῶ!... Δὲ μπορῶ!...
μουρμούρισε.

Ὁ ἐπισκέπτης ἔκαμε ἕνα βή-
μα πίσω. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύ-
ρω του, στὸ φτωχὸ κι' ἐγκατα-
λελειμμένο μαγαζάκι, ὅπου δὲν εἶχε
πολλὴ κανεὶς πελάτης, ὅση ὥρα
βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἐνοιαθε κανεὶς ἐκεῖ μέσα τὸ
πένθος, τὴ δυστυχία, τὴν κατα-
στροφὴν...

Ὁ γέρος μισάνοιξε τὰ χεῖλη
του, σὰ νὰ θέλῃ νὰ πῇ κάτι, ἀλλὰ
δὲ μίλησε. Ἦξερε πὼς ἦταν πε-
ρήφανη ἡ κ. ντὲ Ρεβέλ. Ἄν πρό-
φερε μιὰ λέξι συμπορίας, ἂν τῆς
πρότεινε νὰ τὴ βοηθήσῃ, θὰ τὴν
πλήγωνε βαθύτα.

Ἐκάμε ἕνα βήμα πρὸς τὴν πόρ-
τα, ὑποκλίθηκε καὶ δῆλωσε:

— Ἡ σταθερὴ αὐτὴ ἀπόφασί
σας, κυρία, μεγαλώνει ἀκόμα πιὸ
πολύ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὸ σεβας-
μὸ μου γιὰ σὰς. Θέλω νὰ θυ-
μωσάτε πὼς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ,
θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας.
Ἄν τὸ ἐξυπνοῦσατε, θὰ πιστέυω
πὼς δὲ μὲ κρίνεται ἄξιο τῆς ἐμ-
πιστοσύνης καὶ τῆς φιλίας σας.
Ἐπειτα χαιρέτησε κι' ἔφυγε.
Ἡ Πωλὶν ἔμεινε μόνη. Συλλογι-
ζόταν αὐτὸ πού εἶχε μάθει ἀπ'
τὸ ντὲ Μαρτύ.

Ἡ Πωλὶν ἤτανε ἀδύνατο νὰ μὴ τιμω-
ρήσῃ ὁ Θεὸς τὸν ἀθλιο ἐκεῖνο,
πού τὴν κατάρχετο τόσο ἀμείλι-
χτα!... Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ
πληρώνει γιὰ ὅλη τὴν ἀπελπίσι-
α πού εἶχε σκορπίσει!

Ἡ Ζερμαῖν περίμενε νὰ φύγῃ
ὁ ἐπισκέπτης, γιὰ νὰ τρέξῃ μέσα
στὸ μαγαζάκι.

— Μαμά, ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ
κύριος, πού ἔμεινε τόσο ὥρα μα-
ζὶ σου; ρώτησε.

— Κάποιος παλιὸς δικαστικὸς,
γνωστὸς τοῦ πατέρα σου, ἀπάν-
τησε ἡ Πωλὶν.

— Ἀ! Καὶ τί σὲ ἤθελε, μαμά;
— Τίποτε πού νὰ σ' ἐνδιαφέ-
ρῃ, μικρὴ μου.

Ἡ κοπελλίτσα κτύπησε δύσπι-
στα τὴ μητέρα της. Ἐπειτα πέρα-
σε στὸ ἀτελιέ, ὅπου δούλευε
τώρα μονάχα μιὰ ἐργάτρια, ἡ
Μαργκό — κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ
βιάζεται.

Ἡ Πωλὶν ἔπρεπε τότε σὲ μιὰ
καρέκλα, μὲ τὴν καρδιά ραγισμέ-
νη ἀπ' τὸν πόνο, ἔπιασε τὸ κε-
φάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της
καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ, Θεέ μου!... Θεέ μου!...
Μὰ θὰ δοκιμάζῃ κι' ἄλλες ἀ-
γωνίες, τὴν ἴδια μέρα...

Ἡ Πωλὶν ἔπρεπε τότε σὲ μιὰ
καρέκλα, μὲ τὴν καρδιά ραγισμέ-
νη ἀπ' τὸν πόνο, ἔπιασε τὸ κε-
φάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της
καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ, Θεέ μου!... Θεέ μου!...
Μὰ θὰ δοκιμάζῃ κι' ἄλλες ἀ-
γωνίες, τὴν ἴδια μέρα...

Ἡ Πωλὶν ἔπρεπε τότε σὲ μιὰ
καρέκλα, μὲ τὴν καρδιά ραγισμέ-
νη ἀπ' τὸν πόνο, ἔπιασε τὸ κε-
φάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της
καὶ ψιθύρισε:

— Ὁ, Θεέ μου!... Θεέ μου!...
Μὰ θὰ δοκιμάζῃ κι' ἄλλες ἀ-
γωνίες, τὴν ἴδια μέρα...

Ἡ Πωλὶν σηκώθηκε γιὰ νὰ τὸν
ὑποδεχθῇ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Σὰς κάλεσα, γιὰτρέ μου,
γιὰ νὰ ἔχω τὴ γνώμη σας γιὰ
μιὰ ἀρρώστη πού τὴν ἀγαπῶ ἰδι-
αιτέρως. Κλονίσθηκε ξαφνικὰ ἡ ὑ-
γεία της, ἔπειτα ἀπὸ διάφορα
αὐχμημάτα, πού σὰς συνέβησαν.
Κι' ἀπὸ τότε χειροτέρευσε τόσο ἡ
κατάστασί της, ὥστε δὲ μπορεῖ
πιά νὰ κἀνὴ τίποτα ὁ ταχτικός
γιατρός μας.

— Τί σὰς ἔχει συστήσει ὁ συν-
ἀδελφός μου, κυρία;

— Πράγματα, πού δὲ γίνον-
ται, δυστυχῶς! Ἐξοχή, ἥλιο, κα-
θαρὸ ἀέρα. Μὰ τὰ οικονομικά μας
δὲν τὸ ἐπιτρέπουν, κι' ἄλλωστε
ἡ ἀρρώστη εἶναι τόσο ἀδύνατη,
ὥστε δὲ μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ.

Ὁ γιατρός ἔαρωσε λίγο τὰ
φρύδια του.

— Βῆχει; ρώτησε.

— Μάλιστα. Στὴν ἀρχή, εἶχε
ἕνα μικρὸ ξεροδύχη, πού δὲν τού-
δινε σημασία.

— Κι' ὕστερα ἔγινε δυνατὸν
αὐτὸς ὁ βήχας; Κραταί
τώρα πολλὴ ὥρα καὶ τὴν ἐξάν-
τλει;

— Πραγματικά, γιατρέ... Ἀλ-
λ' ὅμως, θὰ τὴν ἐξτάσετε ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς,
μῆλκον κι' οἱ δύο στὴν κάμαρα
τῆς Τερέζας. Βλέποντάς τους, ἡ
ἀρρώστη προσπάθησε ν' ἀναστή-
σῃ τὸ κεφάλι της, ἀλλὰ δὲ μπό-
ρεσε καὶ τ' ἄφησε νὰ ξαναπέσῃ
πάνω στὸ μαξιλάρι.

Παρ' ὅλη τὴν αυτοκυριαρχία
του, ὁ γιατρός κατσοφύλαξε. Ἡ
Πωλὶν τὸ πρόσεξε καὶ τράμαξε.
Θὰ τὴν βεβαίωνε κι' αὐτὸς πὼς
δὲν ὑπῆρχε πιά ἐλπίδα;...

Μὰ ὁ γιατρός ἄλλαξε ἀμέσως
ἐκφράσι καὶ χαμογέλασε μάλιστα,
ὅταν ἀκούσθηκε τὴν ἀρρώστη.

— Ὁ, δὲν εἶναι τόσο σοβαρὸ,
ὅσο ὑποθέτατε, κυρία! Εἶπε. Μο-
νάχα μιὰ μεγάλη ἀδυναμία, πού
θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν καταπο-
λεμήσουμε. Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀ-
νησυχίας.

Πλησίασε σ' ἕνα τραπέζακι κι'
ἐγράψε γρήγορα μιὰ συνταγή. Ἡ
Πωλὶν εἶχε πιάσει τὸ ἕνα χέρι
τῆς φίλης της καὶ τὸ ἐφιγυγε μα-
λακά, ψιθυρίζοντας τῆς:

— Ἀκούς τί λέει ὁ γιατρός,
Τερέζα;... Θὰ σὲ περιποιηθοῦμε
καὶ θὰ γίνῃς γρήγορα καλά. Θὰ
δυναμώσῃς, σὰν καὶ πρὶν.

Ἡ ἀρρώστη δὲν ἀπάντησε. Γύ-
ρισε μόνον ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό
της, γιὰ νὰ μὴ δῇ ἡ Πωλὶν τὸ
δάκρυα, πού κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μά-
τια της στὰ γουδιασμένα μαγου-
λά της.

Τὰ σκούπισε κρυφά, μὲ τὸ ἐ-
λευθέρω χέρι της, καὶ χαμογέλα-
σε στὴ φίλη της, πού δὲν εἶχε
δῇ τίποτα.

Μόλις ὅμως ἡ Πωλὶν κι' ὁ για-
τρός βγήκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο, μιὰ
ἀπελπισμένη ἐκφράσι ἀπλώθηκε
στὸ χλωμὸ πρόσωπό της. Τὰ δά-
χτυλά της σφίξανε σπασμωδικὰ
τὰ σεντόνια καὶ τὰ ἀχρωμα χεί-
λη της μουρμούριζαν:

— Πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλή-
θεια! Μὲ γελᾷ αὐτὸς ὁ γιατρός,
λέει ψέμματα! Ἐθελῶ... ναι, θέ-
λω νὰ μάθω!...

Συγκεντρώνοντας ὅση δύναμι
τῆς ἀπόμεινε, μ' ὅλα τὰ νεῦρα τῆς
τεντωμένα, ἀνασηκώθηκε στὸ κρε-
βάτι της, γλύστρησε μὲ κόπο ἔξω
ἀπ' τὰ σκεπάσματα, σηκώθηκε.
Ἦταν θαῦμα πὼς μπόρεσε νὰ
σταθῇ στὰ πόδια της...

Ἰδια μὲ φάντασμα, πήγε ὡς
τὴ μισανοιχτὴ πόρτα καὶ τέντω-
σε τ' αὐτὴ της γιὰ ν' ἀκούσῃ τί
ἔλεγε ὁ γιατρός στὴν Πωλὶν, πού
τὸν ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία. Μολοντὶ
μιλοῦσε σιγά, τὸν ἀκούσε καθα-
ρὰ νὰ ρωτᾷ τὴ φίλη της:

— Ἀπαιτεῖτε νὰ σὰς πῶ ὅλη
τὴν ἀλήθεια, κυρία;

— Ναι, βέβαια!

— Μὰ θὰ σὰς λυπήσω...
— Ἀ! Εἶναι χαμένη ἡ φίλη
μου, ἔ;

— Ἄν σὰς ἔλεγα ὅχι, θὰ σὰς
γελοῦσα... ἔχει προσδοληθῇ ἀπὸ
καλπάζουσα φυματίωσι.

Ἡ Πωλὶν ἐπνίξε μιὰ κραυγὴ
ἀπελπίσιαν, ἐνῶ ὁ γιατρός συνέ-
χιζε:

— Μοῦ εἶπατε πὼς ὁ συνά-
δελφός μου σὰς σύστησε ἐξοχή
καὶ ὑπερσιτισμὸ. Νόμισε, φαίνε-
ται, πὼς πρόκειται γιὰ συνηθι-
σμένη φυματίωσι. Ἀλλὰ γελάστη-
κε. Ἡ κατάστασι τῆς φίλης σας
εἶναι ἀπελπιστική... Μοῦ ζήτησα-
τε τὴν ἀλήθεια. Θεώρησα καθή-
κον μου νὰ σὰς τὴν πῶ.

Ἡ Τερέζα συγκράτησε μὲ πο-
λὺ κόπο μιὰ κραυγὴ. Τὴν περι-
μενε σχεδόν, αὐτὴ τὴν καταδικα-
στικὴ ἀπόφασί τοῦ γιατροῦ. Μὰ
δὲ φανταζόταν πὼς θάρχονταν ἐ-
τσι γρήγορα τὸ τέλος! Σὲ με-
ρικὲς μέρες, θὰ εἶχε πεθάνει!...

Τὰ δόντια της χτυποῦσαν, τὰ
μάτια της εἶχαν πεταχθῇ ἀπ' τὶς
κόγχες.

Σύρθηκε ὡς τὸ κρεβάτι της.
Τὴν ἔλουζε παγωμένος ἰδρώτας.
Τῆς φαινόταν πὼς κατὶ εἶχε σπά-
σει μέσα στὴν καρδιά της...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λε-
πτὰ, ξαναγύρισε κοντὰ τῆς ἡ Πω-
λὶν, τὴ βρῆκε σωριασμένη πάνω
στὸ κρεβάτι της, ἀναισθητὴ σχε-
δόν.

Τί τῆς εἶχε συμβῇ;... Ἡ νέα
γυναίκα τὴν ἀνασήκωσε καὶ τὴν
ἐξέπλεσε κανονικὰ κάτω ἀπ' τὰ
σκεπάσματα.

Ἐνα βογγητὸ βγήκε ἀπ' τὰ
χεῖλη τῆς ἀρρώστης:

— Εἶσαι σύ, Πωλὶν;...

Τὰ μάτια της ἀνοίξαν. Φαίνον-
ταν γεμάτα τρελλὸ τρόμο. Σιγά-
σιγά ὅμως ἠρεμήσανε.

— Πρέπει νὰ ξεκουρασθῇς, Τε-
ρέζα, νὰ κοιμηθῇς, τῆς σύστησε
ἡ φίλη της.

— Ὅχι, ὅχι, δὲ θέλω! Δὲ θέ-
λω, πρὶν...

Οἱ λέξεις δὲ βγαίνανε πιά ἀπ'
τὸ λαρυγγί τῆς ἀρρώστης.

Ἐνας πόνος ἀνέκφρατος ζω-
γραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία τῆς
Πωλὶν.

«Ἀρχισε τὸ παραμιλητό!»,
σκέφθηκε.

Μὰ ἡ Τερέζα ἀνασηκώθηκε, ἀ-
κουμπώντας στὸν ἀγκώνα της, καὶ
πρόφερε βραχνά:

— ...πρὶν σοῦ ἐμπιστευθῶ
ἕνα μυστικόν... ἕνα μυστικόν, πού
δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρω μαζὶ μου
στὸν τάφο!

— Σώπα, Τερέζα! Τί ἰδέες
βάζεις στὸ μυαλό σου; Ἀφοῦ ὁ
γιατρός...

Ἡ Πωλὶν ἤθελε νὰ διαμαρτυ-
ρηθῇ ἀκόμα, ἀλλ' ἡ φίλη της τὴ
διέκοψε, μ' ἕνα τραγικὸ χαμόγε-
λο, πού τὴν πάγωσε:

— Ἐξέρω... ἔξερω τί σοῦ εἶπε
ὁ γιατρός! Μπροστά μου, ἔλεγε
ψέμματα. Σηκώθηκε ὁμως... κι' ἄ-
κουσα τὴν κουβέντα σας, στὸ κε-
φαλόσκαλο... Στὴν ἀρχή, ἦταν
φοβερό τὸ χτύπημα γιὰ μένα.

Νόμισα πὼς θάπεφτα, γιὰ νὰ
μὴ ξανασηκωθῶ... Μὰ τώρα τὸ
πῆρα πιά ἀπόφασι. Μπορεῖ νὰ θά-
νῃ ὁ θάνατος. Τὸν περιμένω! Λυ-
πάμαι μονάχα πού θ' ἀφίσω ἐσέ-
να καὶ τὰ ἀγαπημένα μου παι-
διά σου!

— Τερέζα, Τερέζα, σὲ ἰκε-
τεύω...

Πρὶν πεθάνω ὅμως, θέλω νὰ
σοῦ φανερώσω κατὶ τι... γιὰ κεί-
νον πού ἀγαπάμε κι' οἱ δύο μας
σὰ γυιό μας.

Μιὰ ἐνστικτὴ, φοβισμένη κραυ-
γὴ βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς Πω-
λὶν:

— Τὸ Ραῦμόν!...

— Ναι. Εἶν' ἕνα μυστικόν, πού
ἔμαθα τυχαίως. Δὲ σοῦ εἶπα τί-
ποτα, γιὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω...

Ἀρκετὲς ἀγωνίες εἶχες στὴν ψυ-
χή σου... Μὰ τώρα πρέπει νὰ σοῦ
φωνή:

πῶ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ἀρρώστη, ἀνασηκωμένη στὸ
κρεβάτι της, συγκέντρωνε ὅλες τὶς
δυνάμεις της. Τὰ μάτια της λαμ-
πάνε παράξενα.

Ἡ Πωλὶν τὴν κτύπησε μὲ ἐκ-
πληξί, σφίγγοντας τὸ χέρι της
πάνω στὴν καρδιά της. Τί τῆς ἔ-
λεγε ἡ Τερέζα; Ποιὰ ἦταν ἡ ἀ-
ποκάλυψις ἐκείνη, πού θὰ τὴ λυ-
ποῦσε; Τί συνέβαινε μὲ τὸ Ραῦ-
μόν;...

Ὅχι, ἡ ἀρρώστη παραμιλοῦ-
σε, δίχως ἄλλο, ἀπ' τὸν πυρετό.
Αὐτὸς τῆς ἔφερνε στὰ χεῖλη λό-
για παράλογα, ἀσυνάρτητα...

— Ἀκούσε, Πωλὶν, συνέχισε
θλιμμένα ἡ Τερέζα. Ὁ Ραῦμόν
δὲν ἀγαπᾷ πιά μονάχα ἐμὰς
τὶς δύο.

— Τί θέλεις νὰ πῇ; ρώτησε
ἡ νέα γυναίκα ἀνασκιρτώντας.

— Ἵσως νὰ παρατήρησες καὶ
σύ πόσο ἔχει ἀλλάξῃ, τώρα τε-
λευταία. Ἀλλες στιγμὲς διάβαζα
στὰ μάτια του μιὰ ἀπεραντὴ χα-
ρὰ κι' ἄλλες — τίς πόλλες —
ἕνα ἀγίατρευτο πόνον.

Τὸ μυαλό του φαινόταν νὰ λείπει δι-
αρκῶς, ἀπορροφημένο ἀπὸ κάποια
ἐμμονὴ ἰδέα, πού τὸν τραβοῦσε
μακριά, πολὺ μακριά, κοντὰ σὲ
κάποιο ἄλλο πρόσωπο...

Ἡ Τερέζα σταμάτησε μιὰ στιγ-
μὴ, ἐξαντλημένη. Ἐπειτα συνέχι-
σε, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ἀνα-
στάσει τῆς Πωλὶν:

— Τί σημαίνει, αὐτό; Ἐκαστα
πολλὲς φορές στὸν ἑαυτό μου αὐ-
τὴ τὴν ἐρώτησι, χωρὶς νὰ βρισκῶ
τὴν ἀπάντησι. Ὑστερα ἔλαμψε
ξαφνικὰ ἕνα φῶς στὸ νοῦ μου.

Κατάλαβα... Ὁ Ραῦμόν ἦταν 19
χρόνων... Ἐμπνέουσε ἡ καρδιά του.
Ἡ σκέψι του πήγαινε σὲ μιὰ γυ-
ναίκα.

Ἡ Πωλὶν ἀκούει μὲ προσοχή.

Εἶχε κι' αὐτὴ κανὴν τὴν ἴδια
σκέψι μὲ τὴν Τερέζα, βλέποντας
τὴν ἀσυνήθιστη συμπεριφορὰ τοῦ
νέου. Μὰ τὸ εἶχε ἀποκλείσει ἀμέ-
σως, θεωρώντας τὸ ἀδύνατο.

Ἦταν πολὺ νέος ἀκόμα γιὰ ν'
ἀγαπήσῃ, ὁ Ραῦμόν. Ἐκανε, ἄλ-
λωστε, ζωὴ τόσο ἀποτραπηγ-
μένη!

Καὶ νὰ πού, χωρὶς νὰ τῆς πῇ
τίποτα, εἶχε σχηματίσει κι' ἡ Τε-
ρέζα τὴν ἴδια ὑπόψιν.

Θέλησε, λοιπόν, νὰ μάθῃ
ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα, συνέ-
χισε ἡ τελευταία. Φοδόμενος γιὰ
τὸ Ραῦμόν... ἔπρεμα μὴπως κα-
ταστροφὴ τὸ μέλλον του ἀπὸ κα-
νένα ἀπ' τὰ δαῖθρια ἐκείνα πλά-
σματα, πού κολλᾶνε στοὺς νέους
σὰ χταπόδια, γιὰ νὰ τοὺς ἀφί-
σουν ἀργότερα, μετὰ τὸ ζήτη-
μά τους, τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀ-
πελπίσιαν γιὰ τὴ σταταλημένη
ζωὴ τους.

Κατασκόπευε κάθε κίνησί του,
ἀκόμα καὶ κάθε σκέψι του. Θά-
βηλα νὰ μπορούσα νὰ τὸν πάρω
ἀπὸ πίσω, ὅταν ἐδῶκε ἐξω...

— Συνέχισε, σὲ παρακαλῶ!
εἶπε ἀνυπόμονα ἡ Πωλὶν.

— Ἐνα πρῶτ', πού εἶπετε, ἀ-
νέδῃκα νὰ συγυρίσω λίγο τὴν κά-
μαρά του. Βρῆκα στὸ καλάθι του
πολλὰ χαρτάκια ἐσκιωμένα...

κομμάτια ἀπὸ ἕνα γράμμα. Ἀ-
ναγνώρισα τὸ δικό του γράμμα...

Κατάλαβα πὼς ἦταν ἀπ' τὰ
γράμματα ἐκείνα, πού γράφουν
οἱ ἐρωτευμένοι, μόνο καὶ μόνο
ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξουν τὴν
ἀγάπη τους, ν' ἀνακομφίσουν τὴν
ἐξεχρισμένη καρδιά τους καὶ τὰ
ἐσκιζόντων ἢ τὰ καίνε ὑστερα, γι-
ατὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὰ
στείλουν στὴν ἀγαπημένη τους...

Ἦταν τόσο μικρὰ αὐτὰ τὰ
κομματάκια, ὥστε δὲ μπόρεσα νὰ
διαβάσω τί εἶχε γράφῃ ὁ Ραῦ-
μόν. Σ' ἕνα ἀπ' ὅλα ὅμως, με-
γαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα, ὑπῆρχε
ἕνα γυναικεῖο ὄνομα: Ἐ'Ισα-
βέλλα...

Ἡ κ. ντὲ Ρεβέλ ἐμπνεῖσε μιὰ
φωνή:

ΕΙΔΙΚΩΣ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙΣΑ ΓΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ

Paris

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ
Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ
ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ

— 'Ισαβέλλα;...
— Ναι. Στην αρχή, τ' όνομα αυτό δε μου έλεγε τίποτα. 'Υστερα, μια ανάμνηση ήρθε ξαφνικά στη μνήμη μου... και με τρομοκράτησε! 'Ήξερα ποιά λεγόταν έτσι...

Η Τερέζα σταμάτησε. 'Ενας ρόγχος την έμπόδιζε να συνεχίσει. Η Πωλιν έμεινε ακίνητη, σαν άγαλμα, με τὰ μάτια γουρλωμένα, με κομμένη την ανάσα. Φαινόταν σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε ακόμα. Με μια ύστατη προσπάθεια, η Τερέζα εξακολούθησε:

— Ουμμήθακα τη μέρα, που ο Ραϋμόν είχε φέρει τὸν Κριστιάν στη «Μικρή νοικοκυρά», χωρίς νὰ φαντάζεται πὼς ο φίλος του ήταν γιὸς σου, χωρίς νὰ υποπεύεται τὸ φοβερό μαρτύριο πὸν σου επέβαλλε... Κάποια στιγμή, ο Κριστιάν, ἀπαντώντας σὲ μιὰ ἐρώτησή σου, μίλησε γιὰ τὴν ἀδελφή του, 'Ο Ραϋμόν χλώμιασε αμέσως κι' ὕστερα κοκκίνισε. 'Ε-
τυχε νὰ βρίσκωμαι κοντὰ του, τὸ πρόσεξα κι' ἀπόρησα. Ἀλλὰ δὲν ὑποψιάστηκα τὴν ἀλήθεια.

»Όταν όμως βρήκα τ' όνομα ἐκείνου στὸ ξεσκισμένο γράμμα, βεβαιώθηκα: 'Η κοπέλλα, πού ἀγαπούσε, πού ἀγαπάει ὁ Ραϋμόν, εἶναι ἡ 'Ισαβέλλα ντὲ Ρεβέλ, ἡ κόρη σου!

— 'Η Πωλιν πλησίασε στὸ κρεβάτι.
— Τερέζα!... Κάνεις λάθος! Δὲ μπορεί νὰναι ἀλήθεια...
— Ναι, σὺ φαίνεται καὶ σὲ να φοβερὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα, γιατί... γιατί ἔρεεις πὼς ἡ 'Ισαβέλλα δὲ θὰ μπόρεση ποτὲ νὰ γίνη δική του... Ποτέ! Ποτέ!...

— 'Η ἀρρώστη, ἐξαντλημένη, ἄφησε νὰ ξαναπέσει τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι κι' ἔμεινε ακίνητη. Μονάχα τὰ λιπάσματα χέρια της σάλευαν, γαντζώνονταν στὰ σκεπώματα.

— 'Η Πωλιν, γονατισμένη δίπλα της, τραύλιζε σὰ χαμένη:
— 'Οχι, δὲ θὰ τὸ ἐπέτρεπε ὁ Θεός... Ὅταν φοιχτό!... 'Αλλοστε, πὺ μπορεί νὰ γινῶσε ὁ Ραϋμόν τὴν 'Ισαβέλλα; Μὲ ποῖο τρόπο;...

— Δὲν ξέρω.
— Βλέπεις, λοιπόν;...
— Τί;
— Δὲ μπορείς καὶ σὺ νὰ βεβαιώσης, ὅτι τὴν εἶδε.

— Ναι, Πωλιν, τὴν εἶδε, τὴ γινώρισε... Δὲν ξέρω πὺ καὶ πο-
τε... Μὰ ρώτησέ τον καὶ θὰ δὴς! Μὰ ρώτησέ τὸ Ραϋμόν... Ναι, αὐτὸ ἐπρεπε νὰ κάνῃ! Δὲ μπο-
ρούσε πιά νὰ μὲν μ' αὐτὴ τὴν αμειβόλια, πὺ τὴς ἔσκιζε τὴν καρδιά.

— 'Ο νέος θὰ γύριζε σὲ λίγο. Ὅ τὸ μιλῶσε τότε...

Βέβαια, φαίνονταν σωστὰ πολ-
λά ἀπ' ὅσα τὴς εἶχε πῇ ἡ Τερέ-
ζα. 'Ο Ραϋμόν ἀγαπούσε, ἦταν σίγουρο. Μὰ ἡ ἀγχιπημένη του δὲ μπορούσε νὰναι ἡ 'Ισαβέλλα, ἡ κόρη της, τὸ παιδί πὺ τὴς εἶχε ἀρπάξει τὸ μῖσος του κόμητος ντὲ Ρεβέλ. Δὲν ἔννοῦσε νὰ τὸ παραδεχτῇ, ἡ Πωλιν.

Κι' όμως... γιατί νὰ τὸ ἀπο-
κλείῃ; 'Η μοῖρα πὺ εἶχε ἐνώσει τὸν Κριστιάν καὶ τὸ Ραϋμόν, πὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ συνδεθῶνε σὰν ἀδελφία, δὲν ἦταν δυνατό νὰφε-
ρε τὴν κόρη της στὸ δρόμο τοῦ γιου τοῦ 'Ανρί Μεγρέ;

Δὲ φτάνανε, λοιπόν, οἱ δοκι-
μασίες, πὺ τράβηξε, οἱ καύμοι, πὺ εἶχαν φαρμακώσει τὴ ζωὴ της, ὁ χωρισμός της ἀπ' τὰ παι-
διά της, τὸ μαρτύριο τοῦ 'Ανρί ἡ ἀγωνία πὺ περνοῦσε τώρα ἀπ' τὴν ἐκδίκηση ἑνὸς ἀτιμου; Τὴς φύλαγε κι' ἄλλους πόνους τὸ πε-
πρωμένο; 'Ω, ἦταν πάρα πολὺ, δὲν ἄντεχε πιά!

— Ὡς τώρα, ὑπόφερε αὐτὴ μονά-
χη. Μὰ στὸ ἔξης θάπρεπε νὰ συν-

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

Σ Χ Ο Λ Η, πὺ ξ ε χ ω ρ ῖ ζ ε ι :

- * Γιὰ τὸ πρότυπο Θεωρητικὸ καὶ Πρακτικὸ σύστημα ἐκπαιδευ-
δύσεως.
- * Γιὰ τὸ ἀριστὸ διδακτικὸ προσωπικὸ της.
- * Γιὰ τὸν ἀριστὸ ἐξοπλισμὸ της.
- * Γιὰ τὴν πληρὴ καὶ τελεία ὁργάνωσή της.
- * Γιὰ τὸ θαυμάσιο δημοφιλοῦν ἐργο της.

Γιὰ τὰ ἑπτά χρόνια τῆς λειτουργίας της, προσφέρει

ἕνα μεγάλο ΔΩΡΟΝ:

ΜΕΙΩΝΕΙ κατὰ πολὺ τὰ δίδακτρα.

Καὶ μαθητὰί ἀκόμη στὴ «ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ»

ΚΕΡΑΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ.

'Ελευθέρᾳ ἐξάσκησις ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ.

Δεχτὰί μόνον ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ.

Πληροφορία καὶ ἐγγράφαι στὴ Γραμματεία τῆς Σχολῆς.

'Ιπποκράτους καὶ ΝΑΤΑΡΙΝΟΥ 10 καθὼς καὶ ΔΙΔΟΥΤΟΥ 20

Τηλ. 615.652.

Τηλ. 610.395.

ΑΘΗΝΑΙ.

τρίψη τὴν καρδιά τοῦ νέου, πὺ ἀγαπούσε σὰ δικὸ της παιδί. Ὅ-
πρεπε νὰ τὸν ἀπελπίσει — ἀν εἶ-
χε μαντέψῃ σωστὰ ἡ Τερέζα.
Μὰ, ἀν ὁ κρυφὸς αὐτὸς ἐρωτὰς εἶχε ριζώσει κιόλας βαθὺά μέσα του, πὼς θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεριζώσῃ;... Κι' όμως ἐπρεπε! Δὲ γινόταν ἀλλιῶς...

— Ποτέ ἡ 'Ισαβέλλα, ἀγέρωχη σὰν ἀληθινὴ ντὲ Ρεβέλ, δὲ θὰ κα-
ταδεχότανε τὸν ἐρωτὰ τοῦ γιου τοῦ ἐνὸς καταδίκου, ἐνὸς στιγμιότυ-
που! Ἀπὸ μικρὴ ἀκόμα, εἶχε ἐκδηλώσει αὐτὴ τὴν περηφάνειά της. 'Η φυσικὴ αὐτὴ τάσι της, σίγουρα θὰ εἶχε μεγαλώσει μὲ τὰ χρόνια. Κι' ὁ γέρος κόμης θὰ τὴν ἐνθάρρυνε, βρίσκοντας μὲ χαρὰ στὴν κοπέλλα κάτι ἀπ' τὸ δικὸ τοῦ ὑπερσπυρτικοῦ χαρακτῆρα.

— Πὼς θὰ φερνότανε, λοιπόν, στὸ Ραϋμόν; Σίγουρα, θὰ τοῦ ἐρρι-
χνε μιὰ παγωμένη, περιφρονητι-
κὴ ματιά, θεωρώντας προσβολὴ τὸ ὅτι εἶχε τολμήσει νὰ σηκώσει τὰ μάτια του πάνω της ὁ γιὸς ἐνὸς κλέφτη.

Κι' ἡ περιφρόνησή της αὐτὴ, δὲ θὰ σκότωνε τάχα τὸ νέο;...

Μιὰ κρίσι βῆχα, πὺ συγκό-
νισε τὴν ἀρρώστη, ἀπόσπασε ξα-
φνικά ἀπ' τὴς σκέψεις της τὴν Πωλιν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ γλυκεῖα φωνίτσα, ἀπ' τὰ πρῶ-
τα σκολοπάτια τῆς σκάλας:

— Μοιρὰ!...

— 'Ήταν ἡ Ζερμαῖν.

— Κατεβαίνω, μικρὴ μου, ἀ-
πάντησε ἡ Πωλιν.
Γύρισε καὶ κύτταξε τὴν ἀρρω-
στη.

— Μὰ ναι, ναι, πήγαίμε! τῆς σύστησε ἐκείνη. Ὅ ἀκοιμηθῶ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω... Πέ-
ς μου όμως πὼς μὲ συγχωρεῖς πὺ σὲ στενοχώρησα! Καταλαβαί-
νεις... δὲ θὰ μπορούσα νὰ πε-
θάνω ἡσυχη, ἀν ἐπαίρνα μὰζὶ μου αὐτὸ τὸ μυστικὸ.

— Τώρα ἡ Πωλιν κι' ἡ Ζερμαῖν ἦταν μονάχες στὸ ἀτελεῖ.

— 'Η νέα γυναίκα κύτταξε μηχανικά τὴ δουλειὰ τῆς κοπελλίτσας, πὺ καταγινώτανε νὰ γαστρίῃ ἕνα καπελλάκι μὲ μιὰ κορδέλλα. 'Α-
λοῖμονο! 'Ὅσο ὁμορφὸ κι' ἀν ἦ-
ταν αὐτὸ τὸ καπέλλο, θάμενε ἀ-
πούλητο στὴ βιτρίνα, ἀχίτητο.

— Ὅλες οἱ πελάτισσες εἶχαν ἐγ-
καταλείψει τὴ «Μικρὴ νοικοκυρά» καὶ ψώνιζαν στὸ ἀντικρινὸ μαγα-
ζί, πὺ εἶχε ἀφθονά εἶδη κι' ἀ-
πίστευτὰ φτηνὲς τιμές.

— Ξαφνικά, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ

Φαινόταν ἀνασταταμένη, δια-
τακτικὴ. Κιταῖζε τὸ νέο μὲ μιὰ
ἐκφρασι συμπόνιας.
— Ραϋμόν, παιδί μου, θὰ σοῦ
ζητήσω μιὰ ἐξομολόγησι, πρόσ-
θεσε.

— 'Εξομολόγησι, μητέρα;

— Ναι... 'Εδῶ καὶ μερικοὺς
μῆνες, ἔχεις ἀλλάξει πολὺ. 'Ὁ
παλιός, ὁ ξεγνοιαστός καὶ πρόσ-
χαρος Ραϋμόν ἔχει δώσει τὴ θέ-
σι του σ' ἕναν ἄλλο, πὺ εἶναι διαρκῶς μελαγχολικός, θλιμέ-
νος... Τί συμβαίνει, λοιπόν, στὴν
ψυχὴ σου; Δὲ μοῦ ἔχεις ἀρκετὴ
ἐμπιστοσύνη, γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξης
τὴν καρδιά σου; Δὲν κάνεις κα-
λὰ, παιδί μου! Ἀν μοῦ μιλοῦσες,
ἴσως θὰ ὑποφέραμε λιγώτερο κι
οἱ δύο μας.

— 'Ω, μητέρα!...

— Δὲ σὲ μαλώνω, παιδί μου.
Μὰ νομίζω πὼς ξέρω τί ἔχεις...
'Απάντησέ μου, Ραϋμόν! Ἀγα-
πὰς κάποια... δὲν εἶν' ἐτσι;
'Ὁ νέος κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.
Εἶχε διαβάσει λοιπόν μέσα του
ἡ μητέρα του! Εἶχε ἀνακαλύψει
τὸ μυστικὸ, πὺ τὸ θεωρούσε κα-
λὰ θαμμένο στὰ βάθη τῆς καρ-
διάς του!

— Δὲν ἐπιχείρησε ν' ἀρνηθῇ. 'Ε-
σκυψε τὸ κεφάλι του, χωρίς νὰ
πῇ τίποτα.

— Δὲν ἀπαντᾷς; ἐπέμεινε ἡ
Πωλιν. Εἶν' ἀλήθεια;

— Ναι, ὁμολόγησε ὁ νέος, μὲ
πνιγμένη φωνή.
'Ενα βογγητὸ βγήκε ἀπ' τὰ
χείλη τῆς Πωλιν. Μὰ ὁ Ραϋμόν
δὲν τ' ἄκουσε, δὲν τὸ πρόσεξε.
Τὸ πρόσωπό του εἶχε μεταμορ-
φωθῇ, ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἔξαρσι. 'Α-
πλῶσε τὰ χέρια του ἱκετευτικά
στὴ νέα γυναίκα.

— 'Ω, μητέρα, συγχωρεσέ με!
τῆς εἶπε. Ἀν ἤξερες πὼσο πάλ-
λεια γιὰ νὰ ξεριζώσω τὴν ἀ-
γάπη αὐτὴ ἀπ' τὴν ψυχὴ μου! Πέ-
ρασα νύχτες ὁλόκληρες, στὴν
καμαρούλα μου, κλαίοντας μο-
νάχος — ἐγὼ πὺ εἶμαι ἀντρας
πιά! Μὰ ἦταν δυνατότερο ἀπὸ
μένα. Εἶχε μὴ γιὰ πάντα μέσα
μου... Καὶ σώπασα, γιατί δὲν ἦ-
θελα νὰ σὲ δῶ νὰ κλαῖς ἐξ αἰ-
τίας μου.

— Καί... ἐκείνη πὺ ἀγα-
πᾷς... ρώτησε ἡ Πωλιν, μὲ ἀγω-
νία πὺ δὲν τὴν ἐκρυβε.

— Εἶναι ὁμορφὴ σὰν ἁγία. 'Ε-
χει τὰ μαλλιά σου, τὴ φυσιογνο-
μία σου. Σοῦ μοιάζει πολὺ. Σί-
γουρα γι' αὐτὸ, μόλις τὴν ἀντί-
κρυσά, τὴν ἐρωτεύθηκα. Ἀν ἤξε-
ρες πὼσο σοῦ μοιάζει!...

— Καὶ ξέρει τὸ αἶσθημά σου;
— 'Οχι, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ
νέος. Δὲν υποπτεύεται καθόλου
τὸν παράλογο ἐρωτὰ, πὺ φύ-
τρωσε μέσα στὴν ψυχὴ μου...
ὥς δὲ θυμάται καν πὼς ὑπάρ-
χω... Πέρασα μιὰ φορὰ, γιὰ πέν-
τε λεπτὰ μονάχα, ἀπ' τὴ ζωὴ
της καὶ δὲν πιστεύω νὰ διατή-
ρησε τὴν ἀνάμνησή μου... Τό-
σοι τὴν περικυκλώνουν, συχνάζει
σὲ τόσες γιορτές, εἶναι τόσο ἀ-
νώτερή μου!... 'Ὁ κόσμος της, ὁ
πὺ λαμπεῖ σὰ βασίλισσα, εἶναι
ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπ' τὸ δι-
κὸ μας... μακριὰ ἀπὸ δυστυχί-
σμένους σὰν ἐμᾶς!

— 'Ὁ νέος μιλοῦσε μὲ ζεστὴ φω-
νὴ, γεμάτῃ πάθος.

— 'Η Πωλιν ἔμεινε ακίνητη στὸ
κάθισμά της, μὲ τὸ κεφάλι γυρ-
μένο πίσω καὶ τὰ μάτια κλειστά.
'Ὡστε ἦταν ἀλήθεια! Δὲν εἶ-
χε γελαστῇ ἡ Τερέζα. Δὲν ἦταν
χιμαρικός ὁ φόβος της. Τὸ πε-
πωμένο εἶχε πραγματοποιήσει τὸ
ὀλέθριο ἐργο του.

— Μὰ, γιὰ νὰ τῆς μιλάῃ ἐτσι,
ἐπρεπε νὰ διατηρῇ κάποια ἐλπί-
δα, παρ' ὅλη τὴν ἄδυσσο πὺ
τοῦς χώριζε, μ' ὅλο πὺ ἦταν τρελ-
λὸ τὸ ὄνειρό του!

— Κι, αὐτὴ τώρα θάσθινε μεμιάς
τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐκείνη, τὴν πα-

ράλογη ἐμπιστοσύνη του σ' ἕνα
εὐτυχισμένο μέλλον!

— Ραϋμόν μου, τραύλιζε, γιὰ-
τί δὲ μοῦ τὰ ὁμολόγησες ὅλα,
πρὶν... ὅταν δὲν ἦταν πολὺ
ἀργὰ ἀκόμα;

— Πολὺ ἀργά, εἶπες, μητέρα;
— Ναι, γιατί τώρα ἔχει συμ-
βῇ πιά τὸ ἀνεπανόρθωτο. Ἀπ' τὴ
θέρμη, πὺ μιλάς, καταλαβαίνω
πὼς ὁ ἐρωτὰς αὐτὸς ἔχει ποτί-
σει ὅλο σου τὸ εἶναι... 'Ω, φτω-
χὸ μου παιδί!...

— 'Η Πωλιν πρόφερε τὴς λέξεις
ἐκείνες πὼσο σιγὰ, ὥστε ὁ νέος
χοιρώστικα νὰ σκύβη γιὰ νὰ τὴν
ἀκούσῃ...

— Δὲ μοῦ εἶπες ἀκόμα, Ραϋ-
μόν, τ' όνομα τῆς νέας πὺ ἀ-
γαπᾷς.

— Τ' όνομά της;

— Ναι.

— Τί νὰ τὸ κάνης, μητέρα;
Δὲν τὴν ξέρεις. Τί ὠφελεῖ νὰ μά-
θης τ' όνομά της;
— Ἀδιάφορο. Θέλω νὰ τὸ
μάθω.

— Λοιπόν, ἐκείνη πὺ ἀγαπῶ,
εἶναι... ἡ ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου,
τοῦ Κριστιάν! Εἶναι ἡ δεσποινί-
δα 'Ισαβέλλα ντὲ Ρεβέλ... Μὰ τί
ἔχεις; Εἶσαι κατάχλωμη, τὰ χεί-
λη σου τρέμουνε... Μητέρα, μη-
τέρα, μὲ φοβίζεις!...

— Ὄρησε κοντὰ της. 'Εκείνη ἔ-
κανε μιὰ χειρονομία γιὰ νὰ τὸν
ἀπομακρύνῃ.

— 'Ὁ ἐρωτὰς αὐτὸς γενηθή-
κε ξαφνικά στὴν καρδιά μου, συνέ-
χισε ὁ νέος. Ὡς τότε, δὲ σκεπτό-

μουνα παρὰ τὴς σπουδῆς μου, ἔ-
σένα, τὴ Ζερμαῖν καὶ τὴ νονά μου.
Μιὰ μέρα όμως, ὁ Κριστιάν μὲ
πήγε σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγο-
ρά. Δὲν ἤθελα στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν
ἀκολουθήσω. Θάλεγε κανεὶς πὼς
μὲ προειδοποιούσε κάποιο πρσάι-
σθημα... Εἶναι παράξενες αὐτὲς
οἱ ἐντυπώσεις πὺ νοιώθει κανεὶς
κάποτε! Αἰσθάνεται σὰ νὰ κρέ-
μεται πάνω του κάποια δυστυ-
χία, πὺ δὲ μπορεί νὰ τὴν ἀπο-
φύγῃ... Τάχα ἡ ζωὴ μας εἶν' ἕνας
δρόμος χαραγμένος ἀπὸ πρὶν, ἀπὸ
ἄρησε κοντὰ της. 'Εκείνη ἔ-
κανε μιὰ χειρονομία γιὰ νὰ τὸν
ἀπομακρύνῃ.

— 'Ὁ ἐρωτὰς αὐτὸς γενηθή-
κε ξαφνικά στὴν καρδιά μου, συνέ-
χισε ὁ νέος. Ὡς τότε, δὲ σκεπτό-

μουνα παρὰ τὴς σπουδῆς μου, ἔ-
σένα, τὴ Ζερμαῖν καὶ τὴ νονά μου.
Μιὰ μέρα όμως, ὁ Κριστιάν μὲ
πήγε σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγο-
ρά. Δὲν ἤθελα στὴν ἀρχὴ νὰ τὸν
ἀκολουθήσω. Θάλεγε κανεὶς πὼς
μὲ προειδοποιούσε κάποιο πρσάι-
σθημα... Εἶναι παράξενες αὐτὲς
οἱ ἐντυπώσεις πὺ νοιώθει κανεὶς
κάποτε! Αἰσθάνεται σὰ νὰ κρέ-
μεται πάνω του κάποια δυστυ-
χία, πὺ δὲ μπορεί νὰ τὴν ἀπο-
φύγῃ... Τάχα ἡ ζωὴ μας εἶν' ἕνας
δρόμος χαραγμένος ἀπὸ πρὶν, ἀπὸ

Διηγήθηκε ὕστερα στὴν Πωλιν
πὺς ὁ Κριστιάν τὸν εἶχε συστή-
σει στὴν ἀδελφὴ του καὶ πὺς εἶχε
νοιώσει κάτι σὰ χτύπημα στὴν

καρδιά, μόλις ἡ ματιά του εἶχε
πέσει πάνω της... Περιέγραψε τοὺς
πάνους πὺ πέρασε, τὴν ἀγωνία
του, ὅταν τὴ σκεπτότανε... πὼς
ἔμεινε ὥρες ὁλόκληρες ἔξω ἀπ' τὸ
σπίτι της, κρυμμένος, γιὰ νὰ τὴ
δῇ νὰ περνᾷ, γιὰ μιὰ στιγμὴ
μονάχα...

Μιλοῦσε, χωρίς ν' ἀντιλαμβάνε-
ται τὸ βασανιστήριό τῆς Πωλιν,
πὺ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της
στὰ χέρια της κι' ἔκλαιγε μὲ λυγ-
μούς, ἀκούγοντάς τον...

— Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ προ-
δλέψῃ, συνέχισε, πὺ θὰ μὲ ὡδη-
γούσε αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἀν ὁ
Κριστιάν δὲν τόνωνε τὸ ἠθικὸ μου
μὲ τὰ καλά, τὰ παρηγορητικὰ του
λόγια;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ἐλαφρύς, ξεκούραστος

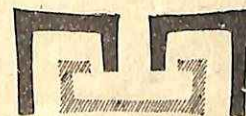
Ίδιον

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.

ΙΡΑΝΔΑ : Καλό, στερεὸ σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

Νο 120 : Γερὸ καὶ κατάλευκο σεντόνι ἢ σ' εὐχάριστα καὶ ἀνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθεῖτε ἀκόμα τὴ μεγάλη ποικιλία ὀφρ-
μάτων τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Πο-
πλίνες, Τισσόρ, Ὀπαλίνες, Χασέδες, Περ-
κάλια, Κρεπαίν.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Στὴν οὐγία ἡ ἐγγύησις ποιότητος:

Τά φαιδρά της ρωμικήτης γρα-
φειοκρατίας

Στα 1860, ο τότε υπουργός Θρ. Ζαΐμης, παρακαλούσε μ' ένα έγγραφο του, της 14 Φεβρουαρίου, τον υπουργό των Εσωτερικών Ρίχα Παλαμίδη να «προνοήσει εγκαίρως, όπως απαγορεύουν κατά τας ημέρας της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αι εκτελέσεις εις θέατρα χοροδραμάτων (έτσι έλεγαν τότε μπαλέτα), καθόσον δεν ήσαν ανεκτάτα παρά τοις εις Χριστόν πιστεύουσιν και υποχρεοίς να υψεύωσι την Αγίαν Τεσσαρακοστήν του Πάσχα».

Ο υπουργός των Εσωτερικών, όμως, έχοντας λόγους να... τραϊνάει την υπόθεσι, αυτή να σπευση να εκτελέση την επιθυμία του συναδέλφου του, περιωρίστηκε μόνο να τον έρωτησιν, αν οι θεατρικές παραστάσεις και τα χοροδράματα κατά τη διάρκεια της Σαρακοστής, αντιβαίνουν σε ρητούς εκκλησιαστικούς κανόνες.

Κι' ο Ζαΐμης, που έλαβε την κοινοποίησι του συναδέλφου του ύστερ' από οχτώ ημέρες, απάντησε άμέσως, λέγοντας ότι ρητός κανών, που να απαγορεύη τις θεατρικές παραστάσεις κατά τη Σαρακοστή δεν υπάρχει, αλλά «παρά τοις χριστιανούς είναι έντελώς απαγορευμένον διά του ΝΑ κανόνος της ΣΤ Οικουμενικής Συνόδου το να επιτελώνται άορίστως είτε κατά την Τεσσαρακοστήν είτε κατά τας άλλας τού ένιαυτού ημέρας αι επί της σκηνής όρχήσεις».

Ο Παλαμίδης όμως πού, ως υπουργός, είχε συμβάλη με επίσημο συμβόλαιον μ' ένα ξένο ίμπερσάριο για να παρουσιασθή στο διάστημα της Μεγάλης Σαρακοστής του 1860 από σκηνής διάφορα μπαλέτα, απάντησε τό... Μάρτιο ότι αυτή η γενική απαγόρευσις της Εκκλησίας, δεν τηρήθηκε μέχρι τότε και ότι «η επαναληφθείσα πολλάς φορές παράβασις, έγινε άφορητή να παραχωρηθή το θέατρον εις εργολάβον προς εκτέλεσιν χοροδραμάτων». Και καταλήγει ο υπουργός στο έγγραφο του: «...και έπειδή απαγορευομένης τή εργολάβω της εξασκήσεως του εκ συμβολαίου παρεχομένου δικαιώματος, ούτος μὲν θέλει εγείρει δικαστικήν περί αποζημιώσεως άπαίτησιν πιθανώς κατά του Δημοσίου αποδοσισμένην, η δε έγερθησόμενη εκ τούτης δικαστικής διαφορας συζήτησις ου μόνον θέλει καταστήσει αντικείμενον δημοσιότητας, αλλά και παραγάγει τας δυσκολίας τας οποίας θέλει βεβαίως απαντήσει εις το μέλλον η άκριβηστή τήρησις του άπολυτώς άπαγορευτικού εκείνου κανόνος, διά ταύτα έσκέφθην, κ. συναδέλφε, ότι συμφορύτερον είναι να μὲν προδωμέν εις την απαγόρευσιν» κλπ.

Μά για να μετριάσιν την άπογοητευτική έντύπωσι του συναδέλφου του από το πάρα πάνω έγγραφο, ο Παλαμίδης έσπευσε να τον διαβεβαιώσει ότι παρ' όλα αυτά, διεδίδε αυστηρότατες διαταγές στην έπιτροπή του θεάτρου «ήτις, κατά τα συμβόλαια οφείλει να έμποδίση τας προσβαλλούσας τή ηθή παραστάσεις και να εξασκή το δικαίωμά της αυτό μετά πολλής προσοχής και μετ' αυστηρότητος αναλόγου προς το αιδήμον των ημερών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής». Οι δικαιολογίες αυτές του υπουργού των Εσωτερικών δε...σαν τό Θρ. Ζαΐμη, που με άλλο έγγραφο του «επανήλθεν επί του ζητήματος... δριμύτερος!» Ο Παλαμίδης ανταπάντησε κι' ακολουθούσαν τρία, τέσσερα άλλα έγγραφα και τὸν δύο. Στο μεταξύ η μεγάλη Σαρακοστή, όσο μεγάλη και αν ήταν, τελείωσε, τα μπαλέτα έκαναν τις εμφάνισεις τους, ο ίμπερσάριος τσέπωσε δσα περισσότερα χρήματα ύπόρρεσε και, τέλος, αποδείχθηκε «μία πολλοτάτη φορά» ότι το Ρωμαιοίκο είναι το μεγαλύτερο χαρτοβάσιλειο του κόσμου!

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ταχυδακτυλουργός Μερλίνι καθόταν μαζί με το φίλο του αστυνομικό Γκάδιγκαν, σ' ένα τραπέζακι της Λέσχης των δημοσιογράφων της Νέας Υόρκης.

Ολόγουρα είχαν μαζευτή ένα σωρό ρεπόρτερ, για να θαυμάσουν τα καταπληκτικά τεχνάσματα του δαιμόνιου ταχυδακτυλουργού.

— Μήπως ξέρετε και χειρομαντεία; ρώτησε δειλά, μία δεσποινίδα, όταν τελείωσαν τα χειροροκροτήματα των θεατών.

— Όχι, είπε ο Μερλίνι. Μπορώ όμως να διαβάσω μέσα σε μία κρυστάλλινη σφαίρα ή σ' ένα ποτήρι γεμάτο νερό.

— Σας κάνει αυτό; ρώτησε ένας δημοσιογράφος, βάζοντας πάνω στο τραπέζι του ταχυδακτυλουργού, το ποτήρι του, που ήταν γεμάτο αεριούχο μεταλλικό νερό.

— Οι φυσάλιδες θα μ' έμποδίσουν κάπως, απάντησε σοβαρά, αλλά θα προσπαθήσω...

Έσκυψε πάνω στο ποτήρι, κύταξε δυο-τρία δευτερόλεπτα το νερό και ξαφνικά το πρόσωπό του σκοτεινιάσε.

— Ώ, διάβολε! ξεφώνισε. Τι σύμπτωσι! Ένας φόνος!...

Ο Γκάδιγκαν, που είχε σιωπηλά για να πάη στο μπάρ, σταμάτησε απότομα.

— Βλέπω, συνέχισε με βραχνή φωνή ο ταχυδακτυλουργός, το σώμα ενός άνδρος πεσμένο στο πάτωμα. Κοντά στο κεφάλι του είναι ριγμένο ένα άγαλματάκι. Όσκαρ... Η βάσι του είναι ματωμένη...

— Άσ'τα αυτά, Μερλίνι! Δεν περνάμε σε μένα οι φάρσες σου! του είπε ο αστυνομικός. Βάζω στοίχημα δέκα δολάρια πως δε θα μπορέσης να μάς πής που βρίσκεται αυτό το φανταστικό πτώμα!

— Δέχομαι το στοίχημα, είπε ο Μερλίνι, μ' αλόνηχη αύτοπεποίθησι.

Σήκωσε το ποτήρι, περίμενε ένα λεπτό να ήρεμήσθ το νερό κι' άρχισε να λήη συλλαβιστά: — Βλέπω... την επιγραφή... έ- νός... δρόμου... Ά!... είναι η γωνία της οδού Λέξιγκτον και της 44ης οδού. Άριθμός 5...3...5.

— Άς τρέξουμε εκεί! φώναξε ένας από τους ρεπόρτερ.

Ο κύκλος γύρω από το Μερλίνι διαλύθηκε μονομιάς. Όλοι έτρεξαν στον τόπο του εγκλήματος για ρεπορτάζ.

— Τώρα θα την πάθης για καλά, φίλε μου! τούπε ειρωνικά ο αστυνομικός. Τι θα τους πής, όταν θα γυρίσουν, ανακαλύπτοντας την κοροϊδία;

Ο Μερλίνι, άτάραχος, ήπιε το ποτό του, χωρίς να δώσει καμμία απάντησι στο Γκάδιγκαν.

Ξαφνικά, ένας υπάλληλος της λέσχης φώναξε:

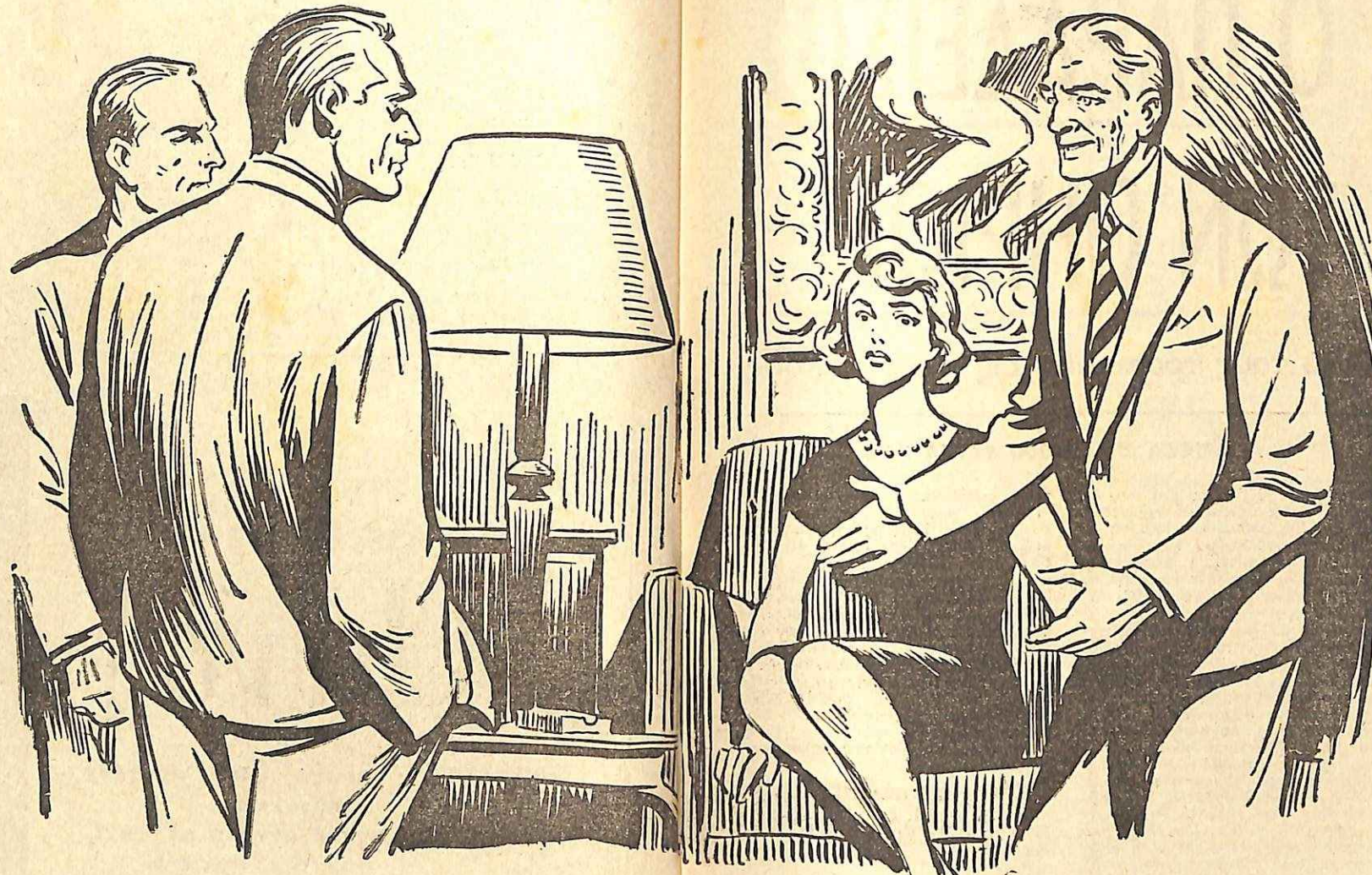
— Κύριε επιθεωρητά, έλάτε άμέσως στο «τελετάιπ»!

Ο Γκάδιγκαν πήγε στο χώλ, όπου ήταν εγκατεστημένο το μηχάνημα. Τὸν ακολουθούσε ο Μερλίνι.

— Όστε το διάβαξε στο ποτήρι, έ;... του είπε ειρωνικά ο Γκάδιγκαν. Δέ λες καλύτερα πως τάδες στο «τελετάιπ», όταν βγήκες πριν από λίγο, για να πάς στην τουαλέττα;

— Έχεις δίκιο, χαμογέλασε σαρκαστικά ο Μερλίνι. Πραγματικά, έτσι έγινε! Είδα όμως και κάτι άλλο: Ότι δε θα περάσουν δυο λεπτά και θα αναδύσων σε σένα την υπόθεσι! Το θύμα είναι σπουδαίο πρόσωπο. Πρόκειται για τον Τζέιμς Κράιν, τον παραγωγό του κινηματογράφου και της τηλεόρασεως.

Δεν πρόρρεσαν να τελειώσουν τη συνομιλία τους κι' ο σωφέρ-

ΤΟ ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ

άστφυλάκας του Γκάδιγκαν μήνη λαχανιασμένος στο χώλ.

— Κύριε επιθεωρητά, είδοποιούν από την Ασφάλεια...

— ...ν' αναλάβω εγώ την υπόθεσι του εγκλήματος της 44ης οδού! τον έκοψε εκείνος. Μερλίνι, είσαι τρεμρός! Πάμε!

Το λιβιγκ-ρουμ του διαμερίσματος του Τζέιμς Κράιν, όπου βρισκόταν το πτώμα του, ήταν στολισμένο με φωτογραφίες άστέρων.

— Υποπτοι για τη δολοφονία του παραγωγού, είπε ο αστυνομός Μαλλού, που είχε κάμει τις πρώτες έρευνες, είναι δυο: Η Έλεν Λόου και ο Ντόν Σάτον. Η πρώτη είναι η πρωταγωνίστρια της θεατρικής επιθεωρήσεως, που έτοιμάζε ο Κράιν για την τηλεόρασι και ο δεύτερος είναι ο γνωστός συγγραφέας. Όταν ήρθαμε εδώ τους βρήκαμε και τους δυο κοντά στο πτώμα, να κατηγορή ο ένας τον άλλο για το φόνο. Τώρα μπορείτε να τους ανακρίνετε.

Η Έλεν Λόου καθόταν στο ντιβάνι μ' ένα πρόσωπο εξαλλοί από τη θλίπι και την ταραχή. Ο Ντόν Σάτον έπισης ταραγμένος, προσπαθούσε μ' ένα μαντήλι να σταματήσει το αίμα, που έπρεχ' από τις νυχιές, που είχε στο πρόσωπο.

Θ' ακούσαμε πρώτη έσας, μίς Λόου, είπε ο επιθεωρητής.

— Είχαμε συμφωνήσει με τον Τζέιμς, άρχισε με φωνή που έτρεμε η πρωταγωνίστρια, να συναντηθούμε εδώ στις έξη. Ύστερα, θα φεύγαμε με τ' αυτοκίνητό μου να πάμε στην έξοχή, να περάσουμε το Σαββατοκύριακο! Άρghσα όμως νάρθω, γιατί, όταν βρήκα από το στούντιο, όπου έκανα πρόβες, έπιασε μία άγρια νεροποντή. Τι να έκανα; Το αμάξι μου ήταν παρκαρισμένο σε απόσταση δυο τετραγώνων από το στούντιο. Άν έβγαίνα άμέσως έξω, θα γινόμουν μούσκεμα. Γι' αυτό προτίμησα να περιμένω, ώσπου να σταματήσει η βροχή.

Έτσι, λίγο μετά τις έξη, μόρρεσα να πάρω τ' αυτοκίνητό μου και να φτάσω εδώ, με 12 λεπτά καθυστέρησι. Ξεκλείδωσα την πόρτα...

— Έχετε δικό σας κλειδι; ρώτησε ο Γκάδιγκαν.

— Ναι. Μου τώδωσε ο Τζέιμς για να μπαίνω έλεύθερα. Είχαμε σκοπό να παντρευτούμε τον άλλο μήνα...

— Καλά, συνεχίστε... Μόλις μπήκα μέσα, είδα το πτώμα κι' έβαλα τις φωνές! Μά την ίδια στιγμή, ο Ντόν, που ήταν κρυμμένος πίσω από την πόρτα, μ' άρπαξε από τους ώμους και μίμπε, άγριεμένος: «Τί φωνάζεις, στρίγγλλα!»

Ο Σάτον σκώθηκε απότομα από τη θέση του. Τα μάτια του

πετούσαν φλόγες.

— Μην ξεχνάτε, είπε σαρκαστικά, ότι η μίς Λόου είναι ήθοποιός και πολύ καλή μάλιστα! Μπορεί να πη ψέμματα με την πιο μεγάλη εύκολια!

Η Έλεν σηκώθηκε μ' αγανάκτησι και άπλωσε τα χέρια της, για να τὸν χτυπήσθ.

— Κτήνος! του φώναξε. Δεν είχα κανένα λόγο να σκοτώσω το Τζέιμς. Τὸν αγαπούσα!...

— Ένας λόγος παραπάνω, της φώναξε ο Σάτον. Είναι άπιθανό να ήταν έρωτευμένος με καμμία άλλη και τούκανε σκηνή ζηλοτυπίας; Ίσως να σου είπε πως όλα τελείωσαν μεταξύ σας κι' εσύ, πάνω στο θυμό σου, τὸν σκότωσες...

— Η Έλεν χύμψε πάνω του και τὸν χαστούκισε. Έκείνος τὴν άρπαξε από τα χέρια.

— Όμολόγησε! της φώναξε πάλι. Άδिका προσπαθείς να κρυφθής πίσω από το ψέμμα.

— Άρκετά! είπε ο Γκάδιγκαν. Ήσυχάστε! Συνεχίστε, μίς Λόου.

Φοβήθηκε πως θα με σκότωνε κι' έμένα, για να μὴν ύπόρχη μίσση, και τὸν έπιασα από το λαιμό, για να τὸν έμποδίσω. Μά εκείνος μ' έσπρωξε με δύναμι και μ' έρριξε πάνω στο ντιβάνι. Έπειτα πήγε στο τηλεφώνο. Έίως, είπε σαρκαστικά, ο έρχομός σου να μὸυ κάνει περισσότερο καλό παρά κακό». Πή-

ρε τὴν Ασφάλεια και είπε πως με βρήκε κοντά στο πτώμα...

Ο επιθεωρητής γύρισε προς το Σάτον.

— Και τώρα έσεις με τη σειρά σας. Τι έγινε;

— Θα είναι κάπως δύσκολο, να τὰ βγάλω πέρα μ' αυτή τη θεατρίνα, είπε εκείνος ειρωνικά, αλλά θα προσπαθήσω. Από το πρωί εργαζόμουν για να κάνω μερικές αλλαγές στην επιθεωρήσι, που μὸυ παράγγειλε ο Τζέιμς. Μου είχε πη νάρθω άπωστήρατε άπάντε στο σπίτι του. Μά η δουλειά ήταν πολλή και μόλις κατάφερα να τελειώσω στις έξη. Τότε πήρα το αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα...

— Με εκείνη τη νεροποντή; ρώτησε ο Μαλλού.

— Ναι. Ήταν ανάγκη να προφτάσω το Τζέιμς. Στην άρχή, το αμάξι μου κυλούσε μέσα στα νερά, σαν ύποδρυχο. Ύστερα όμως η βροχή σταμάτησε ξαφνικά, όπως είχε άρχισθ. Άφησα το αυτοκίνητό μου σ' ένα μέρος, που βρήκα στην 40η οδό, περίπου τέσσερα τετράγωνα από εδώ, κι' ήρθα με τα πόδια. Τη στιγμή, που πλησίαζα στην πόρτα του Τζέιμς, είδα τὴν Έλεν να βγαίνει από μέσα. Είχε άφίσει τὴν πόρτα άνοιχτή και περπατούσε σαν ύπνωτισμένη. Της μίλησα, αλλά δε μὸυ απάντησε. Μπήκα μέσα κι' έφριξα. Είδα το πτώμα του Τζέ-

και σταματημένο στις έξη και ένα λεπτό. Είναι φανερό, ότι το θύμα, για να άποφύγῃ το πρώτο χτύπημα, άπλωσε το χέρι του, με άποτέλεσμα να τασκιστῇ το ρολόι. Έτσι, ξέφυκα με βεβαιότητα, ότι δολοφονήθηκε πριν σταματήσει η βροχή.

Επομένως, παρητήρησε ο Γκάδιγκαν, εκείνος από τους δυο, που λέει ψέμματα και είναι, κατά συνέπεια, ο δολοφόνος, είναι αυτός, που έφτασε πρώτος στο διαμέρισμα. Πως όμως θα ανακαλύψουμε ποιος από τους δυο λέει ψέμματα;

— Το βρήκα! φώναξε χαρούμενος ο Μερλίνι. Υπάρχει ένας «κωραστής του ψεύδους», που θα μας πη ποιός λέει ψέμματα. Μοναχά, που είναι κάτω στο δρόμο. Πάστε τους δυο ύποπτους και πάμε. Δέ μπορώ, βέβαια, να σας εγγυηθῶ από τώρα τίποτα. Άν όμως επιτύχουμε, θαχουμε, μέσα σε πέντε λεπτά, τη λύσι του προβλήματος.

Οι δυο ύποπτοι, συνοδευόμενοι από το Μαλλού κι' ένα άστυφύλακα, ακολουθούσαν το Μερλίνι και τὸν Γκάδιγκαν.

Όταν έφτασαν στο δρόμο, ο ταχυδακτυλουργός ζήτησε τα κλειδιά του αυτοκινήτου της μίς Λόου και κάθισε στο βολάν. Πλάι του πήσαν θέσι η Έλεν και ο επιθεωρητής. Οι άλλοι τρεις κάθισαν πίσω.

— Μην ξεχνάτε, είπε σαρκαστικά ο Σάτον, ότι η μίς Λόου είναι ήθοποιός και πολύ καλή μάλιστα!...

— Που θα πάμε; ρώτησε ο Γκάδιγκαν.

— Στην 40η οδό, είπε με μυστηριώδες ύφος ο Μερλίνι.

Ύστερα γύρισε το διακόπτη κι' έβαλε μπρός τη μηχανή. Τὴν άφησε να δουλεύη, ενώ τὰ μάτια του παρακολουθούσαν προσεχτικά μία μύγα, που περπατούσε πάνω στο πάρ-μπριζ. Μετά άνοιξε το φρένο και ξεκίνησε. Σε λίγο, άκούστηκε ο ήχος του ραδιοφώνου, που είχε μείνει άνοιχτό. Όταν τελείωσε ο δίσκος, ο έκφωνητής άρχισε να μεταδίδη διαφημίσεις και ο επιθεωρητής της έκλεισε νευριασμένος. Όταν έφτασαν στην 40η οδό, ο Μερλίνι σταμάτησε μπροστά στο αυτοκίνητο του Σάτον.

— Έδώ, κύριοι, θα σας παρακαλέσω ν' αλλάξουμε αυτοκίνητο. Κύριε Σάτον, τὰ κλειδιά σας, παρακαλώ...

Έκείνος τὸν τὰ έδωσε. Κάθισαν πάλι και οι έξη στις ίδιες θέσεις... Ο Μερλίνι, ύστερα από ένα μικρό δισταγμό, έδωσε μπρός. Η μηχανή δούλεψε κανονικά, όπως και στο αυτοκίνητο της ήθοποιού.

Ο Γκάδιγκαν, παρακολουθώντας το βλέμμα του ταχυδακτυλουργού, άρχισε κι' αυτός να κυττάζη προσεχτικά το πάρ-μπριζ.

— Έλπιζω να είσαι ίκανοποιημένος από το δικό μου αυτοσχέδιο «κωραστή του ψεύδους!» του είπε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο ο Μερλίνι. Καταλαβαίνεις τώρα ποιός έφτασε πρώτος στο διαμέρισμα;

— Ναι, είπε ο επιθεωρητής, και είναι καιρός να τὸν συλλάβουμε...

Ο Μερλίνι γύρισε στο καθίσμα του, ώστε να βλέπῃ και τὸν δυο ύπόπτους.

— Όταν έβαλα μπρός το αυτοκίνητο της μίς Λόου, είπε, άρχισε να δουλεύει το ραδιόφωνό του, που είχε ξεχάσει να τὸ κλείσῃ, σβύνοντας τη μηχανή. Κάτι παρόμοιο συνέβη και με το αυτοκίνητο του Σάτον, που έχει όμως πολύ μεγαλύτερη σημασία: Μόλις έβαλα μπρός, άρχισε να δουλεύη η συσκευή, που βάζει σε κίνηση τὸν υαλοκαθαριστή!

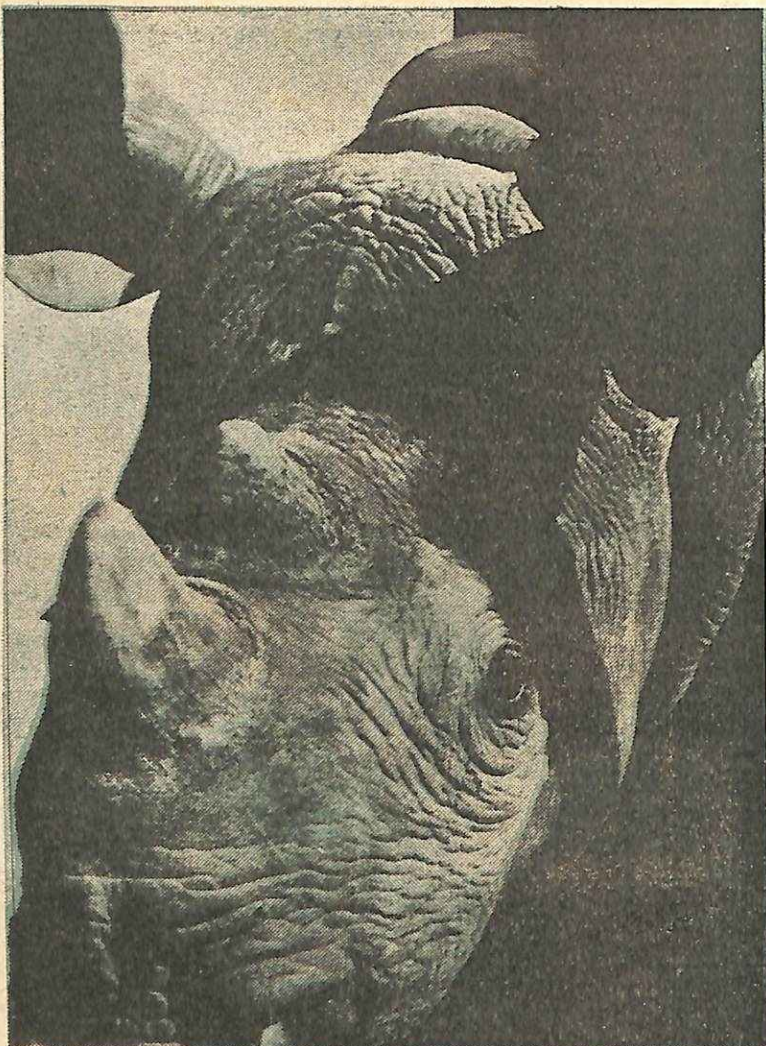
Άν ο Σάτον βρισκόταν πραγματικά, όπως ισχυρίζεται, καμμία εικόνα τὸν παραγώνω άπ' εδώ, τὴν ώρα που σταμάτησε η βροχή, θα είχε σταματήσει και τὸν υαλοκαθαριστή του πάρ-μπριζ, αν όχι άμέσως, το άργότερο μετά από ένα λεπτό. Το γεγονός, ότι δεν τὸς έκλεισε, άφού δουλεύουν αυτή τη στιγμή, μας δείχνει, ότι ήταν άνοιχτό όταν άφησε εδώ το αμάξι του, πράγμα που σημαίνει, ότι έφτασε πριν σταματήσει η βροχή. Μας είπε, λοιπόν, ψέμματα, όταν ισχυρίστηκε, ότι έφτασε στο διαμέρισμα μετά τη δολοφονία του Κράιν. Επομένως, αυτός είναι ο δολοφόνος!...

Ο Σάτον δεν έκαμε καμμία προσπάθεια να διαψεύσῃ το Μερλίνι. Είχε μείνει άναυδος, με το βλέμμα κολλημένο στα λάστιχα τὸν υαλοκαθαριστῶν, που κινούντο σαν δίδυμοι χορεύοντες πάνω στο κρύσταλλο, επαναλαμβάνοντας μηχανικά το αμείλικτο «κατηγορά» τους.

ΚΛΑΙΗΤΟΝ ΡΑΟΥΣΟΝ

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Ο μικρότερος κολυμβητής του κόσμου είναι ο Ρικ Γουόνσεν, ένα παιδάκι 23 μηνών, που μένει μαζί με τὸν γαίος του στην πόλι Ρασίν της πολιτείας Ουϊσκόνσιν.

Κεφάλι ρινόκερου. 'Ο ρινόκερος είναι ένα από τα πιο άγρια ζώα. 'Ορμάει πάνω σ' δειδήποτε βρεθή μπροστά του, ακόμη και πάνω σ' ένα καμión ή ένα τραίνο.

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ περίπου χιλιόμετρα προς νότον του 'Ισημερινού εκτείνεται ο τεχνητός παράδεισος των θηρίων. Για την ακρίβεια, δεν πρόκειται για έναν, αλλά για πολλούς παραδείσους. Στην Κένυα υπάρχουν έξη, που εκτείνονται σε μια συνολική έκταση 60.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Ο παράδεισος της Ταγκανίκας έχει έκταση 12.500 τετραγωνικών χιλιομέτρων, της Ουγκάντα 14.000, το πάρκο Κρούγερ 19.000, της 'Αγκολα 14.000, του Κογκό 55.000... 'Αλλ' ο μεγαλύτερος παράδεισος θηρίων και ο καλύτερα οργανωμένος είναι εκείνος, που εκτείνεται μεταξύ της Κένυα και της Ταγκανίκας. 'Ο παράδεισος αυτός βρίσκεται μεταξύ δύο αφρικανικών γιγάντων, που είναι διαρκώς σκεπασμένοι με χιόνια, του όρους Κένυα, ύψους 5.194 μέτρων και του όρους Κιλιμάντζαρο, ύψους 5.895 μέτρων, δεσπόζει από τις βόρρες από τη λίμνη της Βικτορίας.

ΖΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Οι παράδεισοι αυτοί δημιουργήθηκαν από τους ανθρώπους, που αντιλήφθηκαν, ξαφνικά, ότι, αν δεν έπαιρναν μέτρα προστασίας και αν δεν έβαζαν περιορισμούς στο κυνήγι, τα θηρία, που ζούσαν στην 'Αφρική θα εξαφανίζονταν τελείως. Δημιούργησαν τότε αυτούς τους 'απαρδείσους', όπου τα θηρία ζούν τελείως ελεύθερα κι' όπου ο άνθρωπος μπορεί να τα επισκεφθεί και να τα παρακολουθήσει στη φυσική τους κατάσταση.

σι, χωρίς να κινδυνεύει να κατασπαράχθει απ' αυτά.

Στόν «παράδεισο» της Κένυα, που είναι περισσότερο γνωστός ως πάρκο Ναϊρόμπι, και που έχει έκταση 100.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, ζούν 14.000 άγρια ζώα, που ανήκουν σε 40 διαφορετικά είδη. 'Ο επισκέπτης ειδοποιείται, ότι δεν πρέπει να κατεβεί από το αυτοκίνητο, ούτε ν' αφήσει το δρόμο για να χωθή μέσα στο δάσος.

Διασχίζοντας κανείς το πάρκο, μπορεί να παρακολουθήσει τα ζώα σ' όλες τους τις εκδηλώσεις, π. χ. τη στιγμή, που παραδίδονται στον έρωτα, ή που αλληλοσπαράσσονται, ή που πεθαίνουν, ή που καταροδοκούν για να επιτίθενται στη λεία τους...

'Αλλ' η διαδρομή αυτή έπιφυλάσσει στον επισκέπτη και διάφορες άλλες εκπλήξεις, π. χ. τις στιγμές, που παραδίδονται στον έρωτα, ή που αλληλοσπαράσσονται, ή που πεθαίνουν, ή που καταροδοκούν για να επιτίθενται στη λεία τους...

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Το λιοντάρι π. χ. παρακολουθεί το αυτοκίνητο των επισκεπτών, όχι όμως για να τους έπιτεθεί, αλλά για να διασκεδάσει. Του αρέσει να το συναγωνίζεται στο τρέξιμο. Γι' αυτό, όταν το αυτοκίνητο σταματήσει, κάνει με τα νύχια του μερικές γρατζουνιές στη γη, για να φανεί ευχαριστήριο, για να ξεχωρίσει μέσα στα ψηλά χόρτα. Το αυτοκίνητο κι' οι επιβάτες του παύουν πια να έχουν ενδιαφέρον γι' αυτό. Μπορεί ακόμη να δει κανείς μια λέαινα, που στέκεται

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

΄Από τους τροπικούς ως τους πόλους

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ 14-000 ΑΓΡΙΑ ΖΩΑ

στη μέση του δρόμου και που δε φεύγει παρά μόνον την τελευταία στιγμή. Τη βλέπει κανείς τότε να τινάζεται στον αέρα και νοιώθει το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες του, γιατί δεν ξέρει αν το ζώο θα φύγει ή θα γαντζωθεί πάνω στο αυτοκίνητο.

Το μόνο ζώο, που δεν ανέχεται το αυτοκίνητο, είναι ο ρινόκερος. 'Ακόμη κι' αν πρόκειται για ένα μεγάλο καμión, θα όρμησει πάνω του, με ταχύτητα, που ξεπερνάει τα σαράντα χιλιόμετρα την ώρα. 'Αν λογαριάσουμε πως το βάρος του είναι πάνω από έναν τόνο, μπορούμε εύκολα να φαντασθούμε τα αποτελέσματα αυτής της συγκρούσεως. Γι' αυτό, κάθε τόσο, βλέπει κανείς μεγάλες μεταλλικές ταμπέλες, που ποριστάνουν ένα αυτοκίνητο κομματισμένο από ένα ρινόκερο, με μια νεκροκεφαλή πάνω απ' αυτό.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΣΤΕΚΕΙ ΠΑΝΤΟΥ

'Αλλά τί πρέπει να κάνει κανείς όταν δει ένα ρινόκερο να όρμησει πάνω στο αυτοκίνητο; Οι οδηγίες είναι σαφείς. Πρώτα-πρώτα, θα προσπαθήσει να φύγει. 'Αν ο δρόμος είναι καλός και δεν υπάρχει στροφή ή βράχια, το αυτοκίνητο μπορεί ν' αναπτύξει ταχύτητα πάνω από 40 χιλιόμετρα και να γλυτώσει. 'Αλλ' αν δε μπορεί να το κάνει; Τότε ο μόνος τρόπος σωτηρίας για τους επιβάτες είναι να πηδήσουν κάτω από το αυτοκίνητο. 'Ο ρινόκερος θα εξακολουθήσει να χτυπά με τα κέρατά του το αυτοκίνητο και το πιθανότερο είναι, ότι δε θα τους ιδεί.

'Αλλά, βέβαια, δεν είναι καθόλου ευχάριστο να βρεθεί κανείς μέσα σ' ένα απέραντο δάσος, όπου ζούν 14.000 άγρια ζώα.

Τί θα κάνει σ' αυτή την περίπτωση; 'Από τη μια στιγμή στην άλλη, κινδυνεύει να βρεθεί αντιμέτωπος μ' ένα θηρίο. 'Η διεύθυνσις του πάρκου συμβουλεύει, σ' αυτή την περίπτωση, στο «ναυαγίο» ν' ανεβεί σ' ένα ψηλό δέντρο και να περιμένει. Ευτυχώς, το πάρκο διασχίζεται από περιπολικά αυτοκίνητα, προς όλες τις διευθύνσεις, κι' υπάρχουν πολλές πιθανότητες να μην παραταθεί επί πολύ η παρουσία του... Είναι περιττό να πούμε, όμως, ότι η παραμονή πάνω στο δέντρο δεν είναι τελείως ακίνδυνη. 'Ενας πάνθηρας π. χ. θα μπορούσε να στήσει ακόμη και στα ψηλότερα κλαδιά κι' ένα ελέφαντας θα ήπαι σθεσί να το ξεριζώσει, για να ποδοπατήσει κοτόπιον τον άνθρωπο.

πο που βρίσκεται πάνω σ' αυτό... 'Υπάρχει ακόμη ο κίνδυνος των ιδιών, π. χ. ενός βόα ή ενός πυθώνα... 'Αλλ' όλοι αυτοί οι κίνδυνοι υπογραμμίζονται στους τουριστικούς, που θέλουν να επισκεφθούν το πάρκο. 'Ετσι, προτού χωθούν μέσα σ' αυτό, ξέρουν, ότι δεν πρόκειται να κάμουν έναν απλό περίπατο κι' ότι ο κίνδυνος τους παραστέκει σε κάθε βήμα.

Προχωρώντας κανείς μέσα στο πάρκο, μπορεί να δει ένα ζευγάρι καμπλοπαρδάλες, που παραδίδονται στον έρωτα, τυλίγοντας τους μακρικούς λαιμούς τους τον ένα γύρω στον άλλο.

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΥΞΕΙΣ

'Ενα ενδιαφέρον θέαμα είναι εκείνο ενός ελέφαντα και μιας ελεφαντίνας, που, βουτηγμένοι μέσα σε μια λίμνη, ανταλλάσσουν τρυφερές περιπτύξεις. Στις λίμνες, που βρίσκονται μέσα στο πάρκο, υπάρχουν πάντα ιδανικές, που προσφέρονται να σας κάμουν μια βόλτα με τις πτέρυγές τους.

'Αλλ' η βόλτα αυτή, όπως και κάθε τι μέσα σ' αυτό το πάρκο, δεν είναι χωρίς κίνδυνο. 'Αλλοιμονό σας αν η περιέργειά σας κάμει να πλησιάσετε παραπολύ έναν ελέφαντα ή να αγγίξετε με την καρδιά της πύργας τη ράχη ενός ιπποπόταμου, που είναι βουτηγμένος μέσα στο νερό. 'Ο ιπποπόταμος μπορεί να παραμείνει πάνω από τέσσερα λεπτά κάτω από το νερό και γίνεται θηρίωδης όταν τον αγγίζει κανείς. Με μια απλή κίνηση του — το ζώο αυτό ζυγίζει πάνω από 3 τόνους και έχει μήκος 4 μέτρων — μπορεί ν' αναποδογυρίσει όχι μόνο μια πύργα, αλλά κι' ένα μικρό πλοίο.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΒΟΥΒΑΛΟΣ

'Ενα άλλο τρομερό ζώο είναι ο βούβαλος. Το ζώο αυτό μπορεί να παρακολουθεί επί ώρες ή και ημέρες έναν αντίπαλο, είτε πρόκειται για ένα άλλο ζώο, είτε για άνθρωπο. Στην κατάλληλη στιγμή, τέλος, όρμηει, σά βολίδα... Το ζώο αυτό έχει ύψος 1μ.70 και τα μύτερά κέρατά του ξεπερνούν σε μήκος το μέτρο.

Μέσα στα αφρικανικά πάρκα δεν υπάρχουν φραγμοί, που να χωρίζουν τις διάφορες κατηγορίες ζώων μεταξύ τους. Κάθε πάρκο, τουλάχιστον, είναι μια 'Αφρική σε μικρογραφία, όπου λιοντάρια, βούβαλοι, ελέφαντες, ύαινες, ζουν μαζί, και αποφεύγουν ναρχωνται σ' επικοινωνία μεταξύ τους... Τα λιοντάρια π. χ., όταν βρεθούν μπροστά σ' ένα κοπάδι από ελέ-

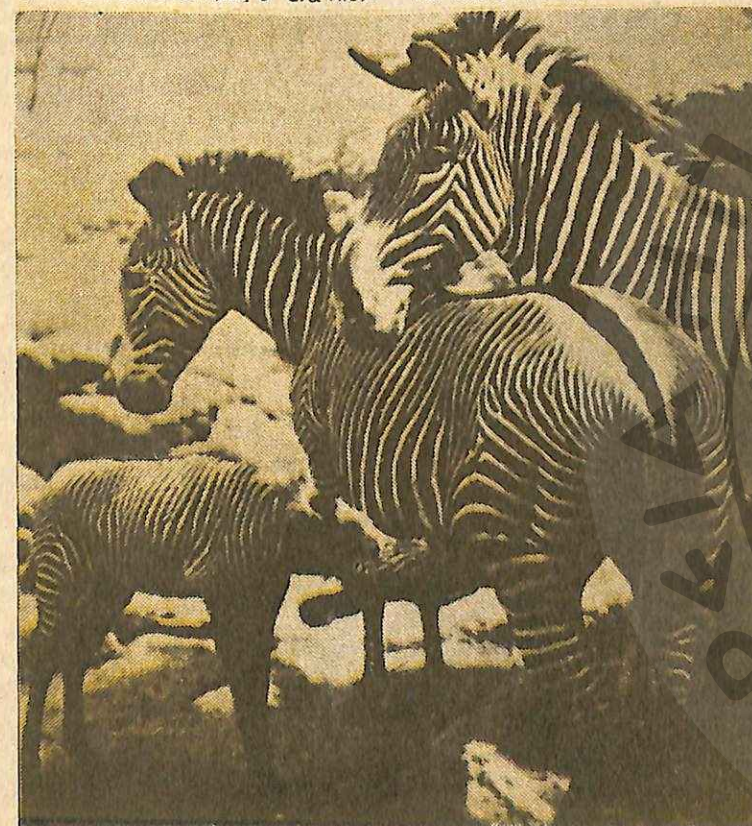
φαντες, που τρέχουν σαν τυφοί, συντρίβοντας τα πάντα μπροστά τους, σκαρφαλώνουν σ' ένα γερό δέντρο, για να μην ποδοπατηθούν από τα τρομερά παχύδερμα, που τίποτα δε μπορεί να τα συγκρατήσει στο τρελλό τρέξιμό τους. Οι ελέφαντες, από τ' άλλο μέρος, όταν πρόκειται να διασχίσουν ένα ποτάμι, αποφεύγουν να βρεθούν κοντά στους ιπποπόταμους, που διασκεδάζουν, δαγκώνοντας τους την ούρα... 'Ο βούβαλος επιτρέπει στα μικρά του να παίζουν μαζί με τα ελεφαντάκια, αλλά δεν τα αφήνει να έχουν καμμία έπαφή με τα μικρά του ρινόκερου.

Η ΎΑΙΝΑ ΛΙ Ο ΛΥΚΑΝ

'Ενα αντιπαθητικώτατο ζώο είναι η ύαινα, που όλα τα άλλα το αποφεύγουν. Παρακολουθεί συνήθως τα μεγάλα σαρκοδόρα και τρέφεται από τα υπολείμματα της λείας τους. 'Η ύαινα έχει ιδιαίτερη προτίμηση στα θνησιμαία. 'Αλλά δεν διστάζει να έπιτεθεί και εναντίον ζωντανών ζώων. Χώνει τότε τα τρομερά δόντια της μέσα στην κοιλιά τους ή, αν πρόκειται για θηλυκό ζώο, κόβει τους μαστούς του και παραλύει κάθε αντίστασή του...

'Η ύαινα έχει το άκαταδίκτω έκ μέρος των άλλων ζώων. 'Η δυσωδία, που αναδίδεται από το σώμα της τους προκαλεί τον αποτροπισσμό. Γι' αυτό και το λιοντάρι ακόμη, μ' όλο που θα μπορούσε να τη συντρίψει μ' ένα του χτύπημα, αλλάζει δρόμο όταν ή όσμη αυτού του ζώου σπύσει στα ρουθούνια του... 'Η ύαινα, από τ' άλλο μέρος, όταν πηγαίνει να πι, φροντίζει να μη βρίσκεται κοντά κανένα άλλο ζώο. 'Ενα λιοντάρι π. χ. δε θα της συγχωρούσε ποτέ αυτή την τόλημ και θα της έσχιζε τις σάρκες με τα νύχια του κι' ένας ελέφαντας θα την ποδοπατούσε αλύπητα...

'Ενα άλλο τρομερό ζώο είναι ο λύκαον, που αποτελεί μίγμα λιονταριού, ύαινας, λύκου και σκυλιού. Το ζώο αυτό είναι εξαιρετικά άγριο και μόνο με την ύαινα κάνει συντροφιά. 'Ενας λύκαον το βλέπει στα πόδια εμπρός σ' ένα λιον-

Στην είσοδο του πάρκου της Ναϊρόμπι βρίσκεται ένα λιοντάρι διμερό με άλυσίδα. 'Εχει εξοικειωθεί, ωστόσο, με τους ανθρώπους και τους αφήνει να το πλησιάσουν, όπως δείχνει η εικόνα.

Η ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΦΑΛΑΓΓΑ

Το θέαμα είναι καταπληκτικό. 'Από το μέρος, όπου εμφανίσθηκε η πυρκαϊά, ξεκινάει μια ατελείωτη φάλαγγα. Τα ζώα, χωρίς καμμία διάκριση μεταξύ τους, βεδίζουν το ένα πίσω από το άλλο. Μόνον τα λιοντάρια κι' οι ύαινες προχωρούν στα πλάγια. Τελυταίοι έρχονται οι ελέφαντες, οι ρινόκεροι κι' οι ιπποπόταμοι, που σχηματίζουν μικρά κοπάδια... 'Η φάλαγγα παίρνει ξαφνικά το σχήμα βεντάλιας. Αυτό σημαίνει άλλη φάλαγγα. Σ' αυτή την άλλη φάλαγγα, που προπορεύονται μπορεί να βρεθούν τελευταία.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

'Ενας άλλος κίνδυνος, που απειλεί τους επισκέπτες του 'απαρδείσου των θηρίων, είναι η πυρκαϊά. 'Αλλ' αυτός ο κίνδυνος υπάρχει μόνο κατά την περίοδο της μεγάλης ζέστης, όταν ξεραίνονται τα ποτάμια κι' η πράσινη βλάστηση παίρνει ένα σκούρο κίτρινο χρώμα.

Αυτές οι πυρκαϊές δεν όφειλονται σε καμμία απροσεξία. Ξερπούν αυτόματα. Σε κάποιο σημείο, οι καυστικές ακτίνες του ήλιου κάνουν ένα ρητινόδετρο ή ένα σωρό από ξερά χόρτα να πιάσουν φωτιά. Σε λίγο, τεραστίες φλόγες αναπνέουν από ποταμούς. 'Ολη η έκτασις γύρω μεταβάλλεται σε αληθινή κόλαση και δεν ξέρει κανείς προς τα πού να διεθυνθεί. 'Ενα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των τροπικών χωρών είναι, ότι τα ρεύματα του αέρος εναλλάσσονται από τη μια στιγμή στην άλλη. 'Ετσι, ενώ ο αέρας φυσάει από το βορρά, αρχίζει, ξαφνικά, να φυσάει από τα ανατολικά ή τα νοτιοδυτικά. 'Οπως είναι φυσικό, οι φλόγες ακολουθούν την πορεία του κι' αλλάζουν διεύθυνση.

Μέσα σ' αυτό το αλλόκοτο παιχνίδι, που είναι ένα παιχνίδι θανάτου, ο άνθρωπος τα χάνει όλα, γιατί του είναι αδύνατο να διακρίνει προς τα πού βρίσκεται η όδός της σωτηρίας. Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τα ζώα. Τό ένστικτό τους τα κάνει να μετακινούνται από πριν την αλλαγή της διεύθυνσεως του αέρα κι' αλλάζουν αμέσως πορεία.

Οι έξερροι είναι η αγαπημένη τροφή των λιονταριών.

Η ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΦΑΛΑΓΓΑ

Το θέαμα είναι καταπληκτικό. 'Από το μέρος, όπου εμφανίσθηκε η πυρκαϊά, ξεκινάει μια ατελείωτη φάλαγγα. Τα ζώα, χωρίς καμμία διάκριση μεταξύ τους, βεδίζουν το ένα πίσω από το άλλο. Μόνον τα λιοντάρια κι' οι ύαινες προχωρούν στα πλάγια. Τελυταίοι έρχονται οι ελέφαντες, οι ρινόκεροι κι' οι ιπποπόταμοι, που σχηματίζουν μικρά κοπάδια... 'Η φάλαγγα παίρνει ξαφνικά το σχήμα βεντάλιας. Αυτό σημαίνει άλλη φάλαγγα. Σ' αυτή την άλλη φάλαγγα, που προπορεύονται μπορεί να βρεθούν τελευταία.

Τό αξιοσημείωτο είναι, ότι, όσο διαρκεί ο κίνδυνος, οι εχθροπραξίες καταπαύουν. Μια αντίλοπη π. χ. μπορεί να βρεθεί πλάι σ' ένα λιοντάρι ή ένας πθήκος μπροστά σ' ένα λεοπαρδο, χωρίς να έχουν να φοβηθούν τίποτα. Στις στιγμές αυτές, υπάρχει μια ιερή αλληλεγγύη μεταξύ όλων των ζώων. 'Αλλ' η αλληλεγγύη αυτή σταματάει μόλις περάσει ο κίνδυνος. Καί γι' αυτό οι διάφορες κατηγορίες ζώων παίρνουν προκαταβολικά τα μέτρα τους. Τα μικρότερα και ασθενέστερα φεύγουν πρώτα, μόλις καταλάβουν, ότι απομακρύνθηκαν αρκετά από τη ζώνη της πυρκαϊάς. 'Η συνοδοιπορία με τους διώχτες τους δεν τους ήταν ευχάριστη. 'Αλλοίμονο, όμως, στα μεμονωμένα ζώα, ή εκείνα που παραπλανήθηκαν ή που, από φυσική αδυναμία, δε μπόρεσαν να παρακολουθήσουν τους συντρόφους τους. Θα αποτελέσουν μια εύκολη λεία για τα μεγάλα σαρκοδόρα, που το πολυάριθμο τρέξιμο τους έχει ανοίξει την όρεξη. 'Αλλ' οι 'απαρδείσοι των θηρίων, δεν είναι μόνο τόπος περιπάτου, που παρέχει την ευκαιρία στον άνθρωπο να παρακολουθήσει τα άγρια ζώα στη φυσική τους κατάσταση και να τα δει σ' όλες τις εκδηλώσεις τους, από τις πιο μικρές ως τις πιο σημαντικές. Το κυνήγι επιτρέπεται έπίσης σ' αυτούς. 'Αλλ' υπό ώρισμένους όρους, που ο κυνηγός είναι υποχρεωμένος να σεβάσθ. Θα μιλήσαμε για το κυνήγι αυτό στη συνέχεια των άρθρων μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΧΕΧΣ: 'Η διατίμηση των θηρίων.

Φαίνεται πως το γυναιμένο αυτό λυκόσκυλο έχει ιδιαίτερη αντιπάθεια... στους φωτογράφους!

Τὰ λυκόσκυλα ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ "ΘΗΡΙΑ,"

Γίνονται όμως λάθη στην εκγύμνασί τους

ΠΟΛΛΟΙ θεωρούν τὰ λυκόσκυλα άγρια κι' επικίνδυνα σκυλιά. Είναι όμως δικαιολογημένος αυτός ο χαρακτηρισμός τους, ή αποτελεί σφαλμάτια;

Ο πρόεδρος της αγγλικής 'Εταιρείας Προστασίας των Ζώων παραδέχεται τη δεύτερη εκδοχή.

«Τὸ λυκόσκυλο —λέει— είναι τὸ πὸ δυσφωτισμένο εἶδος σκυλίου».

Κι' ὡστόσο, οἱ γραμματοκομιστές, οἱ καταιετιστές τοῦ ηλεκτρονίου, κλπ., θεωροῦν τὸ σκυλὶ αὐτὸ σὰν τὸν... ὑπ' ἀριθμὸ 1 Διημέσιο Κίνδυνο! Γιατί δὲν διακρίνουν ἀπλῶς, ἀλλὰ ξεσκίζουν με τὰ δόντια τους τὸ θέμα τους. Είναι δὲ γεγονός πως ἔχουν προκλήσει ὄχι λίγα δυστυχήματα.

Ἄλλ' οἱ ἰδιοκτῆτες λυκόσκυλων δηλώνουν πως ἔχουν ἀποκτήσει αὐτὴν τὴν κακὴ φήμη, μόνο καὶ μόνο γιατί είναι μεγάλα καὶ ενεργητικὰ ζῶα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως —λένε— είναι σκυλιὰ μαλακά καὶ ἀειπαύτητα, πὸν ἀφοσιώνονται στὸν ἀφεντικό τους καὶ γίνονται σύντροφοι τὸν γ' ὅλη τους τὴ ζωή. Φτάνει μονάχα ν' ἀνατραφοῦν καὶ νὰ ἐκπαιδευθοῦν ὡς πρέπει.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ἕνας εἰδικὸς ἔχει διατυπώσει μὴ περιορῶν θεωρία: Ὅτι ἡ σχέση μεταξύ τοῦ λυκόσκυλου καὶ τοῦ ἀφεντικοῦ του είναι συνήθως ἡ πῆλη δυὸ θελήσεων, πὸν ἡ καθεμιά τους προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν, νικᾷ σιγήθως ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὄχι πάντα. Ὅταν ὁ ἀφεντικός είναι ἀδύνατος χωροκτήτης, ὁ σκύλος τοῦ ἐπιβάλλεται τελικὰ καὶ γίνεται τότε ἀνιπτάκκος καὶ επικίνδυνος.

Τὸ λυκόσκυλο λέγεται καὶ «ἀλσατιανὸ» σκυλί, γιατί είναι πραγματικὰ ἕνα τσοπανόσκυλο τῆς Ἀλσατίας — πὸν ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ Γερμανία. Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀντιληψὶ τοῦ ἐκπαιθῆτος ἰδιαιτέρως στὸν πόλεμο παγκόσμιου πολέμου, ὅταν χρησιμοποιήσαν οἱ Γερμανοὶ τέτοια σκυλιὰ σὰν ἀγγελοφόρους σὲς πορφυλάξες τοῦ μετώπου. Ἰδίως ὅμως διαδόθηκε αὐτὴ ἡ ῥάτσα τὸν σκυλὶν μετὰ τὸ 1920.

Ὅσοι ἔχουν γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὰ λυκόσκυλα, βεβαιώνουν ὅτι σπάνια διακρίνουν ἄνθρωπους. Τους τρομαίζουν ὅμως, με τὴν φρενὴ γαυγίσματά τους καὶ με τὴν ὀρι τους — γιατί ἔχουν ὕψος περὶ τὸν 60—70 πόντους καὶ βάρος 35 ὡς 50 κιλά.

Εἶναι πὸ ἄγρια ἀπὸ τ' ἄλλα σκυλιὰ; Οἱ εἰδικοί θεωροῦν ἀνόητη αὐτὴ τὴν ἰδέα. Δὲν ὑπάρχουν —λένε— ἀγριότητες καὶ ἡμερώτερες ῥάτσες σκυλίων. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κάθε σκυλίου ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἐκγύμνασί του καὶ ὄχι ἀπ' τὸ εἶδος του.

Ἀλλ' ὡστε, ἀν ἦταν ἰδιαίτερος ἄγρια τὰ λυκόσκυλα, δὲ θὰ τὰ διαλέγανε ποτὲ γιὰ ὁδηγούς τὸν τυφλῶν.

Εἶναι ἐπίσης ἀβάσιμη ἡ κατηγορία πὸς μπορεῖ, με τὸ παραμυθῶ, νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ στὸν ἀφεντικό τους, πὸν τὰ ταΐζει. Ἀντίθετα, εἶναι πολὺ ἀφισωμένα καὶ ὑπάκουα καὶ ἔχουν μάλιστα θορυβιχὴ γ' αὐτὸ σὲ ἐκθέσεις.

Εἶναι επικίνδυνα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά; Τὴν καλύτερη ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ερώτημα, δίνει τὸ ἔξης περιστατικό, πὸν διηγείται ἕνας αὐτάτης μάρτυς: «Ἐνα μωρὸ συνόθηκε κοντὰ στὸ λυκόσκυλό μου πὸν κοιμότανε, καὶ τὸ χτύπησε δυνατὰ στὴ μύτη. Ἐκείνο θὰ πόνεσε, ἀσφαλῶς. Ὅσοσο ἄνοιξε τὸ ἕνα μάτι του, κίτταξε καλὸβολὰ τὸ παιδάκι καὶ ὕστερα συνέχισε τὸν ὕπνο του!»

Ἐπάρχουν, βέβαια, λυκόσκυλα με ἐλαττώματα. Ἀλλ' αὐτὰ ἀφελόνται μάλλον στὰ ἀφεντικά τους, πὸν τὰ κακομάθανε.

Προσπάντων, οἱ ἰδιοκτῆτες λυκόσκυλων πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ είναι γεμάτα ἐνεργητικότητά κι' ὅτι χρειάζονται νὰ τρέξουν 5 χιλιόμετρα ἡμέρα τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ τὴ διατηρήσουν. Ἀν τους λείπει αὐτὴ ἡ σωματικὴ ἀσκήσι, νευρίζουν καὶ γίνονται κακοτροπὰ.

Πρέπει λοιπὸν ὁ ἀφεντικός τοῦ λυκόσκυλου νὰ τὸ βγάξῃ ταχτικά περὶπατο.

Θὰ παρατηρήσῃ, βέβαια, πὸς δὲ μπορεῖ νὰ παραβῇ μαζὶ του στὸ περπάτημα. Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ σκύλος δείχνει ἀνοχή καὶ κατανόησι γιὰ τὸν ἀπελπιστικὰ ἀγογιάντο κύριό του.

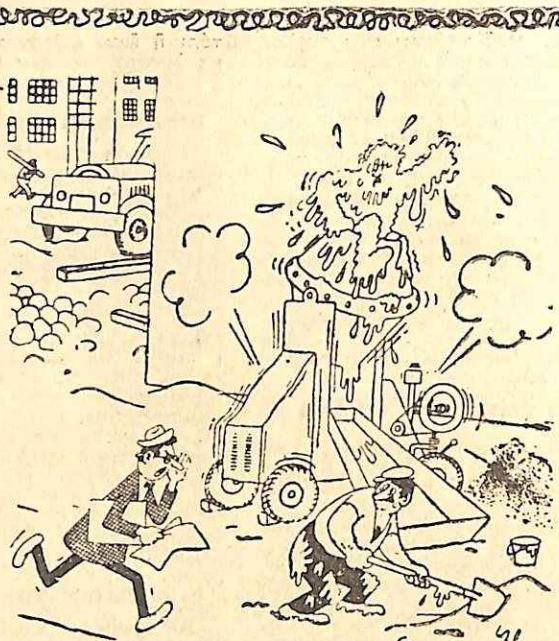
Ἡ ἀγγλικὴ Ρ.Α.Φ. ἔκανε πειράματα πολλὰ χρόνια, γιὰ νὰ δοῦν τὴν καλύτερη ῥάτσα σκυλίου-φύλακα. Διάλεξε δὲ τελικὰ τὸ λυκόσκυλο, γιατί ἔχει ἀντίληψι καὶ ἐπιμονὴ καὶ γιατί ἐκπαιδεύεται εὐκόλα. Τώρα, λοιπὸν διαβέβαι 1.000 τέτοια σκυλιὰ, πὸν περσιτοῦν συνεχῶς γύρω ἀπὸ τίς βάσεις πυραύλων, γιὰ νὰ προλάβουν κάθε ἀποπειρὰ σμυλποτά.

Ἐπίσης, ἀπ' τὰ 160 ἀστυνομικὰ σκυλιὰ τῆς Σκωτίας Γουόρντ, τὰ περισσότερα είναι λυκόσκυλα! Γιατί ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι στὴν παρακολούθησι τὸν ἰχνῶν με τὴ μυρωδιά, είναι ἀνώτερα κι' ἀπὸ τὰ κυνηγετικὰ σκυλιὰ.

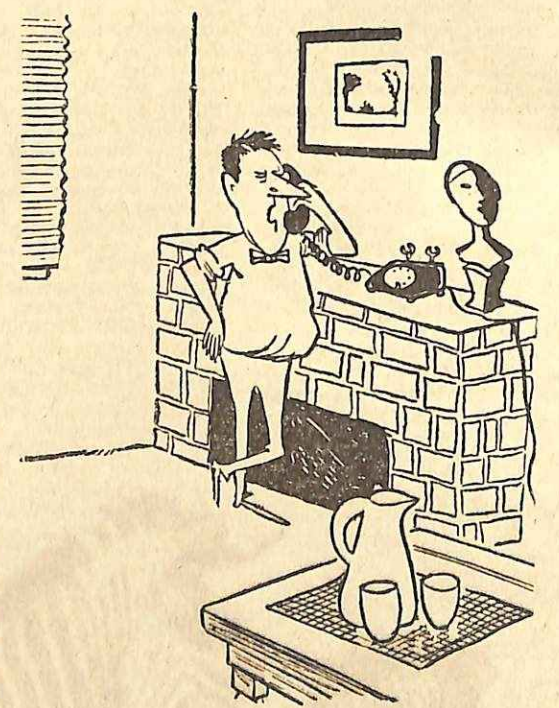
Τέλος, τὰ λυκόσκυλα χρησιμοποιοῦνται πολὺ ὡς ὁδηγοὶ τὸν τυφλῶν. Ἐδῶ ὅμως φαίνεται πὸς ὑπερῶν τὰ σκυλιὰ τοῦ Λαμπραντόρ, γιατί τὰ λυκόσκυλα είναι κάπως νευρικά καὶ ἀκατάλληλα γιὰ ὑπομονετικὴ ἐργασία.

ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΛΙΑΝΑ

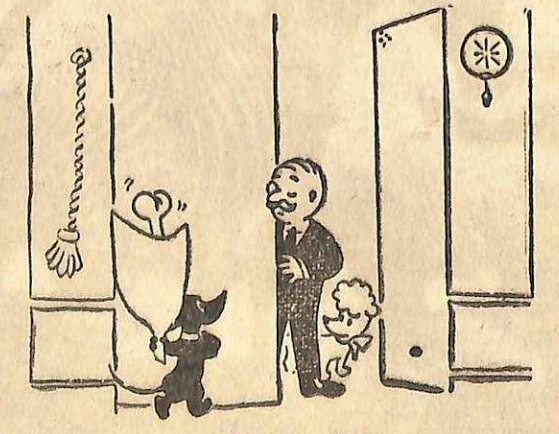
Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λὸς Ἀντζελες ξετινίχτηκε πρὸ ἡμερῶν μὴ περιορῶν σκηνή, με κεντρικὸ πρόσωπο τὴν Ντιάνα Γκάροντνερ, ἡλικίας 6 χρόνων, κόρη τῆς ἡθοιοῦ Τζῶαν Γκάροντνερ. Ἡ μητέρα τῆς εἶχε χωρίσει πρὶν ἀπὸ ἡμιστο καὶ ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς κι' εἶχε παγιοποιήσῃ ἕνα ἄλλο, ἀπὸν κατάφερε νὰ ἐπιτεθῇ ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ τῆς ἀνατιθῇ ἡ ἀνατροφὴ τῆς κόρης τῆς, πὸν εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὸν πρώτο της γάμο. Τὸ καινούργιο ἀνδρόγυνον, μαζὶ με τὴν μικρὴ Ντιάνα, ἀποβίβαστηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λὸς Ἀντζελες, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι. Ἀλλ' ἔκει περιμένε ὁ πατέρας τῆς Ντιάνας, πὸν ἤθελε νὰ τὴν παρῶν τότε στὰ πατέρας κι' ὁ πατέρας ἦσαν τότε στὰ χέρια, ἐνῶ ἡ μητέρα παρακολούθησε ἀπαθῆς τὴ σκηνή. Στὸ τέλος, ἐπεβέβη ἡ ἀστυνομία πὸν χώρισε τοὺς δύο διαμαρτυρόντες. Ἡ Ντιάνα παρέμεινε, φυσικά, με τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα τῆς. Ἀλλὰ τὸ κοριτσάκι δὲ θέλει τώρα οὔτε νὰ ἰδῇ τὸν τελευταῖο καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα, ζητώντας νὰ πάῃ στὸν πατέρα του. Ἐνα ἀκόμη δῶμα ἀνάμεσα στὰ τόσα ἄλλα τοῦ Χόλλυγουντ...

— Τί έγινε ὁ ἀρχιτέκτων;... Ἀπὸ τὸ πρῶτὸν γυνεῶνιου.

— Ἡ γυναίκα μου, ξαγαύρισε στὴ μητέρα της Νὰ τὴν πάρει σε δυὸ ὥρες!...

— Ποῖν ζητᾷτε;

Τὸ ρολόι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Σεβίλλης χτύπησε μερῶν χτύπη. Ὅλος ὁ κόσμος κοιμόταν με- κάρια καὶ μονάχα τὰ παράθυρα τοῦ σενιέρ φανεραίνεταν ἔκτοτα φω- τισμένα.

Ὁ καλὸς αὐτὸς γιαντρός τῆς Σεβίλλης, πὸν εἶχε φτάσει σὲ μὴ σέξαστὴ ἡλικία, ἦταν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀνήσυχος. Δυὸ μεγάλες ἐγνοι- ες βασάνιζαν τὴν ζωή του, μὴ ζωὴ, πὸν χωρίς αὐτὲς θάταν σίγουρα εὐ- τυχημένη. Ἡ πρώτη του ἐγνοία ἦταν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὠραίας ἀνιψιάς του καὶ ἡ δεύτερη ἡ ἐξόντωσι τὸν ἀρσενάκιον, πὸν κατ- στρεφαν τὸν κήπο του.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ξενοχτοῦσε ἐ- κεινοὺς τὸν ἔραδον στὸ ἐργαστήριό του ὁ σαρφὸς γιαντρός. Ἐργαζόμενος, σὰν ἀλχημιστὴς τοῦ μεσαίωνος, ἕνα φαρ- μακὸ ὕψος γιὰ νὰ σεβῇ μὴ γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ τρα- γικὰ, πὸν τοῦχαν ρημάξει τὰ λαχα- νικά του.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἦταν μὴ διά- λυσι φασφόρου καὶ ἄλλων δραστι- κῶν δηλητηρίων, πὸν προκαλοῦσαν ἕνα θάνατο με φριχτοῦς πόνους στὸς μισθοῦς ἐχθροῦς του.

Ἐτοί, καθὼς ὁ γιαντρός ἀνακά- τευε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο τὰ φάρμα- κα, σκεπτόταν καὶ τὴν προκομὴ τὴν ἀνιψιάς του. Τὴν μεγάλος πε- λᾶς! Γιατί τάχα ἔβρισκε ὅλους τοὺς γαμπρούς; Κανένας δὲν τῆς ἄρεσε!

Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἡ Πέππα ἦ- ταν ὁμορφὴ κοπέλλα. Ψῆλη, ξαν- θεῖα, χαριτωμένη, μὴ φαντασμένη λιγὸ καὶ ἰδιοτροπία, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα προέληματα τοῦ για- τρῶ. Ὅσοσο ἡ ὠραία Πέππα εἶ- χε τὸ μυστικὸ της, Κρυφαγαπῶσε ἕνα φτωχὸ συγγενὴ τῆς ἕνα ὁ- μορφὸ ξαδέρφου τῆς, πὸν ἐνεχτε- ῖτο στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ κἀν λε- στὰ καὶ πὸν περὶμενε νὰ γυ- ρίσῃ κάποτε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ.

Στὸ μεταξύ, τὸ σπῆτι τοῦ για- τρῶ, τὸ πολιορκιοῦσαν ἕνα σωρὸ νεαροὶ καναδόροι, πὸν ἀκολου- θούσαν τὴν ῥωμαντικὴν παράδοσι τῆς Ἰσπανίας, ἐρχόντουσαν κάθε νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὠραίας σενιόριτσας καὶ τῆς τραγουδοῦσαν τίς πὸς περιπαθεῖς σερενάτες. Οἱ φλογέρες αὐτὲς καντάδες ἔκαναν ἔ- ξω φρενὰν τὸν γιαντρός. Οἱ τριλλίες τῆς κίθάρας ἦταν ὁ ἐφιάλτης του.

Πρὶν οἱ φτωχοὶ προδεδούροι κα- τορθώσουν νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά τῆς ὁμορφῆς ἀνιψιάς, ὁ τρομερὸς θεὸς ἔδωκεν σὲ μ' ὑπαλ- κὸν καὶ τοὺς κεραυνόβολοις με- βριστές.

Στὸ μεταξύ, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Σεβίλλης, σὲ μὴ γραφικὴ φτωχο- γειτονία, πὸν τὰ σπῆτι τῆς ἦταν ἄ- σπρα σὰν περιστέρια καὶ οἱ πολὺ- χρωμὲς γλάστρες τους μοσχοδου- λούσαν ἀπὸ τὰ λουλούδια ἦταν μισο- φωτισμένη μὴ καμαρούλα. Ἐνα ὁ- μορφὸ, ἕνα κυπαρισσένιο παλληκά- ρι, μ' ἕνα κρέκλινο μαγιόλι στὰ σγουρὰ μαλλιά του, κούρνιζε τὸν μαντολίνου του. Πλὴτὸν σκεκόταν μὴ κοπέλλα με μαῦρα μαλλιά, πὸν τὸν κίτταξε κι' ἐκλαίγε. Ἦταν ὁ Χοσέ καὶ ἡ Λόττα. Ὁ Χοσέ ἦταν ὁ καλύτερος καναδόρος τῆς Σεβίλ- λης. Τὰ τραγούδια του συγκινούσαν πολλὰς καρδιές κι' ἀνοίγαν πολ- λὰ παράθυρα τῆς νύχτης. Ἡ Λότ- τα, ἡ γειτονόπουλα του, ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ ἦταν ἡ ἀρραβῶ- νιστικὴς του. Νὰ ὅμως, πὸν ὁ θεὸς- τρελὸς αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἡσυ- χασθῇ. Ἀγαπᾷσε τὴν φτωχὴν Λόττα γιὰ τὰ φλογερὰ ματιά της καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελό της, με τὸ ὅλε- σερ καὶ ἡ ὁμορφὴ Πέππα με τὰ ξαν- θὰ μαλλιά καὶ τὴν στοργικὴν προικία.

Γι' αὐτὸ κούρνιζε τώρα τὸν μαν- τολίνου του. Γιὰ νὰ πᾶν γιὰ τὴν τρα- γουδοῖν ἕνα ἐρωτικὸ ἀνοιτόδρυνον κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς.

Χοσέ δὲν ἔλεγε με ἑορκα- μένα μάτια ἡ ἀρραβωνιστικὴς του. Μάκια φλερτάρισε τὴν Πέππα. Αὐ- τὴ δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σου! Σὲ κοροϊδεύει!... Μόνον, πὸν μὸς ξεσκίριζε τὴν καρδιά!...

— Λόττα, με παραστήσεις!...

— Χοσέ, θυμήσου τίς ὑποσχέσεις σου, τοὺς ὅρκους σου! Γελᾷσαι ἂν νομίζης πὸς θὰ ἔρῃς καλύτερὴ ἀπὸ μένα!...

— Θὰ με παρατήρησῃ, ἐπὶ τέλους; — Μάθε, λοιπὸν, ἀπίστε, τοῦ πέ- ταξε ἡ Λόττα μέσα στὰ ἀναφυλλὰς τῆς, πὸς ἂν ἐξοκολούθησῃ ν' ἀγαπήσῃ αὐτὴν τὴν σενιόριτσα, ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ!...

Ὁ Χοσέ σήκωσε μ' ἀδιαφορία τοὺς

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

Ὁμους τοῦ κι' ἔσκυψε γιὰ ν' ἀκού- σῃ ἂν τὸ μαντολίνου τοῦ ἦταν καλὰ «κουρντισμένο». Παλιὸς καρδιοκλέ- φτης ὁ Χοσέ, δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὸν ἀκούει τέτοιες φωνές. Καὶ δὲν ἴδρωσε τ' αὐτὸ του...

— Μείνε, σὲ ἱκετεύω, Χοσέ! τοῦ εἶπε σὲ τέλος σπαραχτικὰ ἡ κο- πέλλα.

Μὰ πὸν ν' ἀκούσῃ ἐκείνους! Πᾶρε κάτω ἀπὸ τὴν μαχαλὴ τὸ μαντο- λίνου τοῦ καὶ μ' ἕνα πῆδημα ἐρέθη- κε σὲ δρόμο.

Μὲ τὰ ἐνθουσιασμὸν τραβοῦσε γιὰ τὴν γειτονιά τῆς Πέππας. Χτᾶς τοῦ φάνηκε πὸς ἡ ὠραία κοπέλλα τοῦ γαμμελοῦσε, ὡς καὶ τὸν εἶδε νὰ ὀνεινῇ ἀπὸ τίς τουρμαχίες. Ἡ- ἔρε πὸς ἔβρισκε διαρκῶς τοὺς γαμπρούς κι' ἀρχίζε νὰ πιστεῖ πὸς ἦταν αὐτὸς ἡ αἰτία. Ἀν τὴν κατά- φερνε, θὰ σωζόταν. Ὁ γιαντρός ἦ- ταν πᾶμπλουτος. Δὲ θάχε πιά καμμιὰ ἀνάγκη νὰ δουλεύῃ γιὰ τὸ μεροκάματο σὲ ὀφανεργοῦσε. Θὰ μπορούσε με τὴν προικία τῆς νὰ φτιάξῃ μὴ δικὴ του δουλειὰ καὶ νὰ ζῇ σὰν ἀρχοντας.

Μὲ τὰ ὠραία αὐτὰ ὄνειρα ὁ νεα- ρὸς καναδόρος ἔφτασε σὲ σπῆ- τι τοῦ γιαντρῶ. Σήκωσε με λαχά- ρα τὴν ματιά του σὲν παράθυρο τῆς Πέππας, καὶ εἶπε μόνος του:

— Σίγουρα, ἡ ξανθεὴ νερὰδισα μου θὰ κοιμάται, ἴσως, μάλιστα, με ἔλειπε σ' ὄνειρό της. Μὰ ἐγὼ θὰ τὴν γλυκοῦνησω!...

Βρήκε μὴ σκιερὴ γωνιά, κάτω ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι κι' ἀρχισε μ' ἕνα γοργό, ἡχηρὸ «σκέρτσον», νὰ ἐξυ- μνῇ τὴν ὁμορφιά της...

Ἐτοί, ὅταν ὁ Χοσέ τελείωσε τὸ πρῶτο μέρος τῆς σερενάτας του, εἶδε μ' ἐνθουσιασμὸν πὸν φωτίζεται τὸ παράθυρο τῆς ἀγαπημένης του καὶ νὰ μισανοίγῃ ἡ γυρίλια. Ἡ Πέπ- πα, πὸν κρέκλινο μαγιόλι γιὰ καν- τάδες ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ παντζούρια καὶ μεθούσε ἀπὸ τὸ ἐ- ρωτικό του τραγούδι. Σὲ λίγο ὅμως ἀκούσε θορύβον σὲ καὶ τὸν πατάμα καὶ γέλασε, γιατί ἡ- ἔρε τὴ σήμαινε αὐτὸς ὁ θορύβος.

Τώρα ὁ ἀρχιστὴν ἡ κομωδιστὴ εἶπε σκεπτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς. Πραγματικὰ, ὁ γιαντρός, πὸν ἦ- ταν κλεισμένος σὲ ἐργαστήριό του

κι' ἀνακάτεψε μέσα σ' ἕνα κου- βὰ ἕνα καινούργιο μυοκτόνο, μὸλις ἀκούσε τὸ μαντολίνου, πετάχτηκε ἔ- ξω, σὰν νὰ τὸν κέντησε σκορπίος... Κατόπιν ἔτρεξε γρήγορα σὲν ἔρῃ- σῃ, πὸν ἦταν σὲν βάθος τοῦ δια- δρόμου καὶ γέμισε ἕνα κουβὰ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ Χοσέ ἀρχίζε τὸ δεύτερο μέρος τῆς σερενάτας του. Ἦταν κατὰ πάσῃτες στοργές, πὸν ἱστοροῦσαν τὸν ἔρωτά του, τὸν πό- νο του, τὴν φλόγα, πὸν ἔκαιγε σὲν καρδιάς του. Καὶ πῶς ἀπὸ τὴν μι- σάνοιχτῃ γυρίλια ἀκούει γοητευ- μένῃ ἡ γυναικὴ τὸν ὄνειρον του. Μὰ ἔαφνικά, ἀκούστηκε μὴ ἄγρια φωνή, σὰ μούγκρισμα θηρίου:

— Κανόγια!...

Ἦταν ὁ φωνὴ τοῦ μανιασμένου γιαντρῶ, πὸν φοβέριζε με ξυλοδαρ- μὸ τὸν δυστυχὴ τραγουδιστὴ.

Ἀτάραχος ὅμως ὁ Χοσέ, σὰν νὰ μὴν ἀκούσε τίποτα, ἀφῆσε νὰ πε- ράσουν μερικὲς στιγμὲς, κατὰρσιον ὁ ἀέρας ἀπὸ τίς ἀγριο- φωνίες. Κι' ὕστερα γάδισε πάλι τίς χορδές τοῦ μαντολίνου, με μὴν ἀκούσῃ ἀκόμη πὸν παθητικὴ. Τότε ὅμως ἡ ὑπομονὴ τοῦ για- τρῶ ἐξαντλήθηκε. Μαῦρος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἀρπάξε τὸ κουβὰ καὶ τὸν ἀείσασε πᾶν σὲν ἀνθρώπινη σκία πὸν ἐξοχώριζε κάτω ἀπὸ τὸ μπαλ- κόνι του.

— Πᾶρε, ἡλίθιε, τὴν πληρωμὴ σου! ἐρυχθῆκε.

Μὰ ἄμσως ἀκούστηκε ἀπὸ κά- τω ἕνα σπαραχτικὸ ἐφωρητὸ, πὸν- κανε τὸν γιαντρός νὰ φρίξῃ.

— Μήπως ἔκανα λάθος; ἀναρω- τήθηκε μ' ἀγωνία.

Ἐτρέξε μέσα γιὰ νὰ βεβαιωθῇ κι' ἔμεινε ἀποσβολωμένος. Στὴν ἔκδοσιν του, ἀντὶ νὰ ἀδείασῃ τὸν κουβὰ με τὸ νερό, ἀδείασε τὸν ἄλ- λο με τὸ φασφορὸ ὕψος, πὸν ἦταν προορισμένον γιὰ τὴν ἐξόντω- σιν τοῦ ἀρσενάκιον! Ὁ δυστυχισμέ- νος πὸν τὸ δέχτηκε θὰ ἦταν καμ- μένος φριχτὰ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἶ- χε γίνῃ ἐνοχὸς ἀνθρωποκτονίας!

Στὴν ῥωμαντικὴ ἐκείνῃ πάλι τῆς σερενάτας, νὰ τυφλώσῃ με νοιτι- κοράφιμον ἕνα ἐρωτευμένο τρα- γουδιστὴ, ἦταν τρομερὸ ἐγκλημα!...

Μὰ οἱ εὐαίσθητες καρδιές, νὰ μὴ διαστοῦν νὰ χύνουν δάκρυα γιὰ τὸ φτωχὸ τραγούδι, γιατί δὲν ἦ- ταν ἐκείνους, πὸν καίγονταν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ὕψος. Ἦταν, ἀλλοίμο- νο, ἡ αὐτὴ Λόττα, πὸν τὸ δέχτη- κε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ πόδια!

Ἡ δόλια, πᾶν σὲν μαῦρῃ ἀπελπι- σία τῆς, ἀκολουθῆσε κρυφὰ τὸν ἀ- πιστὸ ἀρραβωνιστικὸν τῆς καὶ κρύ- φτηκε κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ γιαντρῶ. Μὰ ἡ Θεία Πρόνοια τὴν ἔσωσε. Τὸ φάρμακο δὲν εἶχε φτά- σει ἀκόμῃ σὲν τελειότητα. Βέ-βαια, ἡ δυστυχὴ κοπέλλα ἐννοίω- σε ἕνα δυνατό καύσιμο σὲν πρῶ- τῃ τῆς, με τὰ μάτια, ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα τῆς δὲν ἔπασαν τίποτα.

Ὅσοσο εἶναι γνωστὴ ἡ ἰδιότης

πὸν ἔχει ὁ φωσφόρος νὰ λαμποκο- πᾶν μέσα σὲν νύχτα. Καὶ τὴν στι- γμὴ ἐκείνῃ, ἀπὸ μὴν παράξενη συμ- πτωσι, ὅλα εἶχαν σκοτεινιάσει. Ἡ σελήνη, γεμάτῃ φρίκη γιὰ τὸ ἐγ- κλημα τοῦ γιαντρῶ, ἐκρύψε τὸ πρό- σωπὸ τῆς μέσα σ' ἕνα πικνὸ σύννε- φο. Ἐτοί, τὸ φασφορὸ ὕψος βάρει- σμα, πὸν δέχτηκε ἡ Λόττα, εἶχε τὰ πὸν ἀπρόδραστα ἀποτελέσματα: Τὴν ἔκανε νὰ λαμπρὴ δόκιμη με- σα σὲν νύχτα, σὰν ἕνα ἐξωτικό, πὸν εἶχε ἀκαθόριστο κι' ἐμπεδωμένο σχῆμα!

Ὅσοσο, ὁ τρόμος πὸν εἶχε πιά- σει τὴν φτωχὴ κοπέλλα δὲν τὴν ἄρη- σε νὰ καταλάβῃ τί τῇ συνέβαινε. Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ με τὸν Χοσέ. Πᾶν σὲν ταραχὴν τοῦ, νόμιζε πὸς ἡ γυναικὴ κραυγὴ, πὸν ἀκούστη- κε, ἦταν μὴ διαμαρτυρία τῆς Πέπ- πας γιὰ τὸ κατὰδρεγμα τοῦ ἀγα- πημένου της...

Μὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἄλ- λας ὁλόταλη γνώμη. Τὸ παράδου- τῆς ὠραίας τοῦ ἀνοίξε κι' ἕνα γέ- λιο σπαρακτικό, γεμάτο κοροφία, ἀντήχησε μέσα τῇ νύχτα.

— Ντροπὴ σου! τῆς φώναξε ὁ Χοσέ.

Τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὸν πλη- γώσῃ περισσότερον ἀπὸ τὸ γέλιο ἐ- κείνου. Πᾶρε, λοιπὸν, ἀνακαταμένος τὸ μαντολίνου τοῦ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του...

Ὅταν ὁ ἀπογοητευμένος τραγου- διστὴς ἔφτασε σὲν γειτονιά του, ἐπῆκε κλειδωμένη τὴν πόρτα τῆς ἀρ- ραβωνιστικῆς του. Χτύπησε πολ- λὰς φορές. Καμμιὰ ἀπάντησι!

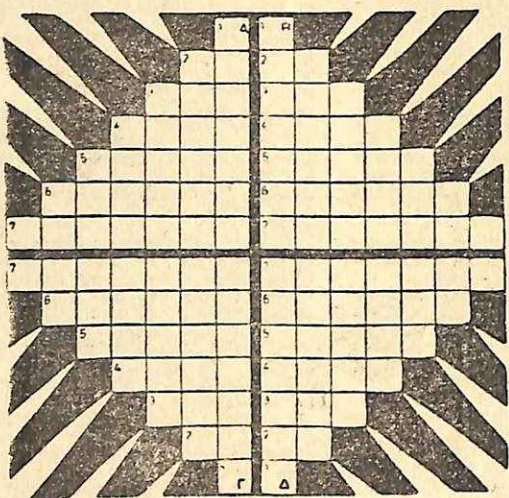
Τὴν παράξενο! ε

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Σκεπτόντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο πάντοτε σύμβολο, συμπληρώστε ακολουθώντας και τις τέσσερις πυραμίδες με λέξεις των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημειώσεις.

Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμματα

της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Μουσική νότα.
- 3) Όργανον αισθήσεως.
- 4) Ποσειδών.
- 5) Άγία και Μεγάλη.
- 6) Άκρας.
- 7) Ένας από τους δώδεκα.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Έπαινο συγγράμματος.
- 3) Δεν έπαυαν απολύτως τίποτα.
- 4) Μονάς του στρατού.
- 5) Εδαφική έκταση χωρίς αναμείξεις.
- 6) Η Πελοπόννησος.
- 7) Ηρώς του Σαέππρ.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Αναφορική αντωνυμία.
- 3) Νησί των Κυκλάδων.
- 4) Απύκνους.
- 5) Ιστορικό χωριό της Ήπειρου.
- 6) Έχει άμεση σχέση με την ύλη.
- 7) Άνηκει στο περιβάλλον βασιλείας.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Προσωπική αντωνυμία.
- 3) Αρχικά του στρατού μας.
- 4) Ανατολικό γεωγραφικό όνομα.
- 5) Αθηναϊκή εφημερίδα.
- 6) Ξηρά.
- 7) Ουράνιο σώμα (πληθ.).

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Είστε φίλος του κινηματογράφου; Δεν θα δυσκολευτείτε τότε να βρείτε τον τίτλο του φιλμ, που σας ζητούμε και που η διανομή του συγκέντρωνε τέσσερα λαμπρά αστέρια, των οποίων σας δίνουμε τα όνόματα.

Τα τέσσερα όνόματα συνοδεύει και μία συμπληρωματική λεπτομέρεια, που θα σας βοηθήσει να βρείτε τον ζητούμενο τίτλο, αν φυσικά δεν τον βρήκατε ήδη.

- 1) Καρίνα Παβινού, Άλβιν Ντελόν, Σπύρος Φωκάς, Κλαούντια Καρντινάλε. Ένα δράμα του Λουκίνο Βισκόντι.
- 2) Σοφία Λόρεν, Ζαν-Πολ Μπελόντο, Ράφ Βαλλόνε, Ρενάτο Σαλβατόρι. Στο φιλμ αυτό ο Βιττόριο ντε Σίκα έπαιξε το ρόλο του... σκηνοθέτη.
- 3) Όλβια ντε Χάουλαντ, Ροσάννα Μπράτσι, Τζορτζ Χάμιλτον, Υόζεφ Μιμ, Έντμουντ Χίλ, γυρισμένο στην Ιταλία.
- 4) Άλμπερτο Σόντι, Σουλβάν Μάνγκανο, Βιττόριο Γκασμαν, Μπερνάρ Μπλιέ. Αστυνομική περιπέτεια.
- 5) Σέλλεβ Γουίτνερ, Τζέην Φόντα, Κλαίρ Μπλουμ, Ραίη Ντάντον. Ένα πολύκροτο έργο, που σκηνοθετήσε ο Τζορτζ Κιούκορ.
- 6) Άντονι Κουήν, Τζέκ Πάλλαντ, Σουλβάν Μάνγκανο, Βιττόριο Γκασμαν, Χιλιάνε Κομπάρσι πηλιν μέρος στο γύρισμα αυτού του έργου.
- 7) Κερκ Ντάγκλας, Σουλβάν Μάνγκανο, Άντονι Κουήν, Ροσάννα Ποντεστά, Παλαιά επιτυχία, που προβλήθηκε και πάλι τελευταία.
- 8) Σπύρος Γκρίντνερ, Στάνλεϊ Μπίνκερ, Ροσάννα Ποντεστά, Άννα-Μαρία Πιραντζέλι, Έντμουντ Χίλ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

- 9) Χένρι Φόντα, Τσάρλες Λάτον, Γουόλτερ Πίτζον, Πίτερ Λάφοντ. Μία δραματική δημιουργία του Όττο Πρέμινγκερ.
- 10) Τσάρλτον Ηστον, Τζάκ Χάκινς, Χάγια Χαραρίτ, Στέφεν Μπόυντ. Ένα φιλμ, που κατέρριψε όλα τα ρεκόρ εισιτηρίων.

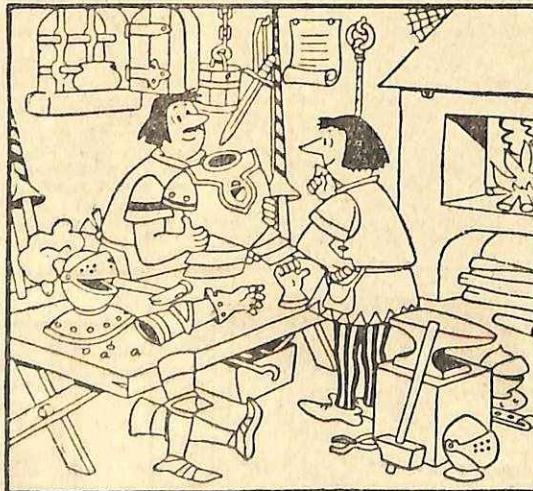
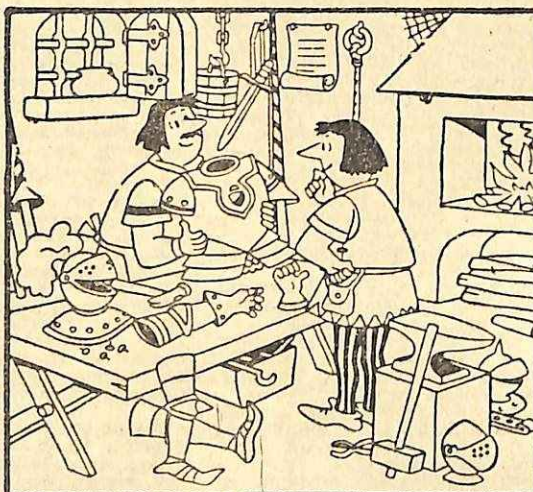
Αναγραμματισμός

Άγριο ζώο, κυνήγι, άπειραχτο, αν μ' αφήσεις. Το δέντρο με παράγει, αν μ' αναγραμματίσεις.

Τρεις μηχανές εικόνας χωρίς εικόνα

- Μπορώ να μάθω, Γιάννη, γιατί κάνεις αυτό τον κόμπο στα μαντήλια σου;
- Τόν Έβεν, για να θυμηθώ να σου πω να μου φτιάξεις το αγαπημένο μου γλυκόμα.
- Ποιό γλυκόμα;
- Μά έσυ, μόνη σου, τό είπες πριν από λίγο.
- Τάκη, Τασία, τί σταματήσατε;
- Γυρεύουμε, μαμά, αυτή την πόλι, πάνω στο χάρτη.
- Ποιά πόλι;
- Αυτή που είπες...
- Πάρτα από δω τα δέματά σου, Παναγιώτη. Αυτό το λεωφορείο δεν πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη.
- Και πού πηγαίνει, παρακαλώ;
- Εκεί που σου είπα.

Είκοσι μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως έντελως όμοιες κι όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανευθείτε, για την παρατηρητικότητά σας, πρέπει να βρείτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο ή και τρεις παίκτες συγχρόως. Κερδίζει τότε εκείνος, που θα βρει πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές, ή εκείνος που θα βρει τις περισσότερες μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα, που καθορίζεται προκαταβολικά.

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Διά Ρευματισμούς 'Αρθριτικά 'Ισχυαλγίαν...

...σας συνιστώ υπευθύνως την συσκευήν:

Είς τας άνω-τέρω περιπτώσεις ή έ-φαρμογή της θερμότη-τος έπιτρέπει την κα-τάπαυσιν του πόνου και εύνοει την θεραπείαν. Η εύεργετική αυτή θερ-μότης σας παρέχεται μέ-τὸν άποτελεσματικώ-τερον τρόπον από την συσκευήν infraphil

Θεραπεία διὰ τῆς θερμότητος

ΔΡΧ. 350

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Α.Ε.

Συμπληρώσατε και άποστεί-λατέ μας τό κάτωθι δελτίον

Πρὸς τὴν ΦΙΛΙΠΣ Α.Ε.
Γραφείον τῆς Αθήναις
'Αποστείτε μου ΔΩΡΕΑΝ, δύνει
αὐθεντικὴν υποχρέωσιν ἐκ μέρους
μου, τὸ ἀναλυτικὸν τεύχος διὰ τῆς
συσκευῆν infraphil.
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Λούτσα παραθα-λάσσιον οἰκόμενον 2 1/2 στρεμμάτων, 200 μ. ἀπὸ τῆς θάλασσης, δένδρην τευμένον μετ' 100 δέντρων ἐπὶ τὸ πλῆ-στον ἐνὸς καὶ ἄλλας φυτὰς. Σπίτι λυόμενον, μετ' ὅλας τὰς ἀνάσεις. Δε-ξαιμένη 2 πηγάδι μετ' μηχανῆς. Πλη-ροφῆραι κ. 1. Γιαννακοπούλου τηλ. 527.956 καὶ 716.306.

ΔΗΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρων 28 (παρὰ τὴν Ὀμόνοϊαν) 9-2 καὶ 5-7 1/2 μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΜΠΟΡΕΙ να το όνομάσει κανείς «παιδί του φόβου», γιατί από πολλές πλευρές είναι ακριβώς έτσι. Μερικά «μοναχοπαίδια» περιβάλλονται από τόσες περιποιήσεις, από τόσους δισταγμούς κι' από τόσους φόβους, ώστε ή προσωπικότης τους δεν κατορθώνει να εκδηλωθή ελεύθερα και μένει καταπιεσμένη και άλλοιωμένη. 'Ας πάρουμε τον 'Αλκη. Είναι μόνο πέντε χρόνων, αλλά νοιώθει κιόλας διαφορετικός από τους άλλους. Και ας δούμε για ποιό λόγο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Φυσικά, κάνει λάθος. Κανένα απ' αυτά τα παιδιά δεν είναι ευτυχισμένο. Κανένα παιχίδι δε μπορεί να αναπληρώσει ποτέ την έλλειψη των φίλων. Η μητέρα του 'Αλκη θα έκανε πολύ καλύτερα αν τον άφηνε να πάει να παίξει στην αυλή. Κι' αν μάθαινε καμιά άσχημη λέξη; 'Εστω, ας τη μάθαινε! 'Υστερα ή μαμά θα ήξερε να τον κάνει να την ξεχάσει. Θα χτυπιόταν καμιά φορά με τους φίλους του; 'Ακόμη καλύτερα! Γιατί έτσι θα μάθαινε να σμύνεται και θα καταλάβαινε, ότι δεν έχει τό δικαίωμα να είναι αυταρχικός, μόνο και μόνο επειδή φοράει ένα κοστούμκι ώραιότερο από εκείνα των άλλων παιδιών.

Η μητέρα του 'Αλκη θα έκανε πολύ καλά να τον στείλει στο νηπιαγωγείο, όχι μόνο επειδή θα άνακουφιζόταν λίγο αυτή και θα μπορούσε, επί τέλους, να διαθέσει και λίγες ώρες στον εαυτό της, αλλά κυρίως επειδή εκεί ο 'Αλκης θα έρχόταν σε έπαφή με τα άλλα παιδιά και θα μάθαινε πολλά χρήσιμα πράγματα, μακριά από τη φούστα της μαμάς. Θα κολλήσει ιλαρά; Είναι, βέβαια, πολύ πιθανόν. Μπορεί επίσης να κολλήσει κοκκύτη, ανεμοβλογιά, παρωτίτιδα. 'Ε, κι' ύστερα; Αυτές είναι αρρώστιες για όλα τα παιδιά και ή μαμά του 'Αλκη δε μπορεί να φαντάζεται, ότι θα μωρέσει να το προσφάξει πάντα απ' αυτές, επειδή είναι «μοναχο-γυιός».

Η μητέρα του 'Αλκη θα έκανε πολύ καλά να τον άφήνει να παίξει, όπως παίζουν τ' άλλα παιδιά. Θα λερωθή; 'Υστερα, θα καθαριστή! Θα βρέξει τα χέρια του; 'Υστερα, θα τα σκουπίσει! Θα ιδρώσει και θα συναχώσει; 'Υστερα, θα του περάσει! Όλα αυτά είναι πράγματα αφάνταστα πιο μικρά από την αρρώστεια του «μοναχογυιού». Γιατί, όταν νοιώ-θι πάντα, ότι είναι τό κέντρο του κόσμου, όταν βλέπει να γίνεται σε κάθε στιγμή αντικείμενο προσοχής, περιποιήσεων, φόβων και προνομιών, ή ελεύθερη ψυχική του ανάπτυξη έμποδίζεται. Και αν ο 'Αλκης γίνη ένας νέος αντισταθικός, άνακατοπιό-της, άπαιτητικός, αν μείνη ένας «γυιός της μαμάς» ακόμη και στα πενήνια του χρόνια (συμβαίνει καμιά φορά) τό σφάλμα δε θα είναι δικό του.

ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΠΑΙΔΙ

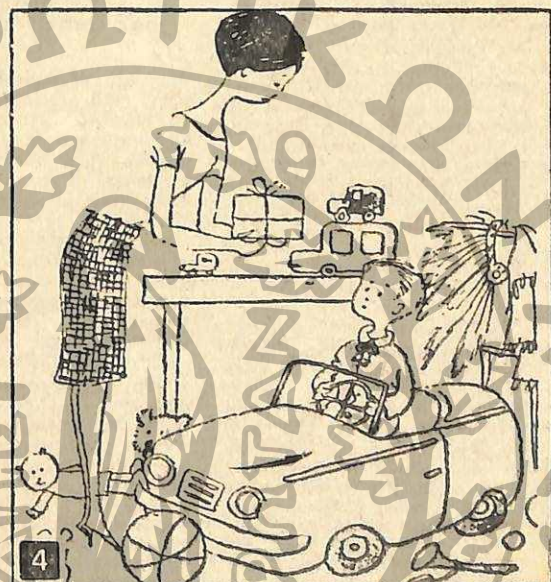
Είναι πάντοτε σχεδόν μόνος. Την άνοιξη, όταν τ' άλλα παιδιά βγαίνουν, είτε με τη μητέρα τους, είτε χωρίς αυτήν, για να παίξουν στην αυλή, αυτός είναι υποχρεωμένος να τα παρακολουθή από τό παράθυρο. Κατά τη γνώμη της μητέρας του, τα παιδιά που κατοικούν στ' άλλα διαμερίσματα ή στα γύρω σπί-τια, δεν είναι άρκετά καλοαναθρεμένα για να γίνουν φίλοι του. Συχνά χτυπιούνται, λένε άσχημα λό-για. Και ο 'Αλκης άκούει κάθε μέρα: «Τους φίλους του 'Αλκη θα τους διαλέξω εγώ» (άλλα δεν τους διαλέγει ποτέ).

Επί τέλους, ή μαμά αποφασίζει να τον πάει περί-πατο στο πάρκο (μόνο όταν ο καιρός δεν είναι ούτε ζεστός, ούτε κρύος, δηλαδή σχεδόν ποτέ). Μά ούτε στο πάρκο ο 'Αλκης μπορεί να παίξει, όπως τ' άλλα παιδιά. 'Ε, 'Αλκη μὴν τοῦχης, θά ιδρώσης! 'Ε, 'Αλκη μὴν άγγίξης τό νερό, θά συναχώθης! 'Ε, 'Αλκη μὴν παίξης μ' αυτό τό παιδί, δεν είναι καλό! 'Ε, 'Αλ-κη μὴν παίξης με τό χῶμα, είναι γεμάτο μικρο-βία!

'Απασχολημένη με την περιποίησι του 'Αλκη, ή μαμά παρατηρείται στις φίλες της ότι δεν έχει ποτέ λίγες ώρες ελεύθερες. 'Γιατί δεν τον στέλνεις στο νηπιαγωγείο;» τη ρωτούν εκείνες. «Στό νηπιαγω-γείο... 'Α, φοβάμαι πολύ, τρέμω τις μεταδοτικές αρρώστιες! 'Ο 'Αλκης είναι ένα παιδί τόσο ντε-λικάτο, τόσο δύσκολο...» Τί θέλουν να πουν αυτά; Δε μπο-ρεί να τό καταλάβη. 'Ωστόσο, νοιώθει λυχημένος και για να αντίδραση με κάποιο τρόπο ρίχνεται σε παιχνίδια καταστροφής!

'Ετσι, άκούγοντας συνεχώς τη μητέρα του να λένε «'Ο 'Αλκης δε μπορεί να κάνει αυτό...», «'Ο 'Αλ-κης δε μπορεί να κάνει εκείνο...», ο μικρός κατα-λήγει να πιστένη ότι είναι διαφορετικός και πιο σπουδαίος από τους άλλους. Γι' αυτό και για να αντίδραση στη μοναξιά, που τον περιβάλλει, έχει ένα σωρό καταρτίσιμα και άπαιτήσεις, στις όποιες ή μητέρα του υποχωρεί νοιώθοντας ότι έτσι του δίνει μια τέλεια άνατροφή και ότι τον κάνει ευτυχισμένο.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωὶ ὁ κύρ Σταύρος σηκώθηκε εὐδιάθετος. Εὐρίστηκε, πλῆθηκε, ντύθηκε, ἤπιε τὸ γάλα του, τρώγοντας μιά φρυγανιά κι' εἰτοιμάστηκε νὰ βῇ, γιὰ νὰ πᾶν στὸ καφενεῖο. Ἐκεῖ θὰ εὕρισκε τὸν κύρ Γιώργη, γιὰ νὰ παίξουν τὴν πρέφα τους καὶ νὰ πιῇ τὸν καφέ του.

— Σοφία, τί φαί' ἔχουμε σήμερ' ῥώτση.

— Δὲν τᾶπαμε ἀπὸ χτές τὸ βράδυ, Σταύρο; Κρέας μὲ πατάτες στὸ φούρνο.

— Ὡραία, ῥαῖα... Καὶ καμμιὸ σαλατίτσα, ἔ; — Ἐννοια σου, ὅλα θά'ναι ἑτοιμα τὸ μεσημέρι. Μόνο μὴν ἀργήσης πάλι...

Ὁ κύρ Σταύρος ξερόβηξε, φόρεσε τὸ καπέλλο του, πῆρε καὶ τὸ μπαστούνι του καὶ βῆκε στὸ δρόμο.

Ἐρρίξε μιά ματιά ψηλά στὸν οὐρανὸ κι' εὐχαριστήμενος, πού δὲν

τὸν κύρ Γιώργη νὰ ἀπολαμβάνη τὴν λιακάδα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Οἱ δύο φίλοι ἔδωσαν τὰ χέρια, μὲ λόγια χαρούμενα, πού ἔδλεπε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ παράγγειλαν τὰ καφεδάκια τους.

Ἦταν κι' οἱ δύο συνταξιούχοι δάσκαλοι, κι' εἶχαν γνωρίστῃ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια στὴν κηδεῖα ἑνὸς συναδέλφου τους.

Τὸ μόνο ὅμως, πού ἤξερε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ἦταν ὅτι καθόταν στὴν ἴδια γειτονιά. Τίποτ' ἄλλο... Γιὰ τὰ οἰκογενειακά τους δὲν εἶχαν μιλήσει ποτέ, ἀλλ' οὔτε δημιούργησαν οἰκογενειακὸς ἀγέσεις.

Τόσο ὁ Σταύρος ὅσο κι' ὁ Γιώργος ἦσαν διακριτικοὶ πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὁ ἕνας σεβόταν τὴ σιωπὴ τοῦ ἄλλου.

— Πῶς τὰ πέρασες, μὲ τὸ κρὺο συνάδελφε; ῥώτση ὁ Σταύρος.

— Ὅχι καὶ τόσο καλά... Εἶχα τὴ γυναῖκα μου ἀρρωστή, καὶ τώρα εἶναι καλά. Κι' ἐσύ...

— Κι' ἐγώ... καλά! Εὐτυχῶς, πού φρόντισε ἡ κόρη μου, πού λείπει στὸ ἐξωτερικόν...

Ἐδῶ σταμάτησε ὁ κύρ Σταύρος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού μιλοῦ-

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ

Καὶ σὰ νᾶθελε ν' ἀλλάξη κουβέντα, ῥώτση:

— Παίζουμε μιά πρέφα;

— Μὲ τέτοιον ἥλιο νὰ χαθούμε στὸ καφενεῖο; Δὲν κάνουμε καλλίτερα ἕναν περίπατο νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μας;

— Δὲν ἔχεις ἀδικο... Πᾶμε...

Πληρώσαν τοὺς καφέδες τους καὶ τράβηξαν ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Θεσίου, γιὰ νὰ κάνουν τὸ γύρο τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ κύρ Σταύρος ὅμως, ὅσο προχωροῦσαν, ἐνοιῶσε τὴν ἀνάγκη νὰ πῇ κάτι, νὰ ἐξομολογηθῇ κάτι σ' ἕνα φίλο, γιατί' ἐτσι τὸν θεωροῦσε πιά τὸν κύρ Γιώργη. Καὶ μιά πού μίλησε γιὰ τὴν κόρη του, κάτι τὸν ἐσπράχνε νὰ συνεχίσῃ.

Εἶχαν φτάσει κοντὰ στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγ. Δημήτρη. Ὁ κύρ Σταύρος σταμάτησε, κύτταξε στὸ βάθος τοῦ δρόμου κι' ἔδειξε μὲ τὸ μπαστούνι του ἕνα παγκάκι.

— Ἀς ἐκουραστούμε, λιγάκι. Γηρατειά, συνάδελφε! Ὁ ἀνήφορος μὲ κόουρασε.

Ὁ κύρ Γιώργης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Τὰ γηρατειά καὶ τὰ βάσανα, συνάδελφε.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος δίχως βάσανα. Ἀρχίζουμε μὲ ὄνειρα, μὲ σχέδια, χωρίς νὰ λογαριάσουμε τὸ πεπρωμένον τοῦ καθενός. Πού φανταζόμουν ἐγώ, πὼς ἡ κόρη μου, ἡ Ἐλενίτσα, πού τὴ μοσχανάρεψα, τὴ σπούδασα γιὰ νὰ γίνω μιά συντροφιά ἐγώ κι' ἡ γυναῖκα μου στὰ γηρατειά μας, θὰ βρισκόταν τώρα μακριὰ στὴν Ἰταλία...

Ὁ κύρ Γιώργης, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, τὸν ἄκουγε σιωπηλός, γιατί' ἐκεῖ μέσα στὸ κεφάλι του, πύχες βαρύνει ἀπὸ τὶς σκέψεις, συλλογιζόταν κι' αὐτὸς τὸ γυῖό του.

— Ὑποφέραμε κι' ἐμεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὴν Κατοχή. Ποιὸς θὰ μοῦ τῶλεγε ὅμως πὼς ἡ Ἐλενίτσα θά'φευγε ἀπὸ τὸ σπίτι... Τέτοιο χτύπημα δὲν τὸ περίμενα.

Ἐφυγε καὶ παντρεύτηκε ἕναν Ἰταλόν, ἕναν ἐργάτη ἐπιπλοποιόν, αὐτὴ πύχνη πάρεται τὸ πτυχίο της καὶ περιμένει νὰ διοριστῇ δασκάλα.

Ἐμεγαλύτερο κακό δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ, κι' ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, βρεθήκαμε δίχως κόρη!

Δὲν ξέραμε τίποτα, γιατί' ντρέπονταν νὰ μᾶς τὸ πῇ. Κι' ἔφυγε κρυφά, γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὸν παντρευτῇ στὴν Ἰταλία. Λάβαμε, βέβαια, δύο λόγια: «Εἶμαι καλά. Παντρεύτηκε καὶ εἶμαι εὐχαριστήμενη. Συγχαίρεσαι με». Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Φαντάζεσαι τώρα τὴ στενοχώρια μας, τὴ λύπη μας, νὰ χάσουμε τὸ παιδί μας, νὰ μὴν τὸ βλέπουμε, νὰ μὴ μᾶς γράφει πιά καὶ νὰ προσπαθοῦ-

με νὰ δίνουμε κουράγιο, ἐγὼ στὴ γυναῖκα μου, κι' ἐκείνη σὲ μένα...

Ἐπέρασαν δέκα χρόνια, ὅταν μιά μέρα — ἦταν Κυριακὴ πρωί — χτύπησε ἡ πόρτα μας κι' εἶδαμε νὰ μπαίνει στὸ σπίτι μας ἡ Ἐλενίτσα μὲ τὸν ἀντρα τῆς, τὸν Ἰταλόν, καὶ τὰ τρία παιδάκια τους. Ἡ γυναῖκα μου τᾶχασε καὶ λιποθύμησε, μὰ κι' ἐγὼ ἔμεινα ἀναυδός. Τί νὰ κάνω, Νὰ τοὺς διώξω; Ἦνενσε ἡ καρδιά μου κι' ἀρχισα νὰ κλαίω.

Συνήλθαμε σὲ λίγο ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν παιδιῶν καὶ σὰν παππούς τὰ χαιδέψα καὶ τὰ πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου.

Μας οἰγηθήθηκαν τότε τὴν ἱστορία τους. Ὁ ἀντρας τῆς ἦταν φτωχὸς ὅταν παντρεύτηκαν, μὰ τὰ καταφερε ν' ἀνοίξῃ οἶκόν του μαγαζι καὶ νὰ περνουν καλά.

Καὶ ἡ δασκαλίτσα; τὸλμησα νὰ ρωτήσω τὴν κόρη μου. Τί ἀπογίνει;

Ἐγινε δασκάλα τῶν παιδιῶν τῆς! ἀπάντησε σιγανὰ ἡ κόρη μου.

Ἐμειναν στὸ σπίτι μας ἕνα μῆνα κι' εἵπειτα ξαναφυγαν. Ἀπὸ τότε, κάθε δύο-τρεις μῆνες λαβαίνουμε γράμμα τους. Πῶν δέκα μέρες λᾶσαμε καὶ μιά ἐπιταγή, γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ ξοδέψαμε ὅλα τὰ λεφτὰ σὲ ἀνθρακίτη. Μας ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατόν κρὺο...

Ὁ κύρ Γιώργης χαμογέλασε, μουρμουρίζοντας:

Ἐτσι σωθήκατε! Σὰς ξεπλήρωσε τὸ χρέος τῆς μὲ ἀνθρακίτη. Πάλι καλά!

Σάπασαν. Μὲ τὰ κεφάλια σκυφτά οἱ δύο φίλοι ἀπέφευγαν νὰ κυττάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιατί' τὰ μάτια τους εἶχαν βουρκώσει.

Καλλίτερα νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς παιδιὰ, ψιθύρισε ὁ κύρ Σταύρος.

Καλλίτερα νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς παιδιὰ! ἐπανελάβε ὁ κύρ Γιώργης. Γιατί, ἕνα πού εἶχα κι' ἐγώ, τὸ Δημήτρη, μὲ πότισε φαρμάκι...

Κι' ἀνοίξε τὴν καρδιά του ἀδάσταχτα ὁ κύρ Γιώργης.

Ἐνα γυιὸ εἶχα κι' ἐγώ... εἶπε. Τὸν ἔκανα παλληκάρι μὲ πολλὰς στερήσεις. Ὑποφέραμε μὲ τὶς μεταθέσεις. Ἀλλάε κι' αὐτὸς σχολεῖο κάθε τόσο. Ὄσπου τὰ κατέφερα νὰρθῶμε, στὴν Ἀθήνα. Ἐδῶ τελείωσε τὴν Ἀνωτάτῃ Ἐμπορικῇ καὶ διορίστηκε σὲ μιά ἐταιρεία.

Ὅλα πῆγαιναν καλά! Ὅλα φαίνονταν ὅτι πῆγαιναν καλά! Δυστυχῶς, ὁ γυιὸς μου εἶχε μπλέξει μὲ κακές παρέες. Ἐδῶσε πολλὰ λεφτὰ, σὲ χαρτιά καὶ σὲ γυναῖκες. Αὐτὰ τάμαθα ἀργότερα...

Ὅταν μιά μέρα ἔδρασε ἡ ὑπόμπε κι' ἀπὸ τότε ἔχω ἀρρωστή τὴ γυναῖκα μου καὶ κάθε τόσο τὴν πιδάνουν νευρικές κρίσεις.

Ἐἶχε μιά θέσι ἐμπιστευτικῇ στὴν ἐταιρεία, του, μὰ δὲν τὴ σεβάστηκε. Ἐδῶσε, ξόδεψε, καὶ τὰ λεφτὰ δὲν ἦταν δικά του. Ἐπαῖξε χαρτιά γιὰ νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ βάλῃ τὰ λεφτὰ στὴ θέσι τους, μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Καὶ μιά νύκτα τῶσκασε κι' ἔφυγε. Ἐφυγε γιὰ νὰ μὴ ρεζιλευτῇ.

Ἦταν δέκα χρόνια τώρα καὶ δὲν ξέρω πού βρίσκεται. Τὸν δίκασαν ἐρήμην, κι' ὅλη τὴ στενοχώρια τὴν περάσαμε ἐμεῖς... Καλλίτερα νὰ μὴν κάνη κανεὶς παιδιὰ, ὅπως εἶπες.

Ὁ κύρ Γιώργης σηκώθηκε ἀπὸ τομα.

Πᾶμε; Πλησιάζει μεσημέρι! Σκυφτοί, τώρα, ἀμίλητοι, προχωροῦσαν τὸν κατήφορό πρὸς τὸ Θεσεῖο.

Στὴν πλατεῖα στάθηκαν. Ἐκεῖ θὰ χώριζαν.

Κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Στὰ μάγουλά τους διακρίνονταν ἀκόμη τὰ στεγνωμένα δάκρυα.

Χαμογέλασαν, κούνησαν τὸ κεφάλι τους κι' ὁ κύρ Γιώργης πρότεινε:

Πᾶρε τὴ γυναῖκα σου κι' ἔλα. Τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου. Πολλὰς φορὲς ἐγὼ μιλήσει στὴ γυναῖκα μου γιὰ σένα! Θὰ εὐχαριστήθῃ νὰ σὲς γνωρίσῃ...

Ἐπάρθευσε, ἀπάντησε ὁ κύρ Σταύρος καὶ χόρισαν.

Ὁ πόνος εἶχε ἐνώσει πιά πολὺ τοὺς δύο γέροντες συνταξιούχους καὶ τώρα πού τὰ μυστικά τους ἔγιναν γνωστά, μιά ἀδελφικὴ φιλία τοὺς ἐσημειε πιά πολὺ, σὰ νὰ ἦταν αὐτὸ οἰκογένεια.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΛΑΝΣΑΡΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

ΜΕ μοντέλλα δάσκολα καὶ ἐνδιαφέροντα, μὲ ἀριστερογύμνατα πρωτοτυπίας, οἱ μεγάλοι ράφτες δημιουργοὶ ἀπὸ τὸ χρόνο συλλογῆς φορεμάτων προορισμένους νὰ ἀρέσουν σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες. Φορέματα πρακτικὰ ἢ πλούσια μὲ λεπτομέρειες εὐχαρίστες καὶ κοινές.

Μὰ ποιά εἶναι τὰ ξεχωριστὰ σημεῖα τῆς νέας παριζιάνικης μόδας;

★ Φουστὲς κοντές, πού σκεπάζουν, ὅμως, πάντα τὸ γόνατο.

★ Λεπτὴ μέση, πού προβάλλεται ἀπὸ ζώνη, γοφοὶ χωρὶς καμπύλες.

★ Ταγιέρο μὲ ζακέττα κοντὴ, ἴσα μπροστὰ καὶ φουσκωτὴ πίσω. Μέση στὴν κανονικὴ θέσι τῆς.

★ Ταγιέρο μὲ ζακέττα μακριὰ καὶ ἐλεύθερη.

★ Ἐπιστρέφουν οἱ σούρες καὶ συνηθίζονται πάλιν τὰ φορέματα «σεμιζέ».

★ Τὰ ὑφάσματα: τοῦντε ἐλαφρὰ μὲ ζωηρὰ χρώματα, λεπτὸ μῶλλινο, κομπάρντινέ, λινό, σαντοῖνγκ βαρὺ, κρέπ, δογάντσα.

★ Βραδινὰ φορέματα πάντα μακριὰ, μὲ πολὺτιμα κεντήματα, συχνὰ ἀπὸ ἐμπριμέ μουσελίνα.

ΕΣΤΕΡΕΑ: Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙ

Οἱ κολλεξιόν τῆς ὑψηλῆς γαλλικῆς μόδας, ἐγκαινιάσθηκαν μὲ τὴν ἐπίδειξιν τῆς Ἑσπερέλ, πού χαρακτηρίσθη τὴ συλλογὴ τῆς «νεανικῆς καὶ εὐθυμῆς, φτιαγμένη γιὰ νὰ χαϊδεύῃ τὸ δάμα σὰν κίμα».

Ἡ γραμμὴ: «Σημαῖες στὸν ἄνεμο». Προτείνει ταγιέρο κοντὰ, ἐφαρμοστὰ μπροστὰ καὶ πίσω, ὅλποτε ἐλεύθερα, ὅλποτε σχηματίζοντας ἕνα ἐλαφρὸ μπουλόν. Σὰν ἐναλλαγὴ στὰ κοντὰ ταγιέρο, πού συνοδεύονται πάντα ἀπὸ μιλοῦ-ζα-καζάκα, χωρὶς μανίκια, κομπάρντινέ πίσω, ὑπάρχουν τὰ μακριὰ ταγιέρο, μὲ μακριὰ ζακέττα καὶ ἀνοίγματα στὰ πλάγια. Ἀπλὰ καὶ κομψὰ, τὰ φορέματα ὀμπ-μαντὼ κομπωμένα μέχρι τὸ στρίφωμα.

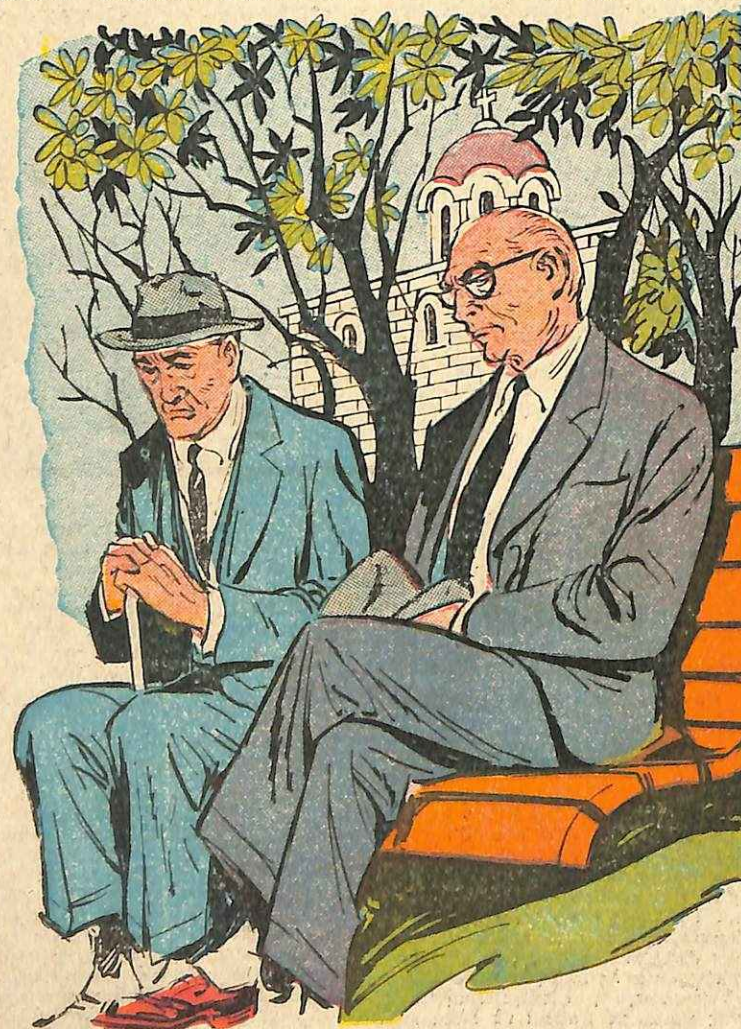
Οἱ λεπτομέρειες: μεγάλα ψάθινα καπέλλα, ζώνες ἀπὸ ντραπαρισμένο δέρμα, πού δένουν σὲ κόμπο. Καὶ μιά μικρὴ τσέλλα: μιά ζακέττα ἀπὸ ἀσημένια σαῦρα κι' ἕνα κοντὸ παλτό ἀπὸ μαῦρο δέρμα, φοδωρισμένο μὲ μεταξωτὸ ὑφανμα, ἀσπρο ἢ κόκκινο, σὲ στὴν «αὐτολετ τοῦ φεστιβάλ τῶν Καννῶν».

ΦΕΡΩ: ΤΑ ΝΕΑΝΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Σπανόλιξη ἀτιμόσυμα κομποχοῦσε στὴν ἐπίδειξιν τοῦ Λουὲ Φερὼ. Μπουφές ἀπὸ μαῦρο φκομί, χωριάτικο σαλάμι, χαβίρι, βότσια καὶ δίσκοι μὲ μουσικὴ «φλαμέντο», υπογραμμίζουν τὴν παρέλασι τῶν νεαρῶν κομπωμένων μὲ τὰ νεανικώτατα φορέματα, πού ξετραβιλλάνουν τὶς Ἀμερικανίδες καὶ τὴ Μπαρβίλ Μπαρντό, πού πολὺ συχνὰ πορτυμάει τὰ ἀσπαράγματα φορέματα καὶ τὶς ρεντιγνῶτες τοῦ Φερὼ, γιατί' τὴν κάνουν νὰ μοιάξῃ μὲ δεκαογτάχρονη φοιτήτρια.

Ἡ γραμμὴ: Στὰ φορέματα καὶ στὰ παλτά, ἡ γραμμὴ ὅλποτε υπογραμμίζεται καὶ ὅλποτε τονίζεται ψηλὰ ἀπὸ τοσαύτα ἢ γερδία. Τὰ ταγιέρο, ἔχουν ζακέττα πολὺ κοντὴ καὶ ἐλεύθερη πίσω. Μικρὰ μπουλερὸ ταυρομάχων ἢ κον-

Φόρεμα σεμιζέ ἀπὸ ξέροσὺ γοφώματος ἄμμου μὲ γιακά ἀπὸ μπλε μεταξωτό. Ἡ μεγάλη γραβάτα ἀπὸ τὸ ἴδιο μεταξωτὸ συγκρατιέται στὴ μέση ἀπὸ μιά ζώνη ἀπὸ μπλε δέρμα μὲ ἐπιχρυσὴ πόρπη.

— Ποιὸς θὰ μοῦ τῶλεγε ὅμως πὼς ἡ Ἐλενίτσα θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι... εἶπε ὁ κύρ Σταύρος.

ἔδλεπε σύννεφα, μπῆκε στὴν λιακάδα τοῦ δρόμου καὶ σιγὰ - σιγὰ, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὸ κορμί ἴσιο σὰ λαμπάδα, προχώρησε γιὰ τὸ μεγάλο καφενεῖο τῆς γειτονίας.

Δυὸ ἑβδομάδες εἶχε νὰ βῇ ὁ κύρ Σταύρος ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὸν εἶχαν στριμώξει τὰ κρῦα καὶ φυλαγόταν.

Τί νὰ γινόταν ἄραγε ὁ φίλος του, ὁ κύρ Γιώργης; συλλογιζόταν. Ὁραχόταν κι' αὐτός, γιὰ νὰ τὰ πούν καὶ νὰ παίξουν τὴν πρέφα τους;

Ἐτσι ἐνοιῶσε μεγάλη χαρά, ὅταν στρίβοντας τὴ γωνιά, ἀντίκρινε ἔξω, σ' ἕνα τραπέζι τοῦ καφενεῖου

σαν γιὰ τὴν οἰκογένειά τους καὶ δίσταζε νὰ προχωρήσῃ.

Μὰ πάλι, κάτι σὰ νὰ τὸν ἔσπρωχνε νὰ βγάλῃ κάποιο βάρος, πού τοῦ πίεζε τὴν καρδιά, καὶ φάνηκε πῶς ὀμιλητικὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Βέβαια, δὲ σοῦ ἔχω πῶς, πὼς ἔχω μιά κόρη παντομένη στὴν Ἰταλία... Ἐσύ, ἔχεις παιδιὰ, συνάδελφε;

— Παιδιά;

Ὁ κύρ Γιώργης ἄργησε ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ πρόσωπό του ἔχασε τὸ χαμόγελό του. Μά, σὲ λίγο συνέχισε:

— Παιδιά... ναι, εἶχα ἕνα γυιόν. Περσμένα, ξεχασμένα...

τά χιλή σε αντίθετες αποχρώσεις, μέση υψηλή. Οί λεπτομέρειες: γκαράδες πολύ μικροί και χαμηλοί, τσεπάκια και ψηλές ζώνες επιπλέον-τέρως με μεξικάνικες ολίες.

ΓΚΑΡΝΤΕΝ: Η ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΟΛΛΕΞΙΟΝ

Ο Γκαρντέν, θέλει τη γυναίκα πολύ λεπτή μ' ένα νέο χτένισμα κοντό και με μαλλιά σε απόχρωση χαλκού. Η Ζάν Μορώ, παρακολουθώντας την επίδειξη του Γκαρντέν σάν επίσημη προσκαλεσμένη.

Η γραμμή: Τοποθετημένη σ' ένα στυλ εκούσια γυμνό, αλλά υπερχονδρο, τέλεια στο κόμμο και την επέλεσε. Η συλλογή του Γκαρντέν ήταν μία απ' αυτές, που έκαναν περισσότερη εντύπωση. Είναι πλούσια σε ιδέες και σε εξυπνες λεπτομέρειες, πλούσια σε χρώματα και σε θαυμάσιους συνδυασμούς: πορτοκαλί-χλωμό, κίτρινο-ασφράδελο, πράσινο-αμυγδαλό. Όλοι οι τόνοι, από το κόκκινο μέχρι το μωβ και το διολέ-Πάριμας, το πολύ μαύρο και μερικώς «συνεμείς» γκριζόν.

Οι νεωτερισμοί: Ο έπιστροφή μιάς ανάλυσης σούρας στις φούστες και της ζώνης, που αξιοποιεί τη λεπτή μέση και τους ανώτερους γοφούς και σφίγγει συχνά τις ζακέτες των ταγιέρ, που είναι πάντα χωρίς μπλουζα, με κομψότητα άκρη-άκρη και μ' ένα βαθύ ντεκολτέ-άνοιγμα. (Οι γυναίκες του Γκαρντέν δεν έχουν καθόλου στήθος, γιατί αυτά τα ντεκολτέ-λεπιδες δεν αντέχονται το στυλ).

Οι φούστες, που είχαν στη χειμωνιάτικη κολλεξιόν μακρύνει αποφασιστικά, ξαναγίνονται τώρα κοντές, μένοντες, όμως, δυο εκατοστά κάτω από το γόνατο.

Σάν έναλλαγή στα μικρά ταγιέρ, νά μιά σειρά από φουσκωτά «μπλουζόν», που θυμίζουν τα σακάκια των χωρικών της Νορμανδίας. Τα μανίκια, ελαφρά, φαρδιά, «μαζεύονται» στους καρπούς με ρεβέρ σάν τα πουκάμισα. Τα ίσια

A. 'Απλό και κλασσικό ταγιέρ από μάλλινο ύφασμα «πιε-ντέ-πούλ» χρώματος γκριζόν. B. Κλασσικό ταγιέρ από «πιε-ντέ-πούλ» κόκκινο και πράσινο σκούρο.

φορέματα-μολύβια, που μακραίνουν τη σιλουέτα, τα ψεύτικα φορέματα ντέ πιές, που δένουν μπροστά. Τα παλτά είναι ίσια, αλλά «μπλουζόν» με μία ζώνη.

Οι λεπτομέρειες: Τα τουρμπάν, από σιφόν σταμπαρισμένο με λουλούδια.

Οι φαρδιές και ψηλές ζώνες από μαύρο δέρμα. Οι πρόσθετοι «αντικειμενικοί γκαράδες», που σκεπάζουν τα βαθιά ντεκολτέ της πλάτης. Μιά σειρά θαυμάσια βραδινά φορέματα, από σταμπαρισμένη μουντέλα σε αποχρώσεις ρόζ, πορτοκαλί, μανταρινί και κίτρινου. Τα φορέματα «σεταυλούδα», που τελειώνουν πάνω μ' ένα ψηλό βολάν, που πλασιώνει το πρόσωπο.

ΜΠΑΛΜΑΙΝ: ΤΑΓΙΕΡ ΕΥΚΟΛΑ ΜΕ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Μιά συλλογή πολύ κομψή, πρακτική και «χρωματισμένη», μιά σειρά από ταγιέρ, αποφασιστικά κοντά, με ώμους στρογγυλούς και μέση τονωμένη ψηλά, με απλές «ζώνες» ή με ελαφρές σούρες.

Η γραμμή: Κομψότητα μ' ένα μόνο κομμάτι, το εμπρός μέρος φουσκωτό ή ελαφρά πιο μα-

Ε π ά ν ω: Η ιδεώδης γυναίκα του Γκαρντέν έχει το πρόσωπο αυτού του μαγεμένου: μάγουλα «σκαμμένα» και πουδραρισμένα με πολύ ανοιχτόχρωμη πούδρα, γείλη σχεδόν άχρωμα και πυκνά φρύδια. Το χτένισμα είναι κοντό, με τούφες πάνω στα μάγουλα. Κ ά τ ω: Το «κρεπάρισμα» έχει εξαφανιστεί εντελώς. Τα μαλλιά είναι κοντά με τέλειο κόμμο. Αυτό το χτένισμα σε στυλ «φύσημα άνεμο» είναι κατάλληλο για το βράδυ.

κρόν από το πίσω. Κάτω από τις ζακέτες, μπλουζάκια από σαντούγκ ή σαφόν έμποιμέ, το τρίγωνο, πέφτει προς τα πίσω φιλόσο και αϊθέριο, σάν να φτερά της πεταλούδας. Η Νίνα Ρίτσι, προτείνει τρεις τύπους ταγιέρ: Με ζακέττα-καλάκι, με ζακέττα ελεύθερη και πολύ μακρεια και με μανίκια σφυρτά, αλλά μαζεμένα στους καρπούς ή ταγιέρ με ζακέττα κοντή, που σχηματίζει πίσω το τυπικό τρίγωνο και φούστα με δυο «πανώ» μπροστά και πίσω σε τύπο ποδιάς.

Ακόμη, πολλά κοντά σε ανοιχιάτικη έκδοσι από πολύ ελαφρά τουρνί, με φούστα άσπρη και μεταξωτή μπλουζα με γραβάτα.

Οι λεπτομέρειες: Χωριάτικη έμπνευσι, τα εύθιμα κολλίε από καρότα και ούζες! Μιά γαπονέζικη έμπνευσι: Οι περούκες «γκέισα» από μαύρη ψάθα και τα σκουλαρίκια από μπαμπού. Το «αίλητικο» μπρεδεάκι που φοριέται λοξό πάνω στο ένα αυτί.

Το φοιλάρι-σκούφια από γάλα συνδυασμένη με τα γυαλιά, για το αὐτοκίνητο.

Οι φράντζες, από χρωματιστές πέρες, πάνω στα βραδινά φορέματα από λευκό κρέπ.

Τα μακρινά βραδινά φορέματα, με άνοιγμα-τα που φθάνουν μέχρι το γόνατο, στυλ «δάμπ 1930».

ΓΚΟΜΑ: ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΑΣΤΕΛ

Μιά συλλογή νεανική και ευχάριστη με πολύ λευκό και όλη τη σειρά των παστέλ χρωμάτων είναι εκείνη του οίκου Γκαμά.

Η γραμμή: Τα ταγιέρ είναι συχνά «μπλουζόν», σφυγμένα πίσω. Άλλοτε, έχουν μισές ζώνες, που περιορίζονται μόνο μπροστά, αξιοποιώντας το στήθος. Τα κομψά φορέματα από

κρόν από το πίσω. Κάτω από τις ζακέτες, μπλουζάκια από σαντούγκ ή σαφόν έμποιμέ, το τρίγωνο, πέφτει προς τα πίσω φιλόσο και αϊθέριο, σάν να φτερά της πεταλούδας. Η Νίνα Ρίτσι, προτείνει τρεις τύπους ταγιέρ: Με ζακέττα-καλάκι, με ζακέττα ελεύθερη και πολύ μακρεια και με μανίκια σφυρτά, αλλά μαζεμένα στους καρπούς ή ταγιέρ με ζακέττα κοντή, που σχηματίζει πίσω το τυπικό τρίγωνο και φούστα με δυο «πανώ» μπροστά και πίσω σε τύπο ποδιάς.

Ακόμη, πολλά κοντά σε ανοιχιάτικη έκδοσι από πολύ ελαφρά τουρνί, με φούστα άσπρη και μεταξωτή μπλουζα με γραβάτα.

Οι λεπτομέρειες: Χωριάτικη έμπνευσι, τα εύθιμα κολλίε από καρότα και ούζες! Μιά γαπονέζικη έμπνευσι: Οι περούκες «γκέισα» από μαύρη ψάθα και τα σκουλαρίκια από μπαμπού. Το «αίλητικο» μπρεδεάκι που φοριέται λοξό πάνω στο ένα αυτί.

Το φοιλάρι-σκούφια από γάλα συνδυασμένη με τα γυαλιά, για το αὐτοκίνητο.

Οι φράντζες, από χρωματιστές πέρες, πάνω στα βραδινά φορέματα από λευκό κρέπ.

Τα μακρινά βραδινά φορέματα, με άνοιγμα-τα που φθάνουν μέχρι το γόνατο, στυλ «δάμπ 1930».

ΓΚΟΜΑ: ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΑΣΤΕΛ

Μιά συλλογή νεανική και ευχάριστη με πολύ λευκό και όλη τη σειρά των παστέλ χρωμάτων είναι εκείνη του οίκου Γκαμά.

Η γραμμή: Τα ταγιέρ είναι συχνά «μπλουζόν», σφυγμένα πίσω. Άλλοτε, έχουν μισές ζώνες, που περιορίζονται μόνο μπροστά, αξιοποιώντας το στήθος. Τα κομψά φορέματα από

Γ. Φόρεμα από τουήλ της Νίνας Ρίτσι με δίχρωμα πουά. Δ. Ταγιέρ από σαντούγκ της Νίνας Ρίτσι.

είναι όλα μακρινά και πολύ όμορφα, από ανάλαφρες δογάντσες ή σταμπαρισμένες μουντέλινες, το τρίγωνο, πέφτει προς τα πίσω φιλόσο και αϊθέριο, σάν να φτερά της πεταλούδας.

Η Νίνα Ρίτσι, προτείνει τρεις τύπους ταγιέρ: Με ζακέττα-καλάκι, με ζακέττα ελεύθερη και πολύ μακρεια και με μανίκια σφυρτά, αλλά μαζεμένα στους καρπούς ή ταγιέρ με ζακέττα κοντή, που σχηματίζει πίσω το τυπικό τρίγωνο και φούστα με δυο «πανώ» μπροστά και πίσω σε τύπο ποδιάς.

Ακόμη, πολλά κοντά σε ανοιχιάτικη έκδοσι από πολύ ελαφρά τουρνί, με φούστα άσπρη και μεταξωτή μπλουζα με γραβάτα.

Οι λεπτομέρειες: Χωριάτικη έμπνευσι, τα εύθιμα κολλίε από καρότα και ούζες! Μιά γαπονέζικη έμπνευσι: Οι περούκες «γκέισα» από μαύρη ψάθα και τα σκουλαρίκια από μπαμπού. Το «αίλητικο» μπρεδεάκι που φοριέται λοξό πάνω στο ένα αυτί.

Το φοιλάρι-σκούφια από γάλα συνδυασμένη με τα γυαλιά, για το αὐτοκίνητο.

Οι φράντζες, από χρωματιστές πέρες, πάνω στα βραδινά φορέματα από λευκό κρέπ.

Τα μακρινά βραδινά φορέματα, με άνοιγμα-τα που φθάνουν μέχρι το γόνατο, στυλ «δάμπ 1930».

ΓΚΟΜΑ: ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΑΣΤΕΛ

Μιά συλλογή νεανική και ευχάριστη με πολύ λευκό και όλη τη σειρά των παστέλ χρωμάτων είναι εκείνη του οίκου Γκαμά.

Η γραμμή: Τα ταγιέρ είναι συχνά «μπλουζόν», σφυγμένα πίσω. Άλλοτε, έχουν μισές ζώνες, που περιορίζονται μόνο μπροστά, αξιοποιώντας το στήθος. Τα κομψά φορέματα από

κρόν από το πίσω. Κάτω από τις ζακέτες, μπλουζάκια από σαντούγκ ή σαφόν έμποιμέ, το τρίγωνο, πέφτει προς τα πίσω φιλόσο και αϊθέριο, σάν να φτερά της πεταλούδας. Η Νίνα Ρίτσι, προτείνει τρεις τύπους ταγιέρ: Με ζακέττα-καλάκι, με ζακέττα ελεύθερη και πολύ μακρεια και με μανίκια σφυρτά, αλλά μαζεμένα στους καρπούς ή ταγιέρ με ζακέττα κοντή, που σχηματίζει πίσω το τυπικό τρίγωνο και φούστα με δυο «πανώ» μπροστά και πίσω σε τύπο ποδιάς.

Ακόμη, πολλά κοντά σε ανοιχιάτικη έκδοσι από πολύ ελαφρά τουρνί, με φούστα άσπρη και μεταξωτή μπλουζα με γραβάτα.

Οι λεπτομέρειες: Χωριάτικη έμπνευσι, τα εύθιμα κολλίε από καρότα και ούζες! Μιά γαπονέζικη έμπνευσι: Οι περούκες «γκέισα» από μαύρη ψάθα και τα σκουλαρίκια από μπαμπού. Το «αίλητικο» μπρεδεάκι που φοριέται λοξό πάνω στο ένα αυτί.

Το φοιλάρι-σκούφια από γάλα συνδυασμένη με τα γυαλιά, για το αὐτοκίνητο.

Οι φράντζες, από χρωματιστές πέρες, πάνω στα βραδινά φορέματα από λευκό κρέπ.

Τα μακρινά βραδινά φορέματα, με άνοιγμα-τα που φθάνουν μέχρι το γόνατο, στυλ «δάμπ 1930».

ΓΚΟΜΑ: ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΑΣΤΕΛ

Μιά συλλογή νεανική και ευχάριστη με πολύ λευκό και όλη τη σειρά των παστέλ χρωμάτων είναι εκείνη του οίκου Γκαμά.

Η γραμμή: Τα ταγιέρ είναι συχνά «μπλουζόν», σφυγμένα πίσω. Άλλοτε, έχουν μισές ζώνες, που περιορίζονται μόνο μπροστά, αξιοποιώντας το στήθος. Τα κομψά φορέματα από

λινό ή σαντούγκ. Φούστες-σαλίνες, μ' ένα φύλλο δόλωλο μπροστά και δυο μικρά φύλλα πίσω. Γιακάδες στρογγυλοί και χαμηλοί ή πολύ άνοιχτοι με άκρες απομακρυσμένες. Όμοι στενοί και μανίκια στενά ή με μανικοκόλλησι μικρή, αλλά φουσκωτή και στρογγυλή.

Τα επανωφόρια είναι σε στυλ «μολύβι», ίσια και κομψωμένα. Τα μαντώ είναι στενά και η τεράστια μανικοκόλλησι δείχνει μικρότερο το στήθος. Τα χρώματα: γκρι-φτερού, πολύ μπλε-μαρέν, κόκκινο σε αποχρώσεις φράουλας, πράσινο και πολύ άσπρο και μαύρο.

Γιά το βράδυ: ρόζ-σύννεφο, κίτρινο-λεμονί και άσπρο.

Τα υφάσματα: έπιστροφή στο «πιε-ντέ-πούλ», μάλλινα, «τουρνί-σαντούγκ» και σέκο σαντούγκ άκρη και για το βράδυ. Κρέπ μεταξωτά και μάλλινα, δογανάτσες που φαίνονται δουλεμένες με πτυχές και νέα τεράστια έμποιμέ, με σχέδια άφρημένης τέχνης.

Οι λεπτομέρειες: κολλίε από μπαλλίστρες έμποιμέ, όπως τα υφάσματα, π.χ. με πονά άσπρα και μαύρα. Κολλίε και σκουλαρίκια από πορσελάνινα σφαιρίδια, στο χρώμα του φορέματος. Πολλά κομψωμένα μαύρα. Μικρές ζώνες από ύφασμα ή από δέρμα. Για την ημέρα, γάντια πάντοτε κοντά μέχρι τόν καρπό.

Και μιά νέα γραμμή παπουτσιών του Ροζέ Βιβιέ. Τακούνια μάλλον χοντρά, τετράγωνα, που δίνουν στη σιλουέττα μιά καινούργια ίσοροπία, ένα δέμα πιο γρήγορο και εύληγτο. Τακούνια από 4 μέχρι 6 εκατοστά και μύτες στρογγυλεμένες.

ΣΑΝΕΛ: ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑΓΙΕΡ, ΑΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ

Η αγέραςτη «μιντεμουάζελ» της δούδ Καμπού, δηλαδή η Σανέλ, για μιά φορά άκρη «έχε δίκιο». Η συλλογή της χρίθηκε τέλεια και προορισμένη για μιά καινούργια επιτυχία. Όλη η συλλογή βασίζεται στα υφάσματα, που

Ε π ά ν ω: Μπερέ πολύ νεανικό από γουρτές κορδέλλες, ραμμένες μαζί, που δίνουν την έντυπωση γάδας. Κ ά τ ω: Φάθα του Ζαν Μπαρτέ σε κομψή γραμμή.

1) Μικρό σύνολο με βέστα, που κουμπώνει μπροστά. 2) Ποδιά για να προστατεύεται το φόρεμα. 3) Ωραίο σύνολο φορέματος και βέστας.

Ακόμη μια ποδιά τέτοιου «μαρινιέρ».

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μικρά μυστικά

Τα ξέρετε όλα; Για να σας βοηθήσουμε να τα ξαναθυμηθείτε και για να συμπληρώσετε τα κενά, σας παρουσιάζουμε αυτή την «ανακεφαλαίωση», στην οποία θα βρείτε, δίπλα σας παραδοσιακές συμβουλές των γιαγιάδων μας και υποδείξεις για προϊόντα καινούργια, που κάνουν το σπύτι σας πιο όμορφο.

Στη κουζίνα υπάρχουν πάντα πολλά μικρά προβλήματα. Πώς θα βρείτε τη λύση τους;

«Αν το σίδερο του σιδερώματος δε γλυστράει, μην αρχίσετε να το ξύνετε ένθερμα, γιατί κάνει γραμμές. Αφίστε το να ζεσταθεί, περπάτε το γρήγορα πάνω από κερί και ύστερα, σκουπίστε το κερί με παλιές εφημερίδες.

Τα μπουκάλια του γάλατος σχηματίζουν συχνά λιπαρούς κύκλους. Για να τους αφαιρέσετε, πρέπει να ξεβγάλετε τα μπουκάλια πρώτα με κρύο νερό και ύστερα με ζεστό (συνήθως γίνεται το αντίθετο). Για να καθαρίσετε όμως καλά τα μπουκάλια, χρησιμοποιήστε τις ειδικές σκόνες, που υπάρχουν γι' αυτό το σκοπό.

Τα αντικείμενα από χαλκό, καθαρίζονται και γίνονται νυαλιστερά, αν θα τα τρίψετε με μισό λεμόνι και ψηλό αλάτι. Αν δε θέλετε να χρησιμοποιήσετε ένα σύστημα τόσο παλιό, ζητήστε κι' εδω από το εμπόριο τα ειδικά υγρά, που υπάρχουν γι' αυτό.

Το ψυγείο παίρνει συχνά τις μυρωδιές των φαγητών. Στο εμπόριο μπορείτε να βρείτε ειδικά απορρυπαντικά, που εξαφανίζουν όλες τις μυρωδιές. Όπωςδήποτε, το ψυγείο πρέπει να καθαρίζεται κάθε δεκαπέντε μέρες. Γι' αυτό το σκοπό, χρησιμοποιήστε νερό και ξύδι.

Το σαλόνι είναι η έδρα του σπιτιού. Πρέπει να είναι πάντα τακτοποιημένο μέχρι τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Ξέρετε π.χ. ότι...

Οι καθαρέφτες πρέπει να τοποθετούνται σε «έξοχο στεγνό» αλλά μακριά από τα καλοριφέρ ή τις θερμάστρες, που είναι δυνατό να τους προκαλέσουν αλλοιώσεις. Όταν λερωθούν, καθαρίζονται με νερόξυδο και παλιές εφημερίδες.

Οι κορνίζες. Τόσο οι εύλινες, όσο και της «κατασκευής». Εισαγωγούνται κι' είναι πολύ μαλακό και στεγνό ύφασμα. Για τις «πλούσιες» κορνίζες, χρησιμοποιούνται δύο μαλακά πινακίδια. Μη μεταχειριστείτε ποτέ νερό ή οξεία πάνω στο ύφολο.

Τα χαλιά έχουν ανάγκη από ένα καλό έδωδο καθαρισμού. Αν δεν έχετε ηλεκτρικό απορρυπαντικό της σκόνης, μη χτυπήσετε τα χαλιά, γι' αυτή καταστρέφονται. Χρησιμοποιήστε μία βούρτσα με τρίχωμα μακρύ και μαλακό.

Στην τραπεζαρία: Νέα προϊόντα για καλιά προβλήματα. Μά χρειάζεται ακόμη νερό και σαπούνι.

Τα άσημνα μαχαιροπήρουνα π.χ. μαυρίζουν εύκολα (ιδίως όταν έρχονται το ένα σ' ένα). Στο εμπόριο, μπορείτε να βρείτε ειδικά προϊόντα, που διαλυθούν στο νερό, ξαναδίνουν στα κουτάλια, στα πιρούνια και στα μαχαιρία την πρώτη τους λάμψη. Μην ξεχνάτε, όμως, ότι για να μη μαυρίζουν τα άσημνα, πρέπει να τα τυλίγετε, ένα-ένα, σε βελούδινο ύφασμα.

Οι άσημνοι δίσκοι καθαρίζονται κι' αυτοί εύκολα. Στο εμπόριο υπάρχουν πολλά προϊόντα γι' αυτό το σκοπό και σε σας δε μένει παρά να διαλέξετε. Μά, οι μέθοδοι της γιαγιάς, είναι πάντα οι πιο σίγουρες και οι πιο αποτελεσματικές. Μέσα σε δύο κιλά ζεστό νερό, ρίχνετε 5 κουταλάκια ξύδι και 3 κουταλάκια σόδα. Βυθίζετε μέσα σ' αυτό το μίγμα τους δίσκους και ύστερα τους στεγνώνετε καλά.

Τα έπιπλα. Για ένα γρήγορο καθαρισμό των επίπλων μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ένα από τα διάφορα προϊόντα, που βρίσκονται στο εμπόριο. Μία παραδοσιακή μέθοδος καθαρισμού είναι να τρίψετε το έπιπλο με ένα κομμάτι ύφασμα, μουσκεμένο σ' ένα μίγμα από λάδι και ξύδι.

Οι πολυθρόνες από φάβα ή λυγαριά καθαρίζονται με νερό και σαπούνι. Εξάλλου, με καθαρό νερό και σκουπίτς, οι άμειντοι καλά. Αν τα χρόνια τις έχουν κάνει σκοτεινές, μερικές φετούλες λεμονιού και μεγάλη ύδαση, θα τις ξανακάνουν καινούργιες.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕ'Ι'ΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπράντον δηλώνει στον Κρήν-τν ότι, με τη στάση του, επιδεικνύει τις υποψίες του πως είναι ανακατεμένος στη δολοφονία του Σέπυ, και ότι θα συνεχίσει την έρευνά του περιφρονώντας τις απειλές του. Ύστερα τον καλεί ο αστυνομικός Κάτσερ, ένα σωστό κτήνος, και τον φοβερίζει κι' αυτός, για να τον αναγκάσει να φύγει απ' το Σαιν Ραφαέλ. Είναι φανερό πως τον έχει βάλει ο Κρήντν να του μιλήσει έτσι. «Αλλά» ο Μπράντον επιμένει. Συναντιέται σ' ένα μπάρ με το Φούλτον και μαθαίνει απ' αυτόν ότι ο Σέπυ είχε επισκεφθεί τον Κρήντν, ότι ο Κάτσερ πληρώνεται απ' τον Κρήντν, ότι η γυναίκα του Κρήντν τον απάταε με κάποιον Ζάκ Τρίμπνυ κι' ότι η όμορφη κόρη του Μάργκοτ, από πρώτο γάμο, μένει σε άλλο σπίτι, γιατί δεν τη χώνεψε η μητριά της. Σαφηνικά φτάνει στο μπάρ ο Χέρτζ, μαζί μ' άλλους τέσσαρις κακοποιούς, κι' επιτίθενται στο Μπράντον και στο Φούλτον. Πάνω στο φοβερό καυγά πού ακολουθεί, καταρθώνουν αυτοί οι δύο να ξεφύγουν. «Αλλά» ο Φούλτον είναι τρομοκρατημένος κι' έχει δεχτεί στο πρόσωπο μία βαθεία ξυραφία.

Λίγο έλειψε, έτσι που έτρεχα, να πέσω πάνω στην πόρτα του «αρχοντού». Βγήκα στο βουλεβάρτο και, χωρίς να κόψω ταχύτητα, έστριψα σ' ένα μικρότερο δρόμο κι' ύστερα σ' άλλο. Μόνο τότε λιγόστεψα το τρέξιμό μου κι' έβριξα μια ματιά στο Φούλτον.

Είσατος σοβαρά πληγωμένος; τον ρώτησα.

Δεν είναι τίποτα σπουδαίο, πιστεύω. Μά χάνω πολύ αίμα.

Θα σάς πάω στο κοντινότερο νοσοκομείο. Πού βρίσκεται;

Στοίψτετε αριστερά κι' ύστερα τραβήξτε ίσια, καμιά οχτακοσμία μέτρα.

Πάτησα πάλι γκάκι. «Ύστερα από πέντε λεπτά, φρονάρισα μπροστά στην είσοδο του νοσοκομείου. Έσκυψα πάνω απ' το Φούλτον, για να του ανοίξω την πόρτα να κατέβει.

Θα τα καταφέρετε μονάχος σας; του είπα. «Όταν σάς δώ, ο γιατρός θα φωνάξει ίσως την αστυνομία, κι' εγώ δεν έχω καμιά ιδέα να μιλήσω μαζί της.

Ναι, θα τα καταφέρω, απάντησε κατεβαίνοντας από τ' αυτοκίνητο. Μετανοώσα που μίλησα! Θάκαινα καλλίτερο να σάς αποφύγω...

Αυτάμια ελλοχρινά! Δε φανταζόμουν πως θα είχαμε τέτοιες φασαρίες... Μά μπορείτε να κάνετε μήνυση στο Χέρτζ. Τ'ήρξαμεν το σιμάτουμε.

Και τί έχω να ξεχάσω; Θα βρω χειρότερες μετελάδες... Θα έτοιμάσω τη βαλίτσα μου και θα φύγω άμεσα απ' αυτό το βροχότοπο!

Κι' απομακρύνθηκε, τρεχάλας και κρατώντας πάντα το μαντίλι του πάνω στο πρόσωπό του. Τον είδα να μπαίνει στο νοσοκομείο. Ύστερα έκανα μισή στροφή και γύρισα στο ξενοδοχείο μου.

«Όταν ξαναβρέθηκα στην κάμα-

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

λάκι με σπύρι, απ' αυτά που μοιράζουν για διαφημίσεις στους πελάτες τους τα εστιατόρια και τα νυχτερινά κέντρα. Μά αυτό ειδικά το φακελλάκι είχε μια περίεργη όψη: Τα σπύρια του ήταν κόκκινα και στο καλνιέρμα του ήταν γραμμένο, με χρυσά γράμματα «Λέσχη Μουσικητών» κι' ένας αριθμός τηλεφώνου.

Στο φοιτητικό το φακελλάκι άναμνα στα δαχτυλά μου και σκεπτόμουν τι μου είχε πει ο Γκρόντς, ο ντεκετιβ του ξενοδοχείου, γι' αυτή τη λέσχη, την κομικώτερη και αριστερότερη του Σαιν-Ραφαέλ.

Πού είχε βρει τα σπύρια εκείνα ο Τζάκ; Είχε πάει στη «Λέσχη Μουσικητών»;

Τον ήξερα καλά κι' ήμουν βέβαιος πως δε θα πήγανε ποτέ σ' ένα κέντρο υπερπολίτελης, παρά μόνο για δουλειά. Δε σιγήθηκε να κάνει τέτοια τρελλά έξοδα για τις φιλικολαίστες του.

Έβλα στην τάση μου το φακελλάκι, σηκώθηκα, σκέφτηκα ένα λεπτό, ύστερα βγήκα απ' την κάμαρα και κατέβηκα στο γκόλφ. Ράτσηρα τον υπάλληλο που ήταν ο Γκρόντς.

Θα βρίζεται, υποθέτω, στο γραφείο του, απάντησε. Στο υπόγειο, δεξιά.

Κι' έτρεξε με περιέργεια το μουσικό μου και πρόσθεσε: — Πάθετε κανένα άτυχημα, κύριε Μπράντον;

Μπορεί να το μάτι μου; Μά όχι, είχα παραγγείλει σάντουιτς και το γκαρσόν μου το πέταξε στο κεφάλι. Μη στενοχωριόμαστε, αυτό με διασκεδάζει...

Τον άφισα μ' ανοιχτό το στόμα και κατέβηκα στο γραφείο του Γκρόντς. Ήταν μάλλον... ντυμένα του τοίχον, παρά γραφείο.

Βρήκα το ντεκετιβ καθισμένο μπροστά σ' ένα τραπέζι, να ορίζει πασιέντες.

Σήκωσε το κεφάλι του και με ζήτησε, όταν στάθηκα στο κατώφλι.

Μήπως δεν άρεσε σε κανένα η φάτσα σας; με ρώτησε.

Ναι.

— Ας περάσει ο πελάτης, που έχει λοξύμα!

«Έσκηψα λίγο κι' άφισα να πέσει πάνω στο τραπέζι το φακελλάκι με τα σπύρια. Ο Γκρόντς το ζήτησε, άφισε τα φύδια του και ρώτησε:

— Τι σημαίνει, αυτό;

— Το βρήκα μές' στη βαλίτσα του Σέπυ.

— Βάζω σπύριμα 1 δολλάριο πως ο μακαρίτης δεν είχε πατήσει ποτέ στη «Λέσχη Μουσικητών». Δεν ήταν ούτε για την τάξη του, ούτε για το πορτοφόλι του!

— Το άπολείετε λοιπόν;

— Απολύτως!

— Ίσως να τον πήγε κάποιος άλλος στη λέσχη.

Ο Γκρόντς έγνεψε «ναι».

— Ίσως, παραδέχτηκε. Κάθε μέλος της λέσχης μπορεί να πάρει μαζί του όποιο θέλει. Αν όμως τα μούτρα του καλεσμένου του δεν άρεσουν στους άλλους «σόνιμ», κινδυνεύει κι' ο ίδιος να τον διαγράφουν απ' τη λέσχη.

— Μπορεί να βρήκε κάποιος το φακελλάκι ο Σέπυ;

Ο Γκρόντς ανασήκωσε τους ώμους του.

— Είναι το πρώτο που βλέπω. Οι τύποι που συχνάζουν στο «Μουσικητών», δε θα καταδύονταν ποτέ να λερώσουν τα άσπρα χεράκια τους μ' ένα τέτοιο πράγμα. Θα φοβόνταν μήπως... κολλήσουνε μικρόβια! Προέτι να παραδεχτούμε μάλλον πως τον προσέλασε κάποιος και πως, φευγώντας, πήρε αυτό το φακελλάκι, για αποδείξει πως είχε πάει στην περίφημη λέσχη.

— Μήπως ξέρετε πού μπορεί να βρω τον κατάλογο των μελών της λέσχης;

Ο Γκρόντς χαμογέλασε, σηκώθηκε, έκανε το γύρο του τραπεζιού κι' άνοιξε ένα ντουλάπι. Έβγαλε λίγο μέσα και μούδωσε ένα βιβλιαράκι, ντυμένο με σκούρο κόκκινο δέρμα, με τα ίδια χρυσά γράμματα που υπήρχαν στο φακελλάκι.

Το βρήκα σε μία κάμαρα του «Ρίτς» κι' είπα με το νου μου πως μπορούσε να χρησιμοποιήσει μία μέρα... Είναι παλιό, δυο χρονών.

— Θα σάς το επιστρέψω, τον βεβαίωσα κρινώντας το στην τάση μου, μαζί με τα σπύρια. Είχα-ριστώ πολύ.

— Μά, πείτε μου, πού και πως φάγατε αυτή τη γροθιά;

— Από κάποιον, που δε θα θέλατε να τον γνωρίσετε! Απάντησα.

Τον άφισα και ξαναέβρισε στο γκόλφ. Διάλεξε μία παραμύθη που έβρισε κι' άρχισα να μελετώ τα όνοματά του κατάλογου. Ήταν 500. Τα 7 απ' αυτά δε μου λέγανε τίποτα. Τα τρία άλλα όμως ήταν: η κ. Μπρίττεν Κρήντν, ο κ. Τζάκ Τρίμπνυ και η κ. Μάργκρετ Κρήντν.

Έκλεισα πάλι το κανόνι και το γκόλφ πάνω στο χέρι μου, σκέπτηκα... Έπειτα από μερικά λεπτά, μου ήρθε ξαφνικά μία ιδέα. Τη μελέτησα και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι, αν δεν ήταν περίφημη, δεν ήταν όμως και κακή.

Πήγα να βοθ' το θυρωρό και τον ρώτησα πού βρισκόταν η λεωφόρος Φρανκλιν. Μου υποδείξε να πάω το δεύτερο δρόμο δεξιά κι έπειτα τον πρώτο αριστερά. Τον ευχαρίστησα και βγήκα για να πάω τη Μπουνί μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Το «Φρανκλιν Άρμε» ήταν ένα συγκροτήμα γκιτών υπερπολυτελείας, προορισμένων για εκατομμυριούχους. Είχε καμιά τριανταριά διαμερίσματα. Ήταν τριώροφο και ύψωνόταν στη μέση ενός αέραντου και καλοδιατηρημένου πάρκου.

Κατάφερα να παρκάρω τη Μπουνί μου ανάμεσα σε δυο Ρόλεϊ Ρόυς, κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο και πέρασα μπροστά από μια Μπέντλεϊ, μια Κάντιλακ και μια Πακάρ. Με τα λεφτά που αντιπροσωπεύανε αυτά τ' άμαξια πολυτελείας, θα μπορούσα να ζήσω πλουσιοπάροχα δέκα χρόνια.

Εσπρωξα την περιστροφική πόρτα και μπήκα σ' ένα γώλλ πολυτελέστατο. Στην άλλη άκρη, στο γραφείο υποδοχής, βρισκόταν ένας ψιλλός ξανθός νέος, με άψογο σμόκιν και με ωραίο πρόσωπο, λίγο γυναικείο.

Τον πλησίασα, χαμογελώντας φιλοφρονητικά. Μα αυτός τραβήχτηκε πίσω, σαν να είχα πλησιάσει ένα βρώμικο ψάρι στην αισθησιακή του μύτη.

— Η μίς Κοήντυ, παρακαλώ; τον ρώτησα.

Διόρθωσε τη γραβάτα του και με κούταξε απ' την κορφή ως τα νύχια. Πρέπει γάτος να θέσι να εκτιμήση με ακρίβεια πόσο άξιζε το κοστούμι μου, το ποικίλμαί μου, ή γραβάτα και το καπέλλο μου. Κι' ο υπολογισμός αυτός δε φάνηκε να του κάνει σπουδαία εντύπωση.

— Σας περιμένει η μίς Κοήντυ; με ρώτησε.

— Οχι. Αν θέλετε όμως, είδοποιήστε την πως είναι μια συνομιλία με τον πατέρα της και πως θάθελα πολύ να κουβεντιάσω και μαζί της. Λέγομαι Λιού Μπράντον.

Επαίξε πάνω με τα μανικουρισμένα δαχτυλά του πάνω στο γυαλιστερό γραφείο. Σκεπτότανε τί να κάνει. Βλέποντας την άποροφημένη έκφρασή του, είπα με το νου μου πως δε θα του συνέβαινε συχνά να κοιτάει το μυαλό του...

— Θα κάνετε καλλίτερα να της γράψετε δυο λόγια, είτε επιτέλους κούταζοντας το χοντρό ρολόι του. Είναι λίγο αργά για μια επίσκεψη.

— Ακούστε! τον διέκοψα απότομα. Δε χρειάζεται η γνώμη σας. Ε•κοιμήστε τη μίς Κοήντυ, κι' ως αποσπασμένη μόνη της τι θα κάνει.

Με κούταξε, εκπληκτός κι' ανήσυχος. Ύστερα πέρασε σ' ένα μικρό δωμάτιο, πίσω απ' το γραφείο, κι' έκλεισε την πόρτα.

Εβγάλα ένα τσιγάρο και τ' άναψα. Αναρωτήθηκα μήπως ο υπάλληλος θα ειδοποιούσε την αστυνομία. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να με πιάσει ένας αστυφύλακας, με την κατηγορία πως ένοχλοισα την εκλεκτή κοινωνία του Σάν-Ραφαέλ...

Αυτο-τρία λεπτά αργότερα όμως, ο υπάλληλος ξαναπροσέλασσε. Είχε το ύφος ανθρώπου που κατάπιε μια σφήκα... Μοδίδειζε το ασανσέρ και έλεγε ξερά:

— Δεύτερος όροφος, διαμέρισμα 7.

Ύστερα μου γύρισε την πλάτη, με μια κίνηση νευροσπασμένη.

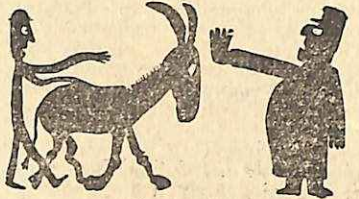
Το διαμέρισμα 7 βρισκόταν στην άκρη ενός μεγάλου διαδρόμου. Καθώς σταματούσα έξω απ' την πόρτα του, ένα ραδιόφωνο έπαιζε Μόζαρτ. Ατύχησα το κουνούδι. Ή πόρτα άνοιξε σ' ένα λεπτό και πα-

σ' όλο τον κόσμο

Ένας γάιδαρος στο χρηματιστήριο

Οι κλητήρες του Χρηματιστηρίου του Λονδίνου κουράστηκαν όχι λίγο πριν από μερικές ημέρες, για να εμποδίσουν την είσοδο μέσα στο κτίριο ενός γαϊδαρού, που τον οδηγούσε ένας παρσός δανδής. Στο τέλος, επενέβη η αστυνομία, που απομα-

κρυνε το τετράποδο και τον οδηγού του. Ο τελευταίος έπεσε στους αστυνομικούς.

— Ήθελα να δείξω στο γαϊδαρό μου τα αξιοθέατα του Λονδίνου... Κι' όλοι, δε θα ήταν ο πρώτος γαϊδαρός που θάμπαινε στο Χρηματιστήριο.

Τα χρονομετρήματα που πετούσαν στον αέρα

Μια Τράπεζα της Χονολουλού απέλυσε τον τομία της, γιατί ο δυστυχισμένος έπαυσε από ένα αλλεργικό συνάχι και φταρνίζονταν διαρκώς, σε τρόπο που τα χρονομετρήματα... πετούσαν στον αέρα κι' έπεφταν πάνω στα πρόσωπα των πελατών.

Ο μαρκήσιος που έπιασε δουλειά

Ο μαρκήσιος του Μπέντφορντ ανέλαβε υπηρεσία στο ναυτικό γραφείο του πεθερού του Σταύρου Λιδανού. Η σύζυγός του Τίνα, τέως κυρία Ωνόντη, τον πήγε η ίδια με το αυτοκίνητό της στη γραφεία του πατέρα της, την πρώτη ημέρα, που έπιασε δουλειά. Ο μαρκήσιος δε εργάζεται στο εξής ως υπάλληλος.

50 κιλά ανθρώπινα μαλλιά

Άγνωστοι έκλεψαν από ένα κομμωτή του Έδιμβούργου πάνω από πενήντα κιλά ανθρώπινα μαλλιά, που προορίζονταν για περούκες. Η αξία τους υπολογίζεται σε 200.000 δραχμές!

Πακίδες και έγγονες

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ ο νεότερος εγγονός του άλλοτε πρωθυπουργού της Αγγλίας, βρίσκεται στην Υεμένη, ως άπεσταλέτος μιας αγγλικής έφημερίδας. Ως γνωστόν, και ο μεγάλος Τσώρτσιλ άρχισε τη σταδιοδρομία του ως δημοσιογράφος κατά τον πόλεμο των Μποερς, στην Αφρική.

Οι μούμιες τιμωρούν τους τελημερούς

Ο Αιγύπτιος γιατρός Τάχα, που ανακάλυψε στις ταινίες, με τις οποίες ήταν τυλιγμένες οι μούμιες έναν μικροοργανισμό, στον οποίο απέδωσε τους μυστηριώδεις θανάτους, που προκαλούσαν, βρήκε τραγικό θάνατο, δυο περίπου μήνες μετά την ανακάλυψή του, σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Στο ίδιο δυστύχημα βρήκαν το θάνατο δυο άλλοι επιστήμονες κι' ένας φοιτητής, που ήταν κι' οι

τρεις συνεργάτες του στις έρευνές του, καθώς κι' ο οδηγός του αυτοκινήτου. Το δυστύχημα πρέπει ν' αποδοθεί στην κακοπείρα πιδράσι, που άσκουν οι μούμιες σ' εκείνους, που προσπαθούν να παραβιάσουν το μυστικό τους; Άγνωστο. Το βέβαιο είναι, ότι στα θύματά τους πρέπει να προστεθούν άλλα πέντε...

Ο Όρσον Ουέλλες δεν είναι διάσημος στη Γαλλία

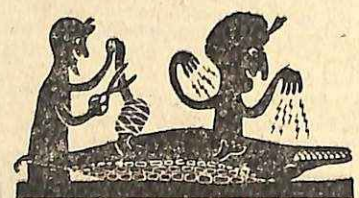
Οι Γάλλοι δεν αγαπούν τον Όρσον Ουέλλες και του το έδειξαν με τον πιο προσκλητικό τρόπο. Πριν από λίγο καιρό, ο ήθοποιός γεμνاتیζε σ' ένα έστιατόριο της Νίκαιας, μαζί με το γνωστό Γάλλο κωμωδιογράφο Μαρσέλ Πανιόλ. Σε κάποια στιγμή, ο «μπαίρ» παρουσίωσε τη «χρυσή βίβλο» του καταιστήματος στον Πανιόλ, για να βάλει την υπογραφή του. Ο Γάλλος συγγραφέας, άπου υπέγραψε, έσπρωξε το βιβλίο προς το μέρος του Ουέλλες, για να κάνει κι' αυτός το ίδιο. Άλλ' ο «μπαίρ» το πήρε άμέσως, λέγοντας με ευγένεια, ότι η «χρυσή βίβλος» προορίζεται μόνο για τις διασημότητες. Ο Όρσον Ουέλλες έγινε κατακίτρινος σά νεκρός, αλλά δεν έιπε τίποτα.

Οι μαύροι γάτες

Στην αμερικανική πολιτεία της Γιούτας, ένας παλιός νόμος τιμωρεί με πρόστιμο εκείνους, που έχουν στην κατοχή τους μαύρους γάτους. Εκείνοι, που ψήφισαν αυτό το νόμο, είχαν την αντίληψη, ότι οι μαύροι γάτοι φέρουν γρουσουζιά. Είναι περιττό να πούμε, ότι ο νόμος αυτός δεν έφρασσάται από καιρό.

Έκαμαν έγκειρησι σε ύπνωτισμένο κρεβάδειλο

Ένας κροκόδειλος του τσίρκου «Ορφέι», που βρίσκεται αυτό τον καιρό στη Νε-ΐτολι, έδγαλε ένα

άνθρωπο σ' ένα από τα πισινά του πόδια. Το απόστημα αυτό μεγάλωνε ολοένα και ο μόνος τρόπος θεραπείας ήταν η έγχειρησις. Εκλήθη τότε ένας κτηνίατρος, που δέχθηκε να κόμη αυτή την έγχειρησις, αλλά ζήτησε να υποβάλει τον κροκόδειλο σε γενική αναισθησία. Ο φοκίρης του τσίρκου, όμως, έναντιώθηκε, ισχυριζόμενος, ότι τα αναισθητικά φάρμακα θα μειωναν για πολύ καιρό την ευκίνησή του κροκόδειλου. Προβλεπομένη, λοιπόν, να υπνωτιστεί το έρπετο, πράγμα που πέτυχε με μεγάλη εύκολια. Η έγχειρησις έγινε στην πίστα, που διασκευάθηκε προχειρώς σε χειρουργείο. Καθ' όλη τη διάρκεια της, ο κροκόδειλος ήταν βυθισμένος σε νάρκη. Ο «εσθενής» χάρει σήμερα άκρας υγείας και περπατά να επαναλάβει σύντομα τις εμφανίσεις του.

ρουσιάστει με γυναίκα μεσόκοπη, συμπληρωτική με μαύρο μεταξωτό φόρεμα και άσπρη ποδιά. — Ο ζ. Μπράντον; με ρώτησε. — Μάλιστα.

Της παράδωκα το καπέλλο μου και μπήκα σ' ένα μικρό γώλλ, επιπλωμένο μ' ένα τραπέζι, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα άσημνο βάζο γεμάτο ορχιδέες. Η καμαριέρα άνοιξε μια πόρτα και παραμέρισε, λέγοντας:

— Ο ζ. Μπράντον. Μπήκα σ' ένα μεγάλο λιβινγκ-ροούμ, με χωματισμένους άσπρο και κόκκι. Οι τοίχοι, οι κανονικές κι' οι βαθείες πέτινες πολυθρόνες ήταν κοφτερά. Το άσπρο χρώμα άφορούσε το χαλί και τη μίς Κοήντυ. Ψηλή και λυγρή, η κοπέλλα στεκόταν κοντά σ' ένα μεγάλο πιν-άπ και με κούταζε. Τα μαλλιά της, βαμένα «σαντόρ», μοιάζανε με της, βλαμένη «σαντόρ», μοιάζανε με της, βλαμένη «σαντόρ», μοιάζανε με της, βλαμένη «σαντόρ»...

Είχε ψηλό στήθος, μακροίς γάμπες και τέλεια περιφραγμένα χέρια. Άπορως έπαιξε με τα χέρια της, με τα μαλλιά της, με τα χέρια της, με τα μαλλιά της, με τα χέρια της, με τα μαλλιά της...

Φορούσε ακόμη μακρινά γάντια, ένα ρολόι από πλατίνα με διαμάντια στον καρπό του χεριού και στο μικρό της δαχτυλό, πάνω απ' το γάντι, ένα χοντρό δαχτυλίδι με μεγάλο ρουμίνι.

Άπ' το κεφάλι ως τα πόδια, ένσάρκωνε στην έντελεια την κόρη ενός πολυεκατομμυριούχου. Τώρα καταλάβαινα γιατί η ζ. Κοήντυ στενοχωριόταν με τον ανταγωνισμό της. Θάγε πηδύσει απ' τη χαρά της, άσφαλός, όταν η προνομή της είχε φύγει απ' το σπίτι του πατέρα της...

Είπα να με συγχωρήσετε, μίς Κοήντυ, για την επίσκεψή μου αυτή σε ακατάλληλο ώρα, είπα. Δε θα σας ένοχλούσα, αν δεν έπρόκειτο για μια έτελογασια υπόθεση.

Χαμογέλασε τυπικά, ευγενικά, σαν καλή οικοδέσποινα που δέχεται ένα άγνωστο επισκέπτη, δέχεται ένα άγνωστο επισκέπτη, δέχεται ένα άγνωστο επισκέπτη...

Η υπόθεσις αυτή άφορα τον πατέρα μου; ρώτησε. — Δηλαδή... όχι και τόσο... Άλλά φοβόμουν πως δε θα με δεχόσαστε, αν δε χρησιμοποιούσα το όνομα του πατέρα σας.

Της χαμογέλασα όσο γοητευτικότερα μπορούσα, αλλά αυτή έμεινε αδιάφορη. Με κούταζε τώρα στα μάτια με μια έπιμονή που μ' έφρασε σε άμνηστια...

Διευθύνω το άστυνομικό πρακτορείο «Στάρ», της εξήγησα. Έλπίδα να δεχθήτε να με βοηθήσετε.

Ζάρωσε τα φρύδια της. Παρ' όλη όμως την άδυστηχή της έφρασα, έμεινε πάντα το ίδιο άμορφη...

— Όταν είσατε ιδιωτικός τον πατέρα μου; ρώτησε. — Άκριβώς, μίς Κοήντυ. Άσβολοίμα με μια υπόθεσι, στην οποία μπορείτε να με βοηθήσετε.

Να σας βοηθήσω; Είλιχνόσ, δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε. Γιατί να σας βοηθήσω; — Άφώνη της γινόταν ολοένα πιο παγωμένη. Δοκίμασα και πάλι το κόλπο του χαμογέλου, αλλά χωρίς επιτυχία.

Δεν υπάρχει φοιτημένος λόγος, άπάντησα. Άπλως, από άστυγία αλλ'αλλ'εγγύη... Άν μου επιτρέψετε να σας εξηγήσω την υπόθεσί μου, ίσως να σας ένδιαφέρει.

Άφου δίστασε μια στιγμή μούδειξε μια πολυθρόνα, λέγοντας: — Τελος πάντων άφου το θέλετε... Καθήστε λοιπόν.

Περιμένα να καθήση πρώτη έξείνη στον καναπέ κι' έπειτα τη μμήθηκα.

— Έδώ και πέντε μέρες, μίς Κοήντυ, ο συντάκτης μου Τζάκ Σέπευ έφραγε απ' το γραφείο μας, στο Σάν Φραντσίσκο, για ναρθή έδώ, έπειτα από ένα τηλεφώνημα που πήρε από κάποιον που παρέλειψε να δώση τ' όνομά του στην υπάλληλό μας. Έλειπα, έξείνη την ώρα. Ο Σέπευ έφραγε, χωρίς ν' αναφέρει πως λεγόταν ο πελάτης του. Σημείωνε όμως στο στυλόχαρτό του τ' όνομα του πατέρα σας.

Την κούταξα, ένδο μιλούσα, και κατάλαβα πως είχα τραβήξει την προσοχή της. Ξεπάγωνε λίγο - λίγο.

— Αργότερα, ο Σέπευ μου τηλεγράφησε ναρθω να τον δω έδώ, συνέχισα. Έφρασα σήμερα το πρωί. Πήγα στο ξενοδοχείο του, με δέν τον βοήκα εκεί. Σε λίγο, ήρθε και με ζήτησε η άστυνομία, για να τον άναγνωρίσω. Είχε δολοφονήσει μέσα σ' ένα παβιγιόν της πλάς του Μπέυ Μπής.

Η κοπέλλα γούρλωσε τα μάτια της.

— Μα βέβαια, είπε το διάβασα στις άπογευματινές έφημερίδες... Ώστε ήταν συνέταρχος σας;

— Μάλιστα. — Και λέτε πως σημείωσε τ' όνομα του πατέρα μου στο στυλόχαρτό του; Μα γιατί... ρώτησε ζαρώνοντας τα φρύδια της.

— Άγνοω... Έκτός αν ο πελάτης που τον κάλεσε έδώ, ήταν ο πατέρας σας.

Κούταξε άλλου κι' άρχισε να στροφυονιζή το δαχτυλίδι της σαν νευροσπασμένη.

— Ποτέ δε θάκανε ένα τέτοιο πράγμα ο μπαμπάς, άπάντησε. Άν χρειάζόταν ένα ντέ-τεκτιβ, θ' ανάθετε στο γραμματέα του να τον ειδοποιήση.

— Έκτός αν έπρόκειτο για μια υπόθεσι άπόλυτα έμπιστευτική, παραιτήσιμη.

Η κοπέλλα κούταζε μακρινά. — Δε βλέπω φώτισο σε τί με άφορα αυτή η υπόθεσι, πρόσφερε. Ξερότε, σε μερικά λεπτά πρέπει να φύγω.

Σηκώθηκε κι' έγω τη μμήθηκα.

— Προσπαθώ να μάθω τί έκανε έδώ ο Σέπευ, είπα. Πιστεύω πως πήγε στη «Λέσχη Μουσικεταίρων» και γυρεύει να βρω το πρόσωπο που τον συνώδευε. Έσείς είσατε μέλος αυτής της λέσχης. Θα είχατε την καλωσύνη να με εισαγάγετε, για να μπορούσω να συνεχίσω την έρευνά μου;

Με κούταζε, σαν να της ζητούσα να πάη στη Σελήνη... — Μα είναι τελείως άδύνατο! φώναξε, με τόνο ειλκοινείας. Δεν έχω καθόλου την πρόθεσι να σας εισαγάγω στη λέσχη. Μα κι' αν άκόμα το έκανα, δε θα σας επιτρέπαν να ένοχλήσετε τα άλλα μέλη με τις έρωτήσεις σας.

— Το καταλαβαίνω, μίς Κοήντυ. Όπως μου είπατε, η λέσχη αυτή είναι πολύ άριστοκρατική.

Με κούταξε, δαγκώνοντας τα χείλη της.

— Άδύνατο, έαναείπε. Άν στυγός, ζ. Μπράντον, όφειλό να σας παρακαλέσω να φύγετε άμέσως. — Μίς Κοήντυ, δεν πρόκειται για καμιά άσημαντή υπό-

θεσι. Δολοφονήθηκε ένας άνθρωπος. Έγω λόγους να πιστεύω πως η άστυνομία δεν πρόκειται να πασιγή πολύ για να βρω το δολοφόνο. Καταλαβαίνω πως θα σας εκπλήξη αυτό που θα σας πω. Μα είδα τον άστυνόμο Κάτσην και μούδωσε να καταλάβω πως θα το μετανοήσω, αν άνακατεντώ σ' αυτή την υπόθεσι. Είμαι βέβαιος δε πως δε θα διστάση να πραγματοποιήση τις άπειρές του.

— Έδώ και μια ώρα, έξ άλλου, παρασώθηκα σ' ένα καναπέ, άκριβώς επειδή προσπαθούσα να μαζέψω πληροφορίες. Ύπαρχει σ' αυτή την πόλη κάποιος που έχει συμφέρον να πνίξη

την υπόθεσι Σέπευ. Μα ο Τζάκ ήταν φίλος μου! Δε σκοπεύω ν' άφίσω άτιμώρητο το δολοφόνο του. Σας ζητώ να με βοηθήσετε. Το μόνο που θέλω από σας, είναι...

— Άπλωσε το χέρι της και πάτησε ένα κουμπι κονδονιού, που βρισκόταν δίπλα της.

— Η ιστορία αυτή δε με άφορά καθόλου, έλεγε συγχρόνως. Άν πάω, αλλά δε μπορώ να σας βοηθήσω!

— Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η καμαριέρα.

— Τίσα, ο ζ. Μπράντον θα φύγη, της είπε η κυρία της.

— Της χαμογέλασα.

— Τουλάχιστον έσείς δε με

φοβερίσατε, όπως ο άστυνόμος Κάτσην, ο οποίος θα σας τσακίσει, αν συνεχίση την έρευνά μου... ούτε και στείλατε φρονιδές ξωπίσω μου, όπως έκαμε ο πατέρας σας. Ευχαριστώ που θελήσατε να με δεχθήτε, μίς Κοήντυ.

Διέσχισα το γώλλ, πήρα το καπέλλο μου, άνοιξα την πόρτα και βγήκα.

Η προσπάθειά μου είχε άποτύχει. Τουλάχιστον όμως δεν είχα χάσει τον καιρό μου. Είχα σχηματίσει τώρα την έντύπωσι πως η Μάρκοτ Κοήντυ ήξερε πολύ καλά γιατί ο πατέρας της είχε προσλάβει το Σέπευ. Έπομένως, έπρόκειτο για οικογενειακή υπόθεσι.

— Άποράσιμα να πάω να ρίξω μια ματιά στο καινούργιο «φλέτο» της Μπρίτζετ Κοήντυ: το Τζάκ Τόισμυ. Ίσως είχε άναλάβει να εξακριβώση ως ποιο σημείο φτάσατε οι σκέψεις τους.

Φυσικά, ο Κοήντυ θα σόπαγε και θα άντιδρούσε μάλιστα αν παρουσιαζόταν η άνάγκη να καθήσει στο δικαστήριο και να υπολογίση πως είχε βάλει ένα ιδιωτικό ντέτεκτιβ να παρακολούθη τη γυναικά του. Αυτό είναι κάτι που δεν το κοινολογεί κανείς άντρας.

Ήταν τώρα 11 παρά 10', λίγο νωρίς άκόμα για να γυρίσω στο ξενοδοχείο μου. Άνέβηκα στη Μπουνί κι' έμεινα συλλογισμένος για λίγο. Ύστερα ξεκίνησα για το Μπέυ Μπής.

Περωνώντας δίπλα απ' την άσρογιαλιά, έβλεπα τους ανθρώπους που παύονανε άκόμα το μπάνιο τους. Το νερό φαινόταν άσπασμένο, στο φως του φεγγαριού.

Σε δέκα λεπτά, έφρασα στο Μπέυ Μπής. Ήταν η λιγότερο περιποιημένη άκρη της πλάς. Τα λουτρά είχαν κλεισι πιά και τα παβιγιόν, κάτω απ' τα φονικώδεντα, ήταν άσπασμένα.

Άφισα τη Μπουνί σ' ένα διπλανό δρομάκι, άκριβώς μετά τα λουτρά, και πήγα με τα πόδια μέχρι την πλάς. Έκτός από μερικά περαστικά αυτοκίνητα, το μέρος ήταν ήσυχο και έρημο.

Βοήκα κλειδωμένη την καλλοπρία του περβολού των λουτρών. Έρριξα μια ματιά δεξιά κι' άριστερά, βεβαιώθηκες πως ήμουν άλομοναχος, σμαρφάλωσα ύστερα στο χαμηλό φράχτη και πήδησα απ' το άλλο μέρος. Ύστερα ποσώθηκα στην άμμουδιά, ως τα φονικώδεντα, και σταματήσα κάτω απ' τη σκιά τους.

Είχα πιάσει εκεί χωρίς όριμένο σκοπό, μονάχα γιατί δεν είχα τί να κάνω κι' ήθελα να ξαναδω το μέρος που είχε πεθάνει ο Σέπευ.

Κούταξα τη σκιά των παβιγιόν. Ίσως ο Ράινκιν να είχε άφισα κάποιον φίλακα, και δεν είχα καθόλου διάθεσι να πέσω πάνω σε κανένα άστυνομικό... Μα όχι, δεν κοινοτώσα τίποτα στην έρημη πλάς και δεν άκουγόταν άλλος θόρυβος απ' το υπονοημένο της θάλασσας και, κάποι-κάπου το σφαλτό κάποιον άόρατου αυτοκινήτου.

Βέβαιος πως ήμουν μονάχος, προσώρησα ως το ποτελειταίο της δολοφονής ο Σέπευ. Προσπάθησα ν' άνοίξω την πόρτα, μα λεκτικό φανάρι μου και μια λεπτή ατσάλινα λάμα κι' έξέτασα την κλειδαριά. Έπειτα έφρασα τη λάμα ανάμεσα στην κλειδαριά και στην γάσσα κι' έβαλα δύναμη. Ή πόρτα άνοιξε.

Στάθηκα στο κατώφλι, πνιγμέ-

Κάθε οικονομία στην διατροφή σου την πληρώνεις ακριβά. Μόνον η ποιότης σε διασφαλίζει!

Πάντοτε από άγνό έλαιόλαδο Υπεύδυνα έγγυημένα Προστατεύουν, τονώνουν τον οργανισμό Είναι προϊόντα ΕΛΑΪΣ

νος απ' τη ζέστη που έπικρατούσε εκεί μέσα. Τότερα προχώρησα ένα βήμα, άναψα το φανάρι και έφαινα το φως δόλονα. Το παβιγόν περιερχε δυο σκαμνιά, ένα τραπέζι κι ένα ράντζο. Στη γωνιά, όπου είχε δολοφονηθεί ο Σέπευ, είδα ένα μεγάλο σκούρο λικέ, που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Αντίκρου μου βόσκονταν δυο πόρτες, που οδηγούσαν σε δυο μικρά αποδυτήρια. Ο Σέπευ είχε χρησιμοποιήσει το ένα απ' αυτά και τ' άλλο το συντόφισα του.

Αρχισα να σκέπτομαι αυτή την άγνωστη... Τάχα είχε χαλασμένα για δόλωμα, για να παρασύρουνε το Σέπευ στο παβιγόν; Ήταν άρεκέτι γυναίκα, ώστε να πέση εύκολα σε μια τέτοια παγίδα.

Ίσως ο θάνατός του δεν είχε καμιά σχέση με τον Κρήνι. Μπορεί να τον είχε ξεκαίει κάποιος γκάνγκστερ, γιατί τον τσάκωσε μαζί με τη φιλέντα του.

Αν είχε εμφανιστεί ξαφνικά ο φονιάς του, μπορούσε να ξηγηθεί έτσι γιατί η νέα γυναίκα είχε αφήσει τα ρούχα της μέσα στην καμπίνα. Είχε δραπέτευει ίσως, όπως ήταν με το μαγιό, την ώρα που δολοφονούσαν το Σέπευ. Μα γιατί δεν είχε πάει να ζητήσει βοήθεια; Δε θα έπρεπε να φωνάξει, γά προσπαθήσει να έμποδισή το έγκλημα;

Η μήπως είχε γίνει τόσο αστραπαλιά ο φόνος, ώστε δεν είχε προλάβει να κινή τίποτα και, βλέποντας πως ο Σέπευ είχε πεθάνει κι' άλλος, το είχε βάλει στα πόδια, τρομοκρατημένη;

Εσπούδα προς τα πίσω το καπέλο μου και σκούπισα το μέτωπό μου με την άναποδη του χεριού μου...

Εκτός αν τον είχε σκοτώσει αυτή!...

Μπήκα στην μιά καμπίνα κι' έλεισα πίσω μου την πόρτα. Δεν είχα καμιά διάθεση ν' αντιληφθώ το φως του φαναριού μου κάποιος καθυστερημένος λουόμενος.

Ο μικροσκοπικός εκείνος χώρος περιείχε μονάχα ένα πάγκο, τέσσερις γάντζους για το κράσιμα των ρούχων κι' ένα καθρέπτα. Ένω ή φωτεινή δέσμη του φαναριού μου έκανε το γυρό της καμπίνας, άναρωτιόμουν αν ήταν αυτή που είχε χρησιμοποιήσει ο Σέπευ για να γυθί.

Δεν περίμενα να βρω οτιδήποτε. Η αστυνομία είχε ψάξει κι' άλλος και το μέρος ήταν πολύ μικρό για να μπορούσε να ξεφύγει κάτι απ' τους άστυνομικούς. Και πραγματικά, δε βρήκα τίποτα.

Είπα με το νου μου πως έκανα

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ

Υπό του Ευαγγελικού Ίερωκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Στην Καπερναούμ. Μέσα σ' ένα σπίτι βρέθηκε ο Χριστός. Τό άκουσε ο κόσμος και πήγε να Τον συναντήσει. Οι περισσότεροι ήθελαν να Ικανοποιήσουν την περιέργειάν των. Φίλατο πράγμα η Ικανοποίηση της περιέργειας μας. Ήταν όμως τέσσερες αλτρουίστριες. Είχαν κάποιο παραλυτικό που ήθελαν να φέρουν σε επαφή με τον Χριστό. Δεν μπορούσαν να Τον εισαγάγουν απ' την πόρτα. Εκεί που υπάρχει η θέλησις και η άποφασιστικότητα, βρίσκεται κι' ο τρόπος. Χάλασαν τη στέγη και Τον κατέβασαν με σχοινιά μπροστά στον Χριστό.

Όλοι περίμεναν ότι το πρώτο πράγμα που θα έκανε ο Χριστός με το αντίκρυσμα του παραλυτικού θάταν η θεραπεία του. Αλλά αντί αυτού ο Χριστός, μόλις Τον είδε είπε: «Έκνον, αφένταί σοι αι αμαρτίαι σου». Ο Χριστός την θεραπεία της ψυχής, θεωρεί σπουδαιότεραν και δυσκολότεραν από την θεραπεία του σώματος. Η Ψυχή, ανωτέρα του σώματος. Μένει εις τον αιώνα, ενώ το σώμα δεν θα ζήσει παρά λίγα χρόνια.

Ανάμεσα στον πολύ κόσμο, ήλθαν και μερικοί επίσημοι θρησκευτικοί ήγέται των Έβραίων. Το Σανχεδρείμ ήταν η Ιουδαϊκή Ίερά Σύνοδος. Είχε καθήκον να διαφυλάξει τα θρησκευτικά κι' εθνικά πάτρια. Τον Χριστό δεν Τον έβλεπε με καλό μάτι. Τον υποψιαζόταν ως Τον δυνατόν ανατροπέα των θρησκειών των και κανόνων της θρησκείας των. Ήταν ορθόδοξοι στο δόγμα. Ανάμεσά τους δεν είχαν τους ορθολογίζοντας Σαδδουκαίους. Το Σανχεδρείμ, ήταν φαρικάσιο στο δόγμα και στη διαγωγή. Πόλεμο ήταν υποχρεωμένο να κηρύξει κατά οποιουδήποτε αιρετικού και αλλοθόδου. Τέτοιον χαρακτήρισαν Τον Ίησούν, τον καινούργιο διδάσκαλο που αν και γεννήθηκε Έβραίος, Τον χαρακτήρισαν ως άπιστον προς τα πάτρια. Έξωμότης ο Ίησούς. Είχε το θράσος να καλή Τον Εαυτού Του Υιόν του Θεού. Να σταματούσε μόνο με τις αξιώσεις του στόματος, δάτων καλά. Οποιοσδήποτε τρελλός μπορεί ν' αξιώσει ότι είναι Θεός, αλλά δεν μπορεί και να λέγει στους νεκρούς «σηκωθείτε» και να ξαναζούν. Στους τυφλούς, «άνοιξετε τα μάτια σας και θα όητε» και αμέσως να βλέπουν. Ο Χριστός δεν ήταν μόνον λόγια, αλλά έκανε και υπεράνθρωπα, θεία έργα. Πως να Τον αντιμετώπισαν ένα τέτοιο άνθρωπο η Ίερά Σύνοδος των Έβραίων;

Είχε μυστικές κατασκοπευτικές ομάδες που Τον παρακολουθούσαν. Ήλθαν και στην Καπερναούμ, στο σπίτι που είχε μπη ο Χριστός. Περιμένον, παρακολουθούσαν. Τον ζυγίζον. Να δούμε τί θα κάμη τώρα ο εξωμότης αυτός.

Άκούουν τον Χριστό να του μιλά για την αμαρτία του αντί να Τον απαλλάξει από την παράλυσή του. Να η ευκαιρία για ν' άρχίσουν την επίθεσι εναντίον του Χριστού. Και ποιος νομίζει πως είναι αυτός; Και ποιος νομίζει πως είναι αυτός; νομεί με την άξίωσι ότι είναι Θεός, γιατί μόνον ο Θεός μπορεί να συγχωρή αμαρτίες ανθρώπινες. Βλασφημία είναι για Τον Ναζωραίου αυτή η άποψη, να νομίζει ότι συγχωρεί αμαρτίες, να νομίζει ότι συγχωρεί αμαρτίες. Η τιμωρία που ο Ιουδαϊσμός όριζε για μια τέτοια βλασφημία, ήταν ο θάνατος επί λιθοβολισμού. (Λευιτικόν κδ' 16).

Γιατί άραγε ο Χριστός ανέφερε την συγχώρησι των αμαρτιών του παραλυτικού πρώτον, και δεν προέβλεψε την συμπτωτική του παραλυσίαν; Γιατί ήθελε με την συγχώρησι των αμαρτιών του παραλυτικού να διακρίνη ότι ήταν Θεός εν σαρκή. Αν δεν ήταν, δε θα μπορούσε να σε ότι ήταν, δεν θα μπορούσε να κόμη, δε θα έπρόκειτο να κόμη, ήτοι να θεραπεύσει Τον παραλυτικόν από την προφανώς άνάτην ασθένειάν του.

την ώρα που και βγήκα απ' την καμπίνα. Δεν είχε τίποτε το ενδιαφέρον. Δε θα έπισκεπτόμουν καν την διαπλην αν δε δοξαίμια ξαφνικά την άόριστι έντύπωσι πως δεν ήμουν μονάχος μέσα στο σκοτεινό παβιγόν...

Σταμάτησα, έμεινα ακίνητος κι' άπονηχόμουν, με χαροδιότητι.

Το δάχτυλό μου άφισε το κομμάτι του φαναριού μου και με τύλιξε το σκοτάδι. Για πολλή ώρα δεν άκουσα τίποτα. Τότερα, ενώ είχα πεσθεί πιά πως με ξεγελούσε ή φαντασία μου, έφτασε στ' αυτιά μου ένας ελαφρός και πολύ κοντινός θόρυβος, ένας αδύνατος στεναγμός!

Ένοιωσα ν' άνασχηκώννται οι τριγές του κεφαλιού μου. Μετά νομισα τώρα που δεν είχα πάει μακριά μου πιστόλι. Έξανα δυο βήματα πίσω κι' άκούμουν την πλάτη μου στην πόρτα της δεύτερης καμπίνας.

Αναψα πάλι το φανάρι του. Ή φωτεινή δέσμη σάρωσε το πάτωμα. Την έφαινα και πιά ψηλά, αλλά δεν είδα τίποτα.

Άφονυχόμουν πάλι. Έν' αυτώ τον ήχο πέρασε δολοταχώς απ' το δόμο.

Γύρισα το πόμολο της πόρτας της δεύτερης καμπίνας, την άνοιξα κι' έφαινα μέσα το φως του φαναριού μου.

Την είδα τότε καθισμένη χάμω, γυρισμένη προς το μέρος μου. Φορούσε μονάχα ένα γαλάζιο μπλε και το δόμο της γυάλιζε από ιδρώτα. Φανόταν να με κυττάζει, χωρίς να με βλέπει.

Απ' τον άριστερό της όμο είχε τρέξει λίγο αίμα κι' είχε ξεραθεί. Ήταν μελαγχρονή, γοητευτική, με μαύρα μαλλιά σαν μετάξι και με κομψή μαντιλά. Φανόταν 24 ως 25 χρονών. Τι κρίμα θα ήταν να πεθάνη τόσο νέα!...

Τα μάτια της ήσαν κακοποιημένα στο φανάρι μου. Κι' ενώ την κυττάλα, ακίνητος, με χαροδιότητι, με το λαμό μου στεγνωμένο, ενώ στη σάχη μου κυλούσε παγωμένος ιδρώτας.

Επειτα, σιγά-σιγά, άρχισε να γέρνει στο ένα πλευρό, έμεινα άκίνητος με το στόμα άνοιχτό, άκίνητος να κυνηθώ... Μονάχα όταν η νέα γυναίκα σωαίστηκε χάμω άθροοντα, όπως σ' ένα έρωτικό, άουπνα για να τη συγκρατήσω. Μα ήταν πιά πολύ άργά!...

Η άγνωστη ήταν έαπλωμένη χάμω, με το πρόσωπό της κομμένο απ' τα μαλλιά της. Έξείστανότας την, είδα χάμω,

δίπλα της, ένα σουβλί, με πλαστικό χερούλι, λερωμένο με αίμα. Απ' τη φοιχτή αυτή λεπτομέρεια καταλάβα πως η κοπέλα είχε βρή τον ίδιο θάνατο με το Σέπευ. Αλλά αυτή τη φορά, ο φονιάς δεν τά είχε αυτοκτερεί τόσο καλά: ο Σέπευ είχε μείνει στον τόπο, ενώ η νέα γυναίκα είχε άρρήσει να ξεφυγήσει.

Εσπύνα πάνω της. Ο ιδρώτας στάλαζε απ' το λαιμόνι μου.

Ο σπασμός της, τη στιγμή που είχε πέσει χάμω, σήμανε πως τότε άκριβώς είχε πεθάνει. Δεν είχα άναγχη να της πιάσω το σφυγμό ή να της άνασχηώσω το ένα βλέφαρο, για να καταλάβω πως δε μπορούσα πιά να της προσφέρω καμιά βοήθεια...

Την κυττάλα, στο φως του φαναριού μου. Ήταν αδύνατο να ξεκαρβώσω την ταυτότητά της. Δε φορούσε παρά το μπλε της. Βέβαια, ήταν πολύ περιποιημένη, με τα μαλλιά της καλοχτενισμένα, τα νύχια της μακιγιορισμένα και βαμμένα σκούρα κόκκινα, το μαγιό της άόριστη ποιότητος. Όλες όμως αυτές οι λεπτομέρειες δε με κατατόπιζαν καθόλου.

Μπορούσε να ναι είτε πλούσια είτε άπονη. Μπορούσε να ναι μαγεμένη, είτε μιά απ' τις άμέτρητες πολλές η διατυλογόρητες του Σαίν-Ραφάελ.

Ένα μόνο πράγμα ήταν βέβαιο: Αυτή είχε περάσει να πάση το Σέπευ απ' το ξενοδοχείο, αυτή που — κατ' το Γκοθς — ήταν στην πραγματικότητα ξανθή, αλλά φορούσε περούκα ή είχε βάψει τα μαλλιά της.

Πλησίασα το φανάρι μου, για να πιασθώ πως είχε γελιστή ο Γκοθς. Μα βέβαια, δε χωρούσε καμιά άμφιβολία: Ούτε περούκα φορούσε, ούτε τα μαλλιά της ήταν βαμμένα. Αυτό έδειχνε πως έβω μπορούσε να πέση ένας ντέτε-κτιβ ξενοδοχείου.

Εφαινα το φως στα μπράτσα της. Το λεπτό χονδρι τους φανόταν ξανθό. Μα ήταν φυσικό, αυτό, γιατί το είχε ξεθορήσει ο ήλιος, που είχε δώσει ένα χρυσό χρώμα στο δόμο της.

Ανασχηώθηκα, έβγαλα το μαντίλι μου και σκούπισα το πρόσωπό μου.

Πηγαίνονα, μέσα στο μικρό εκείνο χώρο. Ο ιδρώτας είχε κολλήσει τα ρούχα μου. Βγήκα από κει μέσα, οπιθοχωρούνας.

Τότε μονάχα πρόσεξα μιάν άλλη πόρτα, που θα οδηγούσε στο διπλανό παβιγόν. Είχε σέρτη, τώρα όμως ήταν ξεσπρωχτή.

Ανασχηώθηκα, στη σένη πως από κει είχε μπη και ξανόβη ο δολοφόνος. Ποιος έφαι αν δε βρισκόταν ακόμη δίπλα, περιμένοντας να φύγω...

Μετάνοισα άλλη μιά φορά που δεν είχα πάνω μου το ρεβόλβερ μου!

Δίσχισα το παβιγόν, πατώντας στα νύχια, έσβυσα το φανάρι μου και κόλλησα τ' αυτί μου στη μεσόπορτα. Άφονυχόμουν πολλά ώρα, αλλά δεν άκουσα τίποτα.

Ψαχούλεψα για να βρω το πόμολο. Τόσφαινα δυνατά και το γύρισα σιγά-σιγά. Εσπούδα έπειτα έλαφρά, αλλά η πόρτα δεν κουνήθηκε.

Κάποιος είχε περάσει από κει στο διπλανό παβιγόν, είχε όμως στυφώσει έπειτα την πόρτα, από τ' άλλο μέρος. Βρισκόταν ακόμη εκεί τάχα;

Έξανα ένα βήμα πίσω. Το στόμα του ήταν στεγνωμένο...

Σίγουρα, δε θα είχε άλλο σουβλί ο δολοφόνος. Μπορούσε όμως να κρατά πιστόλι!

Ξαφνικά, άκουσα κάτι, που με κάρφωσε στη θέση μου, με τα νύχια τευτομένα: Μιά σειρήνα άστεινομικού αυτοκινήτου ούρλαζε μα-

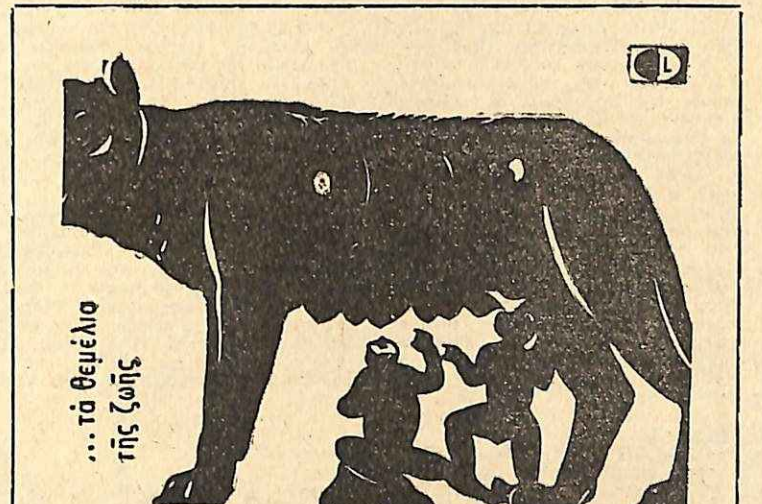
χνά. Ο ήχος της δυνάμωσε λίγο-λίγο. Κατάλαβα πως ένα περιπολικό έχοχταν δολοταχώς στην πλάς! Ποιος άλλος μπορούσε να ήταν ο προσορισμός του, παρά το μέρος που βρισκόμουνα!...

Ξαγανάψα το φανάρι μου, έβγαλα πάλι το μαντίλι μου και σκούπισα μ' επιμέλεια τα πόμολα απ' όλες τις πόρτες. Παρ' όλη τη βιασίνη μου, έκανα καλή και προσεχτική δουλειά. Ήξερα πως σπουδαίο ήταν για μένα να μην άφισα κανένα ίχνος μου, που θα με πα-

ράδινα στα χέρια του Κάτσεν!... Τότερα άνοιξα την πόρτα που έβλεπε στην πλάς, κι' έφαινα μια γοήγορη ματιά δεξιά κι' άριστερά. Η άμμουδιά ήταν έρημη πάντα. Έκτός όμως απ' τον ίσιο που έφαιναν τα φοινικόδεντρα, ήταν όλη γυμνή και ξεσκεπαστή.

Η σειρήνα ούρλαζε όλοένα πιο δυνατά, όσο πλησίαζε. Αν γύρισα τώρα πίσω, από κει που είχα έφαι, σίγουρα θα έφαι πάνω στους άστεινομικούς!

Δε μπορούσα έξ άλλου να χρυ-

Παιδιά ρωμαλέα
γερά στη μελέτη
πρώτα στα σπόρ
γρήγορα στο πνεύμα
δυνατά στο σώμα
πάντα χαρούμενα
γεμάτα σφρίγος
καθημερινώς με όρεξι

Εσπούδα για λίγα λεπτά, όπως δεν είχα τρέξει ποτέ μου. Τότερα βούτηξα με το κεφάλι, για να κατακαλίσω γοήγορότερα στην πλαγιά. Και σταμάτησα άκριβώς δίπλα στη θάλασσα.

Δεν άκούστηκε καμιά φωνή, που να δείχνει πως μ' είχαν αντιληφθεί. Έμεινα ακίνητος ένα λεπτό, για να ξαναδοξώ την άνάσα μου. Έπειτα σηκώθηκα και, λυσιμένο στα δυο, σηκώθηκα πάλι στην πλαγιά, για να ορίσω απ' την κορυφή της μιά προφυλακτική ματιά προς τα παβιγόν.

Ένας άστεινός σκεκόταν όρθιος, στο φως του φαναριού, γυρίζοντας με Τον καπνί. Ή πόρτα του παβιγόν, όπου βρισκόταν η νεκρή, ήταν άνοιχτή. Ένας άλλος άστεινός βγήκε από κει, πλησίασε το συνάδελφό του κι' έφαινα κάτι οι δυο τους. Έπειτα ο πρώτος άπομακρόνηψε τρέχοντας.

Σε μερικά λεπτά, όλη η άμμουδιά θαγε γυμνή από άστεινομικούς! Και δεν είχα άναγχη να μπη κι' άναγχε τί θα πάβαινα, άν τυχόν με βρισκάνε εκεί... Με είχε προσδοτούσε άλλωστε ο Κάτσεν. Άκουα κι' αν δεν κατάφερε να με στείλ στο θάλαμο των άερίων, θα με κρατούσε πάντως όλοκληρος άδομάδες στη φυλακή — ποάμα που ήθελα να το άποφυγω με κάθε τρόπο!

Ξαγανάψα, να τρέχω, κομμένος όπως απ' την κορυφή της πλαγιάς. Όταν άπομακρόνηκα 1.500 μέτρα απ' τα παβιγόν, ήμουν τελείως ξεαντλημένος. Έμεινα όπως προς μπορούσα πιά να βγω στο δόμο, χωρίς να με δοίαν.

Δίσχισα την άμμουδιά, ξαναβόσκοντας σιγά — σιγά την άνάσα μου. Μερικά ξυγαράκια φαινότανε, καθισμένα κάτω απ' τα φοινικόδεντρα, μα ήταν πολύ άπασχολήμενα και δε μού δώσανε προσοχή.

Βγήκα στο δόμο και ξαναγύρισα, στο μέρος όπου είχα άφαισε τ' άπαικνιτό μου. Έξανα ένα λεπτό, για να πιάσω στην είσοδο των λουτρών. Ένα σωρό περιέργων είχαν μαζεμένη τώρα εκεί απ' έβω και φάφαινε το δόμο. Τόια άστεινομικά αυτοκινήτα ήταν σταματημένα δίπλα στο πεζοδρόμιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Βιταμινούχο γάλα
ΣΙΣΣΥ EXTRA

Βιταμινούχο γάλα
ΣΙΣΣΥ EXTRA

Βιταμινούχο γάλα
ΣΙΣΣΥ EXTRA

Βιταμινούχο γάλα
ΣΙΣΣΥ EXTRA

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει
Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ
613.610. — Οικία 710.752.

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μετσο-
βου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγιο
Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τριχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Η υπερτριχωση θεραπεύεται
ελεεινά. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΓΥΝΕΘΥΝΑ.
Είμαστε
δουναγνώστοι,
μονοεικόι στα Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΤΕΣ - ΠΛΑΔΑΡΟΙΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA,
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΑΡΔΙΑΚΗ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΜΑΣ ΔΕΡΜΑ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμών να λάβη ένα τεύχος
με την σειράν των άρθρων «Τό
Κήρυγμα της Κυριακής» δό-
κλήρου του προηγούμενου μηνός ή
δωρεάν την Καινήν Διαθήκην εις ά-
πλην νεοελληνικήν μετάφρασιν. Ος
μας γράψη στην διεύθυνσιν: Διη-
σιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γοση
ματοθούρις 387 Αθήνας.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ
ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

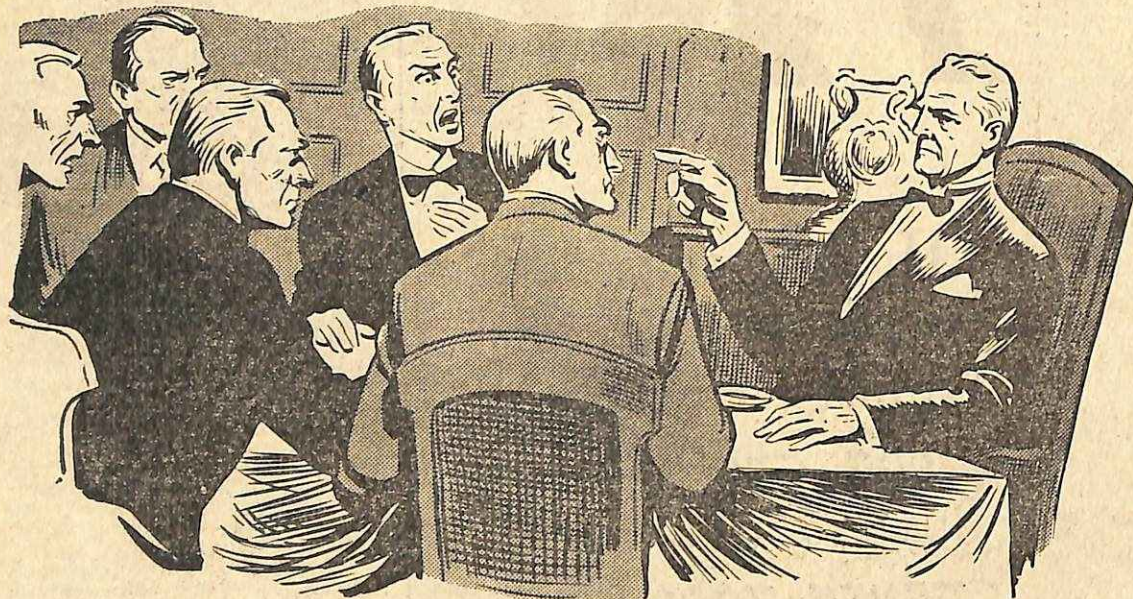
είκοσι δι' έρευνάς-πληροφορίας έ-
πι πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευ-
τικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων,
επιτηρήσεως άνηλικών, άναίτητης
πραγμάτων υπό κατάσχασιν κλπ. Διε-
σινές Γραφείον Πληροφοριών «Α.
THEMES», Παρισιάσος 2 (πλατεία
Κλαυδωμίδος), Τηλ. 227.709. Την ο-
δαρότητα των εργασιών μας έγγυά-
ται η πολυετής ευδόκιμος δημοσί-
ευσήν ημερησία μας.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΔΕΣ

Η Έταιρεία ΔΕΛΦΙΝΙ, Φωκί-
νος 13, ζητεί ειδικευμένους μηχανι-
κούς δια Μαγιάλ, Σουτιέν, Λα-
στέ, και άνευδίκυτες μικρές έως
17 έτών. Ωριαί έπισκέψεις 9-10
π.μ. Δεσποινίς Ρίτα Ζαχαρίου.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ο ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ Μάκεν-
ζυ διάβασε παραξευμένους το
σύνομο γράμμα, που έλαβε:
«Θα μου κάνετε μεγάλη ευχαρί-
στησι, αν παρευρεθήτε το προσε-
χές Σάββατο, στις 7 ακριβώς το
βράδυ, στο σπίτι μου, για να δει-
πνήσετε μαζί μου και με τους άλ-
λους κυρίους, που βρίσκονταν όπως
κι' εσείς, μέσα στον ανέλκυστρα,
όταν έγινε πέρυσι το τραγικό δυσ-
τύχημα... Ο γυιός μου πέθανε, χω-
ρίς ν' αφήση διαθήκη και κληρονό-
μους, εκτός από μένα. Εγώ, όμως,
γέρος πιά και με δική μου μεγάλη
περιουσία, δε χρειάζομαι τα λεπτά
του. Έχω, λοιπόν, να σας κάνω μία
βαρυσήμαντη ανακοίνωσι. Είμαι σί-
γουρος ότι θα δεχτήτε την πρό-
κλησι μου, Χάρντεκερ».
— Χάρντεκερ, Χάρντεκερ, είπε ο
Μάκενζυ σιγά.
Ναί, τώρα το θυμήθηκε — ήταν
ο πατέρας του νεαρού Χάρντεκερ,

— Κένσω, δεν ήξερα τίποτα... ελπ με σοβαρό ύφος ο Χάρντε-
κερ. Είχα μόνο την προαίσθησι ότι ο γυιός μου δολοφονήθηκε...

που βρέθηκε με μία σφαίρα στην
καρδιά μέσα στο ασάνσερ, όταν ήρ-
θε το συνεργείο να τους έλευθερώ-
ση. Το ασάνσερ είχε πέσει από το
δέκατο πάτωμα στο βάθος του ύ-
πογείου. Το παιδί του ασάνσερ εί-
χε σκοτωθή, δυο είχαν τραυματισθή,
ο Μάκενζυ δεν είχε πάθει τίποτα
και ο νεαρός Χάρντεκερ βρέθηκε
σκοτωμένος. Το τρομερό πένσιμο, η
έλλειψι δαυγόνου, ο αφόρητος θό-
ρυβος από τα ηλεκτρικά τρυπάνια,
που δούλευαν έντατικά, για να κό-
ψουν τη λαμαρίνα στην όροφή του
ασάνσερ και να τους βγάλουν από
κει, είχαν τσακίσει όλων τα νευ-
ρα... Ο Μάκενζυ θυμήθηκε επίσης ότι
οι έρευνες της αστυνομίας απέδει-
ξαν πως δεν υπήρχαν άλλα δακτυλι-
κά αποτυπώματα στο περίστροφο,
που ο νέος κρατούσε στο χέρι του,
από τα δικά του. Ήταν φανερό,
λοιπόν, ότι ο νεαρός Χάρντεκερ,
σε μία στιγμή νευρικής κρίσεως,
είχε αυτοκτονήσει. Ο γέρος-Χάρ-
ντεκερ όμως διαμαρτυρόταν τότε,
λέγοντας ότι ο γυιός του δεν είχε
κανένα λόγο να τεματίση τη ζωή
του κι' ότι ήταν ένας ήρεμος και
αισιόδοξος άνθρωπος.

Τί τους ήθελε τώρα άραγε ο γέ-
ρο — Χάρντεκερ; Μήπως σκόπευε
να... μοιράση την περιουσία του

τσι ώστε να βρίσκεται σε ίσια α-
πόστασι από τον καθένα.
— Ευχαριστώ, του είπε ο Χάρ-
ντεκερ. Περίμενε τώρα, με το πε-
ρίστροφο που σου έδωσα, πίσω από
την πόρτα!
Η φωνή του γέρου είχε χάσει
ξαφνικά τον ευγενικό τόνο της.
— Κι' αν κανείς από τους κυ-
ρίους προσπαθήση να φύγη, συνέ-
χισε, ξέρεις τί πρέπει να κάνης!...
Η ξεγνοιασιά ατμόσφαιρα στην
τραπέζια είχε μονομιάς αλλάξει.
«Όλοι κύτταζαν παραξευμένοι το
Χάρντεκερ.
— Τί έχει μέσα στο μυλό; ρώ-
τησε κάποιος από τους πέντε.
— Φαίνεται σαν αντίδοτο... δη-
λητηρίου, γέλασε νευρικά ο Μά-
κενζυ.
Ο Χάρντεκερ τόν κύτταζε στα
μάτια και είπε άργά:
— Είναι πραγματικά ένα αντί-
δοτο...
Κι' έπειτα πρόσθεσε ήρεμα:
— Κύριοι, υπάρχει ανάμεσα μας
ένας δολοφόνος!
Οι άλλοι τόν κύτταζαν σά να εί-
χε σκάσει μία βόμβα μέσα στο δω-
μάτιο.
— Μάλιστα, κύριοι, είπε πάλι ο
Χάρντεκερ και η φωνή του ήταν
σκληρή σαν ατσάλι... Ένας από

σας σκότωσε πέρυσι το γυιό μου
μέσα στο ασάνσερ, την ώρα της
βλάβης. Και ο δολοφόνος δε βρήκε
ακόμη την τιμωρία του...
— Παριστάνετε, λοιπόν, τώρα
το δικαστή; ρώτησε θυμωμένος
ο Μάκενζυ. Με ποιά δικαίωμα;
— Σας παρακαλώ, τόν διέκοψε
ο Χάρντεκερ. Δεν έχουμε καιρό για
συζητήσεις. Η άποψή μας συγ-
κέντρωσι δεν είναι κανένα άστείο...
Πρόκειται για μία... θανατική εκτέ-
λεσι!...
*
«Όλοι τόν κύτταζαν τώρα πανι-
κόβλητοι: Ο Μάκενζυ, που καθόταν
απέναντί του στην άλλη άκρη του
τραπέζιου, ο Κένσω, που έμοιαζε
με αποτυχημένο επιστήμονα, ο Μέ-
γκαφιν με το στρουμπουλό, γελα-
στό πρόσωπο, που έκρυβε ποιός ξέ-
ρει τί βάσανα και τί έγνοιες, ο
«σκληρός» Σκώτ, ο μεσίτης, που
ώστόσο είχε λιπαθυμώσει από το

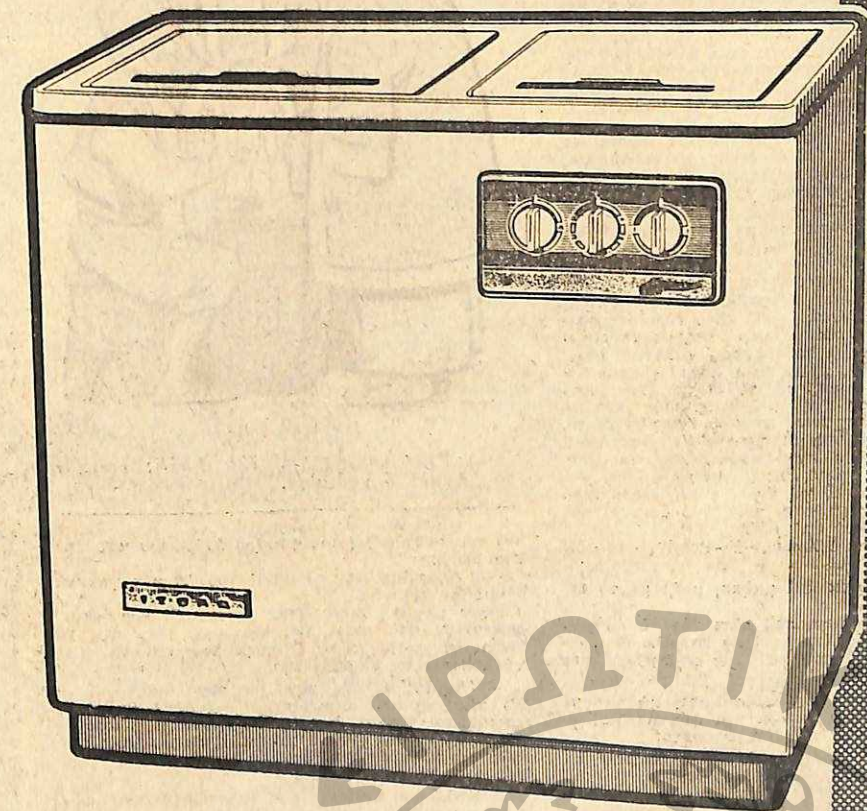
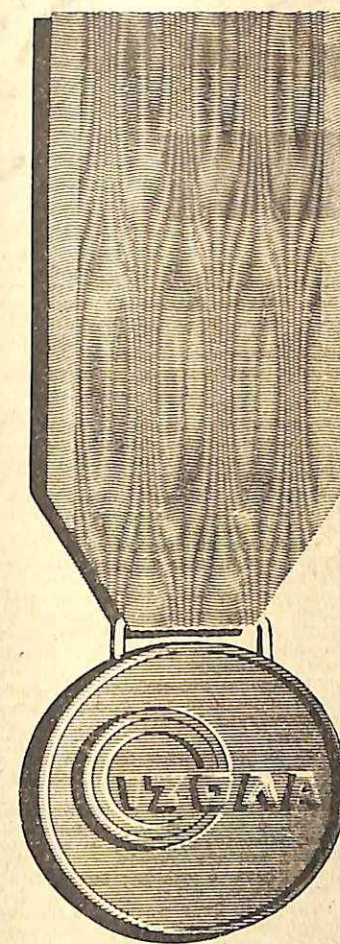
φόβο του, τότε στο ασάνσερ, και
ο Λάμπρι, ο άσημος κλητήρας
μιας μεγάλης εταιρείας, που φαι-
νόταν ότι η τύχη τόν είχε ευνοή-
σει στο χρόνο που πέρασε από το
δυστύχημα...
— Κύριοι, εξακολούθησε ήρεμα ο
Χάρντεκερ, σά να τους ανακοίνω-
νε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου.
Ξέρω ποιός είναι ο δολοφόνος. Μου
χρειάστηκε ένας ολόκληρος χρόνος
για να τόν ανακαλύψω. Η αστυνο-
μία, όμως, δε θέλει να με πιστέψη,
γιατί οι αποδείξεις, όπως επιμένει,
είναι ανεπαρκείς... Έτσι αποφάσι-
σα να τόν τιμωρήσω εγώ.
«Έβγαλε το ρολόι της τσέπης
του και το άκουμπησε στο τραπέζι.
— Θα παρατηρήσατε ασφαλώς ό-
τι ο καθένας σας σεβριρίστηκε ξε-
χωριστά, συνέχισε. Αυτό έγινε για-
τί ένα πιάτο, ένα μόνο, το πιάτο
που προοριζόταν - α το δολοφόνο,
περιείχε δηλητήριο. Σε μισή ώρα,
ένας από σας θα πεθάνη. Και θα
πεθάνη αν δεν πάρη εγκαίρως το
αντίδοτο, που βρίσκεται μπροστά
σας, μέσα στο μυλό. Ας αποφα-
σίση μόνος του ο δολοφόνος: Να
πεθάνη ή να όμολογήση, απλώνον-
τας το χέρι του για να πάρη το
αντίδοτο!
Οι πέντε άντρες δε μπόρεσαν να

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κρύβουν την ταραχή τους.
— 18 λεπτά ακόμη!...
Η φωνή του Χάρντεκερ τούς χτύ-
πησε, σά σφυρί.
— Αφίστε με να φύγω! ούρλιαξε
ξαφνικά ο Μέγκαφιν, ο άντρας με
το γελαστό πρόσωπο. Δεν τόν σκό-
τωσα, αλλά δεν άντέχω πιά!
Σηκώθηκε για να φύγη, αλλά τό-
τε άνοιξε λίγο η πόρτα και στη
χαλαρά φάνηκε η κάνη ενός πε-
ριστρόφου. Ο Μέγκαφιν έπεσε πάλι
βρεφεία στην καρέκλα του.
Δε μίλησε πιά κανείς, αλλά ό-
λοι τους αισθάνονταν κάτι να τούς
σφίγγη το λαιμό και μία φωτιά να
τους καίη τα σωθικά τους.
«Κι' αν έκανε λάθος ο Χάρ-
ντεκερ;» σκέφτηκε ο καθένας τους.
Κι' ο πανικός ζωγραφίστηκε
στα μάτια τους.
— Έπτά λεπτά ακόμη! άκούστη-
κε η φωνή του Χάρντεκερ. Βλέπω ό-
τι ο δολοφόνος προτιμάει να πεθάν-
η, παρά να όμολογήση...
*

Εκείνη τη στιγμή δυο χέρια ά-
πλωθηκαν γρήγορα κι' άρπαξαν με
μιά άστραπιαία κίνησι το μυλό ά-
πό το τραπέζι. Εκείνος, που το
πήρε ήπια γρήγορα το περιεχόμενό
του. Έπειτα σκούπισε τόν ιδρώ-
τα, που έλουζε το πρόσωπό του.
— Ναί, είπε ο Κένσω, ο άνθρω-
πος, με την όψι του αποτυχημένου
επιστήμονα και με φωνή που έτρε-
με από την αγωνία που πέρασε, το
μαντέψατε σωστά, Χάρντεκερ! Έγώ
σκότωσα το γυιό σας! Όταν βρε-
θήκαμε τυχαία οι δυο μας μέσα στο
ίδιο ασάνσερ κι' έγινε η βλάβη και
σύστανε τα φώτα, πήρα την από-
φασι να τόν εκδικηθώ. Θα τόν
εκδικηθώ. Θα τόν στραγγαλίω με
τα δυο μου χέρια... Αλλά εκείνος
κατάλαβε την πρόθεσί μου κι' έδγα-
λε το περιστρόφο του από την τσέ-
πη του για ν' αμυνθή. Τότε άρπα-
ξα το χέρι του, το γύρισα πρός
την καρδιά του... «Ήμουν πολύ κον-
τά του, καθώς είχαμε πέσει ο ένας
πάνω στον άλλο. Γύρισα το χέρι
του και πίεσα το δακτύλο του, που
άκουμπουσε στη σκανδάλη... Κανείς
δεν άκουσε τόν πυροβολισμό, γιατί
πάνω από τα κεφάλια μας τα η-
λεκτρικά τρυπάνια, που μ' αυτά
προσπαθούσε το συνεργείο να μας
έλευθερώση, έκαναν ένα διαβολέ-
μο θόρυβο. Έτσι εκδικήθηκα τόν
άνθρωπο, που μου πήρε τη θέση
μου, για ένα άπλο καπρίτσιο του...
για ν' αποδείξη στάν πλούσιο πα-
τέρα του ότι ήταν ικανός να ζήση
μόνος του, χωρίς τη βοήθειά του.
Και δεν κατάλαβε ο ανόητος ότι
τουδωσαν τη θέση μου, μόνο και
μόνο επειδή ήταν ο κανακάρης του
Χάρντεκερ! Έγώ, όμως, που εργα-
ζόμουν σ' εκείνη την επιχείρησι,
καπάνησα εξ αιτίας του ζητιά-
νος... Είχα όρκιστή να τόν εκδικη-
θώ, μόλις θα εύρισκα μία ευκαιρία,
και τόν εκδικήθηκα... Μά, αλήθεια,
Χάρντεκερ, πως ανακαλύψατε πως
εγώ σκότωσα το παιδί σας;
— Δεν ανακάλυψα τίποτα, είπε ο
Χάρντεκερ με σοβαρό ύφος. Δεν ή-
ξερα τίποτα... Είχα μόνο την προ-
αίσθησι ότι ο γυιός μου δολοφονή-
θηκε. Κένσω, το δηλητήριο δεν ήταν
στο φαγητό σας, αλλά στο μυλό!
Με το τέχνασμά μου, σας ανάγκα-
σα να όμολογήσετε και να τιμωρη-
θήτε μόνος σας. Εσείς ο ίδιος κα-
ταδικάσατε και εκτελέσατε τόν έ-
αυτο σας!
Αλλά ο Κένσω δεν τόν άκουγε
πιά. Με τα μάτια γουρλωμένα από
τόν τρόμο, έπεσε μ' ένα βαρύ γδού-
πο στο πάτωμα, νεκρός.
— Τηλεφωνήσατε, παρακαλώ, στην
αστυνομία, είπε τότε ο Χάρντεκερ
στο Μάκενζυ. Είμαι έτοιμος να δώ-
σω λόγα στη δικαιοσύνη. Ας κρίνη
εκείνη, αν σκότωσα εγώ τόν Κένσω
ή η ίδια η συνείδησί του... Κι' ό-
σο για την περιουσία του γυιού
μου, έχω αφήσει έντολη στο δικηγό-
ρο μου να μοιράση ανάμεσα στους
τέσσερις καλεσμένους του αποψι-
νού δείπνου!...

ΚΟΡΝΕΛ ΓΟΥΛΡΙΤΣ

ΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

- Τά αναδεύει ανάλαφρα, χωρίς να τά χτυπή, ώσπου να γίνουν πεντακάθαρα.
- Τά στεγνώνει με προσοχή και τέχνη χωρίς να τά καταστρέφει.

*Ένα ακόμη προϊόν της ΙΣΟΛΑ προσαρμοσμένο
στις ανάγκες του Έλληνικού νοικοκυριού.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΕΥΨΙΝΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας μεγάλος χαλίφης, που τον έλεγαν Χαρούν-άλ-Ρασίντ. Την ημέρα ήταν πολύ απασχολημένος με τις δουλειές του: Δεχόταν τους συμβούλους του και συζητούσε ώρες ολόκληρες μαζί τους για το καλό της χώρας, δεχόταν τους στρατηγούς του κι' άποφασίζε αν θα έκαναν πόλεμο με κανένα γείτονα ή όχι, δεχόταν τους άπειταλλμένους, που έρχονταν από μακρινές χώρες και του έφερναν δώρα από τους άρχοντές τους, και όταν του περίσσευε καμια ώρα, τότε δεχόταν και τους ανθρώπους του λαού που κά' άκουγε τα παράπονά τους ή έλανε καμια διαφορά ανάμεσα σε δύο εμπόρους ή συμφιλιώνε κανένα άντρώγιο, που είχε μαλώσει εκείνη την ημέρα...

Τα θράβια, όμως, συνήθιζε πολλές φορές να βγαίνει, μαζί μ' έναν δεξούρ του για συντροφιά, και να γυρίει μέσα στην πολιτεία. Ντυμένος απλά σαν έμπορος ή σαν φτωχός χότζας, τριγυρούσε στους δρόμους, έμπαινε στους καφενέδες ή στα χάνια και καμια φορά ακόμη και στα σπίτια, για να δει ο ίδιος αν η άστυνομία του έκανε καλά τη δουλειά της κι' αν ο λαός του ήταν ευχαριστημένος. Όπως ήταν μεταμφιεσμένος, κανένας δεν τον αναγνώριζε κι' έτσι οι άνθρωποι, που συναντούσε, μιλούσαν ελεύθερα μαζί του. Πώς να φανταστούν ότι αυτός ο άπλος γέροντας με το ευγενικό χαμόγελο ήταν ο πανίσχυρος χαλίφης τους; Μια νύχτα, λοιπόν, που έκανε πάλι — μεταμφιεσμένος σε έμπορο — μαζί με το δεξούρ του Γιουσούφ, τη βόλτα του στην πολιτεία, είδε από τη χαραμάδα της πόρτας ενός σπιτιού, έναν άντρωπο, που καθόταν ξεγυμνασμένος μπροστά σ' ένα βαρελάκι, στην αυλή του. Πάνω στο βαρέλι, που του χρησίμευε για τραπέζι, είχε ένα πιάτο με πιλάφι και μια μπουκάλια με ρακί κι' έτρωγε και έπινε ήσυχα, χωρίς να πάρη χαμπάρι τους δύο ξένους, που τον παρακολουθούσαν απ' έξω.

— Πάμε μέσα, είπε ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ στο σύντροφό του.
— Εσπρώδε την πόρτα και μπήκε, μαζί με το δεξούρ, στην αυλή.
— Χαίρε, αδελφέ μου, του είπε τότε ο άνθρωπος που έτρωγε. Κόπιασε μαζί με το φίλο σου, αν σ' άρεσει το φαχικό μου φαί. Θα φτάση και για τους τρεις μας!

Ο χαλίφης δέχτηκε την πρόσκληση, κάθισε με το δεξούρ στο τραπέζι-βαρέλι και φάγανε και ήπιανε κι' οι δύο τους με τον άντρωστο.
— Όταν απόφαγαν, ρώτησε τον καλό εκείνον άνθρωπο ποιάς είναι και τη δουλειά κάνει.
— Με έναν 'Αχμέτ, αποκρίθηκε εκείνος, και δουλεύω σ' έναν κλειδαρά. Δεν μου δίνει πολλά λεφτά, μα μου φτάνουν για να ζήσω. Βγάλλω τέσσερις δεκάρες την ημέρα, ακριβώς όσα μου χρειάζονται: μια δεκάρα για το ψωμί μου, δύο δεκάρες για το πιλάφι μου και το ρακί μου, κι' έτσι μου περισσεύει ακόμη μια δεκάρα για ένα κερί για να μου φέγγει και να μην κώμαμαι στο σκοτάδι!

— Καλά, είπε ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ, θλέπω ότι τα καταφέρνεις με τα λίγα που θ'άβρεις, 'Αχμέτ. Μά' έτσι δεν σου περισσεύει δεκάρα για την άλλη μέρα; Τι θα κάνεις, αν τύχη και σου συμβεί τίποτα; Πες πως αρρώστησες... Με τι θα αγοράσας λίγο ψωμί και τα φάρμακα, που σου χρειάζονται;

— Μη στενοχωριέσαι, αδελφέ μου, απάντησε ο φτωχός. Ο 'Αλλάχ που μου έδωσε το ψωμί μου σήμερα, δέ θα με ξεχάση αύριο!
— Είναι ασιόδοξος, όπως θλέπω, του είπε τότε ο χαλίφης, και δε φοβάσαι τη ζωή... Ο 'Αλλάχ να σε προστατεύει πάντα αδελφέ μου!
— Ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ τον ευχαρίστησε κατόπιν για τη φιλοξενία του, έφανε με το δεξούρ του και γύρισε στο παλάτι.
— Εκεί, για να δει αν πραγματικά ο 'Αλλάχ θα φρόντιζε για το φτωχό κλειδαρά, έδωσε μια διαταγή που μ' αυτήν απαγόρευε στους κλειδαράδες ν' ανοίξουν την αυλή μερα τα μαγαζιά τους. Φώναζε κατόπιν έναν από τους ανθρώπους του και του έλεγε:

— Πάρε την καινούργια διαταγή μου και κύταξε να την εφαρμόσουν αύριο με μεγάλη αυστηρότητα. 'Αλλοιμούν σου, αν μάθω ότι έγιναν εξαιρέσεις!
Την άλλη μέρα ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ ήταν όπως πάντα πολύ απασχολημένος και είχε ξεχάσει το φτωχό κλειδαρά. Το βράδυ, όμως, όταν ετοιμάστηκε πάλι, όπως συνήθιζε, για τον περιπάτο με το δεξούρ Γιουσούφ, θυμήθηκε το χθεσινό δεί-

— Γιατί πήρες απ' όλα διπλά; ρώτησε τον 'Αχμέτ ο χαλίφης.

πνο του στην αυλή του φτωχού ανθρώπου και είπε στο δεξούρ:

— 'Ας πάμε απ' το σπίτι του 'Αχμέτ για να δούμε τι άπγεινε.
Πόσο μεγάλη βίμας ήταν η έκκληξή του, όταν, φτάνοντας στο σπίτι του κλειδαρά, τον είδε να τρώει ήσυχα-ήσυχα το πιλάφι του και να πίνει γουλιά-γουλιά το ρακί του.

— 'Αχμέτ, αδελφέ μου, του είπε, ήρθα για να δω πως πέρασες σήμερα και να σε ρωτήσω αν χρειάζεσαι τίποτα. Είχα μάθει ότι οι κλειδαράδες δεν άνοιξαν σήμερα τα μαγαζιά τους... 'Αληθεια, πως τα δόλεμες και έρθκες λεπτά για το ρακί σου και το πιλάφι σου;

— Καλέ μου άνθρωπε, του απάντησε ο κλειδαράς, ενώ συνέχιζε το φαί του, σ' ευχαριστώ για την καλωσύνη σου και για το ενδιαφέρον σου για έναν ξένο... μα δεν χρειάζομαι τίποτα! 'Επειδή το μαγαζί, που δουλεύω, ήταν κλειστό, πήγα να ζητήσω άλλο δουλειά. Ζήμωσα, λοιπόν, για ένα ζαχαροπλαστή τα κουλούρια του. Κι' όταν τελείωσε, αυτός μου έδωσε — δόσασμένο να είναι το όνομα του 'Αλλάχ! — όγτώ δεκάρες για μεροκάματο. Πήρα, λοιπόν, διπλή μερίδα πιλάφι και δύο καραφάκια ρακί και είμαι μιά χαρά! 'Απόψε θα κάθωμαι όλο το βράδυ στην αυλή μου, όσο θα φτάσουν τα δύο κέρια, που αγοράσα με τις δεκάρες, που έδωλας σήμερα!

— Γιατί πήρες απ' όλα διπλά, αντί να κρατήσεις τις τέσσερις δεκάρες, που έδωλας σήμερα πάρα πάνω, για μια ώρα ανάγκης; τον ρώτησε ο χαλίφης με άπορία.

— Ο 'Αλλάχ δεν θα με ξεχάση αύριο, είπε χαμογελώντας ο κλειδαράς.

Κι' άδειασε και το δεύτερο καραφάκι με το ρακί, που είχε μισοσπτά του, πάνω στο βαρέλι του. Ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ, γυρίζοντας στο παλάτι του, έδωσε μια καινούργια διαταγή: Σ' συμφωνία μ' αυτήν όλοι οι ζαχαροπλαστές έπρεπε να κλείσουν την άλλη μέρα τα μαγαζιά τους.

Μα το βράδυ, περνώντας από το φτωχικό του 'Αχμέτ, τον είδε να έχει πάνω στο βαρελάκι του, στη μέση της μικρής αυλής, τρία καρέλια ψωμι, ένα μεγάλο τεντέρη με πιλάφι και τρία καραφάκια με ρακί. Μια σειρά από κέρια, που τα είχε κολήσει ο φτωχός κλειδαράς πάνω στο βαρέλι του, το ένα διπλά στο άλλο, έρχιχαν ένα γλυκό μα δυνατό φως σ' όλη την αυλή.

— 'Αδελφέ μου, φώναξε ο κλειδαράς, μόλις είδε τον χαλίφη να πάει. Ελα μέσα να σου πω τα καλά νέα!

Ο Χαρούν-άλ-Ρασίντ δεν πίστευε στα μάτια του! Κι' όταν (ντυμένος πάντα σαν έμπορος) κά-

θησε μαζί με το δεξούρ του, δίπλα στον κλειδαρά και ήπια στην ύγεια του, εκείνος του είπε:

— Και πάλι δόσασμένο το όνομα του 'Αλλάχ! Σήμερα έρθκε το ζαχαροπλαστέιο, όπου είχα πιάσει χτές δουλειά, κλειστό. Τριγύριζα, λοιπόν, στενωχωρημένος στους δρόμους, όταν είδα ξαφνικά μερικούς άστυνομικούς να κυνηγούν έναν κλέφτη, που έτρεχε προς το μέρος, όπου στεκόμουν, για να τους ξεφύγει. Στάθηκα, λοιπόν, τυχερός και τον έπιασα, τη στιγμή που πέρασε δίπλα μου. Και οι άστυνομικοί μου έδωσαν για το κατόρθωμά μου δώδεκα δεκάρες, με κατέλασαν στην άστυνομία και μου έδωσαν κι' ένα μακρύ σπαθί, που θα μου χρειαστή για τη δουλειά μου... Σαν άπιστευτη μου φαίνεται, αδελφέ μου, τέτοια τύχη! Είπε χαρούμενος ο κλειδαράς στο χαλίφη.

Και καίχρασε το πλούσιο τραπέζι του και το γυαλιστερό σπαθί, που το είχε ακουμπήσει δίπλα του στο βαρέλι.

Ο χαλίφης τον συγάρηκε για την καλή του τύχη, στην πραγματικότητα, όμως, ήταν πειραγμένος. Δέ λογάριζαν, λοιπόν, τις διατάγές του; Δεν θα εύρισκε ένα μέσον για να επιβληθή σ' ένα φτωχό κλειδαρά;

Γύρισε γρήγορα στο παλάτι του, φώναξε άγριμενός έναν στρατιώτη της φρουράς του, του έδωσε την καινούργια διαταγή του, που είχε δώσει και του έλεγε:

— Δώσε το χαρτί στον άρχηγό της άστυνομίας και πές του ότι δεν δέχομαι καμιά εξαιρέση! 'Ακουσε;

Την άλλη μέρα, λοιπόν, σύμφωνα με τη διαταγή του χαλίφη, ο άρχηγός της άστυνομίας έπαψε όλους τους νεοκαταταγμένους — και μαζί μ' αυτός τους βέβαια και τον 'Αχμέτ.

Μόλις νόηκσε, ο χαλίφης διάταξε να πάη στο σπίτι του φτωχού φίλου του. Μα και αυτή τη φορά η αυλή του ήταν φτωγαυημένη και το τραπέζι του γεμάτο με διάφορα φαγητά και ποτά.

— Μα τα γένεια του Προφήτη! του φώναξε έκπληκτος. Πού έρθκες τόσο λεπτός; 'Η μήπως ανάκαλψες κανένα θησαυρό κρυμένο;

— 'Ας είναι καλά ο χαλίφης, που έδωσε την καινούργια διαταγή του! φώναξε ένθουσιασμένος ο κλειδαράς. Με άπολυσαν από την υπηρεσία μου, γιατί ήμουν νεοκαταταγμένος κι' έτσι πούλησα κι' εγώ τη λεπίδα του σπαθιού μου, που δεν μου χρειαζόταν πιά και την αντικατέστησα με μια ξυλίνη, που κοστίζει λίγες δεκάρες!

Ο χαλίφης με δυσκολία συγκράτησε το θυμό του. Γύρισε άμέσως στο παλάτι του και πεισματωμένος έβγαλε ντελαλίδες να διαλαλήσουν ότι τον κλέφτη, που είχε πιάσει ο 'Αχμέτ, ο ίδιος και θα τον αποκεφάλιζε κι' ότι ο χαλίφης δε παραδρι-σκόταν στην έκτελεση.

Ο 'Αχμέτ τα έχασε, όταν άκουσε τη διαταγή του χαλίφη. Πώς θα άποκεφάλιζε έναν κατόδικό με το ξύλινο σπαθί του; Μα σκέφτηκε ότι ο 'Αλλάχ τον είχε βοηθήσει πάντα κι' ότι δεν θα τον άφηνε και τώρα να χαθή. 'Ετσι πήγε ήσυχας στην πλατεία της πολιτείας, όπου τον περιέμεναν οι στρατιώτες και οι άστυνομικοί μαζί με τον κλέφτη, καθώς κι' ένα πλήθος από άντρες και γυναίκες, που ήρθαν για να παρακολουθήσουν τον άποκεφαλισμό του κλέφτη. 'Εκεί ήταν κι' ο χαλίφης Χαρούν-άλ-Ρασίντ, μαζί με τους αλκίους και τη φρουρά του.

Ο φτωχός κλειδαράς, μόλις έρριξε μια ματιά στο χαλίφη, την ώρα που τον χαιρέτησε με μια θαυμάια υπόκλιση, άναγνώρισε σ' αυτόν τον έμπορο, που έρχόταν κάθε βράδυ να τον κάνει συντροφιά. Δεν έδειξε όμως τίποτα και περιμενε με σεβασμό τις διαταγές του.

— Όταν ήρθε, λοιπόν, η ώρα του άποκεφαλισμού του κλέφτη, ο χαλίφης είπε στον 'Αχμέτ με προσποιητή σοβαρότητα:

— Εμπρός! Τι περιμένεις; Τράβα το σπαθί σου και κόψε του το κεφάλι!

Ο 'Αχμέτ δεν τάχασε ωστόσο. 'Υποκλίθηκε και πάλι με σεβασμό μπροστά στο χαλίφη και στους θεξούρδες και είπε:

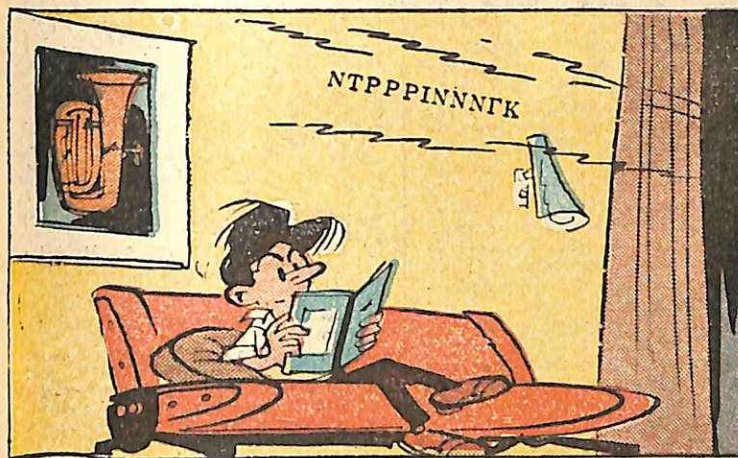
— Πολυχρονέμενε, μεγάλε μου χαλίφη! Ξέρεις καλύτερα από μένα ότι ο φτωχός αυτός άντρωπος είναι άθωπος! Γι' αυτό κι' ο πασιδούναος 'Αλλάχ θα τον λυπηθή! Κι' αν είναι να σβήθ αυτός, που άδικα οι άνθρωποι σου καταδίκασαν σε θάνατο τότε άς κάνη ο 'Αλλάχ το θάμα του και άς κάνη το σπαθί μου, τόσο που να μη μπορώ να κόψω το κεφάλι σ' αυτό το άθωο άντρώπου!.... Τσάβηξε το σπαθί του... και πραγματικά, το «σπαθί» είχε γίνει: η λεπίδα ήταν ξυλίγη!

— Θάμα! Θάμα! άρχισε να φωνάζη ο κόσμος ένθουσιασμένος.

Ο χαλίφης γέλαγε με όλη την καρδιά του με την ξεπέραση του 'Αχμέτ. Κι' από εκείνη την ημέρα τον πέρα στο παλάτι και τον έκανε πρώτο σύμβουλό του!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΚΑΛΜΕΤ

Ο επιστήμονας που έρθηκε
τό έμβολιο της φυματίωσης

Ο ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΚΑΛΜΕΤ, ο διάσημος Γάλλος γιατρός και βιολόγος, γεννήθηκε, το 1863, στη Νίκαια της Γαλλίας.

Από τη νεαρά του ηλικία ο Καλμέτ έδειχνε πως, μια μέρα, θα γινόταν γνωστός όχι μόνο σ' όλη τη Γαλλία, αλλά και σ' όλο τον κόσμο.

Όταν ήταν φοιτητής, είχε εξαιρετική κλίση στις φυσικές επιστήμες και ιδίως στην Ιατρική. Μόλις πήρε το δίπλωμα του γιατρού, άρχισε να εξασκεί το επάγγελμα του ανάμεσα στους κατοίκους της επαρχίας του.

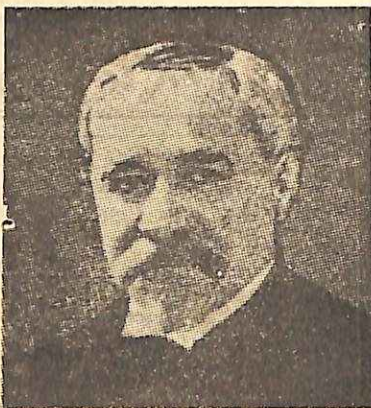
Με μεγάλη συμπύκνωση έσκυβε πάνω απ' το κρεβάτι του άρρωστου, για να του δώσει τη βοήθειά του και να του τονώνουν την πίστι στο Χριστό, γιατί ο Καλμέτ ήταν καλός χριστιανός.

Από την αρχή του σταδίου του τον απασχολούσε η φυματίωση, που μάστιζε τότε τον κόσμο. Βέβαια, ο μεγάλος Κώχ είχε βρή το γνωστό βάκιλλο, που προκαλούσε τη φυματίωση, αλλά δεν τα κατάφερε να μάς δώσει και τα δ-πλα να τον πολεμήσουμε.

Έτσι, ο Καλμέτ άρχισε τις έρευνές του, σ' αυτό τον τομέα, με μεγάλο ζήλο και άφοβισι.

Στην αρχή, διωρίστηκε γιατρός του γαλλικού πολεμικού ναυτικού, αλλά γρήγορα, χωρίς στην επισημονική του δράση, καθώρωσε να πάρη τη θέση του υποδιευθυντού και τέλος του διευθυντού του 'Ινστιτούτου Παστέρ, στο Παρίσι.

Τώρα τ' όνομά του έφτασε σά

Ο 'Αλβέρτος Καλμέτ.

πέρατα της γής, γιατί ο Καλμέτ πήρε διαδοχικά διάφορες ανώτερες θέσεις.

Πήγε στη Σαϊγκόν και ίδρυσε και εκεί το Μικροβιολογικό 'Ινστιτούτο και παρέμεινε διευθυντής του.

Αργότερα ίδρυσε ένα 'Ινστιτούτο Παστέρ στη Λίλλη.

Κατόπιν πήγε στο 'Αλγέρι. Το 1920 ήρθε εδω στην 'Αθήνα και ίδρυσε και εδω το 'Ινστιτούτο Παστέρ.

Η εργασία του πάνω στο μικρόβιο της φυματίωσης ήταν πολύχρονη και δύσκολη. Πειραματιζόταν πάνω σε ζώα και, τέλος, απέδειξε, ότι, όταν ένα σώμα μολυνθή προηγουμένως από το μικρόβιο της φυματίωσης, δηλαδή με ζωντανούς βακίλλους, δεν προσβάλλεται πιά απ' αυτούς.

Έχοντας, λοιπόν, ως βάση αυτή τη διαπίστωση, ο Καλμέτ κατόρθωσε, με τη συνεργασία του συναδέλφου του Γκερέν, να φτιάξη ένα προφυλακτικό έμβολιο, που είχε πολύ λίγους τοξικούς ζωντανούς βακίλλους φυματίωσης «βαρείου τύπου», με το οποίο υπολάσθηκαν και υπολάσσονται χιλιάδες βρέφη κάθε χρόνο.

Μ' αυτό το έμβολιο, έχουμε φανερώ έλάττωσι της φυματίωσης.

Το έμβολιο αυτό είναι γνωστό

ως «Υ.Σ.Γ.», δηλαδή «Έμβολιο Καλμέτ-Γκερέν».

Το έμβολιο αυτό το παίρνει το παιδί από το στόμα την 3η, την 5η και την 7η ημέρα από τη γέννησή του.

Έτσι, το παιδί αποκτάει ανοσία σ' όλη του τη ζωή.

Αργότερα, από παρατηρήσεις, που έκαναν οι δύο αυτοί συνεργάτες, ο Καλμέτ κι' ο Γκερέν, απέδειξαν, ότι μπορεί ο έμβολισμός να γίνει και με ένεσεις υποδορείους, τόσο στα παιδιά, όσο και στους εφήβους, όταν βέβαια, ο οργανισμός δεν έχη ακόμη μολυνθή, αλλιώς το έμβολιο δεν έχει καμμία αποτελεσματικότητα.

Σπουδαίες, λοιπόν, είναι οι υπηρεσίες, που πρόσφερε ο Καλμέτ, ο μεγάλος αυτός επιστήμονας, στην ανθρωπότητα.

Ο Καλμέτ πέθανε ευτυχισμένος, το 1933, γιατί είδε πως η εργασία του και ο επίδοκιμάσμενος σκοπός του είχαν πετύχει κι' αναγνωρίσθ απ' όλον τον κόσμο.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Γ'ων μικρών άναγνωστών μας

— Που και τότε γεννήθηκε και πέθανε ο δραματικός ποιητής 'Ιωάννης Ζαμπέλιος;

— Γεννήθηκε στη Λευκάδα το 1787 και πέθανε το 1856.

— Από ποιόν πήρε το όνομά της η νήσος Ζάκυνθος;

— Από τον Ζάκυνθο, γιοιό του Δαρδάνου, βασιλιά της Τροίας.

— Τι ύψος έχει το όρος Βόρας, που βρίσκεται στη Μακεδονία;

— 2523 μέτρα.

— Πότε πέθανε η βασίλισσα Φιλοθέη, που είχε πολύ λίγους τοξικούς ζωντανούς βακίλλους φυματίωσης «βαρείου τύπου», με το οποίο υπολάσθηκαν και υπολάσσονται χιλιάδες βρέφη κάθε χρόνο.

— Ποιά είναι η πρωτεύουσα της Ρουμανίας;

— Το Βουκουρέστι.

— Πότε συνήλθε η πρώτη 'Εθνοσυνέλευσι στην 'Επίδαυρο με πρόεδρο τον 'Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο και κήρυξε την ανεξαρτησία του ελληνικού έθνους;

— Στις 20 Δεκεμβρίου 1821.

— Πότε καταστράφηκε η Χίος από τους Τούρκους;

— Στις 5 'Απριλίου του 1822.

— Τι είναι η νασθαλίνη;

— Υποπρώϊον του αερίφωτος.

Χιοδμορ

Η κυρία Μαρία έχει καλέσει στο σπίτι της για τη γιορτή της κόρης της πολλές φίλες της. Σε μία στιγμή ρωτάει τη Λίλκα, ένα από τα προσκαλεσμένα κορίτσια:

— Έφαγες γλυκό, μικρό μου; Θέλεις να σου δώσω κι' άλλο;

— Ευχαριστώ, κυρία Μαρία, χόρτασα. Το στομάχι μου είναι γεμάτο.

— Τότε να σου δώσω ένα να το βάλεις στην τσέπη σου για να το φας ύστερα.

Η Λίλκα άναστενάζει περίλυπη και άπαντάει:

— Μα κι' οι τσέπες μου είναι γεμάτες, κυρία Μαρία!...

— Γιαννάκη, λέει η μαμά στο παιδί της, στον κινηματογράφο, δε σου είπα τόσες φορές, όταν τρώς φυστικά, να μην πετάς τα φλούδια χαμώ;

— Δεν τα πετώ χαμώ, μαμά.

— Τότε, που τα βάζεις;

Ο Γιαννάκης την πλησιάζει και της λέει σιγανά:

— Μέσα στην τσέπη του κυρίου, που κάθεται δίπλα μου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυρκαμίδα

1) Σ. 2) ΣΙ. 3) ΡΙΣ. 4) ΤΡΙΣ. 5) ΤΡΙΑΣ. 6) ΑΡΤΙΟΣ. 7) ΜΑΡΤΙΟΣ.

1) Σ. 2) ΣΩ. 3) ΣΩΛ. 4) ΣΩΜΑ. 5) ΙΣΩΜΑ. 6) ΜΩΡΙΑΣ. 7) ΡΩΜΑΙΟΣ.

1) Σ. 2) ΟΣ. 3) ΙΟΣ. 4) ΥΙΟΣ. 5) ΣΟΥΛΙ. 6) ΥΛΙΚΟΣ. 7) ΑΥΛΙΚΟΣ.

1) Σ. 2) ΣΕ. 3) ΕΣΑ. 4) Α-Ι-ΣΕ. 5) ΕΣΤΙΑ. 6) ΣΤΕΡΙΑ. 7) ΑΣΤΕΡΙΑ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

1) Ο Ρόκο και τ' αδελφία του. 2) «Η άτιμασμένη». 3) «Ένα φώς στο σκοτάδι». 4) «Οι 6 ύποπτοι». 5) «Η 'Αμερικάνα και ο έρωτας». 6) «Βραδέζας». 7) «Οδύσσεια». 8) «Σέδωρα και Γόμορρα». 9) «Θύελλα στην Ουάσιγκτων». 10) «Μπέν Χούρ».

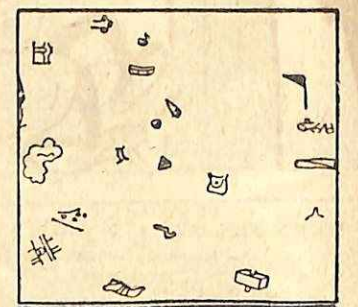
Άναγραμματοσμός

Κάπρος—Καρπός.

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

1) Κομπότα (το ΚΟΜΠΟ ΣΤΑ μαντήλια...). 2) Σιάτιστα (τα ΣΙΑ ΤΙ ΣΤΑ-ματήσια). 3) Στην 'Αρτα (ΠΑΡΤΑ...).

Είκοσι μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά ακριβώς σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 943 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΣΤΟΜΑΧΟΣ. 2) ΑΠΟΡΙΑ—ΑΣΩΤΑ. 3) ΚΑΜΑΡΑ—ΜΑΝΤΙΣ—ΕΝ. 4) ΑΡΕΤΑΣ—ΔΙΑ—ΑΠ. 5) ΜΑΙΑΙ—ΠΑΡΟΡΩ—ΣΑΛΑ. 6) ΑΙΑΣ—ΑΓΑΝΑ—ΑΙΔΩΣ. 7) ΤΑ—ΑΚΡΟΝ—ΣΑΓΜΑΤΑ. 8) ΑΙΑ—ΦΡΟΝΩ—ΔΡΟΜΑΣ. 9) ΦΑΡΙΝΑ—ΛΕΙ—ΝΑ. 10) ΑΤΙΜΟΝ—ΒΑΡΝΑ—ΣΑΔ. 11) ΤΕΛΩΝΑΙ—ΕΡΜΑΙ—ΤΟ. 12) ΑΤΟΜΑ—ΣΑΝΔΗ—ΑΚΟΝ. 13) ΦΑΙΑ—ΚΤΙΣΙΣ—ΑΦΑΝΗ. 14) ΑΗ—ΛΟΓΑ—ΑΡ—ΡΟΣΙΣ. 15) ΟΝ—ΠΙΣΙΝΑ—ΜΩΡΙΑΙ. 16) ΣΑΡΩΝ—ΣΙΑ—ΓΩΝ. 17) ΑΝΩΜΑΛΟΣ.

Καθ' ὅτως:

1) ΑΚΑΜΑΤΑ—ΑΤΑΦΑ. 2) ΑΡΑΙΑΙ—ΤΕΤΑΝΟΣ. 3) ΤΑΜΕΙΑ—ΑΦΙΛΟΙ—ΝΑ. 4) ΠΑΤΑΣ—ΑΜΩΜΑ—ΡΑ. 5) ΔΟΡΑΙ—ΑΦΡΟΝΑ—ΑΠΩΝ. 6) ΡΑΣ—ΚΡΙΝΑ—ΚΛΙΝΩ. 7) ΣΙ—ΠΑΡΟΝ—ΙΣΤΟΣ. 8) ΤΑΜ—ΑΓΟΝΑ—ΑΙΓΙΝΑ. 9) ΑΡΑΡΑΝ—ΛΑΡΑΙ. 10) ΜΙΝΙΟΝ—ΛΑΡΑΙ—ΑΣΟ. 11) ΤΑΡΑΣ—ΕΡΜΗΣ—ΙΣ. 12) ΧΑΙΝΩ—ΑΔΑΝΑ—ΑΜΑ. 13) ΟΣΣΑ—ΑΓΡΙΑΙ—ΑΦΟΡΩ. 14) ΣΩ—ΣΙΜΟΝ—ΑΦΟΡΩ. 15) ΤΕ—ΑΔΑΜΑΣ—ΚΑΣΙΝΑ. 16) ΑΝΑΛΩΤΑ—ΑΤΟΝΙΑ. 17) ΠΑΣΑΣ—ΔΟΝΗΣΙΣ.

Ο 'Ισιδ. Ψύλλιας.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΙΣΙΔ. ΨΥΛΛΙΑΣ

Γκολκίπερ εκ τύχης...

ΠΟΛΛΟΙ ποδοσφαιριστές ξεκίνησαν από άλλα αθλήματα. Είτε λόγω συμπαθείας, είτε λόγω σωματικών προσόντων είχαν αρχίσει να ασχολούνται με ό,τιδήποτε άλλο εκτός από το ποδόσφαιρο. Η τύχη, όμως, τους άλλαξε το δρόμο κι' έτσι σήμερα την... ευλογούν. Γιατί, όπως είπαμε, το ποδόσφαιρο έχει και κάποια οικονομική απόδοσι, ενώ για τα άλλα αθλήματα χρειάζεται να ξεδύνη κανείς κι' από πάνω.

Ο 'Ισιδωρος Ψύλλιας ξεκίνησε κι' αυτός τυχαία ως ποδοσφαιριστής.

— Δεν είχα καμμία ιδιαίτερη προτίμηση στο ποδόσφαιρο, μάς είπε, σε μία σύντομη συνομιλία μας. Άλλα κάποια μέρα σ' ένα μάτς, που έπαιζα μπάς, τραυματίστηκε το τεμποφυλάκας της σχολικής μας ομάδας και προθυμοποιήθηκα να τον αντικαταστήσω. Έπαιξα αρκετά καλά και από τότε μου άρεσε να κάθομαι κάτω από τα γκολ-πόστ. Φάνηκε, ότι μπορούσα να έχω κάποια εξέλιξη, γιατί δε μου έλειπαν τα προσόντα.

Και προσέθεσε: — Τ' όνειρό μου ήταν να γίνω καλός αθλητής της σφαροβολίας. Με το αγώνισμα αυτό ασχολήθηκα στον «Ολυμπιακό». Έπίσης, έπαιζα και παίζω ακόμη, όποτε μου δίνεται η ευκαιρία, μπάσκει και βόλ-λεϋ μπόλ. Αυτά τα δύο τελευταία αθλήματα με βοηθάνε στην τεμποφυλάκα, γιατί μαθαίνω να μπλόκάρω ή ν' αποκορύνω τη μπάλα με τα χέρια.

Έτσι, ο νεαρός γκολκίπερ, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν λίγο πολυσύνθετος... Σήμερα παίζει τεμποφυλάκας στη «Νεάπολη» (ακατηγορίας Πειραιώς) και διακρίνεται ανάμεσα στους συμπαίχτες του. Σ' αυτή την ομάδα τον είδε μία μέρα ο εκλέκτορας της εθνικής Νέων κ. Κλ. Μαροπούλος και τον κάλεσε να αγωνισθί κατά τόν έθνηκος Νέων Αστράς.

Έχει γεννηθί το 1944 (στών Πειραιά) κι' επομένως είναι νέος ακόμη. Το μέλλον είναι μυστήριο του. Ωστόσο δεν είναι από εκείνους που φιλοδοξούν να γίνουν «άστρες». Θα παίζι όσο μπορεί και όποτε μπορεί. Η φιλοδοξία του είναι να σπουδάσι στην 'Ακαδημία Σωματικής Άγωγής και να έργοσθί κάπου σαν γυμναστής. Έφ'ετος τελειώνει το Γυμνάσιο και τόν προσεχί Σεπτέμβριο θα δώσει εξέτασεις. Τού εύχόμεθα να επι-

Αθλητικά παρακρήνια

τύχη και να σταδιοδρομήσι σαν γυμναστής, αφού δεν σκέπτεται να γίνει σήμερα επαγγελματίας ποδοσφαιριστής.

Πάντως, δεν αποκλείεται να αλλάξουν τα σχέδιά του, αν τόν πά-ρη κανένα μεγάλο σωματείο.

της ΕΠΟ, θα συνεχίσουν να κάνουν τον πόλεμο απ' έξω, όπως έδει-σε ηγετικός παράγων.

— Κατόπιν της δηλώσεως αυτής δεν αποκλείεται να έπεται εκ νέου η Γεν. Γραμματεία, που είναι ένα από τα όργανα του «πολέμου» τους...

— Σε μία έγκυκλιο, που έπρό-

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 10-3-63

Συμβούλες. που θα αποδειχθούν... θησαυρός!

1 ΑΙΓΑΛΕΩ — ΑΡΗΣ ΘΕΣ. X
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΠΑΟΚ 1 X 2
3 ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. 1 X

4 ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ 1
5 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΑΝΑΓΙΑΛΕΙΟΣ 1 X
6 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΗ 1

7 ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ 2
8 ΦΩΣΤΗΡ — ΑΕΚ 2
9 ΕΥΡΙΠΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. 2 X

10 ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒ. 1 X 2
11 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΒΟΛΟΥ 1
12 ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΜΙΛΑΝ 1 X 2
13 ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΣΠΑΛ 1

Άναπληρωματικοί:

1 ΑΡΗΣ ΠΤΟΛΕΜ. — ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΡΔ. ... 1
2 ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΛΙΣ — ΠΑΝΑΓΙΩΛΙΚΟΣ 2

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο 'Στεφανάος κι' ένας φίλος του έγιναν ήρωες διασώσεως δύο μικρών παιδιών, κατά την πυρκαγιά, που απέτρεψε την κατέρρευση της οδού 'Αχαρνών «Τζιμς» ο χονδρός.

— Την εγχειρή αυτή ανδραγαθία του την απέκρυψε ο δημοφιλής ποδοσφαιριστής από σεμνότητα έδειξας, αλλά και για να μη μάθι ο προπονητής του ότι εκείνη την ώρα (μετά τα μεσάνυχτα) θριασκόνταν μακριά από το κρεβάτι του, διασκεδάοντας...

— Οι 'Ενώσεις, που δεν υπέδειξαν πάλι εκπροσώπους στο συμβούλιο

κειτο να στείλη η ΕΟΑ στις αθλητικές 'Ομοσπονδίες, για την προετοιμασία των αθλητών, περιλαμβανόνταν και δύο άρθρα περί εξασφαλίσεων ώριμών ηλικιών προποθέντων στους αθλητές.

— Τελικά, όμως, τα άρθρα αυτά διαγράφησαν, γιατί ήταν αντίθετα προς το πνεύμα της φιλάθλου ιδιότητας...

Η τήκη του Ούγγρου προπονητού κ. Τσάκντοτ έχει πιά αποφασισθί. Θα φύγι τελικά από την «ΑΕΚ», παρά την αντίθετη γνώμη των οπαδών της.

Κι' αυτό, γιατί οι 'Ελληνες διοικούντες δε μπορούν να άνεχθούν ήττα της ομάδας τους. Νομίζουν ότι οι ξένοι προπονητές είναι άσχημοι.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Η Γεν. Γραμματεία 'Αθλητισμού χορήγησε τα κάτωθι ποσά στις αθλητικές 'Ομοσπονδίες για το έργο τους κατά το 1963: Ποδοσφαιρική 'Ομοσπονδία 4.000.000. ΣΕΓΑΣ 1.400.000. Κολυμβητική 'Ομοσπονδία 1.225.000. Κωπηλατική 815.000. Παλαιστική 775.000. Ιστιοπλοική 660.000. Πυγμαχική 500.000. 'Ορειβατικός Σύνδεσμος 500.000. Τένις 440.000. Σκοπευτική 350.000. Πιγκ-πόγκ 335.000.

Ο ΗΜΙΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΣΜΟΣ

Στις 27 Μαρτίου θα συνέλθι η έκτακτη συνέλευσι της Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας για να ρυθμίσι τις τελευταίες λεπτομέρειες της καθιερώσεως του ημιεπαγγελματισμού.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΕΟΑ

Η 'Ολυμπιακή 'Επιτροπή έστειλε έγκυκλιο στις αθλητικές 'Ομοσπονδίες και δίνει οδηγίες για την συγκρότησι επίλεκτων ομάδων και την προπονήσι των με τις καλύτερες προϋποθέσεις εν όψει των Μεσογειακών αγώνων του 1963 και των 'Ολυμπιακών του 1964.

ΑΠΕΧΟΥΝ

Παρά τις ενέργειες της ΕΠΟ, που εξασφάλισαν τη συμμετοχή στο 'Κύπελλο Ράμπαν», τα τέσσερα ελληνικά σωματεία («Παναθηναϊκό», «Ολυμπιακό», «ΑΕΚ» και «Απόλλων» 'Αθηνών) δεν θα μετασούν τελικά της μεγάλης διεθνούς διοργανώσεως, λόγω έλλειψως ημερομηνιών.

ΓΑΛΛΙΑ — ΕΛΛΑΣ

Κλείστηκε συμφωνία για έναν αγώνα των εθνικών ομάδων «ελπίδων» Γαλλίας και 'Ελλάδας. Ο αγώνας αυτός θα γίνι στις 17 'Απριλίου, κατά πέραν πιθανότητα στην Τουλούζη ή το 'Ανσού.

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ

Η εθνική ομάδα των ένόπλων δυνάμεων, μετά τη νίκη της επί της αλγερτικής με 2-1 κέρδισε και την αμερικανική ομάδα με 3-1. Κατόπιν τούτου η πρόκρισι της για τους τελικούς του ΣΙΣΜ θεωρείται βέβαιη.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Από 15 'Ιουλίου έως 31 Δεκεμβρίου το στάδιο Καραϊσκάκη θα παραμείνι κλειστό. Στο διάστημα αυτό θα γίνι η φύτευσι του χόρτου, ή κατασκευή σιδερού για κλασικό αθλητισμό και ή εγκατάστασι ηλεκτροφωτισμού.

ΑΛΛΑΓΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

Τα σωματεία δεν πρέπει ν' αρνούνται να δύνουν παίκτες στην εθνική ομάδα. Είναι πολύ δύσκολο να πιστέψουμε ότι δεν θέλουν την καλή πρόοδι του ποδοσφαίρου μας. Γιατί τότε συμπο-γάρουν το έργο προετοιμασίας των εθνικών μας ομάδων; Δε θέλουν —υποστηρίζουν— να κουρασθούν οι παίκτες τους, για να τους έχουν έτοιμους για το πρωτάθλημα, που τους ενδιαφέρει περισσότερο. Άλλά, αν σκεπταίνι όλα τα σωματεία το ίδιο, θα είναι ολέθριο για το εθνικό μας ποδόσφαιρο και τις διεθνείς του επαφές. Περιμένουμε, λοιπόν, αλλαγή νοοτροπίας. 'Ιδιαίτερα από τα μεγάλα σωματεία, που θέλουν να ηγούνται και να παίζουν σοβαρό ρόλο στον αθλητισμό του τόπου μας.

Μία φάσι από τόν αγώνα «Απόλλωνος» Θεσσαλονίκης—«Παναθηναϊκού» 0—0: Ο γκολκίπερ τών «πρασίνων» μπλοκάρει τη μπάλα, ενώ οι Κυπριανίδης, Δουσανίδης και 'Αβραμίδης, παρακολουθούν την προσπάθειά του.

Η αλληλογραφία μας

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Κώσταν Νικολαΐδη, Γεώργιον Νικολακόπουλον, Δημήτριον Σουρελέαν, Πότην Πατριάρχην, Κόντην Κοντόπουλον, Γεώργιον Νικολαΐδη, Παναγιώτην Θωμόπουλον, Ελένην Κωτσόπουλον, Μαίρην Ντάνκα, Σούλαν Νικολάου, Καίτην Ιωάννου, Μαρίαν Σοφού και Λέλαν Μαντούβαλου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Χρύσω Κωνσταντίνου, Σολωμού Νο 6, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Α. Κωνσταντίνου, Καρατζά Νο 4, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Τρεις φίλες, η Γρηγορία Νικολαΐδου, η Γίαννούλα Χρίστου και η Τασούλα Ίωννίδου, Έρμου 94, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Άννυούλα Χαραλάμπος, Άβραμ Λίνκολν 35, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και φιλικής γνωριμίας.

Η Αύγουστα Δημητρίου, Κυρίλλου Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Η Τασούλα Πεμπέτσιου, (17 νρώνων), Νικοδήμου

Μυλωνά 9, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Κλέλια Ερωτικό, (20 χρόνων), Πλατεία Αγίου Νικολάου, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ισμήνη Ασημακοπούλου, 28 Κάτω Βαρώνια, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Αριστόδημος Σαββίδης, Ταχ. Κιβ. 898, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, κυρίως από την Αθήνα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Τ. Παπαδόπουλος, (17 χρόνων), ο Αλκίς Παπασμιχάη, ο Ντίνος Χαραλάμπος, Σωτήρας, Αμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χ. Κόκκος, ο Παννίκος Βιολάρης, ο Α. Αντωνίου, ο Χ. Κιλάης, Ευλοφάρος, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 22 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Παναγιώτου, Σταδίου 75, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μάρκος Σκορδής, Μ. Κων/τίου 2, Λυκαβηττός, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κατά προτίμηση μοθήτριες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Κυριάκου, Έλ—Αλμεινίον Νο 12, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Ιακώβου, 43 Αρχιεπισκόπου Κυπριανού, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—22 χρόνων.

Ο Α. Ηλιάδης, Γερακίς, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Ο Κωστάκης Σιέπης, Κάτω Πάφος, Κύπρος και ο Χρίστος Φορρός, Λεωντιάδης, Έμπα, Πάφος, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. Στυλιανού, Αθηνάς 11, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μοθήτριες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο Ρ. Δαμασκηνόπου-

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300
Εξέμνηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Λίρες Άγγλιας 7
..... Δολάρια 20
..... Φρ. Βελγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. νέε 1000
..... Φρ. Ελβ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επιταγής και Έξωτερικού δια τραπεζικής τούτατης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγασανίου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος).

Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΙΤΗΣ
Εκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διητης και υπεύθυνος Ιστογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ντιστάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

Λο. Ζακύνθου 4, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Χρίστου, Κολοκωτρώνη 30, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Ο Μιχαλάκης Ίωάννου, Σινά Όρος, Σολέας, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παννίκος Δημητρίου, (17 χρόνων), Αντώνη Οικονόμου 5, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών και τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. Παναγιωτίδης και ο Α. Αβδίδης Παντελή, Ανδρέα Δημητρίου 25, Άγιος Δαμιέτιος, Λευκωσία, Κύπρος επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ - ποστάλ.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο G. KALAMATIANOS, S) T EPHESOS, UNITED OPERATORS, SHIPPING AGENTS, 660 MADISON AVE. NEW YORK 21, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλ-ληνοαμερικανίδες στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Ε. ΚΑΡΑΚΙΣ, S) T WORLD UNITY Co NIARCHOS LONDON LTD, PARK STREET 41/43, LONDON, W.1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 15—19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή συνενόγιο και κάρτ—ποστάλ. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. MOUSTAKAS, M) V HELLAS HELLENIC LINES LTD, 39 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Ο GEORGIOS KIRIAZIS, S) S WORLD JAPONICA, Co NIARCHOS LONDON LTD, 41/43 PARK ST. LONDON W.1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο L. JENSEN και ο ANKER HYLDGAARD, M) S AGNETE MAERVSKE Co A.P. MOLLER 8 KGS NYTORV COPENHAGEN, DENMARK, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, στην αγγλική γλώσσα.

Ο E. ROUSSOS (30 χρόνων) M) V HELLENIC SPLENDOR Co HELLENIC LINES LTD, 39 BROADWAY NEW YORK 6, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από το εξωτερικό ή το εσωτερικό, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο F. PAPADOPOULOS, WORLD HOPE CANACARIS AND FILS GALATA ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες κατά προτίμηση από τον Πειραιά και την Αίγυπτο, με σκοπό την ανταλλαγή αγέμεων.

Ο L. STAVRIS και ο V. ANDREADIS, S) S ARETI S. N.J. GOULANDRIS LTD, BALTIC HOUSE, 27 LEADENHALL ST., LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. PRAPAS, S) T OLYMPIC CHALLENGER Co OLYMPIC MARITIME S.A., 17 AV. BE MONTE CARLO, MONACO, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ, M) V GIANNIS LOUCAS, NOMICOS LTD, GEMPSOS HOUSE 35/37 CAMOMILE STREET, LONDON, E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο APOSTOLOS SIGALAS, S) T NAPIER TRITON SHIP INC, 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η RIKI και η LINDA GOUTI, TEPE USTU SAVAS SK 114/4 ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—35 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ANTHOULA SOTIRIADOU, FENER DUHANI No 5, HALIC ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ANNA ARNAG, KURTULUS SINEM KOT SAVAS SOK, No 185/2 SINEMKOY, θέλει ν'

αλληλογραφήσει με σοβαρούς νέους από τον Καναδά και την Αμερική, ηλικίας 50—55 χρόνων.

Η EMILIA, 203 RUE SAINT HONORE, PARIS 1 EME, FRANCE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με ένα νέο, ηλικίας μέχρι 35—40 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η NANSY COSTANTINIDOU, 102, BRUNSWICK RD, LIVERPOOL 6, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η CHLOE ANDREOU και η V. NICOLAOU, 145 CLEVELAND STR, LONDON W.1, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICK, 5504 5TH AV, BROOKLYN N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο BUCHLY CORNELIS, SMIT STRAAT 125, DEN HAAG, HOLLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή κάρτ—ποστάλ.

Ο STAVROS MELIDONITIS, LEIMEN, HEILDELBERG ZEMENT, WERK, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANTONIOS SARIDAKIS, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο GER. LINDERSSON, BERGSTIGEN 8, STOCKUND, SWEDEN, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και σουηδική γλώσσα, με σκοπό το γάμο και την εγκατάστασι στη Σουηδία.

Ο GEORGIOS COSTOPOULOS, D'USSELDORFS UNTERATH HERGOLAND ST. 1, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας και, ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο STAVROS PAPADOPOULOS, DINSLAKEN 11, NDRBH BERGM DORF HIESF BRUCH GERMANT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες αποφοίτους, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ATHAN. SOFIDES, 4814 SENNE L. HAUPTSTR., 1861, W. GERMANT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—19 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ANGELOS DEMITRAKOPOULOS, 4814 SENNE I HAUPTSTRASSE No 1861, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17—20 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Βασίλειος Σπασάνος, Έπτανήσου 71, Άγία Παρασκευή, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Π. Χατζηπαύλης, (23 χρόνων), Καστελλορίζου 17, Νέα Ίωνία, Αθήνα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝICK, 5504 5TH AV, BROOKLYN N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 19 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο BUCHLY CORNELIS, SMIT STRAAT 125, DEN HAAG, HOLLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή κάρτ—ποστάλ.

Ο STAVROS MELIDONITIS, LEIMEN, HEILDELBERG ZEMENT, WERK, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANTONIOS SARIDAKIS, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο GER. LINDERSSON, BERGSTIGEN 8, STOCKUND, SWEDEN, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και σουηδική γλώσσα, με σκοπό το γάμο και την εγκατάστασι στη Σουηδία.

Ο GEORGIOS COSTOPOULOS, D'USSELDORFS UNTERATH HERGOLAND ST. 1, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας και, ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο STAVROS PAPADOPOULOS, DINSLAKEN 11, NDRBH BERGM DORF HIESF BRUCH GERMANT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες αποφοίτους, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ATHAN. SOFIDES, 4814 SENNE L. HAUPTSTR., 1861, W. GERMANT, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—19 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ANGELOS DEMITRAKOPOULOS, 4814 SENNE I HAUPTSTRASSE No 1861, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17—20 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Βασίλειος Σπασάνος, Έπτανήσου 71, Άγία Παρασκευή, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΤΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΠΑΙΔΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΟΡΙ

Επί ένδεκα νοόνια το ζεύγος Φρίμαν, που μένει στο Ταμπέρε της Φινλανδίας, περιμένει ένα αγόρι, να έρθη να συμπληρώσει την εσύχια της οικογενείας. Κάθε χρόνο η κυρία Φρίμαν φέρνει στον κόσμο ένα κορίτσι και κάθε φορά αυτή και ο άνδρας της μένουν με την ελπίδα πως το επόμενο θα είναι, επί τέλους, αγόρι. Κάθε χρόνο όμως η ελπίδα αυτή διαφεύδεται και ανανεώνεται για τον επόμενο. Τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι Φρίμαν πιστεύουν πως το νέο παιδί, που περιμένουν σε όλο μήνες θα είναι οπωσδήποτε αγόρι. Πρέπει να έπαυθουν επί τέλους οι προσδοκίες τους, άλλως θ' αποτέλεσουν μια ζωντανή διάφευσι του γνωστού ρητού: «Ο έπιμένων νικά».

...να λούζετε τα μαλλιά σας με το σαμπουάν Nemo

Ο άρρωσταμένος πλούσιος άφρός του Nemo καθαρίζει τελείως τα μαλλιά και τα κάμνει αϊθέρια.

Το Nemo με το φρέσκο αυγό και τις διταμίνες που περιέχει τρέφει και δυναμώνει τα μαλλιά, δίνοντας μια απαλότητα και φυσική γυαλάδα. Το Nemo άπεδείχθη πλέον, ως το ιδέωδες μέσον για την περιποίηση των μαλλιών.

Σας χαρίζει υπέροχα μαλλιά!

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΔΑΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΑΡΙ) Κηφισίας 100, Τηλ. 684.926.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ

Ένας Ούγγρος γιατρός ήθελε άσχημη την όμορφη γυναίκα του!..

Ο εισαγγελέας Λουίς Μπέργκν, προς το τέλος της άποψέως του, που είχε κατακεραυνώσει τον κατηγορούμενο, σάπασε για μία στιγμή και ύστερα είπε με καθαρή φωνή, σκύβοντας προς το μέρος των ενόχων:

— Κύριε πρόεδρε, κύριοι ξυνοδοί! Ο Γκέζα Ντεκαπλάνι βασάνισε και σκότωσε τη σύζυγό του Χάινα, μ' έναν τρόπο εξαιρετικά είδεχθη. Γι' αυτό, προτείνω να καταδικασθεί σε θάνατο!..

Ένα συγκινημένο μουρουόσιμα σηκώθηκε στο ακροατήριο, που παρακολουθούσε τη δίκη στο δικαστήριο του Σάν Χοσέ της Καλιφόρνιας. Όλα τα μάτια είχαν καρφωθεί στον Γκέζα Ντεκαπλάνι, που είχε κρυφτεί το πρόσωπό του μέσα στα χέρια, ξεσπώντας σε άελπισμένους λυγμούς.

Κανένας δεν άμφέβαλλε ότι ο εισαγγελέας θα ζητούσε για τον κατηγορούμενο την καταδίκη του να πεθάνει πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Ήταν βέβαιοι γι' αυτό άόκη και οι συνήγοροι του κατηγορουμένου, που είχαν βασίσει όλη τους την ύποταση σε μία άνυπαρκτή διανοητική άναστηρίδα του Γκέζα Ντεκαπλάνι.

Έκτος άπ' αυτό, ο άμορφος εκείνος άντρας με τό υψηλό μέτωπο και τό έξυπνα μάτια, που φαινόταν άρεσκά πιο νέος άπό τό τριάντα έξη του χρόνια, δεν προκάλεσε καμιά συμπάθεια, ούτε όίκτο. Ίσως έπειδή ή πράξη του ήταν πολύ άπάνθρωπη και άξιοβία «έξαιρετικά είδεχθη», όπως την χαρακτήρισε ο άμύσιος κατηγορός.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Ο Γκέζα Ντεκαπλάνι, ύποστήριξε άπό την άρχη ότι δεν είχε σκοπό να σκοτώσει τη σύζυγό του και, ότι τυφλωμένος άπό μία τρελή ζήλεια την είχε βασανίσει μόνο και μόνο για να της παραμορφώσει τό πρόσωπο και τό σώμα με ούλες, που θα της άφαιρούσαν εκείνη τη θαυμάσια όμορφιά, που τον έκανε γι' ύπερήφανο.

Είχαν περάσει μόνο πέντε μήνες άπό την ήμερα, που συνέβη τό φοβερό αυτό έπεισόδιο και άφρον έξη άπό τότε, που ο Γκέζα Ντεκαπλάνι και ή Χάινα Πίλλερ είχαν παντρευτεί.

Η Χάινα ήταν Ούγγραζα και έφθασε στην Άμερική τό 1956 μαζί με τους γονείς της. Ο πατέρας της, παλιός πρωταθλητής της έιφασίας, σκέφθηκε να έμμεταλλευή τις ικανότητές του, δημιουργώντας μία άθλητική λέσχη στην Καλιφόρνια.

Η Χάινα, τότε, ήταν λίγο περισσότερο άπό είκοσι χρόνων. Στην Ούγγρα είχε παρακολουθήσει μία έμπορική σχολή και μιλούσε πολύ καλά τό άγγλικά. Βρήκε έτσι γρήγορα μία θέση λογιστίας σε κάποιον όικο μόδας. Και άρχισε να κινεί όρες διόλκους πάνω στα λογιστικά βιβλία, όταν μία μέρα, κάποιος κατάλαβε ότι, άνάμεσα σ' όλα τα μαννεκέν του όίκου, δεν ύπρχε ένα πον να μισεί να συγκριθεί με ή της σε κομψότητα και όμορφιά. Λίγους μήνες άργότερα, ή Χάινα είχε γίνει τό πιο έλκοιπλωμένο μαννεκέν της Καλιφόρνιας. Οι φωτογράφοι της, που άρχισαν να δημοσιεύονται όλο και πιο συχνά στα περιοδικά μόδας,

έγιναν αίτια να την άνακαλύψει ο Μπάρνι Άστον, ίμπεράριος θεάμάτων του βασιτέ.

Η Χάινα δεν είχε κανένα πραγματικό ταλέντο για να κάνει τη μπαλλarina, αλλά ή εκπληκτική όμορφιά της της έξασφάλισε την έπιτυχία. Ύστερα, με τον καιρό, κατορθώσε να γίνει και μία άξιόλογη χορεύτρια και έλαβε μέρος σε θεάματα με καλλιτεχνικές άξιόσεις.

ΕΝΑΣ ΣΟΒΑΡΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

Στις άρχές του 1961, ύστερα άπό μία παράσταση στη Φιλαδέλφεια,

μείωσε έπιτυχία στην Άμερική και τον έκανε γνωστό.

Η Χάινα Πίλλερ γνώρισε τον Γκέζα ένα βράδυ στο καμαρίνι της, στά θέατρο της Φιλαδέλφειας. Και οι δύο τους, θεώρησαν εκείνη τη συνάντηση σαν ένα τυχερό έπεισόδιο. Μίλησαν στη γλώσσα τους και άνακαλύψαν ότι είχαν πολλές κοινές ιδέες και πολλά κοινά σημεία στη ζωή τους. Είχαν ήμερες και οι δύο πολλές θλιβερές μέρες και είχαν κατορθώσει άργότερα να συναντηθούν την έπιτυχία.

Άπό εκείνο τό βράδυ, ή Χάινα και ο Γκέζα άρχισαν να συν-

μώνα, περιμένοντας τό σύζυγό της, που ήταν πάντα άπασχολημένος με τους άσθενείς του. Άλλά δεν είχε εκδηλώσει ποτέ στον Γκέζα αυτή τη νοσταλγία της.

Ήταν καλοκαίρι και ή Χάινα περνούσε τις περισσότερες ώρες της έξαλωμένη στον ήλιο, κοντά στην πισίνα της βίλλας, φορώντας ένα μικροσκοπικό μπικίνι. Άλλοτε πάλι, πήγαινε στο Σάν Φραντσίσκο για να συναντήσει τους γονείς της και για να κάνει λόγο στη μητέρα της για την έπιθυμία της να ξαναγίνει στη δουλειά της.

Οι γειτόνισσες της βίλλας της, με τις όποιες ή Χάινα δεν είχε έπιδώσει να δημιουργήσει φιλικές, άρχισαν να βρίσκουν σκανδαλιστικό τό γεγονός ότι ή νεαρή γυναίκα έμενε για ώρες έξαλωμένη στον ήλιο, μπροστά στα μάτια όλης της γειτονιάς. Και ύστερα, είχαν άρχισει να τις ένοχλούν τά γεμάτα θαυμασμό βλέμματα, που έριχναν οι σύζυγοί τους στη γειτονιά έξελιξη με την έξοχική όμορφιά. Με λίγα λόγια, είχαν κάθε λόγο να την άντιπαθούν και, άπό την άλλη πλευρά, έβρισκαν παράξενο ότι μερικές μέρες, τό άπόγευμα, ή νεόνυμφη έφευγε μόνη για τό Σάν Φραντσίσκο.

Οι φίλοι της γειτονιάς έφτασαν και σ' αυτά τό έλκλιορ σύζυγο της Χάινα. Δεν είχαν περάσει είκοσι μέρες άπό τό γάμο και ο γιατρός Ντεκαπλάνι, είχε άρχισει να βασανίζεται άπό την άγωνία ότι θα έχανε τη γυναίκα, που λάτρει.

ΣΤΟ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΕΙΣΚΟ

Τις 29 Αυγούστου, πέντε έβδομάδες μετά τό γάμο, ή Χάινα έίπε στο σύζυγό της ότι θα πήγαινε στο Σάν Φραντσίσκο. Έκείνος δεν έφερε αντίσταση. Της έίπε να διαβίδσει τους χωρετισμούς του τους γονείς της και να της πη ότι γρήγορα θα πήγαινε κι' αυτός να τους δει, μόλις θα του τό επέτρεπε ή δουλειά του. Ήταν μαζί της τρυφερός και στοργικός. Η Χάινα, δε μπορούσε να φαντασθεί ποτέ ότι ο σύζυγός της είχε την πεποίθηση ότι τον άπατάουσε. Έτσι, έφυγε ήσυχη και χαρούμενη, που θα ξανάβλεπε τους γονείς της.

Έξελιξη τό άπόγευμα πήγε και ο Γκέζα στο Σάν Φραντσίσκο. Μα δεν φρόντισε να έξασκευώσει, άν ή σύζυγός του είχε πάει πραγματικά στη μητέρα της. Άρκεστηκε στα λόγια της νυχής κοιτομπόλας, που την είχε έπιφορησει να παρακολουθήσει τη Χάινα και που του είχε πη ότι: «Η σύζυγός σου πρόκειται να έχη φίλο στο Σάν Φραντσίσκο». Δεν σέφτηκε ότι θα έπρεπε να κάνει μόνος του μία έρευνα γύρω άπό τις κινήσεις της Χάινα, για να πείσθι για την ένοχή της. Μέσα στην τρελή του ζήλεια, τό λόγια της νυχής άντιχρήσαν σαν καταδίκη για την όμορφη σύζυγό του.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Όταν ο γιατρός γνώρισε στη βίλλα του Σάν Χοσέ, ή Χάινα, δεν είχε ακόμα ξαναγυρίσει άπό

ΕΓΚΛΗΜΑ

τό Σάν Φραντσίσκο. Και ο Γκέζα φαντάστηκε την ώρα σύζυγό του, στην άγκαλιά ενός άλλου άντρα.

Συλλογίστηκε ότι ή Χάινα ήταν πολύ όμορφη για να μην είναι έπιθυμητή—ίσως πάρα πολύ έπιθυμητή για να μείνει πιστή σ' ένα μόνο άντρα. Αυτές οι σκέψεις έκαναν τό μυαλό του να θολώσει. Έπρεπε να βοη έναν τρόπο για να μη χάσει τη Χάινα, για να την κρατήσει δική του, μόνο δική του. Έπρεπε να βοη έναν τρόπο για να πάρουν οι άντρες να γυρίσουν και να την κιντήσουν, με την άνάσα κομμένη άπό τό θαυμασμό. Μα για να κατορθώσει όλα αυτά, ύπρχε μόνος ένας τρόπος: Να χάσει ή Χάινα την όμορφιά της, να γίνει άσχημη, για να πάρη να είναι έπιθυμητή.

Αυτές οι νοσηρές ιδέες πλημμύριζαν τό μυαλό του, που ήταν θολωμένο άπό τη ζήλεια και τό φοβερό σχέδιό του δεν άργησε να πάρη μορφή. Ο Ντεκαπλάνι πήγε στην κουζίνα, διόλεξε ένα καλοσκοτισμένο μαχαίρι, έτοιμάσε τά λαστιγμένα γάντια του κι' ένα μπινταλάκι με πρωσοκό δέη και τά έκρυψε όλα στην κρεββατοκάμαρα. Ύστερα, κατέβηκε στον κήπο για να περιμένη τό γυρισμό της Χάινα. Η συνάντησή τους ήταν τρυφερή, όπως συνήθως. Ήταν μία συνάντηση άγάμια σε δύο έρωτευμένους σύζυγους, που ήταν παντρεμένοι άπό πέντε έβδομάδες και είχαν άποχωρήσει για λίγες ώρες. Όποιος τζάινε να τους δει άγκαλιασμένους, κοντά στην καγκελλόπορτα της βίλλας, δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ποτέ εκείνο, που έπρόκειτο να συμβή.

ΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μίλησαν στη βίλλα. Ο Γκέζα Ντεκαπλάνι, άδήγησε τη σύζυγό του στην κρεββατοκάμαρά της. «Μείναμε μαζί τρεις ώρες—διηγήθηκε ή άτυχη νέα— και ήταν σαν να βρισκόμαστε άκόμη στο ταξίδι του γάμου μας...»

Σε μία στιγμή ο Γκέζα, άπομακρόνθηκε άπότομα άπό κοντά μου. Κατέβασε τις γόλλιες και άνοιξε τό ραδιόφωνο σε όλη του την ένταση. Πήγε κατόπιν στό μπάνιο και άνοιξε τις βρύσες, άφροντας να τρέξει τό νερό με θόρυβο. Άναρωτιόμουν έκπληκτη γιατί τά έκανε όλα αυτά. Όταν ξαναγύρισε κοντά μου, δεν ήταν πιά ο ίδιος άνθρωπος, που μέχρι πριν λίγα λεπτά με κρατούσε στην άγκαλιά του και μου μιλούσε με τρυφερότητα, κάνοντας μαζί μου σχέδια για τό μέλλον. Τά μάτια του είχαν μία άσχημη λάμψη και τά χείλη του έκαναν ένα σκληρό μορφασμό. Τον είδα να προχωρή προς τό μέρος μου άπειλητικά. Ύστερα, δεν κατάλαβα πιά τίποτα!...

Ο Γκέζα Ντεκαπλάνι είχε χτυπήσει στο κεφάλι τη Χάινα κι' εκείνη είχε χάσει τις αισθήσεις της. Ύστερα, άπου τράβηξε τό πτώμα της, άνάμεσα στο ένα κρεβάτι και στο άλλο, την έδεσε άπό τους καρπούς και τους άστραγάλους στα σιδερένια καγκελλά των κρεβατιών. Κατόπιν πήρε τό κοφτερό μαχαίρι και άσχισε να της άνοίξη στο πρόσωπο

και στο σώμα μικροσκοπικές πληγές, σχίζοντας την ύστερα πάνω σ' αυτές πρωσοκό δέη.

Τό φοιτό αυτό βασανιστήριο κράτησε για πολύ και ή Χάινα που είχε συνέλθει στο μεταξύ, ούθλιαζε άνατριχιαστικά. Για να έξασκευώσει όμως άνευόλητος τό έργο του, χωρίς να κινήσει τις ύποψιες των γειτόνων, ο Ντεκαπλάνι τη φέμωσε μ' ένα μαντήλι.

Κατά τις έννιά τό βράδυ, κάποιος γείτονας γτιάσε την πόρτα των Ντεκαπλάνι για να τους κάλεσει, να περάσουν τη θραύνα στο σπίτι του. Ο γιατρός άνοιξε την πόρτα και τον έβλεψε με άποτομο τρόπο. Ύστερα ξαναγύρισε κοντά στη Χάινα, που μούγκριζε πίσω άπό τό φέμωτο, με τά μάτια πελώρια άπό άγωνία και έξασκευώθηκε τό έργο του, περσοκόβοντας με μικρές μαχαίριες τό τέλειο κομμάτι της.

Σε κάποια στιγμή, ή Χάινα λιποθύμησε άπό τους φοιτους πόρους και ο Γκέζα άναγκάστηκε να της βγάλει τό μαντήλι άπό τό στόμα. Μα σε λίγο, ή άτυχη νέα, συνήλθε πάλι και τά φοιριαστικά έξερωνήτα της, που δεν είχαν πιά τίποτα τό άγνόαίνο, σκέπασαν τη μορφή, που τό ραδιόφωνο έξασκευώθηκε να μεταδίδει.

«ΔΕΝ ΘΕΛΑ

ΝΑ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΩ...»

Λίγη ώρα άργότερα, έφτασε ή άστινομία, που είχε έιδοποιήσει μ' ένα άνόνημο τηλεφώνημα.

Ο Ντεκαπλάνι άνοιξε την πόρτα, άδήγησε τους άστινομικούς στην κρεββατοκάμαρα και στάθηκε γά τους παρακολουθή με ήρος άδιάφορο, καθώς εκείνοι έλιναν τη Χάινα και την έάλκωσαν στο κρεβάτι. Λίγα λεπτά άργότερα ένα νοσοκομειακό άυτόκίνητο μετέφερε την άτυχη νέα στο νοσοκομείο.

Η πρώτη άνησυχία της, όταν μπόρεσε να μιλήσει, ήταν να παρακαλέσει να μην έιδοποιήσουν τη μητέρα της, που ύπφερε άπό την καρδιά της, γι' αυτό, που της είχε συμβή. Δεν φανταζόταν, ή δύστηνη Χάινα ότι ή ζήλεια που σκίζον της την είχε καταδικάσει σε θάνατο. Πέθανε ένα μήνα άργότερα, μέσα σε φοιτους πόρους. Όταν κατάλαβε πως έφτανε τό τέλος της, έήτησε τό σύζυγό της. Ήθελε να του πη ότι είχε κάνει λάθος. Δεν τον είχε άπατήσει ούτε εκείνο τό άπόγευμα, ούτε ποτέ άλλοτε. Όταν πήγαινε στο Σάν Φραντσίσκο, έβλεπε μόνο τη μητέρα της. Μα ο Γκέζα Ντεκαπλάνι, δε μπόρεσε να πη κοντά της, δε μπόρεσε να την ξαναδει. Έμαθε την είδηση του θανάτου της στη φυλακή και φάνηκε να λιπήθηκε.

Δεν ήθελε να τη σκοτώσω, έίπε. Ήθελε μόνο να την κάνω άσχημη, για να μη μπόρεσει πιά κανείς να θαυμάσει την όμορφιά της, για να την κρατήσω μόνο δική μου! Μόνο τότε θα ήσαν εύτυχημένοι, όταν ή Χάινα δεν θα ήταν πιά όμορφη κι' έγω δεν θα είχα πιά αίτια να ζήλωσω.

Αυτή όμως να βοη αυτή την εύτυχία, άδήγησε τη Χάινα στο θάνατο και δεν θ' άργήσει κι' αυτός να τελειώσει τις μέρες του πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Η Χάινα Πίλλερ, ή γυναίκα που πέθανε, έπειδή ήταν πολύ όμορφη.

ΠΡΙΝ από εκατό πενήντα χρό-
νια, στην ήλιοφρονιμένη ζή-
μο της μαροκινής Σαχάρας, ή-
φρονόταν ένα κάστρο τόσο μεγά-
λο, που μπορούσε να θεωρηθεί
σαν πραγματική πολιτεία. Άρχη-
γός του κάστρου ήταν ο 'Αμπέν
Καμέντ, περσιανός πολέμιος,
που κυβερνούσε με τα διακρί-
ματα παλληκάρια του όλη την περιοχή.

Καμία γυναίκα δεν έμεινε στο
κάστρο, εκτός από τη Γιότο την
πεινιμομένη είνουσιμένη του άρ-
χηγού. Ο 'Αμπέν Καμέντ, που
είχε όλοι οι δούλοι του, που έ-
σαν στο κάστρο του, για να
μην έλθουν οι πολέμιοι του,
έκανε εξαίρεση για τη Γιό-
το. Κι' η αλήθεια είναι πως η
Γιότο ήταν τόσο γλυκιά και κα-
λή, που τα παλληκάρια του 'Αμ-
πέν Καμέντ, όχι μόνο δε σέφε-
ναν να κάνουν παράνομα στον άρ-
χηγό, που πρώτος καταπατούσε
τη διαταγή του, μα άπεναντίαν

ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ανάγκασαν να γυρίσουν ντροπι-
ασμένοι στην Τσέτα. Μα οι Πορ-
τογάλοι στρατιώτες, που μπήκα-
νε στο κάστρο, σιγανήσαν τα
χέρη της Γιότο και φεύγοντας,
την πήραν μαζί τους αιχμάλω-
τη.

πραγματικός Ιππότης. Σ' εγγα-
σμένοι για όλες τις περιπτώσεις
σου... Είμαι πρόθυμη να σου τις
ἀνταποδοσω... Άφησε με να
πάω να δω τον άντρα μου, τον
σείχη 'Αμπέν Καμέντ. Θα του
πώ ότι η Τσέτα είναι γεμάτη
από ξένους στρατιώτες. Κι' επει-
δή δε θα μπορούσε να τα βγάλει
πέρα, το καλύτερο που έχει να
κάνει, είναι να συνθηκολογήσει μα-
ζί σας... Άν τώρα τα διαβήμα-
τά μου δεν φέρουν αποτέλεσμα,
σου δίνω το λόγο μου και κάνω
όμοιο στο όνομα του 'Αλλάχ να
ξαναγυρίσω εδώ, αφού είμαι αι-
χμάλωτός σου...

Ο άρχηγός έμεινε για λίγο
συνλογισμένος. Έπειτα της εί-
πε:

— Έστω! Άς γίνει αυτό που
ζητάς... Ξέρω πως εσείς οι 'Α-
ραβες κρατάτε το λόγο σας...
Αύριο το πρωί θα σ' αφήσω ε-
λεύθερη να πάς να δεις τον
άντρα σου...

Την άλλη μέρα, η Γιότο έφτυ-
γε από την Τσέτα. Συννοεούσαν
από τέσσερις Πορτογάλους στρα-
τιώτες. Ο σείχης, που αγωνιού-
σε τρεις μέρες, μη γνωρίζοντας
τι απέγινε η γυναίκα του, δεν
ήξερε πως να εκδηλώσει τη χαρά
του, όταν ξαναείδε τη Γιότο
μπροστά του. Τότε, από τα
πρώτα αγαλλιάσματα και τα πρώ-
τα φιλά, ξεκίνησε του ξεστομίζο-
σε σινομιλία της με τον άρχηγό
των Πορτογάλων, προσθέτοντας:

— Οι Χριστιανοί στρατιώτες
είναι ελάχιστοι. Θα μπορούσε εύ-
κολα να τους νικήσει... Σύνε-
καλέ μου, να τους σκοτώσει ο
λόγος σου. Κι' ύστερα έλα να με ελευ-
θερώσεις από τα χέρια τους τ' α-
λάστα, γιατί τους έπισχεθήκα
να ξαναγυρίσω κοντά τους. Και
πρέπει να κρατήσω το λόγο μου.
Φεύγω, αγαπημένε μου! Καλή
αντάμωσή!... Ο 'Αλλάχ να σε
αγαπή!

Και η Γιότο, αφού φίλησε για
τελευταία φορά τον άντρα της,
ξαναγύρισε στην Τσέτα, ικανο-
ποιημένη από την αποστολή της.

Τότε, από μια βδομάδα ο
'Αμπέν Καμέντ κατάφερε μ' έ-
να πονηρό τέχνασμα να παραι-
ση την πορτογαλική φρουρά έξω
από την Τσέτα. Έκανε τότε έ-
φοδο, νικούσε την πόλη, χωρίς
μεγάλες θυσίες κι' ελευθερώσε
συντρόχους τη Γιότο.

Μα ο 'Αμπέν Καμέντ δεν πρό-
φτασε να χαρή το θρίαμβό του.
Οι Πορτογάλοι καταλάβαιναν πως
έπεσαν σε παγίδα. Και, σε λίγο,
με άλλες φρουρές, έπετήσαν
ξανά στην Τσέτα. Κι' ήταν τέ-
τοιο το πνεύμα των Χριστιανών
που οι 'Αραβες κατατροπώθη-
καν...

Στη διάρκεια της πολέμησης
μάχης, που δόθηκε στην πλατεία
της Τσέτας, σκοτώθηκε κι' ο 'Αμ-
πέν Καμέντ, πολέμοντας ηρωικά
μπροστά από τα παλληκάρια του.
Οι 'Αραβες τότε τρομοκρατήθη-
καν. Έγκατέλειψαν την Τσέτα

κι' έτρεξαν να κλειστούν στο κά-
στρο. Πριν φύγουν, όμως, παρα-
λάβανε το πτώμα του άρχηγού
τους και την άταπηγόρητη Γιό-
το...

Όταν η Γιότο συνήλθε και εί-
δε πως ήταν στον τόπο της, ά-
πόρησε στην άσχη. Μα ύστερα
θυμήθηκε τι είχε γίνει στην Τσέ-
τα και μια άπελπιμένη κραυγή
βγήκε από τα στήθη της:

— Άφέντη μου!... Σκότωσαν
τον αφέντη μου!...

Τρεις 'Αραβες πολέμαρχοι την
πήραν και την οδήγησαν εκεί ο-
που είχαν ξεπλώσει το πτώμα
του 'Αμπέν Καμέντ. Η Γιότο
έπεσε πάνω του κλαίγοντας, ξε-
σχίζοντας το πρόσωπό της με τα
νύχια της και τραβώντας τα μα-
λλιά της...

Τι θα γίνει, αφέντη μου,
χωρίς εσένα; Έλεγε ανάμεσα στα
δάχρυα και στ' αναφιλητά της.
Τι να την κάνει τη ζωή τώρα,
που μού έλειψες εσύ; Πως θα
μπορέσει να ζήσει ένα περιτέρι,
χωρίς το ταίρι του;... 'Αλλάχ,
'Αλλάχ!... Μεγάλος κι' άδίστα-
τος είναι ο καίμιός μου! Ποιος
θα μπορέσει να κλείσει την πλη-
γή της καρδιάς μου;...

Πέρασαν έτσι δύο, τρεις ώρες.
Η Γιότο εξακολουθούσε άσπαστο
να κλαίει, πεσμένη πάνω στο πτώ-
μα του αγαπημένου της...

Μόλις όμως άρχισε να βασι-
λεύει ο ήλιος, μερικοί 'Αραβες
άνοιξαν ένα βαθύ λάκκο σ' ένα
σημείο της ερήμου, λίγο έξω α-
πό το κάστρο τους. Μέσα σ' αυ-
τόν έβρισαν το πτώμα του άρχη-
γού τους, ύστερα το σκέπασαν
με πέτρες για να μη το φάνε τα
ζωάκια. Συμφωνία με τα έθιμα,
το πτώμα έπρεπε να μείνει τοι-
άτο τρεις μέρες σ' αυτό το λάκ-
κο.

Τότε, ο 'Αμπέν Καμέντ, που
ζούσε ακόμα, πήδηξε από το
λάκκο και πήγε να μεταφέ-
ρανε στο οικόγειό του μια
σφαίρα...

Η Γιότο όμως έπεσε πάνω
στον τάφο του αγαπημένου της
και δεν ήθελε να φύγει από εκεί...

Του χάσαν οι 'Αραβες προσά-
θησαν να την τραβήξουν στο κά-
στρο.

— Δεν μπορείς να μείνεις εδώ ό-
λη τη νύχτα! της έλεγαν. Ο 'Αμ-
πέν Καμέντ πέθανε πιά... Δεν θα
τον αναστήσεις με τα δάκρυά
σου... Έλα να πάμε στο κά-
στρο!...

Μα η Γιότο δεν ήθελε ν' α-
κούσει τίποτα.

Πέντε ολόκληρα μερόνυχτα έ-
μεινε ξεπλωμένη πάνω στον τά-
φο του αγαπημένου της, χωρίς
να φά τίποτα, χωρίς να βάλει
στο στόμα της ούτε στίλα νερό!

Η πείνα της θέριζε τα σωθικά.
Η δίψα φλογίζει το λαιμό της
μέσα στον ήλιο της ερήμου. Μα
η Γιότο εξακολουθούσε να μένει
ξεπλωμένη στον τάφο του 'Αμ-
πέν Καμέντ, σιγανήνοντας το
όνομα του αγαπημένου της...

Σ' αυτή τη στάση τη βρήκε
ο θάνατος, τα χαράματα της έ-
κτις ημέρας...

Κι' οι 'Αραβες, θέλοντας να
τιμήσουν τη μνήμη της γυναίκας
αυτής, που θυσιάστηκε για την
άγλη της, αντί να μεταφέρουν
το πτώμα της στο κάστρο τους
στο μανασείο, τα έθαψαν στην
ίδια θέση, που είχαν βρει το
πρώτο του. Και δίπλα στον τάφο
του, έθαψαν και τη Γιότο, για
να μη τη χωρίσουν, ούτε και νε-
κρή από τον αγαπημένο της.

Δύο μικρές μαρμάρινες στήλες,
που σόωνται ακόμη στην ερήμο
της μαροκινής Σαχάρας, διαμαρ-
τύουν ως σήμερα, την μελαγχό-
λη έρωτική ιστορία της Γιότο
και του 'Αμπέν Καμέντ.

ΟΜΑΡ ΣΑΪΝΤ

— Δε μπορείς να μείνεις εδώ όλη τη νύχτα!
της έλεγαν οι 'Αραβες.

τον εύλογουσαν, γιατί είχε φέρει
στο πένημο κάστρο τους ένα τέ-
τοιο ούρι του παραδείσου...

Την εποχή εκείνη, οι Πορτο-
γάλοι είχαν καταλάβει ένα με-
γάλο μέρος της μαροκινής Σα-
χάρας. Κι' όλοένα προχωρούσαν
προς το εσωτερικό.

Σιγά-σιγά έφταναν στην Τσέ-
τα, μια πόλη, που βρισκόταν λί-
γες ώρες μακριά από το κάστρο.
Και αφού την κούρηναν, προχώ-
ρησαν για να πολεμήσουν και τον
Αραβή φύλαγο.

Σιγή μιάς δόθηκε τότε γύ-
ρω από το κάστρο. Για μια σι-
γή, μάλιστα, οι Πορτογάλοι κα-
ταβόθωναν να μπουν σ' αυτό. Μα
οι πολέμιοι του 'Αμπέν Καμέντ
γύμναζαν σαν λιοντάρια κι' έδω-
σαν τους Χριστιανούς. Έτσι τους

τη. Κι' όταν γύρισαν στην Τσέ-
τα, την παραδίδανε στον άρχη-
γό τους. Έκείνος, τόσο θαμπα-
θιζε από την ομορφιά της, που
της φρόνησε, με μεγάλη εγγε-
νεία. Έδωσε ακόμη διαταγή
στον αξιωματικό του ότι έ-
πρεπε να την περιποιηθούν όσο
μπορούσαν καλύτερα.

— Η γυναίκα ενός ηρωικού
αγτιπάλου μας, είπε, πρέπει να
μιας είναι σεβάστη!

Τότε, από λίγες μέρες, η
Γιότο, βλέποντας πόσο καλοί ή-
ταν μαζί της οι Πορτογάλοι, σκέ-
φθηκε να χρησιμοποιήσει την ε-
ιωνία αυτή, για να πραγματοποιή-
σει ένα τολμηρό σχέδιο. Παρου-
σιάστηκε, λοιπόν, στον άρχηγό
και του είπε:

— Φέρθηκα απέναντί μου σαν

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 7 — 13 Μαρτίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μη άφρητε, ύστερα από μια άπο- τυχία, την αποδίδονται να σας κυριεύει. ★ Η πανσέληνος σας εξασφαλίζει την υποστήριξη προσώπων, που κατέχει ση- μαίνουσα θέση στην κοινωνία. ★ Η έρ- γασία σας απαιτεί καλύτερη οργάνωση.	★ Οι γάμοι, που θα γίνουν κατά την περίοδο της, θα εξασφαλίσουν μια σταθερή και μακροχρόνια ευτυχία. ★ Μη διατάξετε να τείντε χείρα βοηθείας σε ελλεικρή φίλο, που έχει την ανάγκη σας. ★ Έπαλήθευσι όνειρου.	★ Η πανσέληνος προστατεύει την υ- γεία από πολλούς κινδύνους κι' έτσι εξασφαλίζει την αίσιοδοξία και τη χαρά της ζωής. ★ Αποφύγετε κάθε εί- δους καταχρήσεις, για να παρατείνετε αυτή την ευεξία. ★ Τυχερό το 2.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Φροντίστε να εναποθηκεύσετε δυ- νάμεις, χωρίς να έχετε άμεση ανάγκη. ★ Κρημνίστε, γιατί αρχίζει με την παν- σέληνο μια περίοδος μεγάλης δραστη- ριότητας. ★ Έπιτυχία, που έπεται και τις πιο αίσιοδοξες προσδοκίες σας.	★ Δυσάρεστη συζήτηση θα σας φέρη αντίμετωπο με άγαπημένο πρόσωπο. ★ Ε- χετε άδικο να επιμένετε, γιατί οι από- ψεις σας δεν είναι και τόσο σωστές. Θα κερδίσετε, αντίθετως, πολλά αν δείξετε έπιεμεια και κατανόηση.	★ Ο μόνος κίνδυνος, που απειλεί τη υγεία προέρχεται από τις τροφές. Γι' αυτό φροντίστε, ότι τρώτε, να είναι φρέσκο και καθαρό. ★ Προσέξτε τ' αυτιά και τα μάτια και πάψετε να έρ- γάσσετε κάτω από ανεπαρκή φωτισμό.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα άστρα εύνοουν και διευκολύ- νουν την πραγματοποίηση πολλών σχε- δίων σας. ★ Προσέξτε γιατί κινδυνεύ- τε να κάνετε ένα λάθος, που θα σας ζημιώσει επαγγελματικά και οικονομικά. ★ Σας δίνουν πολύτιμη συμβουλή.	★ Η αισθηματική ζωή εισέρχεται σε μια νέα φάση. Όλα θα πάρουν μια ε- υχάριστη τροπή, έστω και αν προς το παρόν η κατάσταση σας άνησυχί. ★ Φι- λικό πρόσωπο θα σας άπογοητεύσει με μια του ένεργεια.	★ Η πανσέληνος σας εξασφαλίζει μια εξαιρετική υγεία. Ξαναδράστε έ- τσι την αίσιοδοξία και αυτό έχει πολύ εχάριστο αντίκτυπο στη ζωή σας. ★ Στους άρρώστους η περίοδος αυτή εξά- σφαλίζει ταχεία ανάρρωση.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μια προσπάθεια θ' αποδώσει καρ- πούς, πιο γρήγορα απ' ό,τι περιμένατε. ★ Η πανσέληνος θα προκαλέσει μερι- στές άνομιες στον επαγγελματικό το- μέα, θα είναι όμως παραδοξές. ★ Οι άνωτεροι εκτιμούν το χαρακτήρα σας.	★ Οι άνησυχίες σας όφειλονται μάλ- λον σε άδικα κριτήρια. Πιστών άγαπημένο πρόσωπο να σας στενοχωρή- σει με τη συμπεριφορά του, αυτό όμως δε σημαίνει πως έπαιψε να σας άνομι- α. ★ Πολύ εχάριστο Σαββατοέσπερο.	★ Οι ηλικιωμένοι δε προσέξουν κα- τά τις μετακινήσεις και ιδίως άνεσκα- τεάινοντας σκάλες. ★ Ένα πέσιμο θα εί- χε γι' αυτός πολύ δυσάρεστες συνέ- πειες. ★ Αποφύγετε μια παρατεταμένη υπερκόπωση, που θα σας εξασθενίσει.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Άφρητε τα προαθήματα να σας καθοδηγήσουν. Μη αναλάβετε νέες έρ- γασίες, χωρίς καν να τη διατηρήσετε. ★ Η άσπασμένη έστω και τον παραμικρότερο διαταγμό. ★ Υπερβολι- κή ελλεικρία μπορεί να σας θλάσει.	★ Άλλαγές, που δεν είχατε προβλέ- ψει. ★ Σας δίδεται μια άπάντα εύκα- ρι να ερυνετε τον κύκλο των φίλων και των κοινωνικών σας σχέσεων. ★ Πρόσμε, που δεν περιμένατε, θα σας άναστατώσει με το περιεχόμενό του.	★ Κανένας κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία, γιατί η πανσέληνος βοηθά τον όργανισμό ν' αντιστάσει. ★ Αποφύγετε την πολυφαγία, ιδίως τα έσπερα, και τα οινόπνευμα. ★ Τυχερό το 3.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας. Περνάτε έτσι ανάμεσα από διάφορες δυ- σάρετες, χωρίς καν να τη διατηρήσετε. ★ Η άσπασμένη έστω και τον παραμικρότερο διαταγμό. ★ Υπερβολι- κή ελλεικρία μπορεί να σας θλάσει.	★ Οι νέες κάτω των 18 χρόνων, δε προσέξουν πολύ, γιατί ο ένθουσιασμός θα τις παρασύρει σε άπερισκεπτες ένε- ργειες, για τις οποίες δε μετανοήσουν. ★ Γενικά οι αισθηματικές σχέσεις θα πάρουν μια νέα, εχάριστη τροπή.	★ Τα άστρα αυξάνουν τη νευρικότη- τα και προκαλούν μικροσυναισθήσεις, που φαίνονται μάλλον άνεληγτες, αλλά δε δικαιολογούν καμία άνησυχία. ★ Α- ποφύγετε μια άσπαστη διαίτα, με σκο- πό ν' άδυνατίσετε. ★ Τυχερό το 6.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Κατάλληλη περίοδος, για να βά- λετε τις βάσεις μιας έπιδωξής. ★ Θα συναντήσετε πρόσωπα, που θα συνεργηθούν σε μια έπιδωξη της επαγ- ματικής θέσεώς σας. ★ Διευκολύνε- ται η πραγματοποίηση έπιδωξής.	★ Περίοδος πλουσία σε έπιδωξεις, πό- τε εχάριστη και, τότε πάλι, δυσάρε- στες. ★ Θα γινάσκονται, κατά τρόπο κά- πως παράδοξο, πρόσωπα που θα κινήσει το ένδιαφέρον σας. ★ Μη άφρητε τον ένθουσιασμό να σας παρασύρει.	★ Μείωση της άντιδράσεώς του όργα- νισμού έπιδωξής ν' άποφύγετε κάθε εί- δους άρρώστους. ★ Οι γυναίκες, ιδί- ως, δε προσέξουν πολύ κατά τις έπα- φές τους με κοφτερό όργανο και ήλεκ- τρικές συσκευές. ★ Τυχερό το 7.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η πανσέληνος συνοδεύεται από οι- κονομικές φύσεις άνωμολίες. ★ Κίνδυ- νος ν' αναλάβετε, από πείσμα, μια έ- πίδωξη, που είναι έντελως άντιθέτη με τα συμφέροντά σας. ★ Ένα ταξίδι θα συνεργήσει στη βελτίωση των οικονομικών.	★ Οι γυναίκες, αλλά και οι άνδρες, που έσπασσαν στη γοητεία τους, θα δοκιμάσουν τις ήμερες αυτές μια με- γάλη άπογοήτευση. ★ Σαββατοκύριακο θα περάσει εχάριστα σε φιλικό περιβά- λλον ή κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο.	★ Άποφύγετε την όρδοσταςία, που απειλεί τα πόδια σας με κηρούς. ★ Προσέξτε τα μάτια και μη διατάξετε να φορέσετε γυαλιά, αν το συστήσει ο γιατρός. ★ Όσοι άδηνουν αυτοκίνητο, ας άποφύγουν την υπερβολική ταχύτητα.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η πανσέληνος εύνοει τα οικονομι- κά, αλλά δημιουργεί συγχρόνως μια αύστη των υποχρεώσεων. ★ Οι καλές ιδέες δε θα λείψουν, δυστυχώς όμως δε θα έρθουν πρόσωπα, που θα δείξουν προθυμία να σας βοηθήσουν.	★ Το τηλεφώνο σας έπιφυλάσσει μια εχάριστη έπιδωξη. ★ Μια σημαντική άλλαξη θα σπείρει στον αισθηματικό τομέα. ★ Το έρωτικό πρόσωπο έσπασκε έπάνω σας μια έλκτική έπιδωξη, από την οποία πρέπει ν' άπολαύσετε.	★ Ζωήρες συζητήσεις και διαπληκτι- σμοί θα έδωσαν σε κίνδυνο την υγεία σας. ★ Κατά το Σαββατοκύριακο προ- τιμήστε τους περιπάτους στην έξοχη, παρα τις συγκεντρώσεις σε σαλόνια και σε κέντρα. ★ Χρόμι σας το μπλέ.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Σημαντικές άλλαγές στον επαγ- ματικό τομέα. Πολλά έπισηματα πα- ροτρύνονται περίπου και τίποτα δεν εξελίσσεται κατά τις έπιθυμίες σας. ★ Η άναέληκτικότητά θα είχε πολύ δυσά- ρεστες συνέπειες, για τα οικονομικά.	★ Θα κατακτήσετε έτερόφιλο πρό- σωπο με την πρώτη έπαση, που θα έ- χετε μαζί του. Προσέξτε όμως, γιατί θα τιμωρηθείτε, αν κάνετε κατάχρηση της έπιθυμίας του. ★ Τ' άπογευμα της Κυριακής εχάριστη έπιδωξη.	★ Άποφύγετε κάθε σπατάλη δυνά- μεων και προσέξτε τη διατροφή σας. ★ Απ' άποφύγετε να διατηρήσετε την εξέλιξη, που σας κάνει να νοιώθετε ε- υτυχία και αίσιοδοξία. ★ Μη άφρητε να σας παρασύρουν σε ένεργεια.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Έχετε την ικανότητα να μαντεύε- τε σε κάθε περίπτωση τις κρυφές σκέ- ψεις των άλλων και αυτό θα σας βοη- θήσει να επιτύχετε μεγάλες άπιτυχίες. ★ Η έφευρετικότητά σας θα παίξει σπου- δαίο ρόλο τις ήμερες αυτές.	★ Μεγαλοποιείτε τα αισθήματά σας και σας καταλαμβάνει η παρυσία προς το πρόσωπο, που σας συγκίνησε, συγκεντρώνετε όλα τα χαρίσματα. Έτσι μπροστά στην πραγματικότητα, ο έρω- τας έφουσκώνει σε μπαλλόνι.	★ Μασάζε καλά τις τροφές και θά- λετε μια ταξί στις όρες των γευμάτων. ★ Αν η καρδιά παρουσιάζει κάποια εξασθεσία, άποφύγετε την υπερκόπωση και τις ζωήρες συγκινήσεις. ★ Τ' άπό- γευμα της Κυριακής εξαιρετικά τυχερό.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η πανσέληνος έπηρεάζει εύνοικά την έργασία και σας βοηθάει να βρείτε μια νέα πηγή έσοδων. ★ Θα κερδίσετε χρήματα από άσχολία, στην οποία ά- φιερώνετε τις ελεύθερες όρες και η ό- ποια σας διασκεδάζει.	★ Τα συμφέροντά σας δε συμβα- δίζουν με τις άπαγορεύσεις της καρδιάς. ★ Η πανσέληνος δε εύνοησε τους ά- γνοους και ελλεικρή έρωτες, που θα γεννηθούν μέχρι τέλους Μαρτίου. ★ Σε ταξίδι ένδιαφέροντα γινάμια.	★ Ύστερα από μια κοπιώδη πε- ρίοδο, ο όργανισμός σας έχει ανάγκη από άναπαύση για να συνέλθει και ν' άνακτήσει τις δυνάμεις του. ★ Προσέξτε στο φαγητό, γιατί τα έντερα παρουσιάζ- ζουν εξασθεσία. ★ Τυχερό το 9.

— 8/21-494

— Και μήν προσπαθήσης να δής
από την κλειδαρότρυπα... Φρόντι-
σα να την κλείσω..

ΓΑΛΛΙΑΣ

OFFSET - "ΠΡΩΤΑ"